CĂRȚI ROMANTICE

Magie îndepărtată

MARY JO PUTNEY

Familia lui Jean Macrae e una dintre cele mai de seamă din rândul Protectorilor, oameni ale căror puteri magice sunt strâns legate de natură. Însă Jean consideră că puterile ei pot fi descrise, în cel mai bun caz, ca fiind modeste. Ea nu a reușit niciodată să invoce acea magie intensă cu care sunt înzestrați majoritatea Protectorilor și a ajuns să se simtă împăcată și fără aventurile pe care o astfel de putere le aduce cu ea... Asta până în clipa când este răpită de un bărbat chipeș, ale cărui puteri magice o fac prizonieră pe corabia lui – și-i iau inima captivă.

Căpitanul Nikolai Gregorio este convins că tatăl lui Jean l-a lăsat pradă sclaviei, pe când era doar un copil. Acum, caută să se răzbune pe clanul Macrae, fără a-i păsa ce preț are de plătit pentru o asemenea răzbunare. Jean descoperă însă curând că abilitățile lui magice, rămase necizelate, sunt chiar mai periculoase decât setea lui de răzbunare, îndeosebi când reușesc să aducă propriile ei puteri la un nivel de neimaginat și de-a dreptul fascinant. Iar când dezastrul devine iminent, ei riscă totul într-un cutremurător test al iubirii, care fie va salva soarta mai multor generații, fie îi va distruge pe ei și pe toți cei dragi lor.

Mary Jo Putney este unul dintre cei mai bine vânduți autori americani de ficțiune romantică, bucurându-se de o prezență permanentă în topurile publicațiilor *New York Times*, *Wall Street Journal* și *Publishers Weekly*.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-33-0231-3
9 786065 302313

Lira

„Nu te îndoi niciodată că un grup restrâns de oameni hotărâți poate schimba lumea. De fapt, așa se întâmplă dintotdeauna."

Margaret Meade

Cartea întâi

Scânteia se aprinde
1733

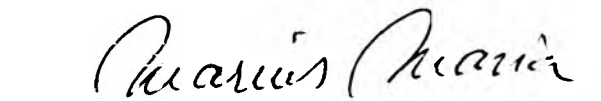

capitolul 1

Valletta, insula Malta
Toamna lui 1733

Cei doi bărbaţi străini care se plimbau prin piaţa din Valletta păreau să aibă buzunarele pline cu ceva bun de şterpelit. Nikolai îi urmărea pas cu pas prin mulţime, fiind convins că nu aveau să observe un băiat de statura lui în acel furnicar asurzitor de lume. Douăsprezece limbi sau chiar mai multe erau bălmăjite deasupra capului său. Le recunoştea pe toate şi se putea face înţeles în majoritatea. Valletta era răscrucea din Mediterană, un loc unde Europa, Africa şi Asia se întâlneau şi făceau schimb de mărfuri.

Bărbaţii aveau tenul deschis, ca nordicii. Când Nikolai se apropie suficient de mult ca să audă ce spuneau, îşi dădu seama că vorbeau în engleză. În această limbă se descurca mai bine, din moment ce mama sa avusese o slăbiciune pentru marinarii englezi.

Mai mişunau şi alţi străini prin piaţă, dar cei doi aveau un aer şi o vestimentaţie care emanau bogăţie prin toţi porii – şi erau suficient de nechibzuiţi să meargă singuri, fără gărzi. Aveau să fie norocoşi dacă aveau să se întoarcă la navă cu hainele pe ei.

Nikolai se luă după bărbaţi, furişându-se după o căruţă oprită pentru a se apropia mai mult de prada sa. Talentul său de a trece neobservat îl ajutase să nu moară de foame în anii de după moartea bunicii lui, deşi rareori reuşea să se hrănească aşa cum trebuia.

Englezul mai înalt şi puternic al cărui păr de un roşcat-închis albise destul de mult se opri să admire bijuteriile din argint ale unui negustor din partea locului. Luă o pereche de cercei cu filigran.

– Cred că îi vor plăcea soţiei mele.

– Macrae, să ştii că am văzut cercei mai frumoşi în Grecia, remarcă tovarăşul lui. Era mai scund şi mai tânăr, slab, şi avea gusturile unui filfizon în materie de haine. Spune-mi din nou de ce ai vrut cu tot dinadinsul să te opreşti în Malta.

– Merită să mai mergem şi noi pe uscat o zi sau două. Macrae ajunse la o înţelegere cu negustorul şi plăti două perechi de cercei din argint. În plus, am simţit că e ceva sau cineva pe care trebuie să-l întâlnesc.

– Mă îndoiesc! pufni celălalt bărbat.

Nikolai nu urmărea discuţia celor doi, fiind pur şi simplu mulţumit că prada nu era atentă. Când bărbatul mai înalt se întoarse spre tovarăşul lui, Nikolai scotoci prin buzunarul drept al bărbatului cu degetele lui uşoare ca aripile unui fluture. Da, erau monede acolo...

Dintr-odată, cineva îi înşfăcă încheietura, şi se trezi pironit de doi ochi cenuşii. Ochi care îl *citeau* ca nimeni altcineva de după moartea bunicii.

Se strădui să se elibereze, muşcându-i mâna lui Macrae, şi reuşi să o scoată, căci bărbatul slăbi strânsoarea, slobozind o înjurătură. O zbughi spre o alee din apropiere. Cei doi nerozi mari şi împiedicaţi aveau să-i piardă cu siguranţă urma pe străzile întortocheate şi urât mirositoare ale oraşului.

Bărbatul scund scoase câteva cuvinte greu de deslu-şit. În aer era un zumzet ciudat, iar pe Nikolai nu-l mai ascultau picioarele. Deşi voia să fugă, abia reuşea să stea drept. Se sprijini de zidul din cărămidă de pe alee, cu răsuflarea întretăiată. Nu se mai simţise atât de slăbit de când fusese la un pas de a muri de febra care o răpusese pe mama lui.

Macrae intră pe alee şi îşi puse mâinile pe umerii lui Nikolai, apoi se aplecă pentru a ajunge cu privirea la nivelul ochilor lui.

– Nu vrem să-ţi facem rău, îi zise el într-o italiană aproximativă.

Nikolai îl scuipă, dar rată cumva ţinta. Macrae se încruntă.

Nu cred că înţelege italiană, zise el în engleză. Voiam să ştiu araba aia câinească pe care o vorbesc localnicii.

Nikolai nu se obosi să scuipe din nou, din moment ce nu ajutase la nimic, dar mârâia ca o potaie. Chiar că era câinească araba! *Malti* era limba fenicienilor. Din momentul ce nu avusese niciodată alfabet, era limba ascunsă a Maltei, un mister pentru străinii proşti ca acesta.

Bărbatul scund, care stătea în spatele roşcatului, spuse pe un ton sec:

– Ştii sigur că vrei să discuţi cu un căţeluş turbat ca el?

Macrae se ridică şi îşi luă mâinile de pe umerii lui Nikolai.

– Uită-te cu luare-aminte la el, apoi întreabă-mă din nou.

Bărbatul scund mişi o clipă ochii, apoi se holbă la el.

– Doamne sfinte, băiatul are o putere imensă! Când o să crească, o să fie un vrăjitor formidabil!

– Dacă trăieşte îndeajuns de mult şi dacă va avea parte de o pregătire corespunzătoare, zise Macrae posomorât. Arată de parcă e mort de foame.

– Nu vorbiţi despre mine de parcă nu-s aici! zise deodată Nikolai. Ce neobrăzare!

– Creatura vorbeşte engleză, zise uimit bărbatul scund. Cu un accent provincial, dar e suficient de fluent.

– Nu-i o „creatură", zise Macrae enervat. E un băiat, probabil mai mic decât Duncan al meu. E unul de-al *nostru*, Jasper. Are o putere diferită faţă de alţii pe care i-am întâlnit, dar e aievea şi are un mare potenţial.

– Poate îi curge sânge african prin vene, murmură Jasper. Are ceva african în trăsături şi culoare, dar şi în magie.

Nikolai îşi recăpăta forţele, dar tot era prins între cei doi bărbaţi. De ce nu vedea nimeni ce se întâmpla? Oamenii treceau prin piaţă foarte aproape de ei şi nici măcar nu se uitau pe alee.

Vrăjitori. Unul din ei folosise acel cuvânt. Bunica lui îi spusese că înseamnă magician sau vraci. Se folosiseră de magie ca să-l prindă în capcană, apoi se asiguraseră că nimeni nu avea să se uite într-acolo. Îşi concentră

mintea aşa cum îi arătase Nona şi se smuci sub braţul lui Macrae într-o nouă încercare de a se elibera.

Îl prinse cineva din nou.

– Ia uite, Jasper! Băiatul are scuturi suficient de puternice cât să dispară din ochii unui vrăjitor!

– Fie l-a instruit cineva, fie a învăţat să supravieţuiască, zise Jasper căzând pe gânduri. Încep să fiu şi eu interesat. Dar ce să facem cu un flăcău aşa sălbatic ca el?

– Zic să-i dăm de mâncare înainte de toate. Bărbatul înalt îi întâlni privirea lui Nikolai. Eu sunt Macrae din Dunrath şi el e Jasper Polmarric. Ai ştiut mereu că eşti diferit, nu?

Nikolai se gândi să mintă înainte de a da din cap că da, fără tragere de inimă.

– Suntem diferiţi la fel ca tine, reluă Macrae. Sau asemănători. Una dintre îndatoririle noastre este să-i ajutăm pe alţii la nevoie. Iar tu pari a avea nevoie cel puţin de o masă pe cinste. Vii cu noi? Dacă te uiţi la mine cu ochii minţii, o să vezi că nu-ţi vreau răul.

Nikolai se pricepuse dintotdeauna să intuiască intenţiile oamenilor, aşa că nu simţi nici un pericol, dar abuzul îmbrăca mai multe forme.

– N-o să fiu târfa ta!

În loc să se înfurie, Macrae zâmbi.

– Nu mă interesează deloc băieţeii murdari. Decât atunci când au potenţialul pe care îl ai tu. E vreo tavernă pe aici unde putem să mâncăm şi noi ca lumea şi să vorbim între patru ochi?

Nikolai încuviinţă din cap şi îi conduse pe cei doi bărbaţi pe alei şi ajunseră în dreptul celei mai bune taverne de pe faleză. Se vedea portul, şi aici veneau ofiţerii şi negustorii să ia masa. El nu mâncase acolo, desigur, dar uneori căuta prin gunoaiele din spate.

Proprietarul se uită urât când îl văzu pe Nikolai intrând, dar, datorită bogăţiei evidente a englezilor, nu îl dădu afară. Jasper se opri să comande mâncare şi de băut, în vreme ce Macrae îl conducea pe Nikolai la un separeu liniştit în colţul îndepărtat al tavernei. Lui Nikolai nu îi plăcea să se ţină scai după cineva, dar mirosurile ademenitoare îl convinseseră să cedeze.

Ar îndura şi mai multe ca să se ospăteze cu bucatele cele mai alese ale tavernei. Şi, pe deasupra, era curios ce voiau cei doi bărbaţi de la el.

Macrae stătea în dreapta lui Nikolai, iar Jasper Polmarric - în stânga. Deşi nu îl înghesuiau, era limpede că îl puteau împiedica să fugă dacă voiau. Însă nu simţea nici un pericol din partea lor. Ci doar un interes foarte mare.

- Cum te cheamă? îl întrebă Macrae. Poţi să minţi dacă vrei, dar aş vrea să-ţi pot spune cumva.

După o asemenea replică, nu mai era amuzant să mintă.

- Nikolai Gregorio.

- Ai origini ruseşti şi italieneşti? îl întrebă Polmarric. Ceva sânge african?

- Da, ceva.

Cel puţin un sfert. Bunica lui Nikolai fusese africană get-beget, dar el nu îşi ştia toate rudele. Bunicul său fusese maltez, iar mama lui nu ştia prea bine cine îi era tată. Poate că un italian, un grec sau un englez. Era greu de spus. Faptul că mamei lui îi plăcuse numele de Nikolai nu îl făcea rus.

Discuţia încetă când o chelneriţă veni agale la masa lor cu o carafă cu vin şi trei cupe grosolane într-o mână. În cealaltă mână avea o tavă pe care erau o bucată de pâine din aluat dospit, ceva brânză şi o porţie de peşte marinat.

Cu o foame greu de controlat, Nikolai înşfăcă o bucată de peşte şi o înghiţi pe când rupea o bucată din pâine. Pe tavă era şi un cuţit, aşa că tăie o bucată mare de brânză pe care şi-o îndesă în gură, apoi luă o bucată de pâine. Mirosul pătrunzător de brânză de oaie îi umplu strașnic gura.

- Nu e foarte civilizat, zise Polmarric în franceză, uitându-se deopotrivă îngrozit şi fascinat la băiat.

- Zi mersi că n-ai fost niciodată aşa de înfometat. Macrae turnă vin roşu în cupe şi luă o duşcă. Deşi îi răspunsese lui Polmarric în franceză, îi vorbi în engleză lui Nikolai: Mănâncă atât cât vrei, dar ar fi înţelept

să nu te grăbești. Dacă o să ți se facă rău, o să te trezești din nou cu stomacul gol.

Era logic. Nikolai mai luă puțină pâine și brânză și se întinse după cupa cu vin pentru a face mâncarea să-i alunece mai lesne pe gât. Vinul casei era ușor, plăcut și probabil ales încât să nu i se suie la cap băiatului. Acesta era un alt semn că cei doi aveau intenții bune, căci nu acesta ar fi fost vinul pe care l-ar fi ales dacă ar fi vrut să-l îmbete.

Chelnerița se întoarse cu trei porții de *fenek*. Nikolai începu să mănânce cu poftă. Nu mai mâncase *fenek* atât de bun de când îi murise bunica. Și cei doi străini gustară, dar nu cu așa o grabă.

– Iepurele ăsta e destul de bun, zise Polmarric.

– Și de-ai fierbe o cizmă în atâta vin tot ar fi bună, zise Macrae, dar mâncă și el cu poftă.

Nikolai termină două bucăți de iepure din tocană, apoi se sprijini de spătarul băncii din lemn. Era din nou curios, acum, că își potolise foamea.

– Spuneați că sunteți diferiți. Cum așa?

Macrae se uită prin cârciumă, asigurându-se că nu putea nimeni să-i vadă în separeul întunecat. Când fu convins că aveau intimitate, ridică o mână, și o lumină începu să strălucească precum artificiile aurii. O luă și o puse în fața lui Nikolai. Fermecat, băiatul încercă să o apuce. Aceasta păli în pumnul lui, și el simți furnicături în palmă.

– E magie, șopti el. Crezuse că toată magia dispăruse de pe fața pământului când îi murise bunica.

– De obicei, îi spunem putere, zise Macrae pe un ton scăzut. E un cuvânt mai puțin înspăimântător decât magie. Eu și Polmarric suntem Protectori – facem parte din familii cu puteri foarte mari. Există Protectori în toate țările din Europa, și am jurat să ne folosim abilitățile pentru a-i ajuta pe alții, nu în folosul propriu.

– Ce fel de magie – putere – aveți?

Nikolai încercă să nu arate cât era de disperat să afle cât mai multe.

Polmarric se uită amenințător la tovarășul său.

– Ești sigur că vrei să spui atâtea despre noi?

Trebuie să știe. Macrae se concentra asupra lui Nikolai. Sunt anumite lucruri pe care vrăjitorii Protectori pot să le facă într-o anumită măsură. Pot să vindece, să citească energiile altor oameni, să se ascundă și să creeze lumină magică. Majoritatea Protectorilor sunt înzestrați într-un anumit domeniu. Eu, de pildă, sunt un vrăjitor al vremii, pot struni vânturile și furtuna. Este un talent obișnuit în familia mea. Polmarric e înzestrat cu darul comunicării.

– Ai spus că ați jurat să ajutați oamenii. De ce nu vă folosiți de puteri ca să deveniți regi? Deși se pare că duceți un trai destul de bun.

Nikolai se uită cu luare-aminte la hainele scumpe ale bărbaților.

– E mai greu să devii rege decât crezi, îi spuse Macrae sec. De-a lungul secolelor, am aflat că este mai bine să nu te amesteci în treburile lumești, pentru că adesea consecințele sunt imprevizibile și mult mai grave decât te aștepți. Noi păstrăm ordinea cu ajutorul consiliilor naționale ale Protectorilor. Polmarric va deveni cu siguranță membru al consiliului când va fi un loc disponibil, datorită capacității sale de comunicare. Dacă unul dintre ai noștri o ia pe căi greșite și îi rănește pe alții... Ei bine, avem vrăjitori care sunt înzestrați să depisteze răul și să facă ordine.

Nikolai rupse o bucată de pâine și o înmuie în sosul de la *fenek*. Protectorii păreau un grup secret pe cinste, care dispunea deopotrivă de putere și înțelepciune.

– Sunt doar vrăjitori, nu și vrăjitoare? întrebă el, gândindu-se la bunica lui.

– Nu. Femeile sunt la fel de puternice, dacă nu chiar mai puternice decât vrăjitorii. Soția mea e o vindecătoare foarte înzestrată. Cred că soția lui Polmarric este cea mai bună căutătoare din Anglia. Macrae se opri puțin, de parcă se hotăra ce trebuia să spună. De obicei, atingi puterea deplină când devii adult, dar adesea cei care sunt deosebit de înzestrați au puteri magice încă din copilărie. E cazul fiului meu Duncan – și al tău.

Nikolai se uită la farfuria lui goală, încercând să înțeleagă ce i se spunea.

– De ce-mi spui astea?

– Pentru că se pare că ai nevoie de ajutor. Macrae părea obosit, iar Nikolai își dădu seama că bărbatul era mai în vârstă decât crezuse. Sunt prea mulți copii ai străzii pe lume ca să-i putem salva pe toți. Dar tu ești de-al nostru, așa că sunt obligat să încerc să te ajut.

– Cum?

– Aș putea să-ți găsesc un loc într-o școală din Valletta, ca să fii hrănit și îmbrăcat și să înveți cititul și scrisul.

– Știu să citesc și să scriu, zise Nikolai pe un ton certăreț.

Macrae îl privi mirat.

– Sunt impresionat. Cum ai învățat?

Nikolai ridică din umeri.

– Bunica mea a avut o pensiune pe malul apei. A avut grijă de colegul muribund al unui ofițer de punte englez, iar el, în schimb, m-a învățat.

Bătrânului Smithy i-a luat ceva să moară. Suficient de mult cât Nikolai să învețe matematică și puțină istorie, dar și să citească și să scrie.

– Înveți repede, își dădu seama Polmarric. Accentul tău englezesc s-a îmbunătățit de când am început să vorbim. De parcă poți să iei limba din mințile noastre. Citești gândurile oamenilor?

Nikolai se făcu mic de frică, întrebându-se cum de își dăduse englezul seama de asta. Nu citea gândurile oamenilor, dar uneori percepea răspunsurile pe care le știau oamenii din jurul lui. Și așa i se îmbunătățise și engleza datorită celor doi bărbați care vorbeau limba.

– Smithy a spus că-s inteligent.

– Un băiat isteț cu puteri magice nu ar fi în siguranță într-o școală publică, nu când Cavalerii Sfântului Ioan conduc Malta, remarcă Polmarric. Cavalerii îi dau de obicei pe vrăjitori pe mâna Inchiziției.

– Știu, spuse Macrae. Nikolai, tu ai nevoie de o familie. De oameni care să țină la tine și pe care să-i iubești.

O *familie*. Nikolai își plecă privirea, ca străinii să nu vadă lacrimile umilitoare care îi înțepau ochii. Familia lui fusese mică, dar cât se poate de reală. Dat fiind că mama și bunica lui muriseră, crezuse că era singur

[illegible] pentru totdeauna. Acum, că se gândea la tot ce [illegible], nu era greu să mai mestece tocana de iepure.

Am putea găsi în Italia sau în Franţa o familie de [illegible] care să te găzduiască, dacă vrei să fii mai aproape de casa ta. Dar, dacă vrei să vii în nord, te duc acasă la [illegible] te cresc cu copiii mei, îi zise Macrae încetişor.

Nikolai îşi ridică privirea şi se uită fix la el.

Ai face aşa ceva?

Polmarric icni când auzi ce spusese prietenul său.

Chiar eşti dispus să-l iei pe sălbaticul acesta mic la tine în casă? îl întrebă în franceză.

Sunt scoţian, şi nu sunt nici eu foarte civilizat de [illegible] îi răspunse Macrae în aceeaşi limbă. Apoi se uită la Nikolai şi îi spuse în engleză: Ai nevoie de un cămin, [illegible] fiului meu Duncan i-ar prinde bine să aibă un alt flăcău puteri în casă. Fiica mea e foarte mică, aşa că nu [illegible] poate face mare lucru cu ea.

Nikolai se gândi un pic, nedorind să plece din ţară, dar totodată peste măsură de încântat.

Aş deveni un gentilom?

Macrae încuviinţă din cap.

Vei mânca, te vei îmbrăca şi vei învăţa la fel ca fiul meu. Dar, mai mult decât atât, vei avea parte de instruire când talentul tău va începe să se manifeste. Acum ai ceva puteri, dar abilităţile tale vor spori foarte mult când vei fi bărbat în toată firea. Fără instruire, [illegible] te rănești – şi pe ceilalţi. Aşa că da, o să fii fiul meu adoptiv şi un gentilom. Soţia mea te va primi cu braţele deschise.

Doamna ta aduce mereu căţeluşi vagabonzi, aşa că probabil nu o va deranja unul în plus, zise Polmarric în franceză. Deşi cu acest băiat o să aveţi mai mult de furcă decât cu un căţeluş.

Dar o să am şi mai multe satisfacţii, zise Macrae pe un ton imperturbabil. Jasper, asta trebuie să fac. Ştiu prea bine.

Nikolai luă agitat o bucată de pâine. Bunica lui presimţise odată că avea să fie un mare gentilom. El sigur că nu avea, căci nu-şi închipuise că putea fi altceva în afară de marinar.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că bunica lui nu făcea asemenea greşeli. Se gândi cu nostalgie la faţa ei măslinie, fără vârstă. Avea să fie dureros să lase în urmă mormântul ei şi al mamei, dar amândouă l-ar fi îndemnat să profite de această şansă. Nikolai era convins că Macrae nu voia să-i facă rău.

Strânse cu putere pâinea până deveni o masă fără o formă bine definită.

– O să merg cu tine şi voi fi fiul tău, îi zise lui Macrae.

Scoţianul zâmbi larg.

– Mă bucur tare mult, Nikolai. Sunt sigur că şi tu vei fi foarte încântat.

Nikolai se uită cu răutate la Polmarric si îi spuse în franceză:

– Şi ai nevoie de altă limbă dacă vrei să vorbeşti în secret de faţă cu mine.

Spre meritul lui, Polmarric râse şi el odată cu Macrae.

Oameni veseli şi mâncare din belşug. Strămoşii aveau grijă de el. Nikolai mai tăie o felie de brânză şi se întrebă bucuros cum avea să arate îmbrăcat ca un gentilom.

capitolul 2

Nikolai se trezi înainte de ivirea zorilor, bucurându-se de legănatul blând al goeletei *Hermes*. Nava devenise casa lui în luna de când Macrae îi schimbase viaţa complet şi cu uşurinţă. Era vasul lui Polmarric, aşa că toţi erau trataţi foarte bine.

După ce se opriseră o săptămână în Sicilia, *Hermes* se îndrepta spre Londra, portul de origine. Vremea fusese prielnică, vântul des umflând pânzele şi făcând nava să se deplaseze în ritm rapid. Acum erau în vestul Mediteranei. Peste o zi sau două, aveau să treacă de Gibraltar şi să intre în Oceanul Atlantic cel furtunos, pentru ultima parte a călătoriei.

Închise ochii şi adormi din nou datorită sunetului valurilor care se izbeau uşor de carena vasului. Deşi crescuse pe o insulă unde marea era atotprezentă, nu se gândise niciodată cât de mult avea să-i placă să navigheze.

Vântul și valurile confereau o anumită libertate și inocență. Aceasta putea fi o viață bună pentru un bărbat.

Mai aflase și că viața ca fiu al unui gentilom era mult mai bună decât să scormonească prin gunoaie ca un șobolan, pentru a supraviețui. În ultima lună, fusese îmbrăcat cu cele mai bune haine, avusese parte de siguranță și, mai presus de orice, de mâncare. Cât de mult putea mânca. Atât de mult, încât nu mai simțea nevoia să înfulece orice i se punea pe masă înainte să îi fie luată farfuria.

Ba chiar avea parte și de intimitate. Cabina micuță nu era mai mare decât un dulap, dar era a lui. Macrae și Polmarric împărțeau una mai mare în capătul navei, dar Nikolai se bucura de ungherul său tihnit de lângă proră, simțindu-se foarte aproape de mare.

Băgă mâna sub pat și atinse cufărul mic bătut cu alamă în care erau hainele unui fiu de gentilom. După ce Nikolai fusese de acord să plece cu Macrae, fusese dus la *Hermes* și frecat cu peria atât de tare, încât pielea îi devenise ceva mai deschisă la culoare. Apoi Macrae îl dusese la cel mai iscusit croitor din Valletta.

Croitorul îi făcuse o haină și pantaloni din brocart de mătase albastră și cămăși din cea mai bună muselină. Cum Macrae știa ce le trebuia băieților, mai comandase și câteva rânduri de haine făcute din pânză groasă și din lână. Deși lui Nikolai îi plăceau straiele la modă, se simțea mai confortabil în hainele simple de zi cu zi. Și acelea erau totuși net superioare față de ce purtase înainte.

Dar refuzase să renunțe la pantalonii și cămașa din pânză aspră, deși erau zdrențuiți. Bunica lui îi cususe ea însăși, și nu se putea îndura să se despartă de ei.

Macrae nu se împotrivise, ci doar insistase să îi fie spălate acele haine. Veșmintele vechi ale lui Nikolai se dovediră numai bune pentru a se cățăra pe catargul și parâmele lui *Hermes*. Marinarii erau destul de aspri, dar prietenoși și îl învățară tainele navigării.

Cât era treaz, învăța una sau alta. Macrae și Polmarric îl învățară istoria Protectorilor și felul în care putea fi folosită magia. I se prezentară și principalele tehnici

de control. Deşi puterea îi era limitată acum, totul avea să se schimbe odată devenit bărbat. Dacă ştia de acum ce înseamnă controlul, avea să-i fie mult mai bine pe viitor.

Nikolai îşi dăduse şi el seama de anumite tehnici. Altele îl făceau să îşi ţină răsuflarea şi să le privească apreciativ, căci învăţa ceva ce părea cât se poate de potrivit.

Primise şi lecţii de bune maniere şi despre ce presupunea înalta societate. Avea mult de muncă dacă voia să fie un gentilom.

Uneori Nikolai se gândea la misteriosul Duncan, care avea să-i fie frate. Oare Duncan ştia ce norocos era să aibă un tată, mai ales unul ca Macrae? Nu, un băiat care lua de bune mâncarea, hainele şi protecţia unui tată nu putea să aprecieze cât de norocos era. Deşi nu-l văzuse, tindea să-l dispreţuiască pe Duncan pentru că era moale, dar avea să se străduiască să fie galant de dragul lui Macrae.

Macrae insistase că trebuia să observe cu toate simţurile, atât interioare, cât şi exterioare. Unul dintre ele îl trezise atât de devreme, îşi dădu el seama. Nu se auzea nimic în bezna de dinainte de ivirea zorilor cu excepţia zgomotului făcut de apă, a scârţâitului scândurilor navei şi a ţipătului unui pescăruş. Însă ceva era... în neregulă.

Nikolai se ridică din pat mai degrabă curios decât îngrijorat şi îşi trase hainele vechi pe el. În curând aveau să-i rămână mici, căci se îngrăşase puţin şi se înălţase un centimetru faţă de luna trecută.

Părăsi cabina îngustă desculţ şi se sui pe scară până la punte. O ceaţă deasă plutea deasupra navei *Hermes* şi a mării înconjurătoare. Un matelot stătea la pupa, iar chipul său întunecat de la cârmă era aproape invizibil, cu excepţia unei lumini slabe vizibile când trăgea din pipă. Nava se mişca foarte încet, înaintând cu grijă, cât să rămână stabilă.

Curios să vadă ce îl făcuse să se trezească, Nikolai se duse la proră, sprijinindu-se de balustradă, în vreme ce nava se ridica şi cobora. Nu vedea la mai mult de câţiva metri din cauza ceţii şi a întunericului.

Oare riscau să se izbească de stânci sau de o insulă? Nu prea, dat fiind că matelotul cunoştea marea, şi înaintarea încetă reducea riscul de a intra în vreo primejdie chiar dacă era comisă vreo eroare de navigaţie. Oftă nervos. Poate că în doi sau trei ani abilităţile lui magice aveau să înflorească şi el urma să fie în stare ce îl deranja. Sau poate că nu. Cum îi spunea Polmarric adesea, magia era un fel de a face faţă lumii, nu o sursă de miracole demnă de încredere.

In faţă se auzi un pleoscăit. Să fie un banc de peşti sărind? Era greu să-şi dea seama dincotro se auzea din cauza ceţii.

Era pe cale să plece şi să se întoarcă în pat, când din ceaţă se năpusti o formă întunecată şi joasă, cu o viteză uimitoare. Era un vas - o galeră purtată de douăsprezece vâsle care măturau cu furie apa, purtând-o cu repeziciune spre goeletă. *Corsari.*

Nikolai îngheţă speriat. Preţ de secole, piraţii Coastelor Barbare nu atacaseră doar nave, ci şi ţinuturi pentru a lua sclavi, iar Malta căzuse şi ea pradă de multe ori acelor atacuri. Îşi reveni şi strigă cât îl ţinu gura:

- Piraţi!

După ce dădu alarma, se dezlănţui iadul. Acum, că fuseseră văzuţi, piraţii porniră atacul cu câteva salve de muschetă. Nikolai se feri pe când gloanţele intrau în lemnul care-l înconjura. Aft, matelotul de strajă, suduia furios în vreme ce trăgea de funia de care era agăţat clopoţelul, ca să dea de veste că erau atacaţi. Bărbaţi pe jumătate dezbrăcaţi începură să urce cu repeziciune de sub punte, cu armele în mână.

Când Nikolai se ridică, prora blindată a galerei se izbi de *Hermes*, intrând în carenă, la doar câţiva metri sub el. Impactul distrugător îl făcu să îşi piardă echilibrul. Se izbi cu capul de balustradă şi îşi pierdu cunoştinţa pentru câteva clipe.

Când îşi reveni, în jurul lui se dădea o luptă acerbă. Un vânt tăios spinteca acum ceaţa, iar văzduhul se luminase, scoţând la iveală faptul că cele două nave erau legate cu cârlige. Douăzeci de soldaţi cu turbane sau poate chiar mai mulţi năvăliseră pe *Hermes*. Echipajul

şi pasagerii de pe goeletă se luptau cu săbii, pistoale şi cu orice altceva putea folosit pe post de armă. Norii de praf negru de puşcă făceau ochii să lăcrimeze şi plămânii să ardă, disperaţi după aer.

Macrae şi Polmarric, care purtau doar cămăşi lălâi şi indispensabili, erau în iureşul luptei, scoţianul lovind fără milă cu sabia lui lată, iar Polmarric trăgând cu două pistoale. Nikolai voia să se ducă spre Macrae, dar era prea slăbit ca să se mişte. Înghesuit cum era în colţul prorei, urmărea îngrozit lupta şi se întreba de ce Protectorii nu se foloseau de magie ca să-i pună capăt. Cu siguranţă puteau să o facă! Sau poate că acel vânt care se înteţise era lucrătura lui Macrae?

Nikolai icni când un corsar îi crestă braţul lui Macrae cu sabia lui arcuită. Sângele întunecat stropi cămaşa albă a scoţianului chiar când acesta îşi străpunse atacatorul. Polmarric ţinti cu calm şi doborî un pirat cu pistolul din mâna dreaptă, apoi un al doilea cu cel din mâna stângă. În vreme ce piraţii căutau ţinte mai puţin periculoase, Polmarric îşi reîncărca arma şi Macrae stătea de pază deasupra prietenului său.

Nikolai încercă să se ridice şi aproape leşină din nou pe când o durere atroce îi străbătu coastele. Probabil îşi fisurase una când căzuse. Din moment ce nu putea să lupte, se străduí să observe lupta, folosindu-se de toate simţurile.

Hermes câştiga bătălia. Câţiva membri ai echipajului erau răniţi, dar majoritatea cadavrelor de pe puntea mânjită de sânge erau ale piraţilor. Bănuia că atacatorii nu se aşteptaseră ca oamenii să se apere cu atâta îndârjire şi se întrebau dacă merita. Corsarii preferau să atace oameni mai neajutoraţi.

Pe când fuioarele de ceaţă şi fumul se risipeau, un alt cârlig se izbi de punte, lângă picioarele lui Nikolai. Frânghia care ţinuse legată goeleta de galeră se rupse. Şi celelalte frânghii se rupseră una după alta, iar galera începu să plutească în derivă.

O altă rafală de vânt umflă pânzele galerei până la tribord, iar vâslele se zvârcoleau în aer ca picioarele unui păianjen. O voce tunătoare de pe galeră zise în arabă:

Retragerea!

Un pirat care suduia se retrase de-a lungul punții navei *Hermes*, uitându-se cu atenție la echipajul goeletei, să nu vină careva după el. Se împiedică de Nikolai, trimițându-i o durere cruntă în coaste. Piratul se uită în jos și apoi îl ridică pe băiat cu o mână puternică.

Uite măcar unul. Vorbea o arabă nord-africană rudimentară, pe care Nikolai o auzise în portul Vallettei.

Nikolai se străduí să scape din strânsoarea piratului, dar atârna neajutorat ca un cățeluș în brațele vânjoase ale uriașului.

Macrae! *Macrae!* strigă el.

Scoțianul începu să vină înspre el, dar o altă rafală de gloanțe de muschetă se abătu dinspre galeră, și Polmarric căzu la pământ. Macrae se întoarse și îngenunche lângă prietenul lui. Nikolai nu-l mai vedea.

Galera se îndreptă și pluti la doar câțiva metri de *Hermes*. Răpitorul lui Nikolai îl strigă pe unul dintre piratii de pe galeră:

– Prinde-l pe țâncul ăsta!

Il aruncă pe Nikolai peste bord. După câteva secunde ametitoare de zbor, Nikolai fu prins cu brutalitate și pus pe puntea înclinată. Alunecă de-a lungul galerei și se izbi de parapetul navei de la tribord. Apa îl împroșca, și icnea din cauza durerii provocate de coastele sfărâmate, temându-se că avea să se înece.

Trebuia să se lupte cu durerea. Macrae îi spusese despre asta. Ideea era să se detașeze, să se gândească la durere ca la ceva îndepărtat care aparținea altcuiva.

Nikolai se străduí să se detașeze, iar durerea îl mai lăsă puțin. Se clătina pe picioare, disperat să se întoarcă la bordul navei *Hermes* înainte ca navele să se despartă.

Macrae stătea pe goeletă și se uita încruntat spre galeră. Pe când alerga de-a lungul galerei, Nikolai dădea disperat din brațe ca să-i atragă atenția scoțianului. Cu siguranță Macrae avea un truc magic ca să-l salveze pe Nikolai! Era fiul adoptiv al lui Macrae, un mare vrăjitor în devenire!

Macrae se uită fix la el. Apoi se întoarse cu o expresie dură ca granitul.

Nikolai se uită nevenindu-i să creadă cum bărbatul care îi promisese protecţie şi o familie îl lăsa în acea situaţie cumplită. Cuprins de panică, începu să se cațăre peste balustradă. Mai bine să riște să se înece decât să moară ca sclav.

Din nou, îl prinseră două braţe vânjoase. De această dată era în strânsoarea căpitanului de pe galeră, *reis*, un bărbat solid cu lanţuri de aur la gât şi o privire rece ca moartea.

– Aşadar, ne putem mândri doar cu porcuşorul ăsta amărât, după ditamai atacul.

– Sunt băiatul unui om bogat, zise Nikolai disperat. Tata o să mă răscumpere!

Căpitanul se uită dispreţuitor la hainele jerpelite ale băiatului.

– Tu? Mă faci să râd!

– Sunt englez. Scoţian. Tatăl meu, Macrae din Dunrath, va plăti ca să mă aibă înapoi.

Se întreba însă dacă era adevărat. Macrae îl văzuse în ghearele corsarilor, dar îi întorsese spatele. Oare ar plăti răscumpărarea?

– Nu eşti neam de englez. Căpitanul îl lovi cu mâna lui grea într-o parte a capului, făcându-l să îngenuncheze. Arăţi ca un şoarece mulatru de ponton.

Căpitanul făcu un semn să fie chemat cel care se ocupa de sclavii de pe galeră, un bărbat cu cicatrice pe faţă, care avea un bici.

– Puştiul ăsta e prea mic să vâslească, dar poate să scoată apa cu găleata. Ia-l!

Supraveghetorul îl biciui pe Nikolai pe spate, sfâşiind pânza cămăşii. Nikolai strigă, căci biciul îi atinsese coasta fisurată.

– Băiete, asta primesc sclavii care nu ascultă, mârâi supraveghetorul. Dacă te supui ordinelor, atunci poate o să apuci să creşti. Treci la scos apa!

Nikolai se ridică anevoie, fiindu-i tare greu şi doar să respire. Supraveghetorul îi vârî o găleată în mâini şi îi arătă tribordul, unde apa stropea gleznele sclavilor de pe galeră. Rănit şi dezorientat, Nikolai se supuse, ruşinat de lacrimile care îi brăzdau obrajii.

Pe când strângea apa şi o arunca peste margine, Nikolai văzu nava *Hermes* navigând spre vest. Macrae şi Polmarric erau în siguranţă şi îl abandonaseră, fără să privească în urmă. Dacă asta înseamnă să fii un Protector care jura să apere oamenii, atunci nu voia să mai aibă vreodată de-a face cu acel porc.

Cel care se ocupa de sclavii de pe galeră îi mai biciui o dată spatele.

– Mai repede, altfel te arunc peste bord, să te mănânce peştii!

Nikolai îşi muşcă buzele şi se supuse, dar înăuntrul lui furia creştea. Macrae îi promisese Paradisul, apoi îl trădase.

Îl trădase!

Pe când umplea şi golea găleata, furia crescu în el până îi umplu fiecare părticică din corp. Când simţi că nu mai rezista, reuşi să continue jurând pe sângele, oasele şi bunica lui moartă că avea să iasă viu din sclavie. Într-o bună zi avea să scape.

Apoi, când avea să fie pregătit, avea să se răzbune pe Macrae şi pe familia lui. Pe mincinos, pe soţia lui frumoasă, pe fiul lui arătos şi pe micuţa lor fiică răsfăţată.

Toţi aveau să îi cadă pradă.

Cartea a doua

Fitilul se aprinde
1752

capitolul 3

Londra, 1752

Jean Macrae se uita mirată la mulțimea din port.

– A venit toată lumea din Londra să mă conducă?

– Să știi că da, zise Lady Bethany Fox pe un ton calm. Soarele strălucește, și profită și ei de ocazia de a-ți ura drum bun ca să se mai distreze. După ce nava o să plece din port, mă aștept ca majoritatea să ajungă la careva acasă, unde să bea, să mănânce și să se veselească de parcă mâine se sfârșește lumea. Femeia cu păr cărunt o îmbrățișă pe Jean. Să le spui copiilor că țin mult la ei. Dacă nu eram așa bătrână și fragilă, aș fi venit și eu.

– Nu sunt copii, Lady Beth. Până la urmă, se căsătoresc! zise Jean râzând și o îmbrățișă și ea. De ce nu vii? *Mercury* e una dintre navele lui Sir Jasper, așa că vei fi tratată ca o regină pe toată durata călătoriei.

Lady Bethany păru tentată preț de câteva clipe, dar scutură din cap.

– Nu, draga mea, asta e aventura ta, nu a mea.

Jean se uită cu bănuială la ea. Poate că Lady Beth arăta ca o bunică nevinovată, dar era una dintre cele mai pricepute vrăjitoare din Europa și conducătoarea Consiliului Protectorilor din Anglia.

– E o aventură? Eu credeam că mă duc într-o călătorie ca să asist la căsătoria unor prieteni.

Femeii mai în vârstă îi sclipiră ochii.

– Poți avea oricând parte de o aventură.

– Sper ca Jean să n-aibă parte de așa ceva, zise Duncan, fratele ei mai mare. Pari așa mică, încât mă apucă groaza când mă gândesc că faci singură așa drum lung.

– O am cu mine pe Annie, călătoresc pe un vas de-al lui Polmarric, o să vină cineva în port la Marsilia după

mine şi ştii foarte bine că nu sunt deloc fragilă! i-o întoarse ea.

– Într-adevăr, zilele astea te-ai îmbrăcat cu haine ca de călugăriţă, dar nu mă păcăleşti tu pe mine, îi zise el cu asprime. După isprăvile din trecut, sunt un pic neliniştit.

Ea îi zâmbi. Duncan, care era cu zece ani mai mare ca ea, se purta uneori mai mult ca un tată decât ca un frate.

– Nu mai sunt aşa curajoasă ca-n trecut. Acum sunt mai mult ca o fată bătrână.

– Poate că nunta o să-ţi deschidă ochii, îi zise fratele ei plin de speranţă, şi o să fii mai hotărâtă să te măriţi. Trei bărbaţi distinşi, cu dare de mână şi numai buni de însurătoare, mi-au cerut mâna ta, dar nu i-ai vrut pe nici unul.

Fără să-i mai punem la socoteală pe cei doi bărbaţi care o ceruseră pe Jean direct. Despre aceştia nu îi pomenise fratelui ei. Nu avea rost să îl enerveze şi mai tare.

– Duncan, las-o pe Jean în pace, îl mustră pe un ton ferm Gwynne, soţia lui Duncan. Mai bine să fie o fată bătrână fericită decât o soţie tristă.

Jean îi zâmbi larg cumnatei sale superbe.

– Şi, aşa nemăritată, sunt numai bună de dădacă pentru copiii tăi frumoşi.

Gwynne îi zâmbi şi ea.

– Întocmai. O îmbrăţişă pe Jean. Să te distrezi pe cinste! Şi gândeşte-te la noi cei rămaşi în Dunrathul ăsta rece şi bătut de vânturi când tu o să-ţi petreci iarna sub razele soarelui Mediteranei.

Din moment ce Duncan era cel mai priceput vrăjitor al vremii din Anglia, era destul de bine în Dunrath, dar tot nu putea să fie însorit ca în Marsilia. Jean visă la căldură şi la ruinele romane.

– Ce mă bucur că am ajuns la timp! zise Megan, contesa minionă de Falconer, pe când îşi făcea loc prin mulţime şi o lua pe Jean de mâini. Avem nişte cadouri de nuntă pe care vrem să le dai din partea noastră. Mi-aş dori să pot fi acolo. Se bătu uşor pe burtă. Dar nu e un moment prielnic să călătoresc.

– O să-ți scriu fiecare amănunt, îi promise Jean. După ce o îmbrățișă pe Meg, se întoarse spre Simon, contele de Falconer. Era omul de nădejde al Protectorilor, și mereu i se păruse amenințător lui Jean, când era mai tânără. Căsătoria cu Meg făcuse din el un om mai tihnit.

Simon o îmbrățișă doar cu un braț, pentru că în cealaltă mână căra un coș.

– O să iau cadourile pe vas, ca să fie puse cum trebuie. Să le transmiți toate cele bune lui Moses, lui Lily, lui Jemmy și Breedei.

– Așa o să fac și promit că îi voi sfătui să viziteze Anglia. Simon și Meg îi salvaseră pe cei patru tineri dintr-un prizonierat crunt, unde practic li se spălase creierul și fuseseră „fermecați" de un vrăjitor fără scrupule. Jean îi ajutase pe cei patru sclavi să își revină după ce fuseseră ținuți prizonieri și devenise un fel de mătușă pentru ei. De-abia aștepta să-i vadă din nou, după patru ani lungi. Scrisorile nu reușeau să ostoiască dorul.

Jean își luă rămas-bun de la toți, și trebui să-și înăbușe câteva lacrimi. Nu mai călătorise niciodată în afara Angliei și nici nu mai stătuse departe de familia ei luni la rând.

Însă, pe când stătea pe puntea dunetei și le făcea cu mâna tuturor în vreme ce *Mercury* o lua pe Tamisa, entuziasmul reuși să înfrângă regretele. Cu excepția revoltei din urmă cu șapte ani, când prințul Charles Edward Stuart distrusese viața ei și pe a majorității scoțienilor, dusese o viață liniștită. Era pregătită să țină piept lumii.

Însoțitoarea și servitoarea ei, Annie Macrae, plângea cu sughițuri lângă ea.

– Îți pare rău că mergem în Marsilia? o întrebă ea, puțin îngrijorată. Poți să cobori la Greenwich dacă vrei să rămâi.

Annie scutură cu putere din cap. Era o verișoară îndepărtată a lui Jean și semăna cu ea, dar era mai înaltă, mai plinuță, iar părul ei era mai degrabă castaniu decât roșcat. În valea din Dunrath era considerată o fetișcană pe cinste.

– O, nu, domnișoară Jean, doar mă bucur că plec! Toate fetele din Dunrath mă invidiază. Dar merită să plâng

pe săturate când plec în așa o călătorie îndelungată și minunată.

– Cu siguranță ai dreptate, îi zise Jean și îi întinse batista. Nu sunt eu îndeajuns de sensibilă.

– Asta pentru că sunteți o eroină, domnișoară Jean. Eroinele nu sunt sensibile.

Jean roși și se uită din nou la fluviu, văzând cum Londra se îndepărta. De la revoltă, oamenii din Dunrath o prețuiau într-un fel ridicol. Nu era vreo eroină. Nu gândise limpede, fusese înspăimântată și disperată, și avusese nevoie de Gwynne și de Duncan ca să scape cu toții de o mare nenorocire.

Remarca lui Annie îi reaminti că aventurile nu erau doar înspăimântătoare, ci de-a dreptul periculos de incomode. Avea să le lase pe seama celor tineri și nesăbuiți.

Călătoria fu liniștită și cam plictisitoare, deși era plăcut să navigheze pe vreme caldă. Jean abia își stăpâni entuziasmul când trecură de strâmtoarea Gibraltar și intrară în Marea Mediterană. Marea de Mijloc, centrul lumii. Chiar și lumina era altfel decât în Anglia – mai caldă și mai strălucitoare.

Jean citi și vorbi cu alți pasageri și dormi bine, până într-o noapte când fu trezită de zgomotul asurzitor al unui clopot de alarmă. Nu putea însemna altceva în aceste ape. „Pirați!"

Se dădu jos din patul suprapus, înșfăcă haina care atârna în cuierul de pe ușă și își luă pistoalele din cufărul mic. Își petrecu câteva minute încărcându-le în vreme ce Annie se răsuci și se uită la ea din patul de sus, cu fața palidă în lumina lunii care intra prin hublou.

– Ce se întâmplă, domnișoară Jean?

– Probabil au fost văzuți pirați berberi. Poate că este o alarmă falsă, dar să stai aici până văd ce e de fapt. Pe când Annie icnea și se băga sub pătură, Jean o zbughi din cabina mică și urcă scările. Membrii înarmați ai echipajului se duceau la posturile lor, iar la cele două tunuri care se roteau veniseră deja doi oameni să le armeze.

Cu pistolul în mână, Jean găsi un loc liniştit lângă timonerie, unde nu avea să stea în calea nimănui. Preţ de un sfert de oră tensionat, aşteptă alături de echipaj.

Apoi marinarul care stătea de pază la catargul din faţă strigă:

- E o navă veneţiană de comerţ, nu de piraţi!

- Eşti sigur? îl întrebă căpitanul Gordon.

Se uita la orizont prin ochean.

- Da, să trăiţi, nu-i vreo galeră de piraţi.

După ceva vreme, căpitanul morocănos îşi coborî ocheanul.

- Prea bine. Echipajul care nu era la datorie se poate întoarce la somn.

Flecărind şi răsuflând uşuraţi, majoritatea membrilor echipajului coborâră. Căpitanul Gordon se ducea spre pupa navei, când o văzu pe Jean în umbra timoneriei.

- Doamne sfinte, domnişoară Macrae! Ce faceţi acolo?

Jean făcu un semn cu pistolul ce ţintea în jos.

- Mă pregăteam să-mi apăr puritatea, în caz de nevoie.

Gordon părea uimit.

- Ştiţi cum să-l folosiţi?

- V-aş arăta cum, dar s-ar alarma toţi din nou dacă ar auzi o împuşcătură.

El dădu din cap aprobator.

- Eraţi în Scoţia în timpul revoltei, nu-i aşa? De aceea sunteţi în alertă şi ştiţi să folosiţi arme de foc.

- Într-adevăr. Duse pistolul la şold, degetele tremurându-i, acum că pericolul trecuse. Şi tatăl meu a fost pe o navă atacată pe această mare. El şi Sir Jasper Polmarric călătoreau împreună.

- Tatăl tău era în acea călătorie? Din cauza acelui atac îşi ia mereu Sir Jasper măsuri de precauţie. Toate navele Polmarric au tunuri în plus, şi trebuie să ne instruim echipajul cum să reacţioneze în caz de urgenţă. O să avem parte de mai multe exerciţii, acum că am intrat în Mediterană. De fapt, plănuiam să ţin unul mâine, şi v-aş fi sfătuit pe dumneavoastră şi pe ceilalţi pasageri să nu intraţi în panică.

- Ar fi fost drăguţ, zise ea cu un aer prefăcut. N-o să adorm prea uşor după ce-am auzit acel semnal de alarmă.

– Haideți să ne plimbăm puțin, îi sugeră el. Îmi place să mă asigur că totul e în ordine după fiecare semnal de alarmă. În vreme ce Jean îl urma, căpitanul adăugă: Doar un tânăr observator neliniștit ar confunda o galeră venețiană cu o navă de pirați, dar echipajul e foarte prudent, acum că suntem în Mediterană. Mai bine să avem alarme false decât să ne trezim cu un pirat adevărat pe cap.

– Domnule căpitan, ați fost vreodată pe o navă atacată de corsari?

– Odată, când eram flăcău. Se încruntă. E crunt, și cu atât mai rău dacă sunt luați englezi prizonieri. Țările catolice au ordine religioase, ca de pildă trinitarienii, care răscumpără sclavi, dar țările protestante nu sunt așa bine organizate.

– Nu știam asta. Își aminti când îi povestise tatăl ei despre atacul asupra vasului *Hermes*. Chiar dacă o persoană e răscumpărată, tot își va petrece câțiva ani groaznici ca sclav. Groaznici și, foarte posibil, fatali.

– Cu atât mai rău pentru o femeie. Se uită la ea. O femeie așa drăguță ca dumneata, cu părul ăsta roșcat, ar fi de mare preț pe piețele berbere de sclavi.

Ea râse și își dădu pe spate părul zbârlit de vânt. Nu îl pudrase și nu purtase perucă de când părăsise Londra. Era mult mai ușor să îl lase așa cum era și să îl prindă cu ceva. Marinarii și ceilalți pasageri se obișnuiseră până acum cu acea culoare orbitoare.

– E bine de știut că părul roșcat ajută la ceva.

– Ați ajunge cu siguranță în haremul unui sultan, zise el și chicoti. Ați fi ca o bijuterie rară.

– Voi lua tot ce mi-ați zis ca pe un compliment. Ajunseseră la prora navei *Mercury*, așa că reluă: Cred că o să stau aici puțin, dacă nu vă deranjează. Îmi place să simt vântul biciuindu-mi fața.

– Domnișoară Macrae, marinar fac din dumneavoastră.

Căpitanul Gordon continuă inspecția goeletei. Jean se bucurase de compania căpitanului, dar acum voia să fie singură. Cel mai bun lucru la această călătorie fuseseră nenumăratele ore în care nu avusese nimic de făcut decât să observe vremea. Familia Macrae avea cei mai

Unii vrăjitori ai vremii – fratele ei era printre ultimii dintr-o ramură lungă și distinsă de descendenți.

Dar controlarea vremii era aproape exclusiv un talent al bărbaților. O femeie din neamul Macrae ar putea controla cât de cât fenomenele naturii, dar marii vrăjitori ai vremii erau mereu bărbați. Era tare nedrept.

Nu că Jean ar fi fost înzestrată cu puteri magice din fragedă pruncie. Mulți vrăjitori renumiți îi spuseseră că avea putere, dar că nu învățase cum să o folosească pe deplin. Cu excepția situațiilor disperate, ceea ce era îngrijorător și nesigur.

Fiind acum la vârsta la care devenea femeie, se gândise că în cele din urmă avea să treacă peste probleme și avea să învețe să-și folosească puterea la fel de ușor ca majoritatea Protectorilor. Dar asta nu se întâmplase niciodată și aproape că încetase să încerce. Într-o familie de vrăjitori, cineva trebuia să fie pragmatic, iar la Dunrath ea fusese acea persoană. Întreținuse domeniile cât timp fratele ei călătorise. După căsătoria lui Duncan, soția lui, Gwynne, o încurajase pe Jean să studieze magia mai în profunzime, ceea ce o ajutase cu cititul în globul de cristal și cu vrăjile neînsemnate. Dar nu avea să fie niciodată o mare vrăjitoare.

Și nu avea să fie nici soția cuiva. Simțise dintotdeauna că nu urma să aibă ca soț un Protector. Îi jurase iubire veșnică lui Robbie Mackenzie, prietenul ei din copilărie, și chiar îl urmase în război.

Of, fusese un flăcău pe cinste, singurul bărbat pe care îl iubise. Robbie fusese un muritor de rând, și ea nu îi spusese niciodată despre Protectori, gândindu-se că puterea ei nu era îndeajuns de mare cât să conteze pentru căsătoria lor. Dar el murise la Culloden, și, în ciuda eforturilor depuse de familie și de prieteni, ea nu întâlnise încă pe nimeni care să-i ia locul în inima ei.

Nu conta. Era o profesoară bună, trăgea bine și era o Macrae până în măduva oaselor, așa că nu avea cum să nu simtă atracția față de vreme. Spre marea ei bucurie, își dăduse seama în această călătorie că avea ceva din magia familiei sale. Putea să ajungă deasupra cerului ca să simtă vânturile îndepărtate și furtunile.

Influențase un pic și vremea. Nu doar datorită norocului avusese *Mercury* o asemenea călătorie lipsită de probleme.

Închise ochii și inspiră vântul din sud și văzu cu ochii minții deșerturile africane pline de mistere, de unde venea. Locuri ciudate cu nume ciudate...

Ar fi trebuit să înceapă să călătorească mai devreme.

capitolul 4

Adia, Africa de Vest, 1752

Adia se îndreptă de spate, căci înțepenise cât plivise la cartofi. Familia ei creștea cei mai buni cartofi dulci din sat, dar era nevoie de foarte multă muncă.

–O să mă bucur când Abeje termină inițierea și se întoarce aici la treabă!

Mama ei râse.

–O să fii și mai fericită când vei fi și tu inițiată, micuțo, dar mai trebuie să aștepți câțiva ani. Se uită la soare. De ce nu te joci cu Chike cât timp hrănesc bebelușul?

Toată oboseala de la plivit se evaporă pe dată. Pe când mama ei ducea bebelușul la marginea câmpului, Adia și Chike începură să joace piua pe lângă tulpinile de cartofi, alergând doar ca să se amuze. Uneori, Adia își lăsa fratele mai mic să o prindă, deși avea doar patru ani și picioare scurte.

Peste câțiva ani, Adia avea să se întrebe dacă țipetele lor de bucurie aduseseră negustorii de sclavi la ei, dar poate că nu. Aceștia se pricepeau de minune să găsească victime.

Primul semnal de alarmă a venit când s-a uitat în sus și a văzut un grup mare de bărbați amenințători ieșind din pădure, cu sulițele pregătite și tăcuți. Nu erau din tribul Iske, ca ea, ci din altul pe care nu îl știa. Pe când se uita înspăimântată, mama ei îi strigă:

–Fugi, Adia! Ajută-ți fratele!

Mama ei îi făcu semn cu ambele mâini și, folosindu-se de puterile ei magice, reuși să stârnească un nor de praf gros și înțepător peste câmp între Adia, Chike și bărbați.

Apoi luă bebelușul în brațe și o goni spre pădure, neputând să facă mai mult pentru copiii ei.

„Negustori de sclavi!" Adia îi auzi înjurând și tușind de la praf. Mama câștigase puțin timp în favoarea copiilor. Adia se duse glonț la fratele ei și îl apucă de mână.

– Vino! icni ea. Oamenii răi o să ne ia!

Chike alergă cât îl ținură picioarele, ajutat de Adia, care îl trăgea de mână. Dacă ar fi fost și inițiată, altfel ar fi stat lucrurile! Era dintr-o familie de preoți și preotese, și într-o zi urma să aibă îndeajuns de multă putere să se lupte cu oamenii răi, dar acum nu avea la îndemână decât fuga și încăpățânarea.

Nu erau de-ajuns. Cu un strigăt victorios, negustorii de sclavi străpunseră norul de praf și îi prinseră pe Adia și pe Chike înainte ca aceștia să poată ajunge în pădure. O lovi pe Adia până căzu la pământ și îi prinseră mâinile la spate. La fel făcură și cu Chike, care plângea înnebunit.

– Pușlamalele astea n-o să valoreze mare lucru.

Nu vorbea Iske, dar se asemăna dialectului unui trib învecinat pe care Adia putea să-l înțeleagă.

– Valorează o bară sau două de fier dacă-s în viață, așa că hai să-i luăm, zise altul.

Îl ridică pe Chike în picioare, în timp ce primul bărbat făcu la fel cu Adia. Genunchii și brațele îi sângerau din pricina căzăturii. Traficanții de sclavi făcuseră de mulți ani ravagii în rândul tribului Iske și al altora. Nu te mai întorceai dacă te luau. Vărul ei preferat și cel mai bun prieten dispăruse într-o bună zi, luat de negustorii de sclavi.

În vreme ce bărbații îi luau cu forța pe Adia și pe Chike, ea se gândi la sclavii tatălui ei, războinici care fuseseră duși la războaie tribale, dar nu se compara cu răpitul de copii. „Ajută-mă, bunico", se rugă ea în tăcere. Fusese apropiată de mama mamei sale, Monifa, care murise cu un an în urmă. Pe când se ruga, simțea atingerea mâinilor bunicii sale. „Supraviețuiește, micuța mea. Va fi mai bine în viitor."

Adia închise ochii, mulțumindu-le strămoșilor că le ajutaseră pe mama ei și pe bebeluș să scape. Apoi se rugă ca tatăl ei și ceilalți vânători să vină după negustorii de sclavi și să îi salveze pe ea și pe Chike.

Speranța se stinse când se alăturară unui grup mai mare de negustori de sclavi și fură scoși din valea Iske cea roditoare. Se îndreptară spre vest, spre marea cea mare. Erau zeci de alți oameni prinși și încătușați dispuși în șiruri lungi, fapt ce făcea scăparea imposibilă. Prima oară când Adia văzu un schelet zăcând uitat în pădure, se cutremură la gândul că vreun prizonier murise pe acel drum.

In curând, văzuse atâtea schelete, că abia le mai observa. Pe măsură ce săptămânile se scurgeau, începea să îi invidieze pe cei care muriseră și nu mai erau nevoiți să meargă, să bea apă stătută sau să încerce să rămână în viață mâncând o mână de tărâțe fierte pe zi.

Insă avură parte și de momente mai senine. Un tânăr înalt și bine clădit pe nume Mazi era încătușat în spatele lui Chike, pe care îl cără ore întregi în fiecare zi. El și Adia vorbeau limbi diferite, dar tânărul o asigură că fratele ei nu reprezenta o povară. Apoi negustorii de sclavi se întâlniră cu alt grup. Unii prizonieri fură vânduți, alții fură dați la schimb, iar Mazi fu luat de ceilalți. Adia îi ducea dorul. Era doar cu câțiva ani mai mare ca ea, era aproape un bărbat, nu copil, și ea se simțise mai în siguranță lângă el.

Chike muri cu o săptămână înainte să ajungă pe coastă. Adia se rugă deasupra trupului său sfrijit, rugându-și strămoșii să aibă grijă de spiritul lui, pentru că era tare mic. Apoi un bărbat o ridică, și trebui să meargă din nou.

Dar nu avea să moară. Nu, ea nu. Adia din tribul Iske avea să supraviețuiască, și într-o bună zi avea să găsească o modalitate de a-i face să plătească pe cei care îi produseseră atâta suferință.

capitolul 5

Mercury înainta ușor prin portul ticsit din Marsilia, iar Jean avu suficient timp să observe totul cu o încântare crescândă. Reuși să se abțină să nu țopăie de bucurie, dar ea și Annie stăteau aplecate peste balustradă, sorbind priveliștea din ochi și mirosind aromele Franței.

- Nici n-o să ne creadă cei din Dunrath, zise Annie fericită. O să le spun nepoților despre călătoria mea în Marsilia.

- Și eu la fel, zise Jean, deși era mai puțin sigură decât Annie că urma să aibă nepoți.

Soarele se oglindea în mare, strălucind orbitor, și, deși avea o pălărie cu boruri largi, își făcu mâna pavăză la ochi ca să vadă oamenii care așteptau pe mal. Oare prietenii ei văzuseră goeleta din timp și o așteptau?

- Încercați cu ăsta, domnișoară Macrae. Căpitanul Gordon își făcu apariția și îi dădu ocheanul lui. Poate așa o să vă vedeți mai bine prietenii.

- Mulțumesc. Jean duse ocheanul la ochiul drept și scrută malul. Uite-i acolo!

Robii se schimbaseră atât de mult, încât poate că nu i-ar fi văzut dacă nu l-ar fi remarcat pe Moses Fontaine cel înalt și negru. Pielea ca abanosul, eleganța de gentleman, prezența impozantă și genele africane îl făceau imposibil de confundat.

Lily Winters, viitoarea lui soție, îl ținea de braț. Când ea și prietenii ei fuseseră eliberați din sclavie, era atât de fragilă, că părea să leșine în orice moment. Acum era fermecătoare și sănătoasă, cu o eleganță care o egala pe a lui Moses. Tatăl ei fusese spițer într-un sat, iar acum era o doamnă din cap până în picioare.

Jeremy și Breeda, ceilalți doi logodnici, se tot mișcau de colo-colo cuprinși de agitație. Dintre cei patru robi, Jeremy fusese în cea mai nefericită situație. Fusese coșar, și, copil fiind, fusese palid și mai tot timpul înfometat, astfel că lumea se îndoia că avea să ajungă la vârsta adultă. Acum era zvelt, puternic și bronzat. Nu avusese niciodată nume de familie, așa că își luase numele de James King, odată ce își câștigase libertatea. Prietenii îi spuneau Jemmy.

Ultima era Bridget O'Malley, servitoarea irlandeză al cărei păr de culoarea morcovului rivaliza cu buclele deschise la culoare ale lui Jean. După ce fusese eliberată, Breeda își dorise cel mai mult să învețe să scrie și să citească. Jean îi învățase pe ea și pe Jeremy, iar scrisorile pe care și le scriseseră de-a lungul anilor erau o mărturie

a cât de mult îşi dăduseră silinţa cei doi. Jean era de părere că ei doi erau o dovadă grăitoare că educaţia însemna mai puţin decât şansa. Breeda şi Jemmy fuseseră mereu isteţi. Odată ce fuseseră eliberaţi şi avuseseră şansa să se dezvolte, potenţialul lor ieşise la iveală.

– Vrei să te uiţi şi tu? întrebă şi îi dădu ocheanul lui Annie.

– N-am ştiut niciodată că sunt atâtea feluri de oameni pe pământul ăsta! exclamă însoţitoarea ei pe când scruta portul cu privirea. Piele închisă la culoare, albă, cafenie şi toate nuanţele posibile. Şi felul în care se îmbracă! Nu-i deloc ca la Dunrath, domnişoară Jean.

– Să ştii că nu. Jean studie cu nesaţ clădirile şi dealurile din jurul portului, gândindu-se că puteai să călătoreşti după bunul-plac dacă erai o mătuşă necăsătorită. Îşi dădu jos boneta şi făcu cu mâna, încercând în acelaşi timp să transmită un mesaj nerostit prietenilor ei. Fie pălăria, fie gândul funcţionase, căci Breeda o văzu şi îi făcu şi ea fericită cu mâna, urmată la scurt timp de toţi ceilalţi.

Parcă durase o veşnicie să ancoreze, dar în curând Jean reuşi să coboare pe trepină până la mal, în timp ce Annie rămăsese ca să vadă cum le erau scoase bagajele. Breeda ajunse prima la Jean, iar fetele se îmbrăţişară, râseră şi plânseră în acelaşi timp. Împrejurările în care se cunoscuseră creaseră o legătură foarte puternică între ele. Pe când o îmbrăţişa pe Lily, Jean zise:

– Arătaţi minunat cu toţii! V-a priit traiul în Marsilia.

– Marsilia şi familia lui Moses. Lily, care fusese orfană când ajunsese în robie, se dusese bucuroasă în sânul cald şi primitor al familiei logodnicului său.

– Parcă v-aţi micşorat, domnişoară Jean, zise Jemmy cu o licărire răutăcioasă în ochi. Sunteţi micuţă rău.

– Nici dumneata nu eşti prea înalt, domnule King, i-o întoarse ea. Dar Breeda mi-a scris că eşti cel mai căutat jocheu din sudul Franţei.

– Da, zise el cu satisfacţie. Şi devin şi un antrenor pe cinste.

Moses făcu semn spre cele două trăsuri care aşteptau în spatele lor.

– Veniţi, domnişoară Jean, să vă ducem acasă.

Fusese dintotdeauna conducătorul celor patru, iar acum nu mai era slab şi deşirat, ci musculos şi puternic. Moses se născuse în Zanzibar, fiind fiul cel mare al unui negustor viclean care îşi mutase familia şi afacerea prosperă în Franţa când Moses avea şase ani.

Ca moştenitorul recunoscut al afacerii, Moses primise o educaţie aleasă şi vorbea câteva limbi. Apoi fusese răpit şi vândut ca sclav. După ce fusese eliberat, el şi familia lui îi găzduiseră pe ceilalţi robi, care nu aveau unde să se ducă. Cei patru tineri înfloriseră şi îşi reveniseră după perioada de robie, devenind adulţi în adevăratul sens al cuvântului.

Restul zilei trecu repede în vreme ce ei se duseră la casa familiei lui Moses şi se instalară acolo. Casa imensă a familiei Fontaine avea multe curţi cu fântâni şi grădini. Moses le spuse că fusese făcută după cea din Zanzibar. Jean era vrăjită de cât de minunat se completau interiorul cu exteriorul. Nu ca în Scoţia, unde scopul principal al unei case era să ţină vremea urâtă la distanţă.

Părinţii lui Moses o întâmpinară pe Jean de parcă ea însăşi îi salvase viaţa fiului lor şi nu fusese doar preceptorul lui. Familia Falconer fusese cea care îl salvase cu adevărat; dacă Meg şi Simon aveau să ajungă vreodată în Marsilia, aveau să fie trataţi regeşte. Între timp, familia Fontaine îşi arăta recunoştinţa faţă de Jean.

După o cină bogată, cu preparate franţuzeşti şi câteva feluri africane condimentate altfel decât ştia Jean, bătrânii se retraseră cu diplomaţie, ca Jean şi cei patru prieteni ai ei să vorbească în tihnă. Salonul unde se strânseră avea un balcon, iar uşile care dădeau în el erau deschise lăsând să pătrundă aerul blând al nopţii. În vreme ce Jean sorbea un vin de Xeres foarte bun, se gândi că avea să se aşeze tare mult de stilul de viaţă mediteraneean.

Mai erau câteva săptămâni bune până la nunţi, dar cele trei femei puneau la punct detaliile, făcându-i pe Jemmy şi pe Moses dornici să dea bir cu fugiţii. Lui Jean i se făcu milă de bărbaţi şi începu să vorbească despre magie.

– Văd că vă leagă o aură de energie. Vă simţiţi tot atât de strâns legaţi ca atunci când eraţi în Anglia?

Cei patru se uitară unii la alţii.

– Da, deşi e diferit faţă de perioada când Lord Drayton ne-a ţinut în robie, zise Lily.

– Şi mulţumim lui Dumnezeu pentru asta! adăugă Breeda.

– Suntem mereu conştienţi de sentimentele şi de prezenţa celuilalt, zise Moses, dar nu a fost nevoie să ne unim puterile.

– Aşa că n-am omorât pe nimeni în ultima vreme, zise Jemmy cu sarcasm.

– Mă bucur să aud asta. Mai luă o altă gură de vin, ştiind că nu era deloc o glumă. Dar vă pricepeţi de minune să vă terminaţi propoziţiile unul altuia.

Moses ridică din umeri.

– Domnişoară Jean, suntem legaţi unii de alţii. Căsătoria e următorul pas logic.

Se uită cu afecţiune la Lily. Breeda se întinse după mâna lui Jemmy.

– Ne-am ofili dacă am fi despărţiţi.

Puterea deţinută făcea posibilă alăturarea lor intensă şi specială. Jean văzuse acest lucru la familiile de Protectori, la părinţii ei şi acum la fratele şi la soţia lui. Îl iubise pe Robbie, şi moartea lui îi lăsase un gol în inimă pe care nici un alt bărbat nu fusese în stare să i-l umple. O nenorocise pierderea lui, aşa că poate era mai bine că nu avea să se căsătorească până la urmă cu un Protector. Dacă ataşamentul ar fi mai puternic decât cu Robbie, atunci pierderea ar fi insuportabilă.

– Aţi mai studiat magie de când aţi venit aici? Deşi, personal, nici unul dintre ei nu avea puteri deosebite în afară de Moses, când se uneau, lucrurile deveneau destul de înspăimântătoare. M-am tot întrebat asta, dar nu-i genul de lucru pe care să-l aşterni într-o scrisoare.

– Mai mulţi Protectori francezi au lucrat cu noi, învăţându-ne cum să ne apărăm şi să ne controlăm. Lily îşi învârti paharul în mâini, cu îngrijorarea întipărită pe chip. Acele lecţii au fost bine-venite, dar nu am dorit să merg mai departe. Se pare că nu am avut parte

de o experiență tare plăcută cu magia serioasă. Îmi place să-i ajut pe ceilalți cu poțiunile și cu tincturile mele. Este de-ajuns.

Ceilalți încuviințară tăcuți din cap.

– Domnișoară Jean, nu suntem cu adevărat Protectori, zise Breeda. Sper ca Lord și Lady Falconer să nu fie prea dezamăgiți când vor afla că nu am mers mai departe cu studiul.

Jean zâmbi rușinată.

– Nici eu nu sunt cine știe ce Protectoare, așa că nu vă pot certa. Uneori sunt de părere că magia îți dă cam mult de furcă și nu merită. Deși ar putea fi de folos când ești la ananghie.

Discutară apoi despre alte lucruri, până când Breeda se ridică, înăbușindu-și un căscat.

– Acum, mă duc în pat. Mâine vă putem arăta mai mult din oraș, domnișoară Jean. Doriți să vedeți ceva în mod deosebit? Bazilica Notre Dame de la Garde e superbă, și de acolo se vede o panoramă minunată a orașului.

– Mi-ar plăcea să văd bazilica și alte obiective pe care le considerați potrivite, zise Jean înainte să adauge: Știu că e un lucru pueril, dar vreau să cumpăr și cadouri pentru prieteni și familie. Însă nu e nici o grabă, căci o să stau aici luni întregi.

Lily chicoti.

– Eu și Breeda vom fi încântate să te ajutăm să cheltuiești bani. Unul dintre cele mai bune locuri din oraș este magazinul Fontaine. Deși afacerea familiei se bazează mai mult pe import, în urmă cu câțiva ani Moses s-a gândit să deschidă un magazin pentru a vinde direct clienților. Este un mare succes.

– Și vei primi reduceri speciale, adăugă Moses.

– O să plătesc prețul obișnuit, zise Jean cu hotărâre. Și-așa profit de generozitatea voastră.

– Vom vedea, zise Lily cu viclenie, apoi se ridică și le ură noapte bună.

Breeda și Jemmy o urmară afară din încăpere, ținându-se de mână.

Jean nu voia să se ducă la culcare, așa că își luă paharul cu vin și ieși pe balcon. Moses i se alătură.

– Domnişoară Jean, o să aveţi nevoie de cineva care să vă ducă în camera dumneavoastră?

Ea râse.

– Cred că da. Casa Fontaine este ca un labirint.

– Vă voi însoţi când sunteţi gata. Zâmbi, iar dinţii albi îi străluciră, în contrast cu pielea închisă la culoare. Şi vă voi da un ghem de aţă, ca să nu uitaţi drumul pe viitor.

– Să ştii că s-ar putea să am nevoie. Se uită la luminile răzleţe ale oraşului şi la marea din faţă. E frumos aici, dar nu ţi-e dor de Africa?

El se sprijini de balustradă, iar chipul lui întunecat era scăldat în lumina lunii.

– Uneori. Eram doar un copil când am plecat din Zanzibar, dar m-am dus de două ori cu tata şi am stat ceva vreme. Deşi şi-a luat numele de Fontaine şi trăieşte ca un gentilom francez, nu vrea să uităm unde ne sunt rădăcinile.

– N-o s-o faceţi. Dar, dacă copiii tăi se vor naşte liberi, se va întâmpla asta.

El oftă.

– Ştiu. Şi o să fie pe jumătate europeni, prinşi între două lumi, mai ceva ca mine.

– Cu toţii suntem străini într-un fel sau altul. Cei cu puteri magice stau departe de cei care nu le au. Îşi termină băutura dintr-o înghiţitură. Protectorii cu puţină putere stau departe de cei care sunt mari vrăjitori. Iar bărbaţii şi femeile par să facă parte din specii diferite, în cea mai mare parte a timpului.

El râse.

– Aveţi dreptate. A fi cu Lily, Jemmy şi Breeda înseamnă pentru mine a fi acasă. Cu toţii suntem străini, însă formăm un întreg împreună.

– E un miracol că dragostea şi prietenia au înflorit din experienţa chinuitoare prin care aţi trecut. Oare ar fi fost dispusă să îndure robia dacă astfel i se garanta dragostea profundă şi îndelungată de care aveau parte prietenii ei? Poate că nu – gândul de a-şi pierde sufletul din pricina unui bărbat diabolic ca Drayton era prea înfiorător.

- Ceilalți au lăsat magia deoparte, zise Moses cu ezitare în glas. Dar în cazul meu nu prea e adevărat.

Nu era surprinsă de mărturisirea lui.

- Mereu ai părut cel mai interesat de acest domeniu. Ce-ai deprins?

- L-am rugat pe un căpitan de vas care transportă marfă pentru tatăl meu să găsească un șaman african, și asta a făcut. Sekou a stat în Marsilia și mi-a fost învățător un an și jumătate. Spunea că trebuie să mă învețe niște lucruri care vor fi esențiale mai târziu.

Când tăcu, Jean îl întrebă:

- Ce-ai învățat? E diferită magia europeană de cea africană?

- Într-un anumit fel, sunt asemănătoare, dar totuși diferite. Strămoșii sunt foarte puternici în magia africană. Vocea îi era din ce în ce mai răsunătoare. Am învățat atât de multe, domnișoară Jean! Sekou mi-a fost alături într-o inițiere care m-a purtat în alte lumi. Nu fizic, desigur, dar în mintea mea. Totul era atât de limpede și de aievea, că mă ardeam dacă atingeam focul. Am învățat de la Sekou că anumiți șamani africani au abilități de lucru cu locul și timpul, fapt de care n-am auzit în magia europeană. Nu știu dacă am acele puteri, dar m-a învățat câteva tehnici, și exersez zilnic. Nu mi-ar fi de-ajuns o viață să învăț tot. Își reveni. Iertați-mi entuziasmul. Simțeam nevoia să vorbesc despre asta, dar ceilalți nu erau dornici să asculte.

- Aș vrea să aflu mai multe, dacă ai timp să-mi spui, îi zise Jean vrăjită. Soția fratelui meu e expertă în magie, și n-o să mă ierte dacă pierd o asemenea șansă de a dobândi mai multe cunoștințe.

- Vă voi spune totul cu dragă inimă. Apoi deveni foarte serios. Unul dintre motivele pentru care m-am hotărât să învăț mai mult a fost că vreau să mă folosesc de magie ca să mă apăr. Există oameni care văd un negru pe străzi și cred că e un numai bun de răpit și de făcut sclav. Am fost atacat de două ori de bande care au vrut să mă captureze și să mă vândă ca sclav. Prima oară am reușit să scap dând pumni în stânga și în dreapta. A doua oară... Scutură din cap. Fără magie, aș lucra

acum pe plantaţiile de trestie-de-zahăr din Indii. Dar nu vreau să am mâinile pătate de sânge.

Ea tresări la auzul acelei mărturisi rostite pe un ton obişnuit.

– Am auzit că se întâmplă şi în Anglia. Nu m-am gândit că un bărbat care arată ca un gentilom, cum e cazul tău, ar putea fi în primejdie.

– Negrul e tot negru, zise el sec. Restul sunt doar haine. Nu le-am spus şi celorlalţi, deşi poate că Jemmy bănuieşte că am avut parte de necazuri. Nu vreau ca Lily să ştie asta... Că a trebuit să omor un om ca să fiu liber.

– N-o să-i spun. Jean îşi miji ochii. Dacă vrei iertare pentru că ai ucis ca să te salvezi, eu te iert, dacă asta contează pentru tine.

El răsuflă uşurat.

– Cred că asta voiam. Mulţumesc, domnişoară Jean. Îi oferi braţul. Să vă însoţesc până în iatacul dumneavoastră?

– Vă rog, monsieur Fontaine. Îl luă de braţ. Şi nu uita de ghemul de aţă pentru plimbările viitoare!

capitolul 6

Deşi Jean ar fi vrut să stea mai mult de vorbă cu Moses despre magia africană, următoarele săptămâni se dovediră o învălmăşeală de plimbări prin împrejurimi, picnicuri, baluri şi pregătiri pentru nunţi. Annie era însoţitoarea ideală, pentru că şi ea voia să viziteze totul şi era dornică să vadă fiecare biserică sau să meargă pe fiecare deluşor. Lily şi Breeda li se alăturaseră, iar Moses şi Jemmy veneau şi ei când nu lucrau.

Uneori, în vreme ce se bucurau de zilele blânde şi însorite, Jean şi Annie se gândeau ce furtuni cumplite se abăteau asupra colinelor din Scoţia. Jean simţea nişte furnicături şi chiar ştia cum era vremea în Dunrath, dar nu era pe deplin convinsă că avea dreptate. Poate că pur şi simplu avea o imaginaţie bogată.

Când în sfârşit veni ziua cea mare, cele două nunţi fură cu adevărat minunate. Breeda insistase amuzată

...i aibă ceremonii separate, spunând că nu voia ca Lily să o eclipseze în ziua nunți. Dar nu avea de ce să-și facă grijă – era superbă, părul ei strălucitor sclipind sub vălul din dantelă, iar Jemmy se uita la ea de parcă era singura femeie din lume. În jurul lor plutea o aură de lumină, iar dragostea lor era vizibilă pentru toți cei care aveau ochi să o vadă.

În acea după-amiază, se căsătoriră și Lily cu Moses, într-o ceremonie la fel de emoționantă. Jean plângea fără să se rușineze, așa cum o făcuse și în acea dimineață. În vreme ce se ștergea la ochi, se gândi la ironia faptului că ambele cupluri îi erau datoare dezgustătorului Lord Drayton. Din cauză că fuseseră ținuți în robie de acel monstru, patru străini se cunoscuseră și creaseră între ei o legătură puternică și trainică. Aceste căsătorii fuseseră oțelite.

După masa bogată de după nuntă dată de părinții lui Moses, care erau peste măsură de fericiți, proaspeții însurăței plecară la o proprietate privată de la țară, pentru a-și petrece două săptămâni din luna de miere. Acolo fiecare cuplu urma să aibă parte de intimitatea de a-și analiza noua relație, fiind totodată în compania celor mai dragi prieteni.

A doua zi, domnea liniștea în casa Fontaine, căci toată lumea își revenea după petrecere, dar Jean se trezi vioaie și hotărâtă. Pe când stătea în pat și sorbea din ciocolata de dimineață, Annie intră în încăpere deja îmbrăcată.

– Domnișoară Jean, de-abia aștept să mai petrecem o zi în tihnă.

– O zi tihnită ne-a fost de ajuns. Acum vreau să merg la magazinul Fontaine. N-am cumpărat încă nimic și am multe cadouri de luat. Jean își termină ciocolata caldă, încântată de perspectivă. Vii cu mine?

– Azi nu, domnișoară. Trebuie să cârpesc haine și să trimit scrisori celor de acasă. Annie se duse la șifonierul unde erau hainele lui Jean și începu să se uite după îmbrăcămintea care trebuia peticită. Mă duc în altă zi dacă veți găsi lucruri drăguțe pe care să mi le pot permite.

– Prea bine. Jean se ridică şi îşi salvă rochia ei preferată verde din stambă din maldărul lui Annie, care tot creştea. Pe-asta nu trebuie s-o cârpeşti acum. Funda care s-a rupt nici nu se vede.

Annie pufni, dar se supuse, iar în scurt timp Jean era în drum spre faleză, în trăsură cu domnul Fontaine, tatăl lui Moses. Era un bărbat masiv, cu o prezenţă impunătoare, varianta căruntă a fiului său. În săptămânile anterioare, când Jean îl întrebase pe Moses despre magia africană în momentele de răgaz, aflase că tatăl şi mama lui aveau ceva puteri. Având o dublă moştenire, Moses îşi depăşise ambii părinţi.

Monsieur Fontaine o ajută pe Jean să coboare din trăsură şi-i spuse:

– Vei avea parte de clipe tihnite în această dimineaţă. Magazinul e deschis publicului cam tot timpul, dar lunea sunt primiţi doar negustori şi clienţi aleşi pe sprânceană. Accentul lui african era foarte puternic, dar vorbea fluent franceza, şi cu engleza se descurca binişor. Poftind-o în clădire, adăugă: Şi dumneata eşti o clientă foarte specială.

Magazinul făcea parte din depozitul Fontaine care se întindea pe un cvartal întreg în portul Marsiliei. Atelierul era cu faţa la faleză. Dinspre strada ce trecea prin spatele clădirii se găsea o intrare modestă, dar atractivă. Lămâii aşezaţi în ghivece încadrau uşa şi pe o plăcuţă mică din bronz scria „Fontaine". Lily spusese că, atunci când era agitaţie mare, strada era ticsită cu trăsuri pline de oameni care veneau să găsească obiecte rare şi deosebite.

Odată ajunsă înăuntru, Jean scrută împrejurimile cu interes. Încăperea uriaşă era împărţită în secţiuni. Într-o zi obişnuită, în fiecare zonă era un vânzător care te ajuta şi stătea de pază, dar astăzi nu era aproape nimeni în magazin.

– Faptul că ferestrele sunt plasate aşa sus fac încăperea să fie foarte bine luminată.

– Şi îi împiedică pe hoţi să intre. Moses a venit cu ideea când ne-am hotărât să deschidem magazinul. Monsieur Fontaine luă un coş de răchită dintr-o grămadă

de lângă uşă şi i-l dădu lui Jean, ca să-şi pună produsele dorite. Deşi suntem specializaţi în produse africane, avem multe lucruri şi de prin alte părţi. Alege ce vrei, apoi discutăm preţul.

– Trebuie să-mi promiteţi că nu veţi ieşi în pierdere, zise ea cu hotărâre în glas. Familia Fontaine este numeroasă şi trebuie să facă bani.

El zâmbi.

– Îţi promit că îţi voi cere mai mult decât preţul de achiziţie, dar mai puţin decât cel de vânzare. Îţi datorăm prea mult.

– Lord şi Lady Falconer v-au salvat fiul, nu eu.

– Dar ei nu sunt aici. Vocea i se îmblânzi. Moses mi-a zis cât de mult a însemnat pentru patru suflete chinuite să fie sub protecţia ta. Mi-a spus că tu şi cu Lady Bethany Fox aţi fost ca un refugiu pentru ei. I-aţi făcut să se simtă din nou oameni.

Era ceva adevăr în vorbele lui, dar Jean tot se ruşina că i se aduceau asemenea mulţumiri.

– N-am mai făcut niciodată ceva care să-mi dea atâta satisfacţie.

El înclină din cap în semn de salut.

– O să fiu la birou dacă ai nevoie de mine. Magazinul nu e deschis pentru publicul larg, aşa că nu vei fi deranjată.

Se întoarse şi se duse spre birourile companiei.

Jean se hotărî să dea întâi o raită prin magazin ca să-şi facă o idee înainte să înceapă să cumpere efectiv. Rezistenţa îi era pusă la încercare la fiecare pas, căci găsea comoară după comoară. Erau materiale textile, mărgele şi lucrări din bronz din Africa, mătăsuri, porţelanuri şi articole lăcuite din China, condimente din Orient, bijuterii din India şi multe altele. Putea să cumpere cadouri pentru toată viaţa de aici. Îşi dădu jos mănuşile ca să simtă textura materialelor şi o porni prin labirintul format de numeroasele încăperi.

În colţul din stânga găsi o zonă doar cu nasturi. Erau două femei acolo, aşa că dădu să se retragă. Femeia mai înaltă îi făcu semn să se apropie.

– M'selle, dacă v-aţi duce pe la o modistă, ati cumpăra asemenea nasturi?

În palmă avea câţiva nasturi din materiale diferite. Unul era din jad, altul din chinovar, iar restul aveau modele chinezeşti.

– Sunt minunaţi! răspunse Jean. Aş fi, cu siguranţă, interesată dacă aş fi clienta dumneavoastră.

Femeia arătă spre etichetele pe care erau scrise preţul şi originea, aflate lângă fiecare set de nasturi.

– Sora mea spune că sunt foarte scumpi.

Jean văzu preţurile şi făcu ochii mari.

– Da, tare scumpi, dar foarte drăguţi. Ar aduce un plus de eleganţă oricărei rochii.

– Avem un atelier la Paris, îi explică sora mai scundă. Venim aici în fiecare an, să găsim lucruri mai rare, dar clienţii noştri sunt din pătura de mijloc, nu au aşa mulţi bani. Nu aş vrea să dau o avere pe nasturi cu motive asiatice.

Acele cuvinte erau clar adresate surorii sale.

– Poate aţi putea cumpăra câţiva diferiţi, şi clienţii dumneavoastră să comande mai mulţi dacă vor? le sugeră Jean. Cu precizarea că setul nu va fi la fel ca mostra dumneavoastră, dar din acelaşi material şi ar arăta în mare parte la fel. Dacă vorbiţi cu monsieur Fontaine, sunt sigur că va fi încântat să vă ofere nasturi după un asemenea aranjament.

Femeia mai înaltă căzuse pe gânduri.

– Cred că e o idee bună. Mulţumesc, m'selle.

În vreme ce surorile dezbăteau ce mostre să ia, Jean se depărtă pentru a se apuca la rându-i de cumpărături. Pariziencele crezuseră că era franţuzoaică, ceea ce o încântă. Săptămânile petrecute la Marsilia îi îmbunătăţiseră accentul.

Într-o încăpere plină cu obiecte din bronz din Africa sau Asia, alese pentru cumnata ei un ceainic chinezesc mare cu incrustaţii. Pentru Lady Bethany, bunica ei prin alianţă şi prietenă dragă, alese o sculptură din fildeş cu rinoceri. Lady Beth spusese odată că rinocerii erau inorogii africani, iar ei îi plăceau inorogii la nebunie.

Când cele două surori plecară cu coşurile pline, lui Jean îi rămase tot magazinul numai pentru ea. Umplu un coş, îl puse lângă uşa care dădea spre birouri şi începu să umple un altul. Se uita prin zona unde erau expuse şiraguri de mărgele de inspiraţie africană, când un bărbat intră în magazin dinspre depozit.

Uitând de bunele maniere, se uită încântată la unul dintre cei mai arătoşi bărbaţi pe care îi văzuse în viaţa ei. Nou-venitul era îmbrăcat cu haine scumpe şi elegante de inspiraţie europeană, dar trăsăturile pronunţate şi pielea închisă la culoare îi dădeau de înţeles lui Jean că bărbatul provenea dintr-un tărâm mai exotic. Era zvelt şi înalt puţin peste medie şi se mişca asemenea unui bărbat care trăia în locuri primejdioase. Şi, oriunde se ducea, nu rămânea neobservat de femei.

Nou-venitul era aşa de fascinant, încât lui Jean îi luă câteva momente să-şi dea seama că era urmat de un servitor sau poate un sclav, un african care căra un coş pentru stăpânul lui. Gentilomul elegant se uită la câteva materiale înainte să pună două în coş, apoi se duse la următorul magazin.

Din moment ce venea spre ea, Jean se concentră asupra colierelor din mărgele la care se uitase. Erau aşa minunate şi deosebite, încât voia să le cumpere pe toate. Nu toate femeile s-ar bucura de bijuterii de o asemenea splendoare sălbatică, dar lui Meg, contesă de Falconer, avea să-i placă acest colier cu mărgele roşii strălucitoare şi cu scoici mici, în timp colierul delicat cu lanţ de argint şi pietre preţioase strălucitoare avea să fie numai bun pentru mezina lui Duncan.

Era atât de absorbită de bijuterii, că uitase de străinul arătos – până când se întoarse şi dădu nas în nas cu el. Ea fu împinsă în spate de forţa coliziunii, dar el o prinse repede de braţ.

– Îmi cer scuze, mademoiselle, îi zise el într-o franceză ireproşabilă pe când îi dădea drumul.

Profund conştientă de atingerea lui, îi zise:

– Vina e a mea, monsieur. Sunt aşa vrăjită de comorile Fontaine, că nu m-am uitat pe unde mergeam.

Doar asta putu să zică fără a se bâlbâi, dat fiind că bărbatul era chiar mai copleşitor văzut de aproape. Părul negru şi cârlionţat prins în coadă era autentic, nu o perucă, iar ochii negri ascundeau mistere în adâncurile lor. Încercă să-i citească energia, dar era ferecată.

Apoi el îi spuse într-o engleză cu un vag accent:

– Iertaţi-mi îndrăzneala, dar sunteţi englezoaică, nu?

Franceza ei cam lăsa de dorit, pare-se.

– Scoţiancă, de fapt, dar sunteţi pe aproape.

– Scoţiancă? O emoţie puternică şi greu de descifrat i se citi în ochi. Am cunoscut odată un gentilom din Scoţia. Macrae din Dunrath.

– Tata sau fratele meu, zise Jean, bucuroasă că avea un motiv să continue conversaţia.

– Cred că tatăl dumitale, replică el, uitându-se pătrunzător la ea. Ne-am cunoscut în Malta cu multă vreme în urmă. Cu siguranţă eraţi doar o copiliţă pe atunci. Mi-a spus că are un fiu, Duncan, şi o fată mică şi frumoasă, dar nu-mi amintesc numele. Să fiţi dumneavoastră sau poate aveţi o soră mai mare?

– N-am surori, doar un frate. Îi zâmbi. Sunt Jean Macrae.

– Pe mine mă cheamă Nicholas Gregorio, zise şi îşi miji ochii. Mai trăieşte tatăl dumitale?

– A murit în urmă cu zece ani.

– Aşadar, James Macrae a murit, zise Gregorio încetişor. Ce păcat! Îmi doream să-l întâlnesc din nou. Să înţeleg că fratele dumitale e bine?

– Da, şi are doi copii frumoşi.

– Aşadar, familia Macrae are moştenitori. Gregorio părea să se uite în gol, de parcă privea în trecut, apoi se uită din nou cu luare-aminte la ea. Pot să strâng mâna singurei fiice a lui James Macrae?

Încordarea lui începea să o tulbure, dar tot i se părea fascinant.

– Desigur.

Întinse mâna dreaptă, gândindu-se că ar fi fost mai bine dacă nu şi-ar fi dat jos mănuşa. Nici el nu avea

nimic pe mână, iar atingerea lor părea periculos de intimă. Dar îi cunoscuse tatăl, aşa că nu era chiar un străin.

Îi strânse cu fermitate mâna şi fu străbătută de un val de energie. Întuneric, furie...

Iar lumea din jurul ei dispăru.

Nikolai încă o ţinea de mână, ceea ce îi încetini căderea suficient cât el să apuce să o prindă înainte să se prăbuşească la pământ. Doamne sfinte, ce uşoară era – un pic mai grea decât un copil! Se uită la faţa mică şi palidă. Avea probabil în jur de 25 de ani, dar arăta mult mai tânără. Era o copilă manierată şi protejată care făcea parte din aristocraţia engleză.

Era tulburat. Fata aceasta nu îl trădase, şi nu ajunsese sclav din cauza ei. Dar păcatele tatălui se răsfrângeau asupra fiilor şi fiicelor sale. Căci, de prea mulţi ani, în timpul zilelor fierbinţi şi al nopţilor chinuitoare, plănuise răzbunarea împotriva lui Macrae. Se delectase cu acel gând, şi uneori simţea că dorinţa de răzbunare fusese cea care îl ţinuse în viaţă.

Deşi era dezamăgit profund că duşmanul său murise, nu era chiar mirat, după atâţia ani. Dar până acum nu sosise vremea ca Nikolai să-şi facă dreptate. Trebuie să fie liber şi să aibă putere, ca să pornească în urmărirea lui Macrae şi a familiei sale.

În chip paradoxal, venise la depozitul Fontaine ca să cumpere cele trebuincioase pentru călătoria la Londra. Plănuise această călătorie de ani întregi, căci era în sfârşit pregătit să pornească în căutarea duşmanului său. Iar acum fiica duşmanului îi picase în gheare. Poate că intensitatea obsesiei sale o atrăsese spre el.

Acum, că Macrae era mort, trebuia să se răzbune pe fiul care devenise acum Macrae din Dunrath. Iar fata această palidă, care-i căzuse în braţe din pură întâmplare, avea să fie arma lui. O cercetă cu o curiozitate crescândă, gândindu-se că trupul ei firav nu cunoscuse niciodată primejdia sau munca grea. Rochia ei de un verde-deschis îi accentua pielea albă şi delicată. Părul era pudrat suficient de mult cât să-i ascundă culoarea.

Nu se uitase cu luare-aminte la ochii ei. Parcă erau de un căprui-deschis.

Dar era drăguță pentru o fată fragilă și de sorginte aleasă. Deodată, avu o viziune cutremurătoare în care se repede asupra ei, sfâșiindu-i rochia scumpă și afundându-se în trupul ei plăpând și bine îngrijit.

Dorința arzătoare care îi însoți nălucirea îl făcu să tremure. Trase adânc aer în piept și o puse jos. Nu avea să siluiască pe nimeni – nici măcar pe fiica lui Macrae.

Tano se întoarse și se opri, uitându-se speriat la fată.

– Căpitane?

– Ea e fiica dușmanului meu. Determinarea lui Nikolai era de neclintit. Soarta o adusese pe Macrae la el, și nu avea să lase să-i scape acest dar printre degete. Mai târziu, putea să decidă cum să o folosească în avantajul lui. Acum, trebuia să o ducă la corabia lui fără să observe careva. E suficient de mică pentru a intra într-unul dintre coșurile pentru marfă. Adu unul din depozit, și ai grijă să nu te vadă nimeni.

Tano se uită încruntat la fată înainte de a se supune. Nikolai îi mai aruncă o privire, întrebându-se cât timp avea să rămână fără cunoștință. Folosise multă putere – numai gândul la Macrae îl făcuse să clocotească de furie. Avusese noroc că nu o omorâse din greșeală. De fapt, probabil s-ar fi întâmplat, dacă nu ar fi avut scuturi. Până la urmă, era Protectoare. Puterea lui era nedezvoltată și suprimată cu fermitate – mai puțin în asemenea momente.

Se întrebă cât de mari erau puterile fetei – scuturile păreau îndeajuns de puternice. Dar poate că fusese ajutată. Când Macrae vorbise despre copiii lui, se mândrise cu talentul fiului său, dar nu pomenise nimic despre fiica lui. Cu siguranță că Jean Macrae nu avea puteri ieșite din comun, dar el nu trebuia să se încreadă în asta. Un Protector ținut prizonier putea fi periculos.

Tano se întoarse cu unul dintre coșurile mari de răchită folosite pentru împachetarea obiectelor fragile. Nikolai scoase capacul, apoi o ridică pe Jean Macrae și o puse în coș. Încăpu cu chiu, cu vai, cu genunchii

la piept şi braţele încrucişate. Încă o dată, el simţi un junghi neplăcut din cauza a ceea ce făcea. Păruse atât de drăguţă şi de nevinovată când îi zâmbise, încântată să cunoască un bărbat care îl cunoscuse pe tatăl ei.

Dar toţi cei care trăiau erau rezultatul strămoşilor lor. Ar fi trebuit să şi-i aleagă pe ai ei mai cu grijă. Îi aruncă peste ea boneta care căzuse şi puse capacul.

Crezi că o să rămână trează? întrebă Tano.

Nikolai îi atinse fruntea netedă şi palidă. Era încă inconştientă, dar el mai trimise un val de energie, ca să se asigure.

- Atât cât trebuie.

Acum trebuia să o ducă la corabie. Nikolai trebuia să o ducă el însuşi datorită talentului de a-i face pe oameni să nu-l observe. Deşi nu devenea invizibil, oamenii se uitau pe lângă el.

- O s-o scot pe intrarea principală. Rămâi aici, ca să pot intra din nou. Apoi încheiem afacerea şi plecăm din depozit, ca nimeni să nu ştie că am ieşit şi m-am întors.

Tano încuviinţă din cap şi ridică puţin capacul coşului. Îl duseră amândoi până la intrare, iar de acolo se ocupă Nikolai singur. Deşi Jean nu era grea, coşul era. Din fericire, *Justice* era ancorată în apropiere. După ce ferecase prizoniera în cabina ofiţerului, se întoarse la magazinul Fontaine şi îşi termină cumpărăturile cu o expresie impasibilă întipărită pe chip.

După ce ultima cutie fu încărcată, nava plecă, ajutată de un curent prielnic. Se pare că zeii erau de partea lui.

La amiază, când o căută ca să se întoarcă acasă pentru a prânzi, monsieur Fontaine îşi dădu seama că Jean dispăruse. Găsi coşurile cu produse, dar nici urmă de ea. Scotoci peste tot depozitul şi magazinul, întrebă de ea în port, dar în zadar. Domnişoara Jean Macrae, o tânără domnişoară scoţiană de sorginte aleasă, dispăruse fără urmă.

capitolul 7

Adia în Triunghiul Sclavilor

Fortăreața Coasta Sclavilor în care erau ținuți prizonierii era cea mai impresionantă clădire pe care o văzuse Adia în viața ei, însă era poarta de intrare în iad. Printr-o ușă îngustă, dar suficient de încăpătoare cât să poată trece o singură persoană pe rând, sclavii încătușați treceau încolonați către corabie. Pe când trecea prin ușă, Adia știa în sinea ei că nu avea să-și mai vadă niciodată patria. „Te rog, bunico, nu mă părăsi, chiar dacă plec din Africa."

Simți cum inima i se umflă de bucurie, așa cum se întâmpla mereu când îi cerea ajutorul bunicii. Deși nu primise un răspuns rostit cu voce tare, Adia puse în cuvinte vorbele bunicii, pe care și le amintea acum cu nostalgie. „N-o voi face, copilă. Voi fi mereu alături de tine."

Spiritul bunicii ei o făcu să-și dorească cu obstinație să supraviețuiască. Călătoria se dovedi un șir nesfârșit de orori ce depășeau orice-și închipuise vreodată. Cam unul din cinci sclavi murise în timpul traversării. La un moment dat, trei bărbați se eliberaseră și săriseră peste bord, căutând izbăvire în singurul mod posibil pentru ei.

Doi reușiseră să scape. Al treilea fusese adus la viață de marinarii care se luaseră cu barca după el. Odată ce sclavul ajunsese din nou la bord, fusese biciuit cu cruzime pentru că încercase să scape. Cel care mânuise biciul era Kondo, un bărbat crud și viclean ca un șarpe, un african de mare ajutor căpitanului. Faptul că el avea pielea la fel de neagră ca ea îl făcea mai ușor de urât.

Deși foamea și disperarea domneau în jurul lor, mai existau și momente binecuvântate de bunătate. O femeie Yoruba pe nume Fola avusese grijă de Adia, dormind noaptea lângă ea și asigurându-se că primea și ea din mâncarea aceea râncedă. Fără să spună un cuvânt, Adia știa că fiica Folei fusese prinsă și nu supraviețuise drumului spre coastă.

Sclavii erau duși pe punte și încătușați în grupuri mici, ca să tragă puțin aer în piept. Adia se gândi că era o mișcare inteligentă din partea căpitanului, căci, dacă nu s-ar fi desprins fie și doar pentru câteva clipe de duhoarea și de mizeria

unde stăteau sclavii, foarte puțini ar fi supraviețuit trecerii. Odată văzu un membru al echipajului uitându-se printr-un obiect ciudat din metal. Observând că era interesantă, marinarul îi spuse:

Fătucă, e un cvadrant. Ne spune unde suntem. Vrei să te uiți prin el?

Cva-drant, zise ea cu prudență pe când lua obiectul în mână. Îi asculta pe marinari oricând putea, încercând să învețe limba. Bunica o asigurase că acest lucru avea să-i fie de folos mai târziu. Se uită prin tubul de metal și se sperie când văzu orizontul și apusul așa aproape unul de altul. Mul-țu-mesc, zise ea și îi dădu obiectul înapoi.

Bunica o mai sfătuise să fie politicoasă, pentru că astfel oamenii aveau să se arate mai dispuși să o ajute.

Când ieșea pe punte, constata că marinarii albi erau tratați la fel de rău ca sclavii de culoare. Odată, Adia văzuse cum căpitanul îl biciuise pe unul dintre marinari până când nu mai mișcase. Marinarul fusese lăsat să sângereze pe punte în timp ce alți membri ai echipajului aduseseră cadavrele sclavilor care muriseră în timpul nopții.

În clipa când primul cadavru fu aruncat peste bord, începu un șir de pleoscăituri. Adia văzu că peștii cu aripioare mari se băteau pe cadavre.

–Rechinii se țin după navele cu sclavi, zise Fola fără emoție în glas, apoi o luă pe Adia pe după gât, căci începuse să tremure.

Singura scăpare a Adiei era când visa. Uneori era din nou în vale cu familia ei. Râdeau, erau fericiți și bine hrăniți. Alteori se vedea mare și într-un tărâm îndepărtat, fericită din nou, deși viitorul era atât de neclar, încât nu își dădea seama care era motivul fericirii sale. Însă visele îi dădeau speranță, iar speranța – putere.

Luna făcuse un ciclu complet și jumătate din altul când ajunseră pe uscat. Adia se trezi, gândindu-se că se schimbase ceva. Corabia se mișca așa cum nu o făcuse de când porniseră la drum. Cu siguranță ancoraseră.

Și ceilalți sclavi din temniță se treziseră și constatau de același lucru. Se simțiră cu toții copleșiți de entuziasm. Indiferent ce nenorociri îi așteptau pe uscat, cu siguranță viața avea să fie mai bună în aer liber decât pe corabia aia împuțită.

Când doi marinari coborâră cu oalele pline cu fiertură de orez pentru a hrăni prizonierii, cineva întrebă:

–Unde suntem?

Marinarul mai tânăr, care nu părea așa îndârjit ca restul, le răspunse:

–În Jamaica. E o insulă bună pentru zahăr. Mai târziu, o să fiți împărțiți în grupuri și duși la piață.

Adia luă o gură de orez, care azi avea puțin pește în el. Înghiți încet, deși îi venea să înfulece totul cu poftă. În ultimele două săptămâni îi dăduse Folei aproape tot orezul ei. Prietena ei era înaltă și puternică și avea nevoie de mai multă mâncare, așa că pe parcursul drumului ajunsese să arate ca un cadavru din cauza foamei.

–Copilă, trebuie să mănânci, îi șopti Fola când Adia îi dădu castronul.

–Acum, că am ajuns, o să fie mai multă mâncare, zise Adia. M-am săturat.

Din cauza foamei, Fola se lăsa convinsă foarte ușor. Își termină porția de orez, apoi o mâncă și pe a Adiei. Apoi așteptară în întunericul și duhoarea temniței. În cele din urmă, se deschise bocaportul și sclavii fură scoși în grupuri. Marinarii se uitau ca uliii ca să nu scape careva, căci un sclav aflat așa aproape de uscat putea fi tentat să evadeze.

Adia mijì ochii din cauza luminii orbitoare când grupului din care făcea parte i se porunci să iasă. Jamaica asta era frumoasă, cu aba turcoaz și munți verzi și stâncoși care înconjurau un golf. Nori mari atârnau pe cer. Plouă puțin chiar în vreme ce ei erau transportați cu barca spre țărm. Se bucură de furtuna scurtă, care mai răcori un pic aerul și reuși să înlăture puțin duhoarea.

La țărm, prizonierii erau ținuți sub amenințarea pustii în vreme ce erau împărțiți în grupuri de câte zece. Adia observă că în fiecare grup erau și bărbați, si femei, si mai în putere, și mai slăbiți, plus un copil sau doi. Doar câțiva sclavi fuseseră lăsați la sfârșit, și printre ei era și Adia.

Fură mânați ca vitele în curtea cu garduri înalte a unui negustor, fiecare om din grup fiind înlănțuit de celălalt. După ce așteptară îndelung în soarele amiezii, se deschise o poartă și pe ea intrară în grabă câțiva bărbați albi, dornici să găsească sclavi pe placul lor. Engleza Adiei nu era

suficient de bună ca să priceapă târguiala lor, dar curtea se goli curând, căci se cumpărau sclavi grupuri-grupuri, fiind apoi scoși de acolo ca vitele de noii stăpâni. Sărmanul grup de cinci din care făcea și ea parte era ultimul rămas. Fola fusese inclusă în unul dintre primele grupuri vândute. Icusiseră să-și arunce o ultimă privire, apoi Fola dispăruse din curte. Încă o pierdere pentru biata Adia, care se trezi din nou singură. Își încleștă maxilarul. Nu avea să plângă.

Negustorul îl aduse pe unul dintre albi.

– Harris, este ultima ta șansă, zise negustorul. Știi că ai nevoie de mai mulți sclavi, și nu se știe când o să vină următorul transport.

Harris se încruntă.

– Aștia-s ogârjiți. O să moară înainte să-mi scot pârleala de pe urma lor. Se uită la Adia și se apropie de ea, îi luă bărbia în mână și îi înălță capul cu forța. Asta are ceva forță-n ea, dar e deșelată și abia peste câțiva ani o să mă pot folosi de ea.

– Îți dau un preț bun pe toți.

– Nu mă interesează decât fata.

Harris începu să se îndepărteze.

– Ți-o vând la trei penny pe kilogram, se oferi negustorul.

– Doi penny pe kilogram. O să dau un purcoi de bani pe orez și carne de porc, ca s-o îngraș.

Negustorul ridică din umeri și îi desfăcu Adiei cătușele, apoi o duse într-o cămăruță, unde Adia fu pusă pe un cântar. Și astfel, tremurând de furie, fu vândută ca un coș de legume. Noua ei viață începuse.

Singurul lucru care o ajuta să nu-și piardă mințile erau vorbele liniștitoare ale bunicii: „Vei muri liberă".

capitolul 8

Jean se trezi cu o senzație de ameteală, de parcă se mișca totul cu ea. Treptat, își dădu seama că se mișca, într-adevăr, corpul săltând și coborând datorită mișcărilor deja familiare ale unei corăbii. Dar care anume și de ce?

Deschise ochii și văzu că era întinsă pe un pat îngust, într-o cabină mică. Printr-un hublou intra destulă

lumină cât să poată vedea în cabina dezolantă. Era răvășită, avea corpul plin de vânătăi și gura uscată.

Se dădu jos din pat și se duse cu greutate până la hublou. O linie îndepărtată și întunecată delimita coasta. Vaporul era deja în larg – prea departe ca să înoate, chiar dacă fereastra era suficient de mare cât să poată ieși pe ea. După unghiul în care băteau razele soarelui, bănuia că era după-amiază târziu.

Cabina era așa de mică încât, dacă stătea în mijloc, putea să atingă toți cei patru pereți. Patul era zidit, împreună cu câteva dulăpioare și o chiuvetă mică. Lângă ea era o carafă bine țintuită ca să nu cadă pe vreme de furtună. Din fericire, era plină cu apă. Bău cu lăcomie și se simți pe dată mai bine.

Dulăpioarele erau aproape goale – probabil fostul locatar luase totul în grabă. În dulapul de sub pat erau câteva haine bărbătești purtate, dar frumos împăturite, iar boneta ei boțită era pusă deasupra. Sub chiuvetă erau două prosoape uzate și un săpun cu formă neregulată. Mai era și o oală de noapte pusă în alt dulap. Nu fuseseră lăsate arme sau alte obiecte interesante. Nimic care să îi spună mare lucru despre corabie sau echipaj.

Încuietoarea de la ușă era solidă, dar simplă. Putea să o deschidă cu o agrafă de păr și cu un strop de magie, dar nu avea rost să facă asta acum, când nu avea unde să fugă. Chiar dacă se strecura afară și fura o bărcuță de pe corabie, avea să fie prinsă imediat. Ori asta, ori avea să fie folosită pe post de țintă.

Cuțitul subțire pe care îl purta ascuns lipit de pulpă era încă la locul lui, ceea ce însemna că nu fusese percheziționată temeinic. Probabil că răpitorul ei nu se gândise că o fătucă așa firavă și lipsită de valoare putea fi înarmată.

Făcu cei doi pași înapoi spre pat și se așeză. Ultimul lucru de care își amintea era întâlnirea cu bărbatul care își spunea Nicholas Gregorio. O luase de mână, apoi urmase un val de energie, și totul se întunecase. Își duse o mână la cap. Nu avea cucuie și nu o durea nimic. Magia o făcuse să-și piardă cunoștința.

Cu siguranță Gregorio era vrăjitor. Dar de ce naiba o răpise?

Stomacul îi bolborosi din nou, așa că se ridică și deschise hubloul, inspirând adânc aerul proaspăt. De obicei, Protectorii nu vorbeau despre ei oamenilor obișnuiți, cu douăzeci de ani în urmă, Gregorio era doar un băiețel.

Dar avea putere, așa că era probabil și el Protector. Dacă și părinții lui erau Protectori, era posibil ca tatăl ei să fi vizitat casa unde locuise tânărul Gregorio. Tatăl ei și Sir Jasper Polmarric făcuseră înconjurul Mediteranei în urmă cu douăzeci de ani, căutând Protectori pe unde ajungea. Asemenea călătorii erau o modalitate de a păstra legăturile între Protectorii diferitelor națiuni.

Dacă Gregorio era Protector, de ce ar răpi-o? Protectorii nu-i răneau aproape niciodată pe alții ca ei, cu excepția acelor vrăjitori derbedei. Poate că Gregorio era un pungaș. Era mult mai logic asta decât gândul că era un negustor de sclavi. Nu era o asemenea frumusețe, încât să stârnească pe dată în el imboldul de a o răpi ca să o vândă pe coasta berberă. Deși căpitanul Gordon spusese că părul ei roșcat era o raritate, azi era foarte pudrat, și avea o figură destul de comună.

Cu siguranță răpirea avea de-a face cu faptul că Gregorio îl cunoscuse pe tatăl ei. Furia mocnea în el când o luase de mână. Dar de ce Dumnezeului să fie furios pe tatăl ei după douăzeci de ani? James Macrae fusese un bărbat blând și plăcut de toată lumea. Jean și Duncan moșteniseră felul de a fi de la mama lor.

Se relaxă și încercă să scruteze corabia cu ochii minții, dar mai mult ca sigur era protejată. Simțea doar semne vagi dinspre echipaj. Pentru a o mia oară, își dorea să fie o vrăjitoare mai puternică.

Mai avea oare sticla de clarviziune la ea? Mereu o ținea într-un buzunar ascuns, cusută în fuste. Atinse o cusătură în partea stângă a rochiei. Da, nici aceasta nu fusese observată. Scoase punguța în care se afla discul lustruit din obsidian. Ea și cumnata ei învățaseră să mânuiască sticla de prezis viitorul. Gwynne era mult mai pricepută ca ea, dar se descurca și ea destul de bine.

După ce încălzi sticla cu palmele, puse o întrebare în gând despre situaţia ei. Un val de nelinişte trecu prin sticlă, şi văzu oameni căutând-o. Simţi că monsieur Fontaine trimisese un mesaj proaspeţilor însurăţei, în care le spusese despre dispariţia lui Jean. Se încruntă, displăcându-i ideea că prietenii ei nu urmau a avea parte de o lună de miere cum meritau.

Chiar dacă prietenii ei aflau ce se întâmplase cu ea, nu puteau face mare lucru. O corabie pe mare era un ac într-un car foarte mare cu fân. Poate că un Protector iscusit în arta vânătorii, cum era Simon, ar putea să dea de ea, dar nici asta nu era sigur. Bănuia că Gregorio se pricepea foarte bine să-şi acopere urmele.

Dar Gregorio însuşi? Încercă să-i vadă imaginea în sticla de clarviziune, însă îi apărea foarte în ceaţă, ceea ce o irita. Deşi simţea că era un bărbat furios şi hotărât, nu îşi dădea seama ce intenţiona sau de ce devenise aşa.

Ca întotdeauna când încerca să folosească magia pentru ceva serios, începu să o doară capul, aşa că ascunse discul de sticlă şi se întinse pe pat. Îşi limpezi mintea şi încercă să ajungă la Breeda. Ele două se asemănau tare mult – şi nu numai datorită părului roşcat –, aşa că Breeda era singura ei şansă reală de comunicare.

După ce se chinui o vreme, simţi că reuşise să ajungă la Breeda, care era încordată din cauza neliniştii. Jean încercă să-i trimită un mesaj că era în viaţă şi nu păţise nimic rău, dar nu era sigură dacă reuşise. Apoi încercă să-i contacteze pe ceilalţi foşti robi, dar avu chiar mai puţin succes.

Cum nu-i mai rămăsese nimic folositor de făcut, se întinse pe o parte şi se culcă.

Jean îşi imaginase că Gregorio avea să-şi facă apariţia curând, ca să o ameninţe, să îi explice sau să o necăjească, dar el nu veni. Pe măsură ce orele treceau, îşi dădu seama că plictiseala avea să fie o mare problemă în captivitate. Nu stătuse niciodată locului, să nu facă nimic.

După câteva ore de trândăvie, era ca un leu în cuşcă. Şi, cum plimbatul prin cabină nu-i era de folos, făcu

un efort să se relaxeze şi să se gândească la felurile de magie care i-ar putea fi de ajutor.

Inima îi tresăltă când, pe înserat, uşa se deschise, dar erau doar doi marinari care îi aduceau masa. Tava era dusă de un bărbat cu chipul împietrit, despre care nu prea ştia de unde se trăgea. Era însoţit de un african înarmat care ţinea un pistol îndreptat spre ea. Nu ştia ce femeie periculoasă era de fapt.

Încercă să-i convingă să vorbească, adresându-li-se în engleză, franceză şi latină, dar fără succes. Poate că afurisiţii ăia erau muţi. Faptul că o ignorau era deopotrivă liniştitor şi tulburător. Oare ce intenţiona Gregorio să-i facă?

După ce plecară, îşi mai temperă neliniştea şi se concentră asupra mâncării. Pe tavă era un bol de lemn cu un fel de mâncare lipicios pe bază de orez. Avea câteva bucăţi de peşte şi ceapă şi era surprinzător de gustos. Mai erau şi o bucată de pâine proaspătă şi o carafă grea din sticlă, cu vin alb. Mâncase mai rău chiar şi în casele micilor nobili englezi.

Singurul tacâm era o lingură făcută dintr-un metal uşor. Bănuia că temnicerii ei erau prudenţi, dar le lipsea imaginaţia dacă nu îşi dădeau seama că o carafă din sticlă sau un urcior din porţelan putea fi spart şi transformat într-o armă. Sau poate că pur şi simplu erau conştienţi de faptul că asemenea acte de eroism nu aveau să-i aducă nimic bun în circumstanţele actuale.

Fără vreo lumânare sau un motiv ca să stea trează, se culcă imediat ce soarele apuse. Cum nu voia să doarmă în rochie şi corset, se folosi de hainele pe care le găsise în dulăpior. O pereche de pantaloni largi de marinar de un albastru spălăcit şi o cămaşă albă pătată de ceva dubios aveau să fie o pijama decentă.

Îşi suflecă pantalonii până la glezne ca să nu se împiedice în materialul în plus. În talie erau enormi, dar aveau o sfoară, aşa că putu să şi-i strângă într-atât încât să nu-i cadă de pe ea. Îşi suflecă mânecile ca să aibă mâinile libere. Deşi arăta ca un peticar, se simţea uşurată să fi scăpat de hainele ei obişnuite. Ţinu asupra ei cuţitul

şi discul de sticlă, pentru eventualitatea că se ivea un prilej să evadeze.

Dat fiind că dormise pe pietre, covoare din ferigi sau buruieni, patul tare i se părea suficient de comod. Îşi trase pătura pe ea, căci noaptea se făcea răcoare. Îi veni greu să adoarmă, probabil pentru că se odihnise mai devreme.

O corabie cu pânze era un organism viu care emitea o simfonie de scârţâituri şi trosnete, dar şi un pleoscăit ritmic din cauza apei care se izbea de carenă. Se obişnuise cu acele zgomote pe drumul spre Marsilia şi i se păruseră chiar prietenoase. Acum era profund conştientă de faptul că acea corabie o ducea departe de tot şi de toţi cei care îi erau dragi.

Lady Bethany spusese că Jean urma să aibă parte de o aventură. Probabil ar fi fost mai îngrijorată dacă ar fi simţit că Jean urma să fie ucisă de un pirat răzbunător, nu? Dacă era doar o „aventură", atunci ideea era că Jean avea să supravieţuiască. Cu speranţa încolţindu-i în minte, reuşi să adoarmă.

Preţ de două zile, fusese singură, cu excepţia vizitelor scurte pe care i le făceau marinarii care îi aduceau de mâncare. Masa de dimineaţă constase dintr-o fiertură cu cereale, probabil grâu, cu bucăţi de fructe uscate. Şi, cu ceai cald de mentă, nu fusese chiar rău.

Când se sătură să treacă în revistă vrăjile ştiute, încercă să-şi aducă aminte ce poezii învăţase pe de rost. Cu siguranţă nu era genul de femeie care să stea închisă undeva multă vreme.

Plictiseala luă sfârşit în a treia zi, când uşa se deschise la amiază, într-un moment când nu se aştepta să primească de mâncare. Îşi ridică privirea, cu simţurile în alertă. Nicholas Gregorio era în prag, fixând-o cu o privire întunecată şi ameninţătoare. Deşi purta în continuare haine croite impecabil şi cizme lustruite, hainele lui nu erau cele ale unui gentilom. Arăta ca un pirat, cu capul descoperit şi cu un hanger în mână. Un pirat teribil de puternic şi de atrăgător.

- Aşadar, răpitorul mă onorează cu o vizită. Se dădu jos din pat şi rămase cu spatele la peretele exterior în vreme ce încerca să-i citească energia. Fără succes - era foarte bine protejat de scuturi. Ardea cu o furie mocnită şi era cu siguranţă căpitanul corabiei, dar de asta îţi puteai da seama dacă te uitai la chipul lui, nu era nevoie de magie. De ce sunt aici?

În ochii lui se vedea o strălucire malefică.

- Faptul că îţi frământi mintea cu întrebări e fix ce îmi doresc.

- Ce prostie! zise ea cu nerăbdare. M-ai răpit, deşi sunt o femeie pe care n-ai văzut-o în viaţa ta, şi pari hotărât să-mi distrugi viaţa. Îmi datorezi măcar o explicaţie.

- Dacă insişti să ştii... Închise uşa cabinei, aceasta scoţând un sunet de rău augur. Eşti aici pentru că tatăl tău m-a trădat în cel mai îngrozitor mod cu putinţă. Am jurat că mă voi răzbuna pe el şi pe familia Macrae. Din moment ce a murit, tu şi fratele tău trebuie să plătiţi pentru fărădelegile tatălui vostru.

Jean căscă gura, profund şocată.

- Dar n-are nici un sens. Tata era ultimul om care să trădeze pe cineva. Cu siguranţă te înşeli.

- James Macrae din Dunrath, nu? Cunoscut şi ca Lord Ballister, cu un fiu şi moştenitor pe nume Duncan. Tu însăţi ai confirmat asta. Sau oare în Dunrath e alt Macrae care se consideră căpetenie?

- Nu, recunoscu ea. Dar poate că cineva s-a folosit de numele lui.

El pufni.

- Şi persoana acea misterioasă are puteri de Protector? Te cam agăţi de orice, doamnă.

Trebuia să admită că o asemenea viclenie era improbabilă.

- Şi de ce anume îl acuzi?

Un muşchi zvâcni pe chipul căpitanului.

- Minunatul tău tată m-a trădat, şi am ajuns sclav din cauza lui. Nu există o pedeapsă îndeajuns de aspră pentru aşa ceva.

Jean era din ce în ce mai şocată.

- Nu! Tatăl meu nu ar fi făcut niciodată una ca asta!

– Crezi că nu? Zâmbetul îi era amar. Am fost acolo, doamnă. Dumneata nu.

– Spune-mi ce s-a întâmplat. Cum el nu răspunse, ea adăugă: O să trebuiască să mă convingi, ca să pot accepta o asemenea jignire. Momentan cred că eşti dus cu pluta.

– Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Mai făcu un pas, fiind suficient de aproape cât să o atingă dacă voia. O cicatrice abia vizibilă se ducea de la maxilarul stâng spre părul negru. Ţi-am spus adevărul doar pentru că m-ai întrebat.

Dacă încerca să o intimideze, făcea o treabă minunată. Ea se strădui să se apere, cu mâinile încleştate, dar nu era sigură că vraja ei avea să funcţioneze împotriva unui bărbat ca el.

– Căpitane, chiar vreau să ştiu adevărul, spuse ea, încercând să îşi păstreze cumpătul. Chiar dacă asta îmi va întoarce lumea cu susul în jos. Unde l-ai cunoscut pe tatăl meu? În ce anume a constat trădarea?

– M-am născut în Malta şi am rămas orfan de mic, îi răspunse el cu voce tristă. În urmă cu douăzeci de ani, în cea mai neagră zi a vieţii mele, tatăl tău şi prietenul lui, Sir Jasper Polmarric, m-au găsit în Valletta şi mi-au spus că am puteri magice. Mi-au povestit despre Protectori şi mi-au zis că mă vor proteja şi mă vor educa. Gregorio se strâmbă. Tatăl tău mi-a promis că mă va duce în Scoţia şi mă va creşte laolaltă cu copiii săi.

– Da, pare ceva ce ar fi făcut tata. Părinţii lui Jean găzduiau adeseori copii ai Protectorilor care aveau nevoie de un acoperiş temporar deasupra capului. Simon, Lord Falconer, fusese unul dintre ei, după ce părinţii îi muriseră. Dar, în vreme ce Simon fusese un frate mai mare cam sperios, lui Jean îi era imposibil să şi-l închipuie pe pirat în aceeaşi ipostază. Şi ce s-a întâmplat de n-ai mai ajuns în Dunrath?

– Pe drumul spre Anglia, corabia a fost atacată de piraţi berberi. Ochii lui negri mocneau de o furie renăscută. Am fost luat prizonier. Când am strigat după ajutor, tatăl tău m-a văzut în ghearele piraţilor, dar a plecat. Ticălosul de el mi-a întors spatele!

Jean văzu cu ochii minții o imagine limpede și tulburătoare a unui copil care plângea, în timp ce adultul în care avea încredere îl abandona. Imaginea era atât de puternică, încât se întreba dacă nu cumva provenea din mintea lui Gregorio. Dar tatăl ei nu s-ar fi purtat așa. *Nu.*

În bătălie se stârnește haosul. Poate că nu te-a văzut.

S-a uitat fix în ochii mei și s-a întors cu spatele, spuse căpitanul cu răceală. Și nu era vrăjitor? În săptămânile de dinainte, mi-a dovedit adesea că îmi simțea prezența când eram în preajmă. A văzut că eram luat și a hotărât că nu merita să riște pentru un amărât ca mine, în ciuda a ceea ce-mi făgăduise.

În voce i se simțea furia copleșitoare, încă puternică, în ciuda numeroșilor ani care se scurseseră. Furia și mania erau aievea, indiferent de ceea ce se întâmplase. Încercând să înțeleagă mai bine, Jean îl întrebă:

- De ce ești așa înverșunat doar împotriva tatei? A încercat Jasper Polmarric să te ajute?

- Polmarric nu mi-a făgăduit nimic. Avea o expresie gravă întipărită pe chip. Cred că Polmarric a murit în acea zi, dar, dacă a supraviețuit și mai trăiește, o să-l găsesc când mă duc în Londra.

- L-ai văzut pe Sir Jasper împușcat? îl întrebă Jean înmărmurită.

- Da. Se pare că-l cunoști. A supraviețuit?

- Da, dar atunci a încasat în spate un glonț de muschetă. Deși tata a reușit să-i salveze viața, Sir Jasper nu a mai mers niciodată pe picioarele lui. E într-un scaun cu rotile.

Simți o oarecare satisfacție văzând șocul de pe chipul lui Gregorio, dar Jean își dădu seama cu neliniște că acesta ar putea fi răspunsul. Auzise cum Sir Jasper fusese împușcat în timpul unui atac al piraților, căzând, la propriu, la picioarele tatălui ei.

- Poate că tata a fost nevoit să aleagă între siguranța unui băiat și viața unuia dintre cei mai buni prieteni ai lui, zise ea încetișor. Poate că siguranța întregii corăbii era responsabilitatea lui - era un conducător înnăscut, un spadasin iscusit și un vrăjitor de ispravă.

Gregorio mai făcu jumătate de pas în față.

– Crezi că m-aș simți mai bine dacă aș ști că a făcut o asemenea alegere?

Ea refuză să-și plece privirea.

– Nu. Dar știu că în luptă lucrurile se întâmplă cu o repeziciune uluitoare. Deciziile de viață sau de moarte trebuiesc luate fără să stai pe gânduri. Regretul este un lux care vine mai târziu, dacă supraviețuiești. Și care îți bântuie visele pentru totdeauna.

– Pentru o fată răsfățată, pari să vorbești despre război în cunoștință de cauză, îi zise el pe un ton sec.

Deși știa că era mai bine dacă o subestima, nu putea să treacă acea remarcă cu vederea.

– Greșesc?

– Nu, recunoscu el. În iureșul bătăliei, se întâmplă tot felul de lucruri ciudate. Micile detalii se pot amplifica, întâmplări însemnate se pot petrece foarte aproape de tine, și totuși să le ratezi complet. Cred că ai ascultat poveștile soldaților.

– Scoția a trecut printr-un război civil sângeros în urmă cu câțiva ani. Cunoșteam mulți oameni care au luat parte la acel război. Continuă, schimbând subiectul: Chiar dacă tatăl meu te-a lăsat intenționat în urmă, ceea ce încă mi-e greu să cred, te-ai descurcat binișor, zise și făcu semn spre corabie. Cum de ai scăpat de sclavie și ai devenit căpitan de pirați?

– Am condus o revoltă a sclavilor pe o galeră, îi zise el cu răceală. Am omorât ofițerii și echipajul, și ambarcațiunea a devenit a noastră.

Se gândi la lanțurile cu care erau legați sclavii galerelor și se cutremură.

– Cu siguranță a fost mult mai greu decât pare.

El își mijì ochii.

– N-am spus că a fost ușor.

Jane mai avu o viziune, de această dată văzând sânge și oțel, pe când bărbați neînarmați îi atacau pe cei care îi capturaseră, încercând cu disperare să se elibereze. Bănuia că avuseseră succes datorită bărbatului care stătea în fața ei. Era un conducător înnăscut, căci părea inteligent, nemilos și puternic.

Te mai întreb încă o dată ce intenționezi să faci cu mine. Bănuiesc că nu vrei să mă omori, căci altfel aș fi fost deja moartă.

- Așa e. Moartea e ceva prea ușor pentru tine. Se văzu pentru o clipă sclipirea dinților lui, dar nu se putea spune că fusese un zâmbet. Nu m-am hotărât încă. Poate pentru răscumpărare?

Ea ridică din umeri.

- Poți încerca, dar familia mea nu e bogată, potrivit standardelor aristocrației. Scoția e o țară săracă, iar tot ce deține căpetenia Macrae este pentru popor.

El se apropie și mai mult de ea, energia lui înghionti-nd-o pe a ei aproape ca într-o confruntare fizică.

- Poate că da, dar Protectorii au, cu siguranță, o avere considerabilă împreună. Oare l-ar lăsa pe unul de-al lor să sufere ca un câine în captivitate?

Jean ridică din nou din umeri.

- O fată bătrână fără cine știe ce puteri nu e așa de preț pentru comunitate. Familiei mele îi va păsa, dar nu-și poate permite să se înfometeze ca să mă aducă acasă. N-o să pui mâna pe o recompensă îndeajuns de mare pentru a-ți domoli furia. Lucrurile nu stăteau chiar așa, căci Protectorii aveau grijă de ai lor și dispuneau de resurse importante împreună. Totuși, consiliul ar putea să trimită pe cineva după mine, și nu sunt oameni pe care ți-ai dori să-i cunoști decât dacă ai vreo doisprezece vrăjitori puternici pe lângă tine.

- Răscumpărarea n-a fost oricum prima mea alegere. Întinse mâna și își trecu degetul de-a lungul gâtului ei. Cea mai bună răzbunare este să te vând ca sclavă.

Jane aproape își ieși din minți la atingerea lui, care prevestea deopotrivă o amenințare și o promisiune întunecată. Bărbatul acesta o putea distruge fizic și psihic fără pic de efort. Dar faptul că o atinsese o ajută să-l citească mai bine.

- N-o să vinzi pe nimeni ca sclav, îi spuse ea cu vocea lipsită de inflexiune. Urăști așa mult sclavia, că nu ți-ai condamna nici cel mai crunt dușman să treacă printr-un asemenea coșmar.

El își strânse mâna în jurul gâtului ei cu putere, aproape împiedicând-o să respire.

– Poate că ai dreptate, gâfâi el. Poate că ar fi mai bine să te țin prizonieră pe *Justice*, să te batjocoresc oricând vreau.

Chiar asta voia să facă, Jean îi simțea dorința și furia care cereau răzbunare pentru tot ce îndurase. Dar se mândrea că era puternic, că nu ceda în fața furiei și a poftei animalice.

– Nu cred că vei profita de mine. Nu azi.

Simți un fior de surprindere, deși expresia lui era neschimbată.

– Ce nevinovată ești! izbucni el. De ce să nu te fac a mea chiar acum? Dacă n-o să te vând în Tanger, faptul că ți-ai pierdut virginitatea nu-ți poate afecta valoarea, și mi-ar face o deosebită plăcere să ruinez reputatia fiicei lui James Macrae.

Legătura mentală care o ajutase să afle părerea lui despre sclavie îi dădu mai multe informații acum.

– Din cauza lui Ulindi, batjocorirea femeilor lipsite de apărare nu e pe gustul tău.

Când rosti numele, imagini îngrozitoare îi cotropiră mintea. O femeie tânără și agilă cu pielea ca scorțișoara era atacată de o hoardă de bărbați beți. Era atacată brutal în timp ce striga deznădăjduită. Loviturile și șuturile îi curmaseră viața.

Gregorio tresări și se trase de lângă ea de parcă era otrăvită.

– Vrăjitoare afurisită! șuieră el. Ești fiica tatălui tău – inocența care ascunde răul. Să fii blestemată, Jean Macrae!

Se întoarse și trânti ușa după el, părăsind cabina.

Așadar Jean era prizonieră pe un vas numit *Justice*, și căpitanul voia ca ea să plătească pentru păcatele tatălui ei. Se ghemui tremurând în pat.

Dumnezeu să aibă milă de sufletul ei!

capitolul 9

Lui Nikolai îi bubuia inima în piept când închise ușa cabinei și se îndepărtă cu pași apăsați. Femeia aia

...ului îl înfuria peste măsură. Ar fi trebuit să-şi dea ...ama că o Protectoare nu avea să fie o englezoaică oa...re, oricât de inocentă părea. Poate că ar fi trebuit ...ă o înfrunte în ziua când o răpise, fără să-i lase prilejul ...e a se înarma cu atâta stăpânire de sine. Şi înainte să ...ibă timp să îi scotocească prin minte şi prin amintiri.

Urcă scara până la puntea principală, sperând ca ...ierea rece să-i limpezească gândurile. Ce avea să facă? După cum bine intuise ea, nu avea să o vândă ca sclavă, ...şi asta ar fi fost răzbunarea perfectă. Poate că ar fi fost în stare să-l supună pe James Macrae la un asemenea ...hin, dar fata lui nu-l rănise direct, deşi prin venele ei ...urgea sângele familiei vinovate de soarta lui crudă.

Cât de multe ştia vrăjitoarea scoţiană despre Ulindi? Prea multe, din moment ce înţelegea că din cauza lui Ulindi nu putea el să batjocorească o femeie lipsită de apărare.

Înjurând din nou, luă ocheanul şi scrută orizontul. Instinctul îi spunea că undeva se afla un vas tocmai bun de jefuit – şi avea să-l găsească, fie ce-o fi.

După ce căpitanul ieşi ca o furtună, Jean se cuprinse cu braţele şi se legănă înainte şi înapoi, tremurând. Era în ghearele unuia dintre cei mai periculoşi şi imprevizibili bărbaţi din viaţa ei, care o mai şi dispreţuia. Astăzi nu dăduse frâu liber violenţei, dar mâine nu ştia ce avea să se întâmple. Poate că furia lui orbească avea să-l facă să treacă peste dezgustul pentru viol.

După ceva vreme de căutări, Protectorii o puteau găsi, dar ea nu avea timp, iar familia ei era la mii de kilometri depărtare. Dacă voia să supravieţuiască şi să se întoarcă acasă, trebuia să se descurce dând dovadă de isteţime şi de ingeniozitate.

Tresări ca un iepure speriat când auzi cheia învârtindu-se greoi în broască, dar de această dată era doar un membru al echipajului care îi aducea cina, însoţit de paznicul lui obişnuit. Din moment ce nu reuşise deloc să scoată de la ei vreo informaţie zilele trecute, astăzi nu făcu decât să ceară apă caldă ca să se spele. Le vorbi în franceză şi apoi repetă rugămintea în engleză, dar

marinarii o ignorară din nou. Plecară şi închiseră bine uşa în urma lor.

După ce termină de mâncat, uşa se deschise din nou, şi un marinar pe care nu-l văzuse până atunci îi aduse un hârdău mare cu apă. Era şi el bine păzit.

– *Merci*, zise ea politicos şi îi întinse tava pe care erau bolul gol şi lingura.

Nu terminase de băut vinul, aşa că păstră paharul. Atişă şi un zâmbit ce fusese considerat fermecător în unele dintre cele mai renumite săli de bal din Londra.

Marinarul îşi plecă privirea ruşinat, ca răspuns la mulţumirea ei. Era doar un băiat, probabil nici douăzeci de ani nu avea. Suficient de tânăr cât să se simtă ruşinat de simpla prezenţă a unei femei. Poate că avea să şi-l poată face aliat.

Date fiind împrejurările, nu prea voia să se dezbrace ca să se îmbăieze ca lumea, dar reuşi să se cureţe destul de bine cu unul din prosoapele pe care le găsise în dulăpiorul de sub chiuvetă. Apoi se spălă pe păr, îndepărtând cât mai multă pudră cu putinţă. Dacă trebuia să întâmpine necunoscutul, atunci avea să o facă arătând ca ea însăşi.

Ca o scoţiancă roşcată dată naibii.

Jean se trezi dintr-un somn profund când o bufnitură puternică zgudui toată corabia, trântind-o jos din pat. Se ridică, înjurând în barbă. Oare nava se izbise de un recif sau de vreo stâncă? Nu, auzi strigăte, apoi un alt potop de explozii care zguduiră vasul. Erau salve de tun.

Se mai auziră câteva salve, de această dată asurzitoare şi mai aproape, în vreme ce *Justice* răspundea la atac. Îi îngheţă sângele în vene. Dacă nava era grav avariată şi se scufunda, putea să moară aici, ca un şobolan în cuşcă.

„La naiba, nu!" Se încălţă cu pantofii ei uşori, apoi încercă să deschidă uşa cu agrafa de păr, creând şi o lumină magică pentru a vedea. Nu avea abilitatea de a face cheia să se mişte cu puterea minţii, dar avea un al şaselea simţ când era vorba despre enigme şi de încuietori, iar aceasta îi luă doar câteva clipe pentru a o deschide.

Cu cuțitul în mână, micșoră fasciculul de lumină ma- și deschise ușa. Coridorul îngust era întunecat și cufundat în tăcere, deși deasupra era tărăboi. Nu se mai auzeau caseră ghiulele. Judecând după strigăte și împușcă- unii încercaseră să urce la bordul celeilalte nave, echipajele se luptau pe viață și pe moarte. Poate avea să scape în iureșul iscat.

Invocă o vrajă care să o facă să treacă neobservată o rupse la fugă pe coridor, urcând pe scară și ajun- pe punte cu grijă. Pe cer era o dâră portocalie care prevestea zorile și era suficientă lumină cât să-i lădușească pe bărbații care se luptau cu săbii și uneori cu pistoale. Se adăposti la umbra timoneriei și încercă dea seama ce se întâmpla. Spre surprinderea ei, corabia lui Gregorio era un vas european de comerț asemănător cu *Mercury*. Se așteptase ca o corabie de pirați să arate altfel.

Dar vasul ușor și îngust de alături era cu siguranță o galeră de corsari. Fiind joasă și lustruită, avea zeci de vâsle legați de rame. Anumite porțiuni ale ramelor care ieșeau în afara navei erau rupte în locul unde se izbeau corenele. Așadar, care corabie atacase și care era victi- Oare se atacaseră piratii din greșeală între ei?

Bătălia se purta pe ambele corăbii, iar corsarii purtau turbane viu colorate. Erau mai mulți ca echipajul de pe *Justice*, dar oamenii lui Gregorio, foarte variați de fel, se luptau cu îndârjire. De fapt, chiar câștigau treptat, uci- gându-i pe unii corsari și împingându-i pe ceilalți spre galeră. Gregorio era chiar în iureșul luptei, mișcându-se dibace și cu o cruzime fără margini, pe când dobora pirat după pirat.

Jean se gândise să se strecoare pe celălalt vas înainte de a-și da seama că era unul de pirați. Acolo, situația nu avea să i se îmbunătățească. Poate că avea să poată scă- pa totuși de pe *Justice*, profitând de faptul că echipajul era distras.

Se furișă pe lângă timonerie și se uită la tribord, în partea opusă locului unde se dădea lupta. *Justice* avea ancorate câteva bărci, iar cea mai mică era legată un pic mai în față de locul unde se afla ea. Se apropie. După

ce aruncă rapid o privire, se hotărî să taie cu cuțitul frânghia care ținea legată bărcuța. Era suficient de mică pentru a o împinge peste parapet în apă. Marea era destul de calmă, și, dacă barca stătea drept, putea să plonjeze în apă undeva aproape de barcă, apoi să vâslească departe de *Justice*.

Dar oare fuga avea să o ducă într-o situație mai bună? Când cei de pe *Justice* aveau să pună capăt luptei, aveau să-i remarce dispariția. Odată ce aveau să-și dea seama că nu era la bord, aveau să o găsească în scurt timp, căci vâslitul nu era cel mai rapid mod de a te deplasa. Chiar dacă reușea să evadeze, se condamna singură să moară de foame sau de sete.

Își folosi intuiția. Nu simți că risca să moară dacă fugea cu o barcă, așa că merita să riște. Desigur, intuiția îi putea spune și că nu avea să reușească să evadeze, dar era dispusă să încerce.

Tocmai tăia o frânghie care ținea în loc bărcuța, când îl auzi pe Gregorio urlând stăpânit de o furie care îngheță aerul. Curioasă, se duse înapoi la timonerie și văzu că el și cu oamenii lui ajunseseră pe galeră.

Gregorio și căpitanul corsar strigau amândoi într-o limbă pe care ea nu o cunoștea. Cerul se luminase suficient de mult cât să vadă expresia de pe chipul lui Gregorio și sângele de pe sabia încovoiată. Majoritatea corsarilor erau răniți sau fuseseră luați prizonieri. În curând, încăierarea avea să ia sfârșit.

Căpitanul corsar - căpitanilor li se spunea *reis* - pufni disprețuitor și sări pe culoarul care trecea printre băncile unde erau încătușați vâslașii. Ridică sabia ca să-și doboare sclavul aflat cel mai aproape. Sclavul urla și se dădea în lături, încercând disperat să evite lovitura.

Gregorio scoase un răget, sări după *reis* și îi sfărâmă sabia cu a lui. Jean se uita fascinată. Se părea că Gregorio îi apăra pe sclavi! Poate pentru că erau valoroși. Era pe cale să se întoarcă la bărcuță, când trei dintre corsarii rămași se alăturară căpitanului lor, cu toții hotărâți să-l ciopârțească pe Gregorio.

La naiba, căpetenia de corsari scotea un pistol de sub mantia ridicată de vânt și îl ațintea direct spre Gregorio!

Nu trebuia să-i pese, dar fiecare părticică a corpului ei striga că nu trebuia să-l lase să moară.

Se duse în fugă spre parapet, cu cuțitul în mână. Încă barca părea să nu mai fie la fel de încrâncenată, așa că avu suficient timp să se oprească brusc, să ochească și să arunce cuțitul spre gâtul căpeteniei corsarilor.

Acesta se prăbuși, pistolul descărcându-se în aer, fără a răni însă pe careva. În clipa când trupul se izbi de punte, trei dintre marinarii lui Gregorio ajunseră în dreptul căpitanului lor. Luptându-se pe culoarul îngust dintre bănci, reușiră să-i nimicească pe restul corsarilor.

Cu spatele păzit, Gregorio se întoarse să se uite de unde venise cuțitul. Privi înspre ea, dar asta nu însemna că o recunoscuse. Ea mări efectul vrăjii care o făcea invizibilă și coborî pe puntea navei *Justice*, în afara razei vizuale a căpitanului. Dacă voia să aibă o șansă de a scăpa, trebuia să acționeze repede.

Acum rămăsese fără cuțit, așa că îi trebuia o armă. Trecu pe lângă un pirat mort și îi luă sabia. Era subțire și încovoiată, dar suficient de ușoară cât să o poată și ea mânui. Nu era la fel de bună ca un cuțit, dar era mai bine cu ea decât cu nimic.

Începu să taie îngândurată frânghiile care țineau barca.

capitolul 10

Cine naiba fusese? În echipajul lui Nikolai nu exista nimeni care să arunce așa cuțitul. Oare copilul era de pe corabia corsarilor?

Apoi silueta mică se întoarse și dispăru, iar Nikolai își dădu seama că nu era un băiat.

– Tano, ocupă-te tu acum!

Moartea căpitanului corsarilor pusese capăt luptei. Reis Moulay era un vrăjmaș vechi de-al lui Nikolai, și își dorise să-i curme el viața. Desigur, lupta lor fusese cât pe ce să se termine cu moartea lui. Numai Moulay putea încălca regulile nescrise și să scoată pistolul.

Dar de ce oare îl salvase micuța vrăjitoare? Asta dacă ea fusese strengarul acela mic și ciufulit care azvârlise

cuţitul. Era de necrezut, dar îi zărise chipul şi văzuse conturul vag al unei siluete feminine sub hainele lălâi de marinar.

Nikolai sări înapoi la bordul corabiei sale ca să o găsească pe vrăjitoarea scoţiană. Dădu de ea în dreptul bărcuţei, tăind frânghiile acesteia. O cosiţă mare şi roşcată îi cădea pe umăr, iar mâinile ei mici şi albe mânuiau o sabie de corsar cu o pricepere dezarmantă.

– Nu te mai obosi, îi strigă el. N-o să pleci de pe corabia asta.

Ea se întoarse, cu sabia în mână. Era o *nimcha* minunată pe care nu s-ar fi supărat să o aibă.

– Să nu te apropii de mine! îi şuieră ea.

El se opri la distanţă de ea, căci nu voia să se apropie mai mult. Folosea un fel de scut magic. Putea să îl doboare, dar trebuia să se folosească şi el de magie.

Amuzat fără voia lui de acea drăcoaică împieliţată cu păr roşu care îi ţinea piept, ameninţându-l feroce, o întrebă:

– Unde este acea tânără domniţă pe care am răpit-o în Marsilia?

– Era mai degrabă în mintea ta. Vocea ei tăioasă era la fel de diferită ca purtarea şi hainele ei. Căpitane, nu sunt vreo englezoaică blajină şi inocentă. Am fost la luptă împotriva armatei regelui. Când iubitul meu a murit, eu însămi am condus oştirea. După Culloden, eu i-am adus acasă teferi, de-a lungul unei ţări cotropite de soldaţi englezi care prădau totul în calea lor. Mă subestimezi, ca majoritatea bărbaţilor. Ea îşi miji ochii. Aş fi putut să te omor. În schimb, ţi-am salvat viaţa. Cu siguranţă merit să fiu liberă.

– De ce să fiu cinstit când deţin puterea?

Gândindu-se că era puţin probabil ca ea să îl atace, îşi concentră puterea şi înaintă încetişor, ca să-i ia sabia.

Ea îi tăie un pic încheietura cu lama, aplicând suficientă presiune cât să facă sângele să ţâşnească, apoi se dădu puţin în spate.

– Nu toată puterea. Pot să te omor până să observe vreun om de-al tău ce se întâmplă aici, zise ea zâmbind

Iug Vom afla dacă puterea ta de a ataca este mai mare decât capacitatea mea de a mă proteja.

Mă îndoiesc că ai suficientă putere să ne ţii piept mie şi întregului echipaj!

Ar fi interesant să aflăm. Coborî vârful sabiei. Promite-mi că voi trăi şi că voi fi liberă, şi, în schimb, îţi voi cruţa viaţa şi nu voi trimite vreun Protector pe urmele tale.

Nu vreau să te ucid, dar libertatea ta e altă poveste. Scoase o înjurătură în vreme ce îşi ştergea sângele de la încheietură. Rana nu era adâncă, dar îl ustura ca focurile iadului. Ce te face să crezi că mă voi ţine de o promisiune făcută sub constrângere?

Ea râse cu răutate.

Pentru că ai principii, deşi eşti un pirat însetat de sânge.

El înjură din nou. Femeia asta ştia ce gândea ca nimeni altcineva până acum. Poate cu excepţia bunicii lui.

Nu prea ai cum să te târguieşti. Dacă mă omori, oamenii mei te vor ucide.

Un bărbat care caută răzbunare cu atâta înflăcărare are cu siguranţă un simţ al dreptăţii, spuse ea direct. Ţi-am salvat viaţa?

El se încruntă, displăcându-i faptul că ea avea dreptate. Moulay îşi dăduse seama că, dacă ameninţa un sclav lipsit de apărare, Nikolai avea să se înfurie într-atât încât să devină imprudent.

- Poate aş fi putut să evit glonţul din muscheta lui Moulay, căci am supravieţuit multor bătălii asemănătoare. Dar este posibil şi să mă fi ucis, aşa că-ţi datorez ceva. Însă nu libertatea. Viaţa mea e prea neînsemnată pentru ceva aşa preţios.

Ea strânse din dinţi.

- Măcar ar trebui să mă scoţi din cabina aia, până nu înnebunesc de plictiseală.

Aşadar, vrăjitoarea scoţiană era nerăbdătoare de fel. Cu acel păr roşcat, nu era de mirare.

- Dacă-mi dai cuvântul că nu vei răni pe nimeni, îţi dau cheia de la cabină şi libertatea de a te plimba pe vas.

– Nu mă pui să făgăduiesc că nu voi încerca să evadez?

– Corabia nu se duce în vreun loc care să-ţi ofere libertate, îi zise el tăios.

– Prea bine, răspunse ea după ce stătu puţin pe gânduri. Dar, dacă salvarea vieţii tale preţuieşte aşa puţin, ce-ar trebui să fac pentru a-mi redobândi libertatea?

El se gândi că întrebarea era retorică, dar răspunse totuşi:

– Cred că ar fi de-ajuns să salvezi corabia şi echipajul de pe ea. Acum, dă-mi sabia aia.

Ea refuză să i-o dea, deşi simţea că puterea scutului de protecţie slăbea.

– Doar dacă-mi dai cuţitul înapoi. A fost făcut special pentru mine.

– Prea bine. Vino să ţi-l iei din grumazul lui Moulay.

Era o cruzime din partea lui, dar ea nu clipi. În vreme ce traversa puntea, zise:

– Îl ştiai pe căpitanul celuilalt vas?

– O, da, zise el încetişor. Îl ştiam bine.

Ea se uită în sus la el.

– Îmi cer scuze că ţi-am răpit plăcerea de a-l ucide tu însuţi, zise ea cu o intuiţie stânjenitoare. Cine a atacat primul?

– El. Exact cum îmi doream. Ajunseră la parapet. Deşi cele două corăbii erau una lângă cealaltă, cu carenele lipite, tot trebuiau să aibă mare grijă pentru a sări pe puntea galerei. El calculă urcarea şi coborârea vaselor înainte să sară.

Se întoarse şi o văzu pe Jean ezitând în vreme ce studia distanţa nestatornică dintre cele două nave. Pentru o femeie minionă, riscul era mare. El îi întinse mâna.

– Vino!

– Nu-i nevoie.

Muşchii i se încordară pe când se pregătea să sară.

– Dacă te împiedici şi cazi, o să fii făcută bucăţi între carene, îi zise el agitat. Ia-mă de mână.

Ea se supuse fără tragere de inimă. Când mâinile lor se împreunară, se formă un val de energie, iar el îşi

dădu seama că acea energie dintre ei mergea în amb[illegible] sensuri. Ea era mult mai puțin rece decât părea. Dar avea experiență în luptă, nu era un războinic îndărătnic. Hotărârea ei de a se arăta nemiloasă era ciudat de fermecătoare.

Jean sări pe puntea galerei și aproape căzu când nava se mlădie. O ținu bine până când își recăpătă echilibrul.

Mulțumesc.

Își trase mâna. El se dădu înapoi, epuizat de interacțiunea lor. Mai bine ar fi eliberat-o, ca să stea liniștit. Dar asta, ori să o dea rechinilor. Deși rechinii cu siguranță nu i-ar mulțumi pentru așa o masă osoasă.

Echipajul experimentat al lui Nikolai ștergea deja urmele lăsate de luptă. Morții erau așezați într-o parte, unul peste altul. Majoritatea erau musulmani și urmau să aibă parte de ritualul religiei lor înainte să fie aruncați în mare. Cei capturați erau strânși laolaltă și păziți. Expresiile lor mohorâte dădeau de înțeles că auziseră de Nikolai și de *Justice*.

Pocnetul de ciocan și daltă pe fier marca loviturile făcute de fierarul corabiei în vreme ce izbea lanțurile cu care erau încătușați sclavii de la galeră. Alți membri ai echipajului împărțeau rații modeste de pâine, brânză și bere. Sclavii eliberați se năpustiră lacomi asupra mâncării. Vâslașii erau arareori hrăniți altfel decât la limita subzistenței. Mai târziu aveau să primească mâncare mai bună, dar Nikolai știa din experiență că, dacă îi hrănea prea mult acum, avea să li se facă rău.

Majoritatea vâslașilor erau europeni, deși erau și câțiva africani printre ei. Unul dintre primii eliberați se ridică tremurând de pe banchetă și își întinse brațele, încântat să se poată mișca liber. Purta doar o bucată de pânză, iar sub pielea arsă de soare avea mușchi puternici și proeminenți, iar fața îi era luminată de bucurie.

– Dumnezeu să vă binecuvânteze, căpitane, zise el în franceză. Ce-o să faceți cu noi?

– O să-i vândă ca să scoată profit, bombăni Jean ca pentru ea. Vai de ei, amărâții.

Nikolai își miji ochii.

– Priveşte şi învaţă, zise şi îi luă sabia. Dar mai întâi recuperează-ţi cuţitul.

Simţind că picase într-o altă lume, Jean se strecură printre vâslaşi până la cadavrul lui Moulay. Unii dintre sclavii eliberaţi o priviră cu gura căscată când îşi dădură seama că era femeie, dar nu scoaseră o vorbă. Mâncarea şi libertatea erau mai importante acum.

Mantia splendidă roşu cu auriu din brocart pe care o purtase căpetenia corsarilor era năclăită de sânge, iar cuţitul lui Jean era în continuare înfipt în gâtul acestuia. Ochii lui negri se uitau fără ţintă la ucigaşul lui când Jean se aplecă pentru a-şi lua arma înapoi. Străduindu-se să rămână impasibilă, scoase pumnalul şi şterse sângele de pe el pe căptuşeala din piele de hermină a mantiei.

Jean se ridică şi se întoarse, dorindu-şi să scape din acea casă mortuară. Cabina mică şi liniştită care îi fusese temniţă i se părea îmbietoare acum că ştia că nu avea să mai zacă închisă acolo.

Pe când îşi făcea loc printre băncile de vâslaşi, un alt sclav eliberat îi strigă numele lui Gregorio, cu speranţa întipărită pe chipul chinuit.

– Ne duceţi acasă?

Vorbea franceză, dar avea accent italienesc, observă Jean.

Deşi era pregătită să se întoarcă la ea în cabină, acum curiozitatea o ţintui locului. Rămase într-un loc aproape de *Justice*, ca să poată pleca oricând dacă simţea nevoia, apoi se întoarse să vadă cum avea să rezolve căpitanul situaţia.

Gregorio se duse la capătul zonei de vâslit şi îşi ridică poruncitor braţele, cu sabia luată de la Jean în mână.

– Vă vom duce la portul din Mediterană care vă convine celor mai mulţi dintre voi, spuse el în franceză, cea mai vorbită limbă din Europa. Cei care sunt tot departe de casă vor primi bani ca să călătorească restul drumului. Se uită de sus în jos la bărbaţii scheletici şi sălbăticiţi din faţa lui. Câţiva le traduceau în tăcere tovarăşilor care nu pricepeau franceză.

Era cutremurător să te uiţi la Gregorio şi să-ţi dai seama că fusese sclav pe o galeră, ca aceşti bărbaţi.

Era cutremurător şi tulburător gândul că fusese legat, cu doar o cârpă care să-i acopere trupul ars de soare şi sfrijit.

Un bărbat cărunt se uita la încheieturile lui pline de cicatrici adânci de la anii în care stătuse încătuşat.

– Dar aceia dintre noi care nu au casă? îl întrebă el cu voce răguşită.

Poate că nu se aştepta cu adevărat la un răspuns, dar Gregorio zise:

– Există o alternativă. Vă pot duce pe insula Santola. Este locuită aproape în întregime de sclavi eliberaţi, deopotrivă bărbaţi şi femei. Cu toţii sunt bine-veniţi pe Santola, indiferent de trecutul lor. Ca să aveţi un acoperiş deasupra capului, trebuie să-i acceptaţi pe ceilalţi aşa cum o fac şi ei. Trebuie să şi munciţi, dar ca oameni liberi, nu ca sclavi. Puteţi să staţi cât doriţi. Dacă vă hotărâţi să plecaţi vreodată, veţi fi duşi pe continent cu următorul vas disponibil.

Vorbele sale iscară rumoare în rândul sclavilor de pe galeră, iar cuvântul Santola era repetat în şoaptă. Jean se uită la chipurile şi la aurele oamenilor şi simţi că mulţi dintre ei, poate o treime, erau încântaţi de ideea unui cămin unde ruşinea sclaviei nu avea să conteze. Dar unde era Santola? Nu auzise niciodată de acea insulă.

Unul dintre sclavi se ridică şi se duse cu paşi apăsaţi spre grupul de prizonieri. Pe spate avea cicatrici înfiorătoare.

– Vorbiţi despre viaţă. Acum, că sunt liber, mă interesează doar moartea. Moartea *lui!*

Cu ochii plini de o furie oarbă, se năpusti asupra celui mai bine îmbrăcat dintre prizonieri şi îşi puse mâinile în jurul gâtului său, doborându-l la pământ. Gărzile îl luară pe sclavul de pe galeră de pe corsarul care se zbătea.

– Abţine-te! Te asigur că se va face dreptate. Gregorio trecu cu privirea de la un sclav la altul, zăbovind la fiecare în parte. Voi, care aţi fost victimele lor, veţi spune care dintre corsari au fost cu adevărat cruzi, care a făcut doar ce i s-a cerut şi care s-au arătat milostivi. Făcu semn spre bărbatul care fusese atacat. Să începem cu el.

– Hassan supraveghea sclavii, mârâi un bărbat. Îi plăcea să ne biciuiască.

– L-a omorât pe băiatul grec fără nici un motiv, şuieră altul.

– Daţi-l pe mâna noastră, să-l pedepsim!

– N-are nimeni nimic bun de zis despre Hassan? întrebă Gregorio cu voce calmă.

Se auziră voci înfundate, dar nimeni nu dădu vreun răspuns concret. Gregorio făcu un gest cu sabia, iar oamenii lui îl duseră pe Hassan în capătul îndepărtat al balustradei.

– Dar el?

Arătă cu sabia spre alt corsar, un bărbat slab, cu teama sădită în ochi.

Unul dintre marinarii de pe *Justice* îl aduse pe bărbat în faţă, ca să fie judecat. La început, nimeni nu scoase o vorbă. Apoi, unul dintre vâslaşi zise fără tragere de inimă:

– Nazeer îmi dădea apă în plus când Hassan nu era atent.

Câţiva încuviinţară din cap.

– Odată, Hassan i-a cerut să mă biciuiască, dar Nazeer nu m-a lovit foarte tare, adăugă altul.

– Nu-i plăcea să ne rănească, aprobă alt bărbat. Odată, am leşinat, şi Hassan m-ar fi aruncat peste bord, dar Nazeer a zis că mai pot fi de folos ani bun. Mi-a dat pâine şi o bucată din peştele lui şi m-a lăsat să-mi revin.

– Aşadar, nu e hain. Gregorio arătă un alt loc lângă balustradă, iar Nazeer fu dus acolo.

Jean se uita vrăjită cum fiecare corsar era adus în faţa sclavilor eliberaţi. Unii vâslaşi voiau să se verse cât mai mult sânge cu putinţă, dar Gregorio insista cu întrebările până căddeau în mare de acord asupra comportamentului fiecăruia dintre corsarii care supravieţuiseră. Câţiva oameni se alăturară lui Nazeer, căci fuseseră buni la suflet când avuseseră ocazia. Despre mulţi nu se putu spune ceva cu certitudine.

Corsarii rămaşi, cam o treime dintre prizonieri, era acuzaţi de violenţă şi brutalitate. Fură acuzaţi de mulţi

de comportament agresiv. Sclavii care supraviețuiseră vorbeau și în numele morților care căzuseră victime.

După ce ultimul corsar fu judecat, Gregorio le spuse prizonierilor:

- Voi, cei care ați fost buni la suflet, vă veți întoarce la un port berber. Vă sugerez să vă găsiți de lucru ceva cu totul diferit. Dacă mai dau de voi pe o navă de sclavi, nu voi mai avea deloc milă. Iar restul... Se uită cu cruzime la corsarii care fuseseră acuzați de violență. Să-i dați pe mâna sclavilor eliberați. Câte unul pe rând.

Hassan, cel care supraveghea sclavii, fu aruncat pe culoarul dintre băncuțele vâslașilor. Urlă și încercă să fugă, dar în câteva secunde se făcu nevăzut sub o masă furioasă de sclavi care strigau.

Țipetele lui încetară brusc.

Jean simți că i se face rău, așa că se întoarse și se depărtă împleticindu-se pentru a trece pe *Justice*, fără a-i păsa că ar putea să cadă între nave. Cobora scara care ducea la cabine, când Gregorio o ajunse din urmă.

- Nu ești de acord cu judecata mea? o întrebă el cu calm.

Jean se opri pe scară și încercă să gândească limpede, străduindu-se să-și alunge din minte imaginile cu loviturile pline de furie ale vâslașilor.

- N... nu știu. Supraveghetorul și mulți dintre cei aflați în subordinea lui au comis fapte îngrozitoare. Bănuiesc că e drept să lași victimele să-i pedepsească. Dar nu pot privi așa ceva. Mi se pare greșit că nu au fost duși în fața unei instanțe de judecată.

- Ai vorbit ca o englezoaică sadea. Nici un tribunal n-ar da un verdict mai bun decât cel acordat de victime, iar executarea lor imediată va face economii la mâncare. Ochii lui negri licăreau de amuzament. Îi plăcea să o șocheze. Vor muri repede, continuă el. Mi se pare mult mai milos decât ce au făcut mulți dintre ei.

- De ce nu-i spânzuri sau nu-i împușți? Mi s-ar părea și mai rapid.

El scutură din cap.

– Sclavii de pe galeră au fost total lipsiți de putere din clipa în care au fost luați prizonieri. Azi au din nou puterea în mâini.

Ea auzi strigătele vâslașilor, pe când un alt corsar condamnat le era dat pe mână.

– Înțeleg, dar mi se pare așa... barbar.

Pe chipul lui apăru un zâmbet batjocoritor.

– Sclavia e cruzimea adevărată. Faptul că un om pretinde că are dreptul de fi stăpân peste cineva este un afront adus unui Dumnezeu binevoitor, dacă există așa ceva.

Dat fiind trecutul lui, nu-i putea condamna erezia. Din moment ce părea dornic să vorbească, îl întrebă:

– Unde-i Santola?

– La cina cu mine astă-seară în cabină, replică el. Îți voi răspunde la anumite întrebări. Dar acum trebuie să mă duc să văd cum sunt sfârtecați oameni.

Se întoarse pe galeră. Îi plăcea, cu siguranță, să aibă ultimul cuvânt. Dumnezeu îi era martor că ei nu îi venea nici un răspuns în minte.

Coborî la cabine, simțindu-se epuizată. Așadar, trebuia să cineze cu răpitorul ei. Din moment ce avea doar o rochie, nu trebuia să-și facă griji în privința a ceea ce avea să îmbrace.

capitolul 11

Adia
Viața pe plantație în Jamaica

Cel mai ciudat lucru la viața de sclav era că, în anumite privințe, era o viață simplă. Sclavii de la moșia Harris veneau din multe locuri, dar împreună formau un nou trib, iar cei care ar fi fost dușmani de moarte în Africa deveniră prieteni aici. În ciuda muncii grele, existau și momente de bucurie și prietenie sinceră. Copiii pliveau cu săpăligi, dar, când era mai puțină muncă, râdeau si se jucau, nefiind diferiți de copiii liberi din Iske.

Însă existau și orori pe care Adia nu și le-ar fi putut închipui înainte de a fi luată captivă. Munca la câmp era făcută în mare parte de femei, și erau așa istovite în urma efortului, încât puține ajungeau să dea naștere unui copil. Zdrobirea trestiei și fierberea zahărului erau făcute în mare parte de bărbați, iar arsurile și accidentele mortale nu erau o excepție. Chiar și cei sănătoși oboseau repede după doar câțiva ani.

Cum avea o minte ageră și curioasă, Adia învăță tot ce putu de la ceilalți sclavi, inclusiv povești despre zeii lor și tradițiile lor magice. Mai află și că viața era mai ușoară pentru sclavii care munceau în casă, așa că fu hotărâtă să facă eforturile necesare pentru a ajunge acolo.

De obicei, sclavii noi primeau sarcini mai ușoare doi sau trei ani, ca să se călească pentru viața în Indii. Chiar când Adia se apropia de sfârșitul acelei perioade, bucătăreasa de la casa cea mare veni să caute pe cineva pentru a se ocupa de spălatul vaselor. Adia fu aleasă datorită faptului că era rapidă și ascultătoare.

Munca în bucătărie era grea, dar mânca bine și învăță să gătească mâncare europeană când avansă de la spălătoreasă la ajutor de bucătar. În timpul anilor petrecuți la bucătărie, deveni femeie în toată puterea cuvântului și începu să atragă atenția bărbaților. Sângele tânăr care îi clocotea în vene îi ademenea pe unii bărbați, care îi făceau avansuri, dar ea nu voia să cedeze. Bunica îi spusese clar și răspicat că trebuia să aibă grijă de ea, căci era sortită unor lucruri mari. Adia știa că, dacă făcea copii, avea să-i fie și mai greu să iasă din sclavie, dar faptul că se agăța de vorbele bunicii îi făcea nopțile fierbinți și agitate.

Cel mai mare regret al ei era că devenise femeie fără să aibă parte de inițiere. Simțea magia palpându-i sub sânge, dar puterea îi rămânea neinstruită și nedezvoltată. Nu putea să facă decât vrăji slabe și farmece. Deși câțiva sclavi de la moșia Harris aveau talente magice modeste, nu erau preoți sau preotese care să o ducă pe tărâmul spiritului.

O lecție folositoare pe care o învăță totuși fu cum să-și ascundă cultul sub masca dogmelor creștine. Doamna Harris, stăpâna plantației, credea că era de datoria ei să-și învețe sclavii cum să fie buni creștini. Deși era anglicană, ca soțul ei, fusese crescută catolică, așa că într-o zi chemase

un preot catolic să-i învețe pe sclavi religie. Deși botezul oficial primit de sclavi era făcut de preoții anglicani, doamna Harris nu se opuse când sclavii construiră altare pentru Fecioara Maria. Asemenea sclavilor, ținea ascunse anumite credințe.

Una dintre femeile mai în vârstă, care era ca o mătușă pentru Adia, îi explică:

–Altarul ăsta are chipul zeiței mame creștine, dar de fapt e închinat lui Oshun, spiritul zeiței tribului meu. Puse flori cu blandețe in jurul statuii Mariei. Când ne închinăm la zeii noștri, stăpânii se uită la noi și zâmbesc, căci cred că ne-au cucerit inimile și sufletele, precum și trupurile furate. Ce proști sunt!

Odată cu trecerea anilor, Adia muncea și învăța. Lecția esențială era că sclavia era întotdeauna *o greșeală. Se gândi cu tristețe la vremea în care credea că gestul tribului ei de a-i face sclavi pe cei care căzeau prizonieri după o luptă era mai puțin greșit decât să fii luat cu forța din casa ta și trimis într-o lume nouă. Acum știa mai bine cum stăteau lucrurile. Sclavia era ceva groaznic în orice împrejurare, un produs al celor mai înfiorători demoni.*

Ura pentru propria sclavie era ca o flacără care ardea necontenit și pe care o îngropa adânc. Dacă s-ar lăsa pradă furiei, ar deveni de o violență ce i-ar aduce moartea. Avuseseră loc răscoale ale sclavilor în trecut și aveau să mai fie și în viitor. La finalul zilei, când oamenii se întâlneau după muncă să mai sporovăiască și să depene povești, află de răscoala lui Tacky, care avusese loc în urmă cu câțiva ani. Dat fiind că erau puține trupe britanice pe insulă, domnul Harris înarmase douăzeci dintre sclavii cei mai de încredere pentru a se lupta cu rebelii. Cei aleși îi mulțumiseră stăpânului, își scoseseră cu toții pălăriile în fața lui și se alăturaseră imediat răscoalei.

Răscoala fusese înăbușită cu prețul a sute de vieți. După aceea, mulți dintre cei care fugiseră se întorseseră, pretinzând că evadaseră pentru a nu fi forțați să se alăture rebelilor. Alții aleseseră să se spânzure în pădure decât să redevină sclavi. Adia înțelegea gestul lor, dar ea avea să aleagă viața și speranța.

Situația i se îmbunătăți din nou când doamna Harris avu nevoie de o nouă slujnică pentru fiica ei, Sophie. Cealaltă slujnică murise de la o febră exact când Sophie ajunsese

la vârsta măritișului, așa că era nevoie de o înlocuitoare. Spre deznădejdea bucătăresei, Adia fu cea aleasă, căci era tinără, iute și prezentabilă. Primi numele de Addie, care era măcar apropiat de numele ei, și fu instruită de slujnica doamnei Harris.

Sophie era singura fiică a familiei Harris, dar mai erau și trei fii. Cel mai mare, stăpânul Charlie, era un băiat marinimos care invita adesea grupuri de tineri acasă. Odată, o sărută pe Adia pe holul din spate, comentând despre cât de drăguță era Addie și cât ar vrea să se culce cu ea, dar acceptă refuzul ei ferm și nu o mai deranjă niciodată.

Nu domnul Charlie o viola, ci unul dintre prietenii lui beți. Era prea puternic ca ea să se opună, dar mai târziu făcu o imagine în care unse puțin din sămânța lui și aruncă un blestem asupra lui. Poate că de aceea tânărul diavol avu un accident grav de călărie la scurt timp. Sclavii șușoteau că nu mai putea să aibă vreo femeie. Asta spera și Adia.

Își făcu și o brățară fermecată cu mărgele pentru a deveni mai puțin atrăgătoare în ochii bărbaților. Știa că nu avea rost să se plângă stăpânilor ei, dar, cu acea vrajă care să o protejeze și cu măsurile de precauție pe care și le luase, nu mai fu atacată.

Îi simți lipsa stăpânului Charlie când acesta se duse în Anglia ca să studieze la Cambridge, dar mai erau doi stăpâni tineri în casă. Îi era tare drag mezinul, Tommy, care îi amintea de Chike.

Faptul că lucra în casă o ajuta pe Adia din mai multe puncte de vedere, oferindu-i ocazia de a întâlni mai mulți oameni albi. Își dădu seama că albii nu erau deloc diferiți de negri. Faptul că aveau putere asupra sclavilor scotea la iveală ce era mai urât în oameni, iar majoritatea albilor considerau sclavia normală și corectă, însă cei mai mulți dintre ei nu erau haini. Cei din tribul Iske care dețineau sclavi se comportau la fel ca stăpânii albi de sclavi.

Domnul Harris nu considera că sclavii sunt oameni ca el, dar îi prețuia ca pe un cal bun. Dăduse afară un supraveghetor alb care omorâse în bătaie un sclav care lucra la moară. Supraveghetorul fusese angajat imediat de alt proprietar de plantație căruia îi plăcea „modul ferm de a se ocupa de negrotei". Un an mai târziu, supraveghetorul

fusese ucis de doi sclavi care apoi fugiseră spre dealuri și se alăturaseră comunității de rebeli liberi. Toți sclavii din Jamaica se bucuraseră în sinea lor de acest lucru.

Cu timpul, Adia își dădu seama că trebuia să urască sclavia însăși, căci era o sursă de rău prin simpla existență. Avea să judece proprietarii de sclavi și supraveghetorii după propriile păcate și virtuți. Și asculta fiecare alb pe care îl avea în preajmă ca să își îmbunătățească engleza.

Domnișoara Sophie era o fată timidă cam de aceeași vârstă cu Adia. Nu s-ar fi gândit niciodată să-și strângă hainele în urma ei și era foarte exigentă când cerea ceva, dar în general era o fată bună la suflet care nu voia să fie dificilă. Adia auzea poveștile celorlalte slujnice când se mai vizitau familiile între ele și era recunoscătoare că domnișoara Sophie era atât de plăcută.

Deveni și mai recunoscătoare când domnișoara Sophie îi dădu Adiei cel mai frumos dar pe care îl primise vreodată. Totul începu cu domnișoara Sophie stând la fereastra din dormitor și citind un ziar londonez, bucurându-se de briza răcoroasă care venea dinspre mare. După ce termină, împături ziarul și îl puse lângă ea.

–Mă întreb cum ar fi să citesc ziarele noi și nu vechi de două luni.

–Nu foarte diferit, domnișoară. E de-ajuns să vă prefaceți că este aprilie, nu iunie. Încercând să-și înăbușe invidia, Adia își ridică privirea de la ciorapul pe care îl cârpea. Trebuie să fie minunat să vezi puncte negre pe hârtie si să afli așa multe de acolo.

Domnișoara Sophie părea căzută pe gânduri.

–Bănuiesc că e minunat, pentru că, răsfoind ziarele, Anglia îmi apare ca reală și palpabilă, deși n-am fost niciodată acolo. Se luminează la față. Addie, ai vrea să înveți să citești? Ar fi interesant de văzut dacă poți.

Entuziasmul brusc al Adiei o făcu să nu ia în seamă iritarea provocată de insinuarea stăpânii ei cum că un sclav nu ar putea fi în stare să citească. Voia cu disperare să citească și să scrie, pentru că simțea că educația era drumul spre putere.

–Mi-ar plăcea mai mult decât orice. Domnișoară Sophie, nu vreau să vă bag în bucluc pentru că învățați un sclav să citească.

Domnișoara Sophie ridică din umeri.

Atunci n-o să spunem nimănui. Adu-mi tăblița de scris și creta, ca să începem cu alfabetul.

Din fericire, Adia se dovedi o elevă bună, așa că domnișoara Sophie nu se plictisi. De fapt, era așa isteață, că, în timpul celei de-a treia lecții, când Adia învăța să alcătuiască propoziții scurte, stăpâna ei zise încruntându-se:

Addie, înveți tare repede. Mai repede ca mine.

Doamne ferește ca un sclav să fie mai inteligent decât stăpânul lui!

Sunt mai mare, zise Adia spășită. Un copil învață mai greu.

Liniștindu-se, domnișoara Sophie se întoarse la lecție. De viitor, Adia se străduí să nu fie așa rapidă. Și nu suflă o vorbă nimănui, nici măcar celor mai apropiați prieteni, în legătură cu ceea ce făcea. Sophie avea să fie certată dacă învăța un sclav, dar Adia risca să fie ucisă dacă afla cineva de acele lecții.

Cărțile erau rare și scumpe, așa că Adia nu putea să aibă și să împrumute vreuna, cu excepția câtorva care aparțineau domnișoarei Sophie. Dar familia Harris primea teancuri de ziare când veneau corăbiile din Anglia. După ce erau citite de membrii familiei, erau puse pe masă în camera de zi și date în cele din urmă unei englezoaice bătrâne, prietenă cu domnul Harris. Asta însemna că existau mai mereu ziare într-o încăpere la care aveau toți acces, așa că nimeni nu se obosea să le țină evidența.

Adia profită de ziare și învăță foarte multe între timp despre Anglia și Londra. Părea un loc interesant, deși cu vreme rece. Poate că, dacă domnișoara Sophie avea să-și viziteze într-o bună zi rudele din Anglia, Adia urma să aibă șansa să vadă țara care făcea sclavi mai mulți africani decât oricare alta, dar a cărei capitală adăpostea și mulți negri liberi.

Era slujnica domnișoarei Sophie de trei ani, când, într-o noapte, fu cât pe ce să fie prinsă împrumutând un ziar. Nu se ducea niciodată în camera de zi până când nu se culcau toți din casă, dar în acea noapte familia Harris plecase la un bal la o plantație învecinată. Se întoarseră cu toții mai devreme decât se așteptase Adia, chiar când ea era în camera de zi. Puteai să intri acolo din holul principal, așa

că, atunci când auzi ușa deschizându-se, se ascunse după o canapea așezată aproape de perete. Deși inima îi bubuia în piept de frică, își dădea seama că nu aveau cum să o vadă.

În loc să urce scările, domnul și doamna Harris se duseră în camera de zi. Stăpânul aprinse câteva sfeșnice, apoi deschise bufetul unde era băutura. După clinchetul paharelor, era evident că turna băuturi pentru amândoi. Adia se așeză cât mai comod cu putință, resemnată că avea să fie nevoită să aștepte multă vreme.

– Mulțumesc, dragul meu, zise doamna Harris. Se lăsă tăcerea o vreme, apoi se auzi clinchetul unui pahar pus pe masă. Despre ce voiai să-mi vorbești?

– În seara asta, Joseph Watson a cerut-o pe Sophie de soție.

Doamna Harris icni.

– Dar e din Carolina!

– Sigur nu ești surprinsă, îi zise soțul ei. El și Sophie s-au tot giugiulit ca doi porumbei de când a venit în Kingstown să-și viziteze unchiul. Ai ceva împotrivă să se însoare cu ea?

Poate că doamna Harris era mirată, dar Adia nu. Domnișoara Sophie îi tot vorbise despre arătosul domn Watson, de când se cunoscuseră.

– Pare un tânăr de treabă și e moștenitorul unei averi consistente. Doamna Harris oftă. Nu mă mir, dar speram să fie doar un flirt nesemnificativ. Nu pot îndura gândul ca Sophie să plece atât de departe de noi.

– Și mie o să-mi fie dor de ea, zise încetișor domnul Harris. Dar voi fi ușurat să o văd stabilită departe de insule. Anna, știi că locuim la marginea unui infern. Sunt zece sclavi la un alb. E doar o chestiune de timp până când va izbucni altă răscoală. Am să mă simt mai bine știind că fetița mea este în siguranță în altă parte.

Doamna Harris scoase un sunet înecat, iar Adia simți că soțul ei își petrecuse brațul în jurul soției ca să o liniștească.

– Știu că ai dreptate și sunt sigură că va accepta dacă noi suntem de acord, zise femeia mai în vârstă în cele din urmă. Dar uneori mă întreb dacă nu ne-ar fi mai bine dacă ne-am muta înapoi în Anglia.

– Și să locuim într-o căsuță înghesuită, încercând să supraviețuim dintr-un salariu de slujbaș al guvernului? Băieții ar avea puține șanse, Sophie n-ar avea pretendenți

înșelați... Domnul Harris părea furios. Da, suntem în pericol aici, dar pericolul este peste tot. Măcar în Jamaica avantajele sunt foarte mari.

Adia nu știa dacă să râdă sau să-i compătimească. Viața în Anglia pe care o disprețuia domnul Harris ar fi raiul pe pământ pentru orice sclav de aici. Munca lor neobosită și suferința creaseră averea care acorda „șanse" familiei Harris. Însă, dacă era să privească altfel lucrurile, soții Harris erau ca oricine altcineva, preocupați pentru familia lor și îngrijorați în legătură cu compromisurile pe care le presupunea acel gen de viață. Se hotărî că îi starnea compasiunea. Dar doar puțin.

Nunta domnișoarei Sophie epuiză resursele de energie ale tuturor servitorilor preț de săptămâni întregi, iar pe a Adiei cu asupră de măsură. Desigur că urma să o însoțească pe mireasă până în colonia Carolina. Faptul că își părăsea prietenii, „tribul" de la moșia Harris, era ca un cuțit în inima ei, dar chiar voia să vadă coloniile americane. Umbla vorba că erau diferite de Indii.

Și, într-adevăr, erau. Erau acolo mai mulți albi – și mai mulți oameni în general. Proaspeții însurăței adoptară obiceiul familiei Watson de a-și petrece iernile la Charleston, ca apoi să se ducă la plantația imensă, conacul Magnolia, în timpul sezonului cultivării. Domnișoara Sophie era fericită în căsnicie și în curând rămase însărcinată.

Viața în casa Watson era mai puțin relaxată decât la soții Harris, în Jamaica, dar, în calitate de slujnică a tinerei stăpâne, Adia avea un anumit statut și o odaie în pod în oricare casă stătea familia. Avea o poziție bună în societate și îi plăceau agitația și diversitatea din Charleston. Deși domnișoara Sophie nu putea afirma în gura mare că o sclavă era prietena ei, la începutul anului petrecuse mult timp în camera ei cu Adia, singura pe care o știa.

Când familia se mută pe plantație, conacul Magnolia îi păru Adiei cam ca moșia Harris, dar condițiile de lucru nu erau așa vitrege ca în Jamaica. Culturile nu erau așa solicitante cum era cultivarea trestiei-de-zahăr, și sclavii nu mureau atât de tineri. Curând, își făcu prieteni noi. Și începu să predea pe ascuns cititul și scrisul, în aripa sclavilor,

câtorva oameni în care se încredea că nu aveau să sufle o vorbă.

Viața începu să aibă un ritm plăcut de trai când la oraș, când la țară. Sophie născu un fiu sănătos, pe care îl botează Joseph, după tatăl lui, dar pe care-l striga Joey. Doi ani mai târziu, avu alt fiu. Adiei îi plăceau copiii și își petrecea mult timp cu ei, dar uneori începea să se neliniștească. Oare doar la asta se rezuma viața ei?

„Răbdare, copilă. Răbdare."

Totul se schimbă în al cincilea an în America. Când se mutară pe plantație, Adia găsi putregai pe unul dintre pervazurile camerei lui Sophie, așa că rugă un tâmplar să vină. Dură ceva timp, pentru că bătrânul tâmplar murise și cu greu găsiseră altul la un stăpân dispus să vândă.

Vara trecuse pe jumătate când noul tâmplar venise să facă reparațiile. Era un tânăr înalt și arătos pe nume Daniel, cu umeri lați și un zâmbet cuceritor. Adia îi arătă pervazul putrezit.

–Se vede cum a intrat apa.

–Apa, apoi insectele, murmură tâmplarul. Înainte să termin, voi fi înlocuit fiecare fereastră din casa asta de două ori. În vreme ce atingea pervazul să vadă până unde se întinsese putregaiul, Adia se uita la el cu luare-aminte, simțind că îl știe de undeva.

–Masi! exclamă ea. Nu ești tu acel Masi care m-a ajutat cu frățiorul meu în timpul drumului prin junglă, după ce am fost prinși de stăpânii de sclavi?

El păreа buimăcit. Apoi un zâmbet ca o rază de soare îi luminа chipul.

–Adia! Erai asa mică pe atunci! Chike era si mai mic. A...?

Ea scutură din cap, ca el să nu ducă întrebarea până la capăt.

–S-a alăturat strămoșilor. Dar îți rămân recunoscătoare pentru bunătatea ta. M-a ajutat să trec peste această suferință cumplită.

–Acum ești o tânără domnișoară foarte drăguță, o complimentă el.

Dorind să vadă și altceva decât prietenie în expresia lui, Adia își dădu jos acea brățară fermecată pe care o purta

ca să-i țină la distanță pe bărbați. Indiferent de ce o sfătuise bunica, era un bărbat după admirația căruia tânjea. I se păru că o aude pe bunica ei chicotind când puse brățara deoparte, și dintr-odată tâmplarul nu mai părea doar prietenos, ci de-a dreptul fermecat.

Uitară cu totul de pervaz în vreme ce își povesteau ce mai făcuseră. Grupul de sclavi în care fusese el ajunsese pe altă corabie, una care îi dusese în Charleston. Începuse ca muncitor pe o plantație, apoi pe alta învățase tâmplărie. Masi fusese botezat Daniel când devenise creștin – și îi plăcea numele.

Adiei i se păruse bărbat în toată firea când merseseră înlănțuiți împreună, dar probabil n-avea pe atunci decât paisprezece sau cincisprezece ani, își dădu ea seama. Era doar cu câțiva ani mai mare ca ea. Se maturizase frumos. Se trezi râzând cum nu o mai făcuse din copilărie. „Bunico, trebuie să nu-l las pe Daniel în inima mea?"

„Pe el poți, copilă. Daniel face parte din destinul tău."

Un tâmplar ar putea fi reticent să facă avansuri slujnicei personale a cuiva din familie, așa că Adia trebuia să-i dea de înțeles că era dornică. El luă măsurători pentru ferestre și se pregătea se plece, când ea îl prinse de mână.

–Cât mă bucur să te revăd, Daniel.

El îi ridică mâna și o sărută, susținându-i privirea.

Iar ea se îndrăgosti cât ai bate din palme.

La sfârșitul verii, se căsătoriseră după cum era obiceiul între sclavi. Sclavii Watson nu se puteau căsători în biserica creștină, dar nu conta. Adia și Daniel erau căsătoriți așa cum puteau fi un bărbat și o femeie.

Pe când împacheta lucrurile domnișoarei Sophie pentru întoarcerea la Charleston, Adia își tot repeta rugămintea în minte. Când stăpâna ei intră în cameră, își ridică privirea de la cufărul plin de veșminte și zise:

–Domnișoară Sophie, eu și Daniel, tâmplarul, suntem soț și soție. Oare... puteți să-l întrebați pe domnul Watson dacă Daniel poate lucra în Charleston pe timp de iarnă, ca să putem fi împreună?

Domnișoara Sophie își mușcă buza. Nu se simțea deloc în largul ei cu nemaipomenitul ei socru, dar îi promise că avea să încerce. În acea seară după cină, îi zise:

–Îmi pare rău, Addie. L-am întrebat pe domnul Watson și mi-a spus că e nevoie de Daniel pe plantație. Nu poate să vină la Charleston.

Adia își plecă privirea, simțindu-și inima zdrobită. Abia se căsătorise, și acum trebuia să-și părăsească soțul preț de luni întregi. Ura mocnită pentru sclavie ieși la iveală. După ce inima îi bătu de douăsprezece ori, izbuti să spună:

–Mulțumesc că l-ați întrebat, domnișoară Sophie.

„Bunico, promite-mi că o să mor liberă!"

„Îți promit, copila mea. Dar mai trebuie să treci prin multe."

Acum trebuia să se mulțumească doar cu speranța unei viitoare libertăți.

capitolul 12

Pe când Nikolai se îmbrăca pentru cină, se întrebă de ce o invitase dintr-odată pe Jean Macrae să i se alăture. Poate pentru că îi plăcea să o tulbure. Deși încercase din răsputeri să fie calmă, întâmplările din acea zi o marcaseră. Dar el trebuia să admită că fata rezista mai bine decât majoritatea femeilor din clasa ei socială. Femeia obișnuită și cultivată care cumpăra cadouri de la magazinul Fontaine ar fi urlat cuprinsă de isterie în cabina ei după o asemenea zi.

Femeia obișnuită și cultivată nu fusese nici la război și nici nu folosise o sabie în bătălie. Femeiușca era... intrigantă.

Ușa se deschise, și femeiușca intră. Purta rochia ei verde din stambă, cu părul ridicat într-o coafură formală. El o studie cu un ochi cercetător, cum nu o făcuse până atunci. Era zveltă și delicată, deși avea forme. Rochia ei simplă era croită de o mână pricepută care o făcea să pară sfioasă și îi dădea aerul unei doamne.

Își aminti că acea prințesă de porțelan era tare ca oțelul, așa că o întrebă:

– Te-ai folosit de magie ca rochia ta să arate ca nouă?

Ea încuviinţă din cap.

– Mă pricep de minune la vrăji casnice, ca, de pildă, curăţarea hainelor şi îndepărtarea ridurilor.

Jean se uită prin cameră şi se opri cu privirea la biblioteca mare, în care volumele erau ţinute în loc de bare, ca să nu cadă din cauza mării agitate.

Atrasă de cărţi, o luă pe lângă tunul care era în camera lui Nikolai. Părul ei coafat şi întins străluci ca un foc sub razele soarelui. Nu-i de mirare că îl avea pudrat când o întâlnise în Marsilia. Nimeni cu un păr atât de roşu nu putea să arate cu adevărat sfios.

– Biblioteca ta e impresionantă. Atinse cu respect cotoarele cărţilor. N-am mai văzut atâtea limbi la un loc. Câte ştii?

– Multe. Îşi dăduse seama că avea talent la învăţatul limbilor străine şi că acel talent se dovedise de preţ. Ai vrea un pahar cu vin?

Ea se întoarse cu spatele la cărţi.

– Da, te rog. Care e scopul acestei întâlniri? Ai de gând să-mi spui ce soartă mă aşteaptă? Se cutremură uşor. Sper că n-o să sfârşesc ca acei corsari pe care i-ai judecat şi condamnat azi.

– Dacă n-ai chinuit oamenii într-atât încât să-şi dorească să te sfâşie în bucăţi, cred că te voi cruţa de această soartă. Turnă vin roşu în două pocale şi îi dădu unul. Cât priveşte soarta ta... nu m-am hotărât încă.

Ea răsuci uşor paharul în mână, uitându-se la adâncimile rubinii.

– Sunt recunoscătoare că nu iei violul în calcul, dar tot rămân sclavia, crima sau răscumpărarea.

– Nu vei fi vândută ca sclavă, îi spuse el tăios. Dar poate o să te pun să freci podelele, ca să-ţi câştigi pâinea.

Ea ridică din sprâncene. Erau groase şi de un roşu mai închis decât părul.

– Şi nu se cheamă sclavie dacă sunt prizonieră şi forţată să muncesc?

Întrebarea ei îl făcu să spumege de furie. Cum *îndrăznea* să îl acuze că o făcea sclavă? Ideea era pur şi simplu obscenă!

Dar... care era diferența? Trase ușor aer în piept.

– Nu ești sclavă, ci o prizonieră pedepsită pentru fărădelegile comise.

– Fărădelegi. Sorbi delicat din vin. Te-am crestat un pic cu sabia aia, dar eram deja prizonieră, și am avut grijă să nu te rănesc prea rău. Explică-mi ce fărădelegi am comis. Din moment ce nu sunt de acord că fiicele ar trebui să fie responsabile pentru păcatele tații lor, mă simt ca o sclavă, nu ca o asasină pedepsită pe drept.

– Strămoșii noștri sunt parte din noi. Suntem sânge din sângele lor, iar fărădelegile lor se răsfrâng asupra noastră, îi zise el cu asprime. Acum, așază-te.

– Ce convenabil să-ți alegi un mod de gândire care îți permite să faci ceva ce nu poți justifica prin rațiune. Se așeză cu grație pe scaunul aflat de partea cealaltă a mesei la care luau cina, cu ochii scăpărându-i. Spune-mi despre Santola, căpitane. Vâslașii păreau a ști ceva.

– Santola este o insulă la mică distanță de aici. Insula mea. Mi s-a spus că a devenit un soi de legendă printre sclavii berberi, răspunse el. Este un sanctuar unde sclavii pot trăi liberi, la adăpost de cei care vor să-i prindă și să-i vândă. Vânăm, pescuim și facem comerț, și toți care au scăpat de sclavie sunt bine-veniți.

Ea se încruntă.

– Am studiat un pic hărțile pe *Mercury*, dar nu-mi amintesc să fi văzut Santola în Marea Mediterană. Are și alt nume?

– Mă îndoiesc. Santola e invizibilă. Dacă există pe vreo hartă, atunci apare ca o piatră sau ca un banc de pești ce trebuie evitat.

– O ascunzi prin magie? îl întrebă, deloc mirată de replica lui misterioasă.

– Printre altele.

– Pentru un pirat, e tare de folos să-și poată ascunde vizuina, zise ea căzută pe gânduri.

Convins că femeia aceasta avea talentul de a-l scoate din minți, el izbucni:

Nu sunt pirat, nu atac alte nave ca să le jefuiesc.

Ea îl săgetă cu privirea.

Atunci ce ești, căpitane Gregorio?

– Un bărbat care şi-a dedicat viaţa ca să pună capăt sclaviei, zise el pe un ton lipsit de inflexiuni.

Ea trase brusc aer în piept.

– Ce absurd! Sclavia e un fenomen prea extins, o parte fundamentală a lumii, şi un singur om nu o poate stârpi. De exemplu, negoţul cu zahăr din Indiile de Vest este doar o parte importantă a comerţului din lume, şi sunt folosiţi nenumăraţi sclavi. Sunt sclavi care trag la galeră în cele două Americi, în Asia şi în Africa. *Peste tot.* De unde ai putea începe să stârpeşti o instituţie din care fac parte atâţia oameni?

El îşi miji ochii.

– Crezi că sclavia este parte din orânduirea firească a lucrurilor?

Işi miji şi ea ochii.

– Sunt scoţiancă, şi nu cred că vreun om are dreptul să deţină un altul. Sau să stăpânească vreo femeie. Dar sclavia există de când istoria a început să fie consemnată în scris şi cu siguranţă a existat şi înainte. O mie de oameni nu ar face diferenţa. Oare merită să-ţi dedici viaţa unui ţel imposibil de atins?

– N-am spus că voi reuşi. Asta înseamnă că n-ar trebui să încerc?

– Din punct de vedere moral, sigur că e un gest nobil să lupţi împotriva unui rău atât de extins, zise ea încetişor. Dar, chiar dacă îţi petreci o mare parte din viaţă eliberând sclavi care trag la galeră, vei salva doar o mână de oameni. Nu va fi ceva care să conteze cu adevărat.

– I-ai văzut pe cei eliberaţi azi. Oare le-am schimbat viaţa?

Ea îşi muşcă buza.

– Cu siguranţă.

Făcu un gest prin care cuprinse toată nava.

– Toţi cei din echipajul meu au fost sclavi. Deşi sunt liberi să plece oriunde, aleg să navigheze cu mine ca să-i salveze pe alţii. E o muncă periculoasă, dar aduce satisfacţii. Nu încerca să-şi mascheze dispreţul din voce. Jean Macrae, balurile şi picnicurile îţi aduc satisfacţii? N-ai nici măcar un soţ, darămite copii. Spune-mi, te rog, cum viaţa ta are mai mult sens decât a mea.

Ea tresări de parcă fusese pălmuită. După o lungă tăcere, răspunse:

– Ai dreptate, deşi nu poţi desfiinţa sclavia ca instituţie, ce faci tu are un înţeles.

– Nu fi aşa sigură că nu se poate eradica sclavia. Nu se va întâmpla peste noapte şi nici nu va fi uşor, dar, dacă există o cale, o voi găsi, zise el cu vocea mocnind de furie. Mă rog strămoşilor să mă ajute.

– Te rogi strămoşilor? îl întrebă ea mirată. Aşadar, nu eşti complet rupt de religie.

– Strămoşii nu sunt zei, ci doar strămoşi. În colţ era un altar mic făcut după cel al bunicii lui. Îşi dorea să fi învăţat mai multe din magia ei înainte ca bătrâna să moară. Când încerca uneori să invoce vreun spirit ancestral, simţea că putea să facă mai mult pentru a combate sclavia, dar nu înţelegea cum anume.

Frustrarea lui îi era familiară. Învăţase puţin despre magie de la Macrae şi Polmarric şi aflase câte ceva şi pe cont propriu. Apoi devenise bărbat, şi instinctul de conservare îl forţase să-şi înăbuşe o mare parte din putere. Avertismentele pe care le primise din partea Protectorilor erau: o magie lăsată nestăvilită putea să-l omoare. Se descurcase aşa bine să-şi înăbuşe puterea, încât nu mai era sigur de existenţa acesteia. Cu siguranţă pierduse o mare parte din magie pentru că nu o folosise.

Drept rezultat, avea ceva putere, îndeajuns pentru a ajuta pe cineva aflat într-o situaţie dificilă. Dar era un amator, nu un vrăjitor adevărat. Unul dintre cele mai mari păcate ale lui Macrae fusese că îi arătase tânărului Nikolai posibilităţi nemaipomenite care nu aveau să fie niciodată îndeplinite.

Vrăjitoarea scoţiană avusese cu siguranţă la dispoziţie cei mai buni profesori care să o înveţe magie, dar nu avea nici pe departe puterea tatălui ei. Ce pierdere de [illegible]! Ar fi profitat de acele lecţii ca un cerşetor care acceptă de pomană.

[illegible] fu întreruptă de servitorul lui, care intră purtând o tavă mare pe care era cina lor. Nikolai se [illegible] pe scaunul de lângă invitata lui. Cabina era mică, [illegible] pentru care cei doi erau

nevoiți să stea tulburător de aproape unul de altul. O dispreţuia, o dorea, nu putea să o aibă. Asemenea lucruri nu aveau să le asigure o cină plăcută.

Pe când servitorul punea platourile pe bufet, vrăjitoarea scoțiană zâmbi cu admirație.

- Cina miroase delicios. Bătăliile pe mare îți fac o foame de lup.

El aproape râse de absurditatea vorbelor ei.

- Da, cam așa e.

Bărbatul îi servi - primul fel era pui înăbușit în vin roșu - și plecă. Când rămaseră din nou singuri, o întrebă:

- Ce făceai în Marsilia? Mă bucur că strămoșii mi te-au scos în cale, dar a fost ceva complet neașteptat.

- Participasem la două nunți. Gustă din pui. E minunat! Ai un bucătar francez?

- Da. Pierre a petrecut opt ani ca bucătar, sclav al beiului din Alger, care a poruncit să fie castrat, gândindu-se că astfel Pierre va fi mulțumit să rămână sclav. N-a fost așa.

Ea puse tulburată furculița jos.

- E limpede că fiecare om de pe vasul ăsta are o poveste teribilă.

- Unele nu sunt așa groaznice, altele sunt chiar mai teribile. El luă o gură de pilaf. Nu te-ai gândit niciodată serios la sclavie, nu-i așa?

- Nu, recunoscu Jean. Am văzut câțiva sclavi negri în Londra, dar de la distanță, îmbrăcați cu livreaua stăpânului lor. Nu erau diferiți de un valet englez, cu excepția culorii pielii. Începu să mănânce din nou.

- Nu te-ai gândit niciodată că zahărul din ceaiul tău e obținut datorită efortului depus de femeile care au muncit pe plantațiile de trestie-de-zahăr până au picat de oboseală sau de bărbații care s-au opărit și au murit în magaziile unde era rafinat? Își bău vinul roșu dintr-o înghițitură și își mai turnă. Plantațiile de trestie-de-zahăr au în permanență nevoie de sclavi, pentru că mor foarte mulți. Și mai mulți mor până să ajungă pe insulele unde se cultivă. Cea mai periculoasă parte a drumului spre sclavie este înaintarea prin junglele africane, unde

se pot îmbolnăvi, pot muri de foame sau de bătaia biciului. Când prizonierii ajung în porturile de sclavi, sunt vânduţi căpitanilor care îi înghesuie laolaltă ca nişte sardine la bordul corăbiilor. Negustorii de sclavi presupun că unii dintre ei vor muri şi îşi calculează corespunzător profiturile.

– Văd că eşti hotărât să-mi povesteşti toate aceste nenorociri. Puse cu grijă furculiţa în farfurie. Ai dreptate, nu m-am gândit prea mult la sclavie. Aşa că spune-mi acum, ca să nu mai fiu neştiutoare.

El făcu exact ce i se ceruse, scuipând cuvintele ca pe un blestem, în vreme ce îi spunea cele mai groaznice poveşti legate de sclavie pe care le ştia. Nu lăsă deoparte nici un detaliu despre brutalitatea vieţii pe plantaţiile din Indii care produceau zahărul pe care europenii îl iubeau atât de mult. Deşi nu trăise experienţa pe pielea lui, vorbise cu cei care trecuseră prin asta. Îi povesti despre sclavia berberă, a cărei cruzime îi era întipărită pe piele. Îi povesti despre copii smulşi din braţele mamelor, despre soţi şi soţii despărţiţi, despre stăpâni de sclavi sadici care violau sclavele sau chiar mai rău.

De-a lungul monologului său furios, Jean Macrae doar se uită la el cu ochi mari şi cu faţa albă ca o coală de hârtie. El nu mai văzuse pe nimeni să asculte cu atâta interes. Când nu mai avu ce să-i spună, ea zise încetişor:

– E de-ajuns. M-ai convins că sclavia este una dintre cele mai mari cruzimi de care e răspunzătoare omenirea. Acum te rog să mă scuzi...

Se ridică de la masă şi făcu doi paşi spre uşă – apoi căzu în genunchi şi vărsă. Avea atât de puţină mâncare în stomac, că nu vomită mare lucru, dar trupul ei era scuturat de convulsii violente.

El înjură şi luă două prosoape de sub chiuvetă. Pe unul i-l aruncă, iar pe celălalt îl umezi cu apă din urcior. Ea îi mulţumi printre icnete înainte să îşi tamponeze faţa şi gura cu prosopul umed.

Gregorio îngenunche lângă ea, prins între satisfacţie şi dezgust faţă de el însuşi. Îşi dorise să o şocheze şi să o facă să se gândească la tot soiul de grozăvii, dar nu se aşteptase la o reacţie aşa violentă din partea ei.

Deşi era o Macrae, îşi dădu seama că era incapabil să se bucure de starea jalnică în care era.

Ea se ridică şi reuşi să-şi menţină echilibrul, apoi curăţă mizeria de pe podea cu prosopul uscat.

- Dar te pricepi de minune să înjuri.

- Vorbeam malteză, îi răspunse el amuzat. De unde ştii c-am înjurat?

- Din tonul tău. Chiar dacă ai spune „liliac alb superb" în persană, tot ar ieşi ca o înjurătură din cauza a ceea ce simţi.

El se încruntă.

- Nu vreau să-mi citeşte gândurile.

- Atunci, n-ar trebui să fii aşa uşor de citit. Îşi şterse din nou faţa cu prosopul umed. Nu mă poţi învinovăţi că mi-e rău. Ai vrut să fiu şocată şi dezgustată. Iată că sunt. Ai vorbit foarte grăitor. Te felicit pentru reuşită.

Nava se legănă chiar când ea încercă să se ridice. El o prinse de încheietură ca s-o ajute să-şi menţină echilibrul. Preţ de o clipă, simţiră amândoi un fior straniu.

Ea îşi trase braţul şi se ridică. Când dădu să iasă, el îi zise:

- O să cer să ţi se pregătească fiertură şi pâine. Ai nevoie de ceva în stomac, altfel o să-ţi fie şi mai rău.

- Trebuie să mă simt impresionată că-ţi tratezi sclavii mai bine decât majoritatea stăpânilor.

În privire i se citea un strop de răutate în vreme ce părăsea cabina.

El se uită urât la uşa închisă, exasperat de cât de uşor reuşea să-l înfurie când spunea că o ţinea prizonieră. Dar vorbele ei nu l-ar deranja dacă nu ar avea şi un grăunte de adevăr în ele.

Ce naiba avea să facă el cu afurisita asta de femeie? Mai bine ar fi răpit un tigru.

Ajunsă înapoi în cabină, Jean închise uşa cu cheia care îi fusese adusă mai devreme. Apoi se ghemui pe pat şi îşi strânse braţele în jurul burţii, tremurând toată ca reacţie la grozăviile prin care fusese forţată să treacă.

Treptat, recunoscu că nu se simţea rău doar din cauza poveştilor auzite, pe care imaginaţia ei le recrease în chip

îngrozitor, ci fiindcă retrăise şi emoţiile *lui*. Furia lui era ca o flacără care mocnea în el, şi o folosise ca să o aţâţe. Această legătură ciudată între ei nu era... confortabilă.

Poate că Nikolai Gregorio lupta ca un pirat şi avea sufletul tot aşa, dar era la înălţimea idealurilor sale într-un fel care ar face cinste şi unui preot prezbiterian. Îşi aminti de bucuria neaşteptată a sclavilor de pe galeră care fuseseră eliberaţi. Gregorio le dăduse cel mai de preţ dar, riscându-şi deopotrivă viaţa lui şi a echipajului.

Îi invidia acel idealism pasional, dar practic. Când se alăturase armatei prinţului Charles Edward Stuart, avusese şi ea acelaşi avânt. Visul de a elibera Scoţia de sub jugul englezilor fusese un ideal care merita orice sacrificiu.

Libertatea era încă valoroasă, dar, când se întorsese la Dunrath, i-ar fi tăiat gâtul Tânărului Pretendent[1] dacă ar fi avut prilejul. Idealismul ei murise înăbuşit de furie odată cu moartea lui Robbie şi încăpăţânarea stupidă a prinţului. După Culloden, acesta din urmă fugise şi îşi lăsase susţinătorii scoţieni pradă nenorocirii provocate de loialitatea lor pentru cauza lui Stuart. Luptaseră pentru libertate şi fuseseră trădaţi.

Şi lupta împotriva sclaviei avea legătură tot cu libertatea. Jean se ruşina de cât de puţin se gândise la acel subiect. Cruzimea oamenilor care deveneau stăpâni asupra altora era ceva la fel de îndepărtat pentru ea ca animalele sălbatice din câmpiile Africii.

Se bucurase, în ignoranţa ei, de beneficiile sclaviei. Se gândi la bucăţile de zahăr pe care le măcinase când făcuse prăjituri şi tarte. Se spunea că se pricepea la dulciuri. Oare câţi bărbaţi şi femei suferiseră pentru a produce acel zahăr care îndulcise tartele ei?

Ce ironie că acea dulceaţă era rezultatul unui rău fără margini. Poate că Gregorio nu avea cum să schimbe lumea, dar făcea cât de mult putea şi mult mai mult decât

[1] Prinţul Charles Edward Louis Philip Casimir Stuart (31 decembrie 1720–31 ianuarie 1788) cunoscut drept Bonnie Prince Charlie sau Tânărul Pretendent a fost al doilea pretendent iacobit la tronul Angliei, Scoţiei şi Irlandei. (n.tr.)

visaseră alţii. Sute, poate mii de sclavi aveau să fie eliberaţi de-a lungul vieţii lui.

Jean îşi dorea să poată spune că şi viaţa ei avea la fel de mare însemnătate.

capitolul 13

Jean îşi pusese haina largă de marinar şi pantalonii şi se pregătea să meargă la culcare când uşa de la cabina ei se deschise şi intră Gregorio. Ocupa atât de mult *spaţiu*. Se mişca într-un nor de energie care emana deopotrivă o autoritate firească şi o putere magică înspăimântătoare. Jean se încruntă.

- Credeam că îmi oferi intimitate.

- Ţi-am oferit libertatea de a te plimba pe vas. N-am spus că doar tu ai cheia de la cabină. Fiind căpitan, trebuie să pot intra oriunde. Nu te va mai deranja nimeni altcineva.

- Tu mă deranjezi îndeajuns, îi zise ea pe un ton sec.

- Trebuie să mănânci ceva. Îi dădu un bol cu o supă aburindă şi o bucată de pâine. Eram... îngrijorat în privinţa ta.

Din moment ce el nu pleca, ea se aşeză pe marginea patului şi îl privi cu atenţie în vreme ce sorbea din ciorbă. Supa caldă de pui o alină şi o puse pe picioare.

- Căpitane, ai grijă că începi să pari bun la suflet. Sau vrei să mă îngraşi, ca să mă vinzi? Am auzit că în ţările berbere sunt preferate femeile cu mai multă carne pe oase.

- Rămâi cât de slăbănoagă vrei. Se rezemă de uşa închisă, cu braţele încrucişate peste piept şi cu o expresie severă întipărită pe chip. Am venit aici în primul rând ca să discutăm despre magie.

- E mereu un subiect interesant. Mai sorbi din supă, crezând că voia să afle despre puterile Protectorilor, în vreme ce ea îşi dorea să ştie ce putea el să facă. Magia ta e diferită de cea cu care sunt obişnuită. Singura persoană cunoscută de mine care putea să facă oamenii să leşine era un african.

El se arătă interesat.

- Bunica mea a fost africancă. Poate că de acolo am puterea asta deosebită.

- Ai putea să înveţi pe altcineva să facă asta?

- Mă îndoiesc. Se încruntă. Şi, chiar dacă aş putea, nu te-aş învăţa pe tine.

Ea zâmbi larg, bucurându-se că reuşea să-l scoată din minţi.

- Nu-ţi face griji. Nu am îndeajuns de multă putere cât să pun la pământ un bivol ca tine, altfel aş fi făcut-o până acum.

- Presupun că ai alt gen de puteri - şi nu doar să-ţi ţii hainele curate. Cu siguranţă ai moştenit ceva din capacitatea recunoscută a familiei Macrae de a controla vremea.

- Marii vrăjitori care controlează vremea sunt bărbaţi. Au fost câteva femei Macrae care şi-au ajutat soţii, şi împreună erau mult mai puternici decât bărbatul singur, dar femeile devin foarte rar experte în controlarea vremii pe cont propriu.

Iar ea nu făcea parte din puţinele norocoase.

Înmuie un colţ de pâine în supă şi îl mestecă. Stomacul ei părea să accepte mâncare solidă.

- Pot să simt cum o să fie vremea mai bine decât un Protector obişnuit, dar cam atât. Un vrăjitor Macrae cu adevărat puternic poate să simtă o furtună deasupra Rusiei sau să domolească vânturile de pe mările de vest.

El îşi lăsă capul într-o parte.

- Acum ce simţi?

- Dacă vrei neapărat să ştii... Puse bolul deoparte şi închise ochii. Vremea fusese plăcută şi însorită azi, dar totul era pe cale să se schimbe. O să vină o furtună. Una foarte puternică, de altfel. Înainte de ivirea zorilor.

- Vremea se schimbă, încuviinţă el. Majoritatea marinarilor ajung să simtă asta. Dar aş fi zis că doar va ploua puţin, nu că va fi o furtună în toată puterea cuvântului.

Ea ridică din umeri şi luă bolul.

- S-ar putea să mă înşel. Nu sunt cea mai bună din familia Macrae. Dar, dacă am dreptate, ar trebui să faci

ce fac de obicei căpitanii unui vas când se apropie o furtună pe mare.

– O să țin cont de asta. Se uită la ea cu luare-aminte. Dacă te pricepi cu adevărat, mi-ar fi de mare ajutor să îmi spui cum va fi vremea.

– N-am zis niciodată că-s chiar pricepută la asta. Nu era deloc orgolioasă, pentru că nu avea puteri magice deosebite. Am fost bine instruită, așa că știu cât de cât ce să fac, dar nu am un talent ieșit din comun. Fratele meu e cu adevărat bun.

Când văzu că expresia lui Gregorio se schimbă, își dori să nu-l fi adus în discuție pe Duncan. Căpitanul ezita să se răzbune pe o femeie, dar n-ar fi avut nici o problemă cu Duncan. Fratele ei se putea descurca în orice împrejurare, dar Gregorio ar fi un adversar redutabil.

Poate că ar fi de ajutor ca Gregorio să înceapă să se gândească la Duncan ca la un bărbat în carne și oase, nu doar ca la o țintă a răzbunării sale.

– Când Duncan și-a întâlnit întâia oară viitoarea nevastă, era așa fascinat, că a atras furtuni. În noaptea nunții, aproape a distrus un sătuc din greșeală. Magia e periculoasă când nu e ținută bine sub control. Tu ce fel de instruire ai primit?

El se încruntă din nou.

– Nici una, după ce tatăl tău m-a trădat. A trebuit să-mi bat capul singur ca să învăț.

Ea devenea tot mai interesată. Era greu să înveți să îți folosești puterile bine fără să fii instruit.

– Ai întâmpinat dificultăți învățând?

– Au fost... momente penibile. Din fericire, n-am făcut prea mult rău. Ezită înainte de a continua: Ca să fiu sincer, a trebuit să-mi înfrânez puterile ca să fiu în siguranță. Cred că mi-am distrus o bună parte din potențial procedând astfel.

– Din câte știu, e imposibil să-ți distrugi potențialul de magie – cel puțin în cazul Protectorilor, zise ea. Bănuiesc că ai în continuare puteri magice, chiar dacă le-ai zăgăzuit până acum.

O dorință plină de durere i se citi pe chip pentru scurt timp, înainte să-și recapete controlul.

– Poți să mă înveți mai multe, Jean Macrae?

– Mi-ai descoperit punctul sensibil. Ador să învăț oamenii. Datorită acestui har se apropiase și de foștii sclavi și construise școli în fiecare zonă în care fratele ei avea proprietăți, chiar și în cele mai îndepărtate locuri. Dacă putea să îl ajute pe Gregorio, atunci avea să-i fie mai ușor să-i facă față. Oare, instruindu-te, aș putea plăti datoria pe care o are familia mea față de tine?

– Nimic nu poate șterge datoria aia.

Se întoarse și ieși din cabină, trântind ușa în urma lui.

Ce bărbat cu toane era! Ea încuie ușa, deși asta nu-l împiedica să se întoarcă, dacă voia.

Ce avea să facă dacă el se hotăra că voia să o seducă? Pofta trupească se simțise pregnant în cabină – din partea amândurora. Poate că erau dușmani, dar simțeau o atracție puternică unul pentru celălalt. Se puse în pat, îngrijorată. Oare ar renunța să se răzbune pe familia ei dacă devenea amanta lui? Poate că da, dar simțea că, dacă alegea să-și salveze astfel familia, avea să-și piardă sufletul.

Nikolai urcă înapoi pe punte, căci simțea nevoia să se răcorească. Mereu își ieșea din minți când vorbea cu vrăjitoarea aia scoțiană. Purtau o conversație destul de plăcută, și-apoi își amintea că era o Macrae, dușmanul lui de moarte. Voia neapărat să îl învețe ce știa, însă, dacă devenea discipolul ei, Jean urma să aibă o anumită putere asupra lui, iar asta era inacceptabil.

Dar, cum ea spusese că avea o putere limitată, exista riscul să nu aibă de învățat mare lucru de la ea. Se sprijini de balustradă și trase în piept aerul marin. Dar ea avea dreptate: venea o vreme mai rece și mai umedă. Simțea schimbarea în aerul jilav și catifelat.

Oare va fi o furtună mare? În Marea Mediterană nu erau furtuni așa aprige ca în Oceanul Atlantic, dar erau îndeajuns de periculoase. Oare urma o furtună devastatoare sau doar o ploaie?

Îi mai spusese că simțea schimbările vremii. Își folosi simțul percepției și încercă să simtă vântul și ploaia care

se apropiau, dar fără succes. Din acest punct de vedere, nu era mai priceput decât orice marinar experimentat. Aşa că, deşi vrăjitoarea scoţiană negase acest lucru, avea ceva putere când venea vorba despre vreme.

Dădu ordine echipajului să se pregătească de furtună, apoi se duse în cabina lui. Până a doua zi dimineaţă avea să ştie cât de precisă fusese intuiţia ei în privinţa vremii.

Furtuna se năpusti cu o forţă care înclină nava şi aproape o aruncă pe Jean jos din pat. Zguduitura puternică o trezi din somn. Trecuse prin două furtuni pe drumul spre Marsilia, dar nu se comparau cu aceasta.

Folosindu-se de sensibilitatea crescută în privinţa vremii, studie forţele interne ale furtunii. Era la fel de puternică precum altele prin care trecuse, dar era posibil să-i simtă mai acut intensitatea pentru că-şi mai perfecţionase abilitatea de-a descifra vremea.

Nava se ridică, apoi coborî atât de brusc, încât, pentru o clipă, pluti deasupra patului. Doamne sfinte, îşi dorea ca Duncan să fie aici! El putea împrăştia vântul, dar ea nu era în stare.

Se prinse de cadrul patului după o nouă zdruncinătură. Ceva din cabină căzu şi se sparse.

Deşi era un marinar bun, simţea un gol în stomac din cauza primejdiei. Dacă lua o gură de aer, avea să se calmeze, dar, cum apa se izbea de carenă, cu siguranţă avea să inunde cabina dacă deschidea hubloul. Se ridică în capul oaselor ca să-i mai treacă greaţa şi se ghemui într-un colţ, agăţându-se de ce găsi la îndemână. Violenţa cu care se înclina nava o făcea să se întrebe cum de nu se scufundase *Justice* până acum.

Poate că această furtună nu era aşa rea pe cât credea. Jean era genul de om care prefera uscatul. Cu siguranţă apreciase greşit forţa furtunii. Să dea Domnul să se fi înşelat!

Creă o lumină magică pe care o puse pe peretele din spatele ei. Lumina făcea ca totul să pară mai normal. Urciorul de pe chiuvetă se spărsese când căzuse din

suport. Chiuveta era mai joasă şi bine fixată. Cel puţin aşa spera – nu avea de gând să se ducă să o mute.

În vreme ce vântul şi valurile şfichiuiau nava, se ruga cu cea mai mare sinceritate de la revoltă încoace. Atunci ceruse ajutor de la Dumnezeu ca ea şi oamenii ei să ajungă acasă în siguranţă. În seara asta, se ruga ca Gregorio să fie un marinar la fel de bun cum îl considera ea şi ca el şi echipajul lui să poată face corabia să treacă de acea furtună cu bine.

BUM! Întregul vas se zgudui şi se poticni. Bănuia că unul din catarge cedase. Acum era limpede că temerile îi fuseseră justificate.

Ascultă cu o teamă crescândă cum scălda nava. Câteva clipe mai târziu, marinarii începură să sune alarma, fapt ce nu prevestea nimic bun. Catargul căzut cu siguranţă se izbise de carenă, pentru că nava se tot înclina şi se zguduia sub forţa vântului şi a valurilor.

Se chinui să se ridice din pat şi să meargă pe podeaua cu dale ca să deschidă uşa de la cabină. Ideea de a se îneca într-o cabină închisă o îngrozea, deşi ştia că, dacă nava se scufunda, faptul că dădea buzna pe punte nu avea să o salveze. Probabil că avea să fie aruncată peste bord înainte să facă trei paşi. Dar părea totuşi o moarte mai onorabilă decât să piară înecată ca un şobolan într-un butoi.

Îşi găsi pantofii şi se încălţă ca să nu se taie în cioburile de la urcior. Apoi se întoarse lângă pat şi se ţinu cu îndârjire de acesta.

Trebuia să se încreadă în Dumnezeu sau în Gregorio. Se mulţumea cu oricare.

Uşa se trânti de perete şi Gregorio năvăli în cabină. Era ud până la piele şi fără pălărie, cu apa şiroindu-i din haină.

– Fir-ai tu să fii, femeie, ai avut dreptate! strigă. E cea mai groaznică furtună din câte mi-a fost dat să văd. Eşti o Macrae, aşa că pune-i capăt!

– Nu pot! icni ea. Nu sunt vrăjitor al vremii.

– Nu avem pe altcineva mai priceput ca tine. O înşfăcă de braţ şi o trase din pat. Dacă nu faci ceva, o să murim cu toţii, aşa că măcar încearcă, pentru numele lui Dumnezeu!

Ea trase adânc aer în piept, întrebându-se ce naiba putea să facă. Deşi cunoştea teoria, asta nu însemna că îi stătea în putere să controleze furtuna.

- O să încerc. Dar o să am nevoie de ajutorul tău şi o să trebuiască să văd furtuna.

- Cum doreşti. O târî spre uşă. Şi stinge felinarul ăla! Ce femeie în toate minţile ţine ceva aprins în cabină în toiul unei furtuni?

- E lumină magică, nu felinar, i-o trânti ea.

Preţ de o clipă, el se concentră asupra luminii.

- O să mă înveţi mai târziu să fac aşa ceva, dacă supravieţuim după noaptea asta.

Ea se alese cu şi mai multe vânătăi în vreme ce el o târa pe un coridor înclinat şi prea îngust pentru amândoi. El urcă primul scara, înşfăcând-o când păşi pe punte, iar vântul nemilos aproape îi puse la pământ. Cât ai clipi, era udă până la piele.

Lumea era un haos guvernat de vântul şi de apa care biciuiau corabia, iar marinarii, care erau la mila forţelor naturii, încercau să o salveze. Un ofiţer striga ordine care abia se auzeau în vreme ce marinarii se chinuiau să strângă pânzele. Câteva se rupseseră, dar majoritatea fuseseră puse la loc sigur.

În vreme ce ea privea, unul dintre marinarii de sus îşi pierdu echilibrul şi căzu. Reuşi să se prindă de o funie. Preţ de o clipă, trupul lui flutură în bătaia vântului ca un steag. Apoi, alţi doi marinari îl apucară şi îl traseră înapoi în siguranţă. Unul din salvatori era aproape gol. Un sclav eliberat de pe galeră, bănuia ea, care lucra alături de echipajul de pe *Justice*.

După cum intuise, nava pierduse un catarg. Catargul principal zdrobise o porţiune mică din carenă, iar partea avariată care intra în mare era de vină pentru modul periculos în care se înclina nava. Bărbaţii tăiau funiile care ţineau catargul legat de navă, pânzele fiind ca o ancoră uriaşă. Tăiară şi ultima frânghie, iar corabia se îndreptă cât de cât, deşi încă se înclina şi se legăna pe valuri.

Gregorio o cuprinse cu braţul şi o trase spre timonerie, unde erau ceva mai protejaţi. Înăuntru, doi bărbaţi

se străduiau să țină cârma sub control ca să stabilizeze nava pe timp de furtună.

– Poți să lucrezi de aici?

Încuviință din cap și se întoarse către partea deschisă a timoneriei.

– Nu sunt suficient de puternică pentru a face asta singură. O să trebuiască să folosesc ceva din puterea ta.

– Ia ce vrei. În ochii lui negri se citea îngrijorarea. Nu pentru el, își dădu ea seama, ci pentru oamenii și cauza lui.

O văzu tremurând de frig, așa că își dădu mantia jos și o înfășură în jurul ei. Materialul umed și greu atârna pe lângă ea, dar o apăra întru câtva de vânt.

Își sprijini mâna stângă de cadrul timoneriei și cu cealaltă îl apucă de încheietură. Energia pulsa între ei când se atingeau, și de data asta pătrunse în spiritul lui ca să-i exploreze puterea.

Era profund și dificil, ca un labirint în centrul Pământului. Nu putea ghici cam câtă putere avea – avea rădăcini până în Africa. Deși nu putea să folosească acea putere, tot era acolo, întunecată și pulsând.

– Nu va fi deloc comod pentru tine, îl avertiză, dar nu te împotrivi. E singura cale.

Se implântă fără milă în magia lui. El icni în clipa când se făcu legătura, dar reuși să-și stăpânească impulsul de a se apăra. Jean încercă să nu piardă timpul cercetând adâncimile lui întunecate, ci se concentră asupra furtunii. Era imensă și puternică. Simți că se formase în nordul îndepărtat.

– Furtuna se întinde în toate direcțiile. Trebuie să fie distrusă, căci altfel nu-i putem rezista.

Dinții lui albi străluceau periculos în întuneric.

– Atunci, distruge-o!

Deși nu avea puterea unui vrăjitor al vremii, învățase de mică să o controleze. Mai întâi intră în energia amețitoare care purta vântul și ploaia. Dacă aceasta putea fi destabilizată, era posibil ca acea spirală puternică să se destrame sau să se răsucească în altă direcție.

În vreme ce încerca să-i priceapă tiparul, își dădu seama că ar putea fi în stare să intervină cumva.

Toată procedura era tare periculoasă, dar cu siguranță avea mai multe șanse de reușită decât dacă ar sta degeaba, așteptând ca *Justice* să reziste.

După ce trase de trei ori adânc și ușor aer în piept, închise ochii și trimise ca o săgeată simțirea din trup către furtună. Puterea acelei energii care se tot mișca aproape că o sfâșie. Înhățată disperată puterea lui Gregorio, ținându-se de el ca de un colac de salvare în vreme ce își regăsea echilibrul. Slavă cerului că el avea îndeajuns de multă putere cât să o țintuiască, deși îl simțea tremurând pe măsură ce ea lua din resursele lui.

Simțindu-se mai puternică, intră în iureșul furtunii, căutând o slăbiciune. Găsi o zonă unde aerul avea presiunea diferită. Intră acolo cu puterea ei și a lui Gregorio combinate.

Doamne, dar era minunat! Se simțea ca un vultur în zbor. Nu-i de mirare că Duncan nu-și găsea niciodată cuvintele să-i descrie cum funcționa vremea. Nu *erau* cuvinte care să descrie această contopire sălbatică cu natura în cea mai pură stare.

Căută în afara furtunii aerul cald și uscat de deasupra Saharei. Când îl găsi, trase acea puternică nemișcare în spărtura creată în vâltoarea furtunii. Odată ce aerul din Sahara ajunse acolo, Jean începu să-l mărească.

Era foarte greu, și simțea efortul în fiecare părticică a corpului. Dar reușea, chiar *reușea*. Furtuna se hrănise cu ea însăși, iar acum pierdea din energie. Incetinea ca titirezul unui copil pe care nu-l mai învârte nimeni.

Jean își pierdea și ea încetișor puterea, fiind prea slăbită ca să mai poată menține aerul cald de deșert. Energia furtunii care se învârtea nebunești începu din nou să se crească. Jean căută cu îndârjire resurse interioare. Adam Macrae, unul dintre strămoșii ei, aproape murise când încercase să stârnească un uragan ca să oprească flota spaniolă, iar el era mult mai puternic decât ea. Dacă-i era sortit să moară, așa să fie, dar jura pe ce avea mai sfânt că avea să ducă furtuna asta blestemată cu ea în mormânt.

Luă și mai multă putere de la Gregorio, dar tot nu avea de-ajuns. Într-o ultimă încercare disperată, se întinse

la o mie cinci sute de kilometri spre nord, sperând să se poată lega de fratele ei. Ar fi trebuit să fie imposibil, însă își dădu seama că, în chip miraculos, crease o punte fragilă. Puterea lui se revărsa în ea. Nu multă, căci distanța era foarte mare – dar era puterea unui Macrae și știa foarte bine cântul vânturilor.

Conștientă de faptul că era ultima ei șansă, strânse toată puterea pe care o avea și o implântă în inima furtunii, ducându-se spre toate direcțiile, ca să-i destabilizeze structura.

Furtuna își pierdu din putere și se destrămă. Norii se împrăștiară în toate direcțiile, aducând o ploaie binecuvântată pe malurile mării. În vreme ce vântul devenea doar o briză, *Justice* încetă să se mai clatine violent. Partea avariată a carenei nu mai se umplea cu apă. Deși valurile erau tot mari, nava putea să le facă față acum.

Furtuna era destrămată, și așa se simțea și ea. Simțind că genunchii o lăsau, zise cu glas șoptit și răgușit:

– Mi-ai spus că voi fi liberă dacă salvez întregul echipaj. Nu uita asta, căpitane împielițat.

Își pierdu cunoștința înainte să se prăbușească pe punte.

În nordul îndepărtat, Duncan Macrae se ridică brusc în capul oaselor în pat, cu tâmplele arzându-i de durere.

– Doamne sfinte! icni el.

Nevasta lui se trezi imediat și îl luă de mână.

– Ce s-a întâmplat?

– Așteaptă.

Se concentră asupra energiei care îi era extrasă. Totul dură doar câteva minute, apoi se termină.

– Jean m-a secat de puteri, spuse el când durerea dispăru. Cred că a descoperit că are ceva din talentul unui Macrae când vine vorba despre vreme, pentru că a avut nevoie disperată de ajutor.

– A avut loc în Marsilia o furtună violentă sau încerca să pună capăt unei secete?

– A fost o furtună tare puternică, dar nu în Marsilia. Se sprijini de perne și își petrecu un braț pe după gâtul

soției sale. Cred că era pe mare. Poate s-a hotărât să vină acasă mai devreme.

– Atunci, o s-o vedem curând, zise Gwynne pe un ton liniștit.

Duncan nu-i răspunse. Nu era un profet care putea să prevadă viitorul, dar simțea că sora lui mai mică nu avea un drum lin spre casă.

capitolul 14

Un soț cu jumătate de normă era mai bun decât nici unul, dar Adia îi simțea cumplit lipsa lui Daniel în lunile în care stăteau despărțiți. Era și mai greu să aibă o familie. Domnișoara Sophie, care trăia cu soțul ei, reușise să facă trei copii în anii în care Adia făcuse doar unul. O fiică, Mary Monifa – un nume creștin, altul african –, căreia i se zicea Molly.

Cu ajutorul unui sclav bătrân și infirm de-al lui Watson, Adia reușise să-și țină copilul cu ea în Charleston. Domnișoara Sophie era înțelegătoare când mai întârzia Adia, atâta timp cât nu se întâmpla prea des. Dar Adia își mai dorea ceva. Nu voia doar să fie liberă, ci să poată trăi în libertate cu familia ei.

„Într-o bună zi", îi șopti bunica. „Într-o bună zi."

Între timp, ea și Daniel se bucurau de orele prețioase pe care le petreceau împreună.

O revoltă înseamnă sânge, frică și violență. Dar și oportunități. Când coloniile se răsculaseră împotriva stăpânilor englezi, în 1776, erau mult mai puternice decât sclavii din Jamaica. Adia citea cu nesaț ziarele când putea, încercând să înțeleagă ce se întâmpla. Coloniștii își doreau libertate, deși doar pentru ei, desigur. John Watson, capul familiei Watson, disprețuia revolta, pentru că avea să-i afecteze afacerile.

Adică o disprețuise până când englezii se oferiră să elibereze orice sclav care lupta pentru englezi. De aceea Watson se alăturase rebelilor. Cum putea să conducă el plantația când englezii îi amenințau munca? Se decise să îi susțină pe rebeli, pentru ca viața colonială să se întoarcă pe făgașul normal.

Veștile că englezii se ofereau să elibereze sclavii care li se alăturau se împrăștiară foarte repede în rândul oamenilor de culoare. Chipuri familiare dispărură din Charleston. Vizitiul familiei Watson plecă alături de doi tineri lachei. Unul din lachei fu prins, biciuit și trimis din nou pe plantație, să muncească la câmp.

Dat fiind că în Charleston se dădea o bătălie, femeile, copiii și sclavii din casa familiei Watson fură trimiși în siguranță la moșia Magnolia. James, soțul lui Sophie, rămase la țară ca să apere familia, iar tatăl lui se întoarse în oraș ca să aibă grijă de interesele de afaceri ale familiei Watson.

Când ajunseră la plantație, Adia își petrecu restul zilei despachetând și instalându-i pe domnișoara Sophie și pe copiii ei. Era aproape miezul nopții când fu în sfârșit liberă să îl caute pe Daniel. Aproape înnebunită de dorință, se duse grăbită spre camerele sclavilor.

El o aștepta în fața casei mari. Icni când silueta lui impunătoare și întunecată se desluși printre umbre, apoi i se aruncă în brațe.

–Soția mea scumpă, îi zise el. Iubita mea.

Se sărutară cu pasiune, încercând să se contopească unul cu altul. Pe când o întindea în tufișuri, unde aveau un strop de intimitate, ea se gândi amețită că asta era singura parte bună a lungii lor despărțiri: când se reîntâlneau, plăcerea era covârșitoare.

După aceea stăteau unul în brațele celuilalt, cu trupurile scăldate în lumina argintie a lunii.

–A trebuit să aștept până reușeam să te revăd, zise el răgușit.

Ea se crispă, înțelegând mesajul lui.

–O să te duci la britanici?

El încuviință din cap.

–E șansa noastră, draga mea. Britanicii o să câștige, și o să fim liberi.

–Sau morți. Dădu să se ridice în capul oaselor. Mă duc să o iau pe Molly. Ar trebui să plecăm imediat.

–Nu. Se ridică și el în capul oaselor, strângând-o într-o îmbrățișare. Trebuie să merg singur. O să trimit după tine când voi putea. Râse încetișor. Mă întrebam de ce ai insistat

că trebuie să învăț să scriu și să citesc, dar acum voi putea să-ți trimit o scrisoare.

–Și dacă pleci și n-o să mai am nici o veste de la tine? îl întrebă ea cu lacrimile șiroindu-i pe față.

–Atunci înseamnă că am murit, scumpa mea. Își trecu un deget peste fața ei, de parcă încerca să-i memoreze trăsăturile. Când o să am un loc sigur pentru familia mea, o să trimit după tine. Și, dacă mor, sufletul meu va veghea asupra ta și asupra lui Molly.

Ea îl prinse de mână. Plângea, dar nu avea să-l roage să stea, pentru că avea dreptate: era o șansă ca ei să fie liberi din nou, și putea să călătorească mai ușor dacă era singur.

„Bunico, o să-mi văd soțul din nou?"

„Da, copilă. Să ai credință."

–Ai grijă! Căzu pe gânduri. Mai stai o zi. O să-ți fac un talisman care să te apere de rele și o piatră ca să-ți găsești calea și o s-o poți vedea și pe Molly. O zi în minus nu contează.

El ezită, apoi încuviință din cap.

–Magia ta mă va ajuta, și vreau să o văd pe fetița noastră din nou. Dacă... se întâmplă ceva rău, poate că e suficient de mare să-și aducă aminte de mine.

–O să-i spun ce bărbat puternic și curajos a fost tatăl ei și cât de mult a iubit-o. Se întinse să-l sărute și apoi făcură din nou dragoste. Dacă-și întârzia cu o zi călătoria, nu numai că urma să aibă cu el un pic de magie și ceva care să-l ajute să o vadă pe Molly, dar urma să fie și ultima lor șansă de a se uni trupește și spiritual. Tânjise luni de zile după atingerea și parfumul ei, iar acum avea să plece – peste doar o zi.

Talismanul îl făcu chiar ea. Avea mica piatră de la o femeie înțeleaptă care locuia pe o plantație învecinată, iar sângele lui Daniel fusese folosit pentru a marca simbolurile pe suprafața deschisă la culoare. Când avea să vină momentul ca Adia și Molly să meargă la el, putea să-i trimită piatra, și așa aveau să ajungă la el.

Ea îi dădu piatra și îl învățâ să o folosească, refuzând să creadă că n-aveau să se mai vadă.

După trei zile de libertate, Daniel fu prins și adus la moșia Magnolia. Supraveghetorul îl legă între doi copaci și îi jupui pielea de pe trup.

Dar poate că talismanul pentru apărare făcut de Adia funcționase, pentru că el rămase în viață. Cu leacuri și rugăciuni adresate bunicii, ca să nu mai pomenim despre talentul femeii înțelepte de pe plantație de oblojire a rănilor, Daniel se recuperă uimitor de repede, deși spatele îi era plin de cicatrici. Adia nu-și dădu seama cât de mult îi plăcea atingerea pielii lui catifelate până când acest simplu gest îi deveni inaccesibil. Dar cicatricile urâte ale soțului ei rămâneau drept o dovadă de virilitate, demonstrând curajul soțului ei.

Imediat ce Daniel se recuperă cât de cât, evadă din nou. De această dată nu mai fu prins. Adia muncea în tăcere și părea ascultătoare. Când fu întrebată de supraveghetor despre Daniel, răspunse cu amărăciune că își implorase soțul să nu fugă. Era așa ușor să-și mintă stăpânii.

O lună mai târziu, primi un mesaj scris pe o bucată mică și boțită de hârtie.

„Eu siguranță, iubesc la tine și la copil. D."

Mulțumi lui Dumnezeu că îl învățase pe Daniel să scrie și că rețeaua secretă de sclavi făcea posibilă trimiterea acestor mesaje.

Mai primi și altele ocazional, dar trecură doi ani până să primească piatra mică și pictată. Era înfășurată într-o zdreanță pe care Daniel scrisese: „la-o la nord. Dragoste. Daniel Adams".

Piatra fusese tăcută când i-o dăduse lui Daniel, dar o avusese doi ani la el și, înainte să o trimită, o adusese la viață rugându-se pentru venirea Adiei. Acum strălucea cu o putere magică. Adia o ținu în palmă și încercă să meargă în direcții diferite. Piatra se încălzi când o luă spre nord. Dacă se ducea într-acolo, avea să-l găsească pe Daniel. Îi plăcea ideea de a avea un nume de familie. Când avea să-l întâlnească din nou, avea să-l întrebe pe Daniel de ce alesese numele Adams.

Se sfătui cu femeia înțeleaptă și cu un bătrân de la moara de zahăr care știa ceva magie și, cu ajutorul lor, făcu niște săculețe care să atârne la gâtul ei și al fiicei. Oamenii aveau să le observe mai greu pe durata călătoriei, datorită talismanelor. Adia folosise un truc de magie similar ca să nu fie deranjată de avansurile bărbaților, dar acum vraja era mai puternică, pentru că femeia înțeleaptă avea puteri

mai mari decât Adia. Mai făcu câteva vrăji care îi puteau fi de folos. Bagă piatra într-un săculeț din bumbac subțire, prin care putea să-i simtă căldura la sân.

Nu făcu multe pregătiri. Într-un sac mic care putea fi dus în spate puse câteva haine și mâncare. La brâu ascunse un cuțitaș ascuțit. Toate celelalte lucruri le lăsă în grija femeii înțelepte, ca să fie date după ce pleca, asta dacă nu era prinsă și adusă înapoi. Adia avea niște haine elegante pe care i le dăduse domnișoara Sophie. Urmau a fi apreciate de alții. Mai avea și niscaiva bani pe care îi primise de la oaspeți pentru diverse servicii. Era bucuroasă că se folosea acum de ei ca să fugă.

Alese o noapte noroasă. Domnul Watson era la Charleston pentru câteva zile, ceea ce însemna că nu aveau să pornească prea repede după ea. Înainte să-și abandoneze cămăruța călduroasă din pod, petrecu câteva minute discutând cu bunica ei. „Apără-ne, bunico. Lasă-mă să trăiesc ca să-mi țin din nou soțul în brațe." Nu auzi vreun răspuns, dar simți o căldură încurajatoare.

Coborî scările, gândindu-se ce ciudat era că, dacă avea noroc, nu urma să mai vadă niciodată acel loc sau pe acei oameni. Cu inima grea, acceptă și că nu avea să-i mai vadă nici pe copiii domnișoarei Sophie. Când ajunse la etajul al doilea, o luă din instinct la dreapta, ca să se ducă în camera copiilor, în loc să coboare în continuare pe scările rezervate servitorilor.

Un felinar cu flacără slabă ardea în camera copiilor, căci micuței Amy îi era frică de întuneric. Ea și James, fratele ei mai mare, aveau să stea în camere separate pentru că așa se cuvenea, dar acum le plăcea să doarmă împreună. Henry, cel mijlociu, murise de febră. Adia o ținuse pe domnișoara Sophie în brațe în vreme ce stăpâna ei vărsa lacrimi amare pentru copilașul ei. În acel moment, nu contase culoarea, fiind pur și simplu două femei care jeleau.

Amy strângea în brațe păpușa ei ponosită de cârpă, al cărei material se uzase pentru că o căra peste tot. Adia vru să-i atingă obrazul catifelat de copil, dar nu voia să riște să o trezească. Tânărul James, căruia i se spunea Jimmy, era întins în pat, părând gata să fugă în orice clipă. Doamne,

cât avea să le ducă dorul – erau copiii ei cum era și Molly. Spera să crească într-o lume mai bună, una în care nu avea să mai existe sclavie, dar nu prea era o dorință realistă.

După ce își luă rămas-bun în tăcere, părăsi camera copiilor. Se îndreptă cu un aer sfidător spre marea scară, pe care o folosea doar familia, niciodată sclavii, cărora le erau rezervate cele pentru servitori. Puse o mână pe balustrada din mahon, își ridică fusta cu cealaltă mână și se pregăti să coboare țanțoș până la etajul întâi.

Tocmai începuse să coboare, când cineva o atinse pe brat.

–Addie?

Adia se întoarse, scoțându-și instinctiv cuțitul, mustrându-se pentru că trecuse pe la camera copiilor. În acest moment ar fi ieșit din casă dacă nu ar fi făcut-o. Dar nu avea să o oprească nimeni acum.

O văzu pe domnișoara Sophie în lumina lunii, uitându-se înmărmurită la cuțit.

–Addie? repetă ea cu glas tremurat. Se uită la sacul de pe umărul Adiei. Evadezi!

–Da. Adia ținea cuțitul ridicat în vreme ce se întreba disperată ce să facă. Ar fi în stare să ucidă un străin sau pe oricine i-ar amenința pe Daniel și pe Molly, dar oare putea să o omoare pe domnișoara Sophie?

Stăpâna ei se uita țintă la cuțit.

–Ai fi în stare să mă omori, Addie?

Adia lăsă un pic mai jos cuțitul, gândindu-se cum o învățase domnișoara Sophie să citească, cât de sincere fuseseră una cu alta, deși erau stăpână și sclavă.

–N-aș fi în stare. Dar vă leg la ochi și vă pun căluș la gură dacă trebuie.

Dacă se întâmpla asta, șansele ca ea să evadeze cu succes aveau să fie foarte slabe. Dar nu se putea răzgândi în privința evadării. Tânjea să respire ca o femeie liberă, la fel cum tânjea să fie în brațele lui Daniel.

–De ce? întrebă domnișoara Sophie. Acum era mai puțin înfricoșată, căci nu se mai temea pentru viața ei. Nu te-am tratat bine? Credeam că suntem prietene, Addie.

–Ați fost o stăpână bună, domnișoară Sophie. Vă sunt recunoscătoare pentru asta. Adia lăsă cuțitul jos, dar nu-l băgă în teacă. Dar sclavii și stăpânii nu pot fi prieteni.

Nu puteți înțelege pe deplin. Cum v-ați simți dacă ați fi forțată să lucrați și amenințată cu biciul sau cu moartea dacă nu v-ați supune? Dacă ați ști că orice bărbat alb vă poate viola oricând? Dacă ați petrece doar câteva ore prețioase pe săptămână cu copiii dumneavoastră? V-ați gândit la lucrurile astea, domnișoară Sophie?

–Nu. Cealaltă femeie aproape nu se mai mișca. Te duci la Daniel?

–Da. Vom fi din nou o familie sau voi muri încercând. Îndemnată de bunica ei, Adia spuse: Dacă promiteți să nu spuneți până dimineață nimănui că am plecat, n-o să vă leg. Îmi dați cuvântul?

Domnișoara Sophie ezită, apoi încuviință din cap. Poate că înțelegea că după acea noapte lucrurile nu mai puteau fi niciodată la fel între ele.

–Promit să nu dau alarma. Dumnezeu să vă apere pe tine și pe familia ta, Addie.

–Vă mulțumesc. Băgă cuțitul în teacă. Și mă cheamă Adia.

Se întoarse și coborî în tăcere treptele.

Pe drum către aripa sclavilor, Adia se întrebă deodată cât ar fi câștigat dacă ar fi fost plătită pentru munca ei în toți acești ani. Ar fi fost o sumă bunicică. Cu siguranță suficienți cât să cumpere un catâr. Făcu un ocol ca să o prindă și să o înșeueze pe Daisy, o măgăriță liniștită, pe care învățase să o călărească. Dorința ei de a învăța se dovedise din nou cu folos.

Atârnă de grumazul măgăriței un talisman care să o facă mai greu de observat. Apoi își luă fata somnoroasă, o îmbrățișă pe femeia înțeleaptă și începu lungul drumul spre libertate.

Domnișoara Sophie se ținuse probabil de cuvânt, căci nu venea nimeni în urma lor. Deși drumul până la Daniel fu lung și obositor, nimeni nu le puse în primejdie pe fugare. Talismanele Adiei păreau să fie tot mai eficiente. Acum, că era liberă, poate găsea pe cineva să o instruiască în tainele magiei.

Piatra se încălzea mai mult cu fiecare zi care trecea. O luară pe drumuri lăturalnice, avansând încet spre nord. Întrebară doar oameni de culoare pe unde să o ia. Din cele două Caroline trecură în Virginia, apoi în Maryland

și New Jersey. Nu visase niciodată că Daniel avea să ajungă așa departe.

După săptămâni întregi, ajunseră la fluviul Hudson, și dincolo de apă se vedea marele oraș New York. Rămaseră ascunse în stuf toată ziua și traversară în acea noapte cu o barcă cu vâsle peste care dădu Adia. Măgărița cea credincioasă înotă în urma bărcii, în vreme ce Adia se străduia să vâslească împotriva curentului. „Bunico, rămâi cu noi!"

Ajunseră la insula Manhattan pe când soarele răsărea. Un soldat care tăia lemne pentru armata britanică le făcu semn înspre tabăra militară. Piatra aproape îi ardea pielea Adiei în vreme ce ea mâna măgărița în adâncul taberei. Molly stătea călare, obosită, dar entuziasmată. O întreagă parte a taberei era ocupată de soldați negri. Adia opri măgărița, întrebându-se ce să facă în continuare.

Apoi se auzi o voce puternică răsunând în tabără și văzu un bărbat cunoscut și puternic venind repede spre ea. Daniel al ei era sergent acum. Iar pe față avea întipărită aceeași fericire care amenința să o copleșească și pe ea. Pe când se năpustea în brațele lui, iar el le îmbrățișa pe ea și pe Molly, spuse cu o voce tremurătoare:

–Nimeni n-o să ne mai despartă vreodată.

–Niciodată, zise el plângând, strângând-o la piept mai să-i frângă coastele. Niciodată.

capitolul 15

Vrăjitoarea scoțiană se prăbuși pe punte. Deși încheietura lui Nikolai era însângerată de la unghiile ei, Jean părea fragilă ca un copil.

Însă ea reușise. Vântul aproape nu mai bătea, iar corabia lui avariată naviga pe o mare liniștită.

Se întinse în jos spre ea și aproape căzu. Era slăbit, abia mai putând să stea drept. Se sprijini de cadrul ușii și reuși să îngenuncheze. Când îi căută pulsul la gât, nu-l găsi.

– Căpitane, ce s-a întâmplat?

Își ridică privirea și-l văzu pe Tano, ud leoarcă și ponosit, dar teafăr. Tano făcea pe chirurgul corabiei

la nevoie și avea un talent ciudat de a-și face apariția la momentul potrivit. Știa și magie, din moment ce era și el înzestrat întru câtva cu acest har.

– Femeia asta poate struni vremea, zise Nikolai cu glas răgușit. A salvat corabia, dar e posibil să fi murit. Poți face ceva?

Tano se încruntă în vreme ce îngenunchea lângă fata în stare de inconștiență. După ce îi verifică pulsul, se încruntă și mai tare. Scoase cuțitul și ținu lama în fața gurii ei. Se formă o peliculă subțire de abur.

– Respiră, dar greu. O vrajă puternică te seacă atât trupește, cât și sufletește. S-a stins ca o lumânare. Tano ridică privirea. Nici dumneata nu arăți prea bine, căpitane. O ajutai și dumneata?

Nikolai încuviință din cap. Chiar și efortul depus de el i se păruse covârșitor.

– Mi-a spus că nu are multă putere și că va trebui să ia și din a mea. Cât s-a luptat cu furtuna, mi-a intrat în minte și... mi-a secătuit sufletul.

– A fost nevoie de foarte multă magie ca să risipească o asemenea furtună. Are nevoie de odihnă și de hrană.

Sperând că poate fi salvată, Nikolai se aplecă să o ridice, dar era cât pe ce să cadă. Tano bălmăji o înjurătură în limba sa maternă înainte să-i spună:

– Nu fi necugetat – ai nevoie de odihnă la fel de mult ca ea. O să am eu grijă de Jean. După ce-o să bea niște ciorbă, o să vin la tine în cabină. Apoi își miji privirea. O să stai întins în pat, da?

Nikolai era tare ostenit, pentru că nici măcar nu se opuse. Acum și pisica de pe corabie putea să-l pună la pământ. Ținându-se de cadrul timoneriei, reuși să se ridice.

Tano o săltă ușurel pe vrăjitoare și o duse până la bocaport, ținând-o cu pricepere pe când cobora pe cealaltă punte. Era pe mâini bune, deși Nikolai simțea că Jean Macrae era responsabilitatea lui și el era cel care trebuia să aibă grijă de ea.

În vreme ce îl urma pe Tano, se gândi că nu mai fusese așa ostenit de când scăpase din sclavie. Dar era și extraordinar de încântat. Se folosise de magie cât putuse

el de bine de când Macrae îi deschisese ochii, arătându-i ce se putea face. Dar nu fusese niciodată părtaş la aşa o manifestare colosală de putere. Încercase şi el ceva pe mal, iar Jean Macrae îi arătase adâncimile oceanului.

Acum, că văzuse ce înseamnă puterea adevărată, voia mai mult.

După multe coşmaruri ciudate în care visa că se îneca, Jean se trezi simţind că fusese într-o călătorie foarte lungă. Nu mai era pe corabie. În schimb, era întinsă pe un pat confortabil într-o cameră sărăcăcioasă, cu pereţi văruiţi în alb. Razele aurii ale soarelui intrau pe o fereastră cu obloanele trase pe jumătate, şi peste tot erau flori. O uşă te îndemna să ieşi la soare, iar alta ducea în casă.

Se săltă cu grijă în capul oaselor, cu mintea înceţoşată. Purta o cămaşă prea largă. Oare era pe insula Santola? Masa, scaunele şi cufărul erau din lemn simplu, dar totul avea un aer elegant şi simplu care îi amintea de o fermă scoţiană. Într-o vază de lut erau flori viu colorate, iar pe pat era o cuvertură moale şi colorată. Era modestă, dar inspira o atmosferă veselă.

Covorul oriental cu model de pe pardoseala cu dale era somptuos şi contrasta cu celelalte obiecte. Poate că era prada unui pirat.

Coborî din pat şi găsi o rochie albastră foarte simplă şi cadrilată pusă pe un scaun. Nu părea mai bine făcută decât o cămaşă, dar se simţi mai îmbrăcată când şi-o puse. Dedesubt, erau cuţitul şi discul de sticlă, aflate la loc sigur în săculeţ. Scoase sticla de clarviziune şi o ţinu în palmă o clipă. Se pare că nici un străin nu o atinsese, fapt pentru care era recunoscătoare. Se gândi să o folosească pentru a afla mai multe despre situaţia în care era, dar se simţea prea secătuită de puteri ca să încerce.

După ce băgă la loc atât discul de sticlă, cât şi cuţitul, cercetă urciorul şi vasul de pe masă. Nu erau pentru spălat, ci conţineau mâncare – în urcior era lapte proaspăt şi într-o bucată de pânză era învelită o jumătate de pâine. Turnă laptele în vas şi înmuie puţină pâine. Avea gura iască, şi se bucură de acea umezeală – după cât era

de lihnită, nu încăpea îndoială că nu prea mâncase în ultima vreme.

Auzi scârțâitul ușor al ușii și îl văzu pe africanul care fusese cu Gregorio în Marsilia. Îi era greu să-și dea seama ce vârstă avea. Nu avea riduri, dar după privire nu părea tânăr.

– Te-ai trezit, zise el. Mă bucur. Ceva vreme n-am fost sigur c-o să te mai trezești.

– Cât am dormit?

– Trei zile și jumătate. Cred că ți-e tare foame din moment ce ai băut doar apă și ai mâncat ciorbă, dar cel mai bine ar fi să nu mănânci prea repede!

Trei zile și jumătate! Nu era de mirare că avea senzația că fusese într-o călătorie îndelungată. Cum se simțea deja sătulă, dădu vasul în lături.

– Sunt Jean Macrae, dar cred că știi deja cum mă cheamă.

El încuviință din cap.

– Pe mine mă cheamă Tano. La bordul navei sunt chirurg la nevoie, dar aici pe insulă avem doctori mai buni, dacă ai nevoie de îngrijiri.

– Sunt ostenită, dar în rest mă simt bine. Îi cercetă chipul cu calm. Vorbești foarte frumos engleza.

– Am învățat-o în Jamaica. Am fost luat de la moara de zahăr pentru că vorbeam bine și am fost instruit ca să devin secretarul supraveghetorului.

Se uită fix la el, amintindu-și de poveștile îngrozitoare ale lui Gregorio despre viața pe plantațiile din Indiile de Vest.

– Mă bucur că nu mai ești acolo.

– Și eu la fel.

În ochii lui negri se citea o ironie profundă.

– Corabia și echipajul au scăpat cu bine din furtună? îl întrebă ea, neștiind ce să-i spună unui om care trecuse prin iad. Se întrebă câtă putere trebuise să ia de la Gregorio. Și căpitanul?

– Cu toții sunt bine. Catargul principal s-a rupt, iar căpitanul a fost aproape la fel de ostenit ca tine, dar și-a revenit într-atât încât să navigheze corabia *Justice* spre casă. Ai văzut insula Santola?

Când Jean scutură din cap, Tano traversă încăperea şi deschise uşa care dădea spre exterior. Dincolo de ea era o terasă luminoasă şi plină cu flori care atârnau în ghivece.

– Iată sanctuarul nostru!

Simţindu-se mai puternică pentru că mâncase, Jean păşi afară şi se opri brusc, fermecată de cercul de lumină din faţa ei. Se uită mai atent şi văzu că era de fapt un bazin imens cu apă turcoaz, înconjurat de o salbă de insule întunecate şi stâncoase.

Priveliştea era atât de izbitoare, încât îi luă o clipă să înţeleagă ce vedea.

– Santola este craterul unui vulcan vechi, nu-i aşa? Am văzut desene cu insula Santorini din Grecia şi arată la fel. Un vulcan a erupt şi a lăsat nişte insule în jur. Se numesc... caldeire, nu?

– Exact, domnişoară. Tano încuviinţă din cap. Vulcanul care a creat Santola a făcut solul bogat şi a creat bancuri de aluviuni care ne apără de oaspeţi nepoftiţi.

„Bancuri de aluviuni şi magie", se gândi Jean, căci simţea zumzetul îndepărtat al unui câmp de protecţie. Terasa îi aminti de curţile casei Fontaine, cu ghivece pline de flori strălucitoare şi cu o zonă acoperită care te apăra de soarele arzător.

Traversă terasa şi se duse la perete, de unde se uită în jos şi văzu un sătuc superb, în stilul celor din Marea Mediterană. Casele de stuc cu pereţi văruiţi în alb se înşiruiau pe dealul abrupt, ieşind în evidenţă datorită florilor şi petelor vii de culoare cu care era vopsită lemnăria.

Această casă era în vârful dealului, suficient de sus cât Jean să poată vedea celelalte zeci de case. Observă oameni trebăluind în curţi şi mergând pe străzile înguste şi bolovănoase. Măgarii puternici cu pălării de paie pe cap duceau răbdători poveri în sus pe deal, în timp ce copiii se tot alergau în apropierea portului. Erau de toate culorile: de la albul nordicilor la un abanos intens.

Dincolo de sat, câmpurile erau dispuse în trepte. Pe povârnişurile de sus păşteau capre şi oi. Santola părea o insulă nu doar autonomă, ci şi prosperă.

– Am ajuns în paradis.

– Așa credem și noi.

Tano plecă în liniște.

Bucuroasă să rămână singură, Jean se așeză pe o băncuță sub un paravan de pânză. În toiul verii, insula era fierbinte ca un cuptor, dar în zilele de iarnă căldura era plăcută. Jos de tot vedea cum *Justice* era reparată în port. Își puse mâna pavăză la ochi, întrebându-se dacă Gregorio era acolo.

Avea să-și facă apariția foarte curând. Se uită înspre apă, urmărind fără chef cu privirea traseul unei mici ambarcațiuni. Se simțea goală pe dinăuntru și cam desprinsă de lumea reală, după câtă energie consumase în noaptea cu furtuna. Avea nevoie de timp pentru a-și reface puterile, deși procesul începuse deja.

Când se luptase cu furtuna, folosise mai multă putere decât credea că avea. Mulți instructori și vrăjitori îi spuseseră de-a lungul anilor că avea foarte multă putere – doar că nu știa cum să o folosească. Iar asta fusese dureros de adevărat.

Deși simțise că puterea creștea în ea, nu prea o folosise cu succes. Chiar și vrăjile simple se dovediseră foarte greu de dus la bun sfârșit – puterea ei se risipea în toate direcțiile. De cele mai multe ori, nici nu o putea urni. În cele din urmă, încetase a se mai tortura cu eșecurile din sfera magiei și se concentrase asupra administrării proprietăților familiei. Cineva trebuia să o facă, și ea se pricepea la asta.

După ce fratele ei se însurase, o instruise pe Gwynne, soția lui, care dobândise puteri târziu. Jean se pricepea mai bine la câteva abilități de bază, cum ar fi cititul în sticla de clarviziune, dar Gwynne o depășise repede în toate privințele.

Mai puțin când Jean îi adusese înapoi din Culloden pe rebelii Macrae care supraviețuiseră. Avuseseră parte de o evadare riscantă, căci trupele hanoveriene luau urma oricăror iacobiți care scăpaseră teferi de pe câmpul de bătălie. Clanul Macrae n-ar mai fi ajuns niciodată înapoi în Dunrath dacă ea nu ar fi reușit cumva să pună dușmanii pe cărări greșite și să le creeze iluzii, ca să-și apere oamenii. Se lăsase mânată de disperare,

căci nu ar fi putut crea niciodată vrăji atât de puternice în împrejurări obişnuite.

După Culloden, experimentase în taină şi alte puteri şi fusese dezamăgită să constate că era la fel de neîndemânatică. Aşa că se dusese la Londra ca să le facă rudelor pe plac şi să lase magia deoparte, cu excepţia câtorva vrăji zilnice de o mai mică însemnătate. Aşa stătuseră lucrurile până în noaptea cu furtuna. De data asta reuşise, tot datorită disperării, să facă uz de puterea ei mai profundă. Deşi era posibil ca o parte a succesului să i se datoreze lui Gregorio - păreau să se nască scântei între ei care generau o putere imensă, dar acest lucru o cam speria.

Cât! O umbră imensă trecu peste capul ei, scoţând un croncănit asurzitor. Se feri instinctiv, întrebându-se dacă pe insulă erau lilieci uriaşi. Clipi mirată când văzu un papagal albastru imens. In vreme ce ea îl privea, acesta îşi desfăcu aripile şi ateriză uşor pe balustrada care mărginea zidul. Creatura era fermecătoare, dar oare orice papagal era aşa mare şi albastru? Penele erau de un albastru aproape ca de cobalt, iar aripile aveau cam un metru în lungime.

- *Bonjour!* cântă pasărea veselă.

- *Bonjour!* zise Jean uluită. Încântată de cunoştinţă.

- *Bonjour!*

Pe când pasărea repeta salutul, Gregorio spuse din spatele ei:

- Ea e regina Isabelle. E arakanga care se trage din junglele Americii.

Jean încercă să nu tresară instinctiv când îi auzea vocea.

- Ai fost acolo?

El scutură din cap pe când se aşeza la capătul îndepărtat al băncuţei. Pe o terasă scăldată în lumina soarelui, era o prezenţă apăsătoare şi întunecată.

- Isabelle a aparţinut căpitanului unei nave de piraţi. Înainte să-şi dea ultima suflare, m-a rugat să am grijă de creatura asta. Aşa că asta am făcut.

Pasărea sări de pe balustradă pe umărul lui, apoi începu să-şi frece ciocul de obrazul bărbatului. Când pasărea stătea pe un om, se vedea cât de uriaşă era.

– Am văzut mulţi papagali în Londra, dar erau de obicei verzi şi mult mai mici. Cred că Isabelle e un fel de verişoară a lor. Se uită la pasăre cu atenţie. În ciuda urmelor galbene de pe faţă, care făceau pasărea să arate caraghios, ciocul părea suficient de mare să reteze degetul cuiva fără prea mare efort. Papagalii pe care i-am văzut aveau aripile tăiate. Ea de ce nu îşi ia zborul de aici?

– Casa e sub puterea unei vrăji. Scoase nişte nuci din buzunar şi le puse în palmă. Pasărea le ciuguli cu o blândeţe uimitoare. Când Isabelle ajunge la o margine, cum e acest zid, de exemplu, se hotărăşte că trebuie să se întoarcă.

– Până şi papagalul tău domesticit e sclav, zise ea cu răceală.

El îşi miji ochii, dar refuză să muşte din momeală.

– Vei fi eliberată şi dusă înapoi în Marsilia. Ţi-ai câştigat dreptul când mi-ai salvat corabia şi echipajul.

– Sigur nu te-ai gândit că asta se va întâmpla vreodată, zise ea amuzată. Dar apreciez că te ţii de cuvânt. Când pot să plec?

– Cam în două săptămâni. Îi făcu semn spre port. *Justice* are nevoie de reparaţii, şi momentan e singura corabie de mari dimensiuni din port.

Aşadar, mai avea şi alte vase.

– Cum poţi întreţine comunitatea asta? Sunt sute de oameni aici, şi toţi par bine hrăniţi.

– Cea mai mare parte a veniturilor provin din transportul de mărfuri. Avem şase corăbii acum, câteva luate de la negustorii de sclavi şi transformate în vase de comerţ. Sunt mai înarmate decât majoritatea celor de comerţ, şi mereu caut corăbii de sclavi pe care să le eliberez. Am un talent în a găsi astfel de vase.

– Deci n-a fost o întâmplare că am fost atacaţi de corsari?

– I-am simţit de departe, şi ştiam că era corabia unui duşman vechi. Privirea i se întunecă. Sper că a trecut şi ea cu bine de furtună. Câţiva dintre membrii echipajului meu erau la bord împreună cu stăpânii de sclavi care au scăpat cu viaţă. Aveam în plan să-i las pe cei prinşi lângă Alger, apoi să mă întorc aici.

– Corabia a rezistat, zise ea fără să se gândească.

– De unde ştii? o întrebă el imediat. Eşti clarvăzătoare?

– Nu chiar, dar sunt foarte sigură că vasul este în siguranţă.

– Poţi să-mi spui mai multe? Au ajuns deja în Alger?

Gândindu-se că era un prilej bun să-şi încerce puterea, scoase discul de sticlă şi se uită mai cu atenţie. In obsidianul înceţoşat, văzu corabia capturată. În vreme ce ţinea imaginea în minte, îi parveniră mai multe informaţii. Furtuna a afectat nava, dar cu mult mai puţină forţă, din moment ce era la sud de noi. Se încruntă. N-au ajuns în Alger. Poate mâine. Au fost întârziaţi când unii prizonieri au vrut să preia din nou controlul corabiei, în haosul creat de furtună, dar au eşuat.

El se încruntă.

– A fost ucis vreun om de-al meu?

Jean încercă să vadă mai mult, dar imaginea mentală dispăru.

– Îmi pare rău, nu pot să văd aşa în detaliu. Dar nu cred că au fost multe victime.

– Discul acesta de sticlă... e magic?

Se uită cu interes la el.

– Nu chiar. E mai mult ca să concentrezi imaginea. Îşi dădu mâna la parte ca să-i arate, dar nu i-l dădu. Cu cât e mai folosit, cu atât e mai legat de puterea celui care-l foloseşte. Dar poţi să vezi şi într-un pahar de vin, sau într-un bazin cu apă, sau în orice altă suprafaţă care poate reflecta imaginea.

Pasărea veni în faţă şi deschise ciocul ca să apuce discul. Jean îl luă repede din calea ei şi îl puse la loc în săculeţ. Gregorio zâmbi larg şi îi dădu mai multe nuci păsării.

– Ai grijă, Jean Macrae. Lui Isabelle îi plac obiectele strălucitoare.

– O să încerc să stau departe de ea. Îi veni brusc o idee. Cu siguranţă sclavii de pe corăbii sunt toţi bărbaţi. De unde vin femeile de pe Santola?

– Suntem târfe cu toatele, desigur, îi răspunse din spatele ei un glas de femeie răguşit.

Jean se întoarse şi văzu o femeie înaltă, remarcabilă, cu pielea închisă la culoare, păr negru ca pana corbului

şi ochi migdalaţi. Părea curioasă şi nu prea prietenoasă în vreme ce traversa terasa.

– Louise exagerează, zise Gregorio. Femeile din Santola provin din multe locuri.

– Dar multe dintre noi am fost prostituate. Louise întinse braţul, şi papagalul veni la ea, scoţând alt ţipăt asurzitor. Părea şi mai fericită cu ea decât cu căpitanul. A fi târfă înseamnă să fii sclava peştelui, deşi bănuiesc că o *lady* ca tine habar n-are de aşa ceva. Reuşise să facă acel cuvânt să sune ca o jignire.

Era evident că frumoasa Louise încerca să o tulbure. Poate că era amanta lui Gregorio şi era geloasă că acesta părea interesat de altă femeie.

Nu. Jean simţi dintr-odată că Louise nu era iubita căpitanului, deşi probabil se culcaseră în trecut. Era interesant.

Jean nu putea fi şocată prea uşor, dat fiind că fusese în luptă alături de armata iacobită, din care făcuseră parte inclusiv prostituate.

– Din moment ce bărbaţii n-o să fie fericiţi fără femei, împuşti doi iepuri odată dacă salvezi prostituate.

Nescăpându-i schimbul de replici între cele două, Gregorio zise:

– Şi a mers bine. Nimeni de aici nu vorbeşte despre trecut decât dacă chiar îşi doreşte asta.

Louise se arătă mai blândă.

– Santola este insula celor care vor a doua şansă. Ne vedem la cină, Nikolai. Traversă terasa, mişcându-şi şoldurile ample, în vreme ce papagalul imens îi atingea părul negru strălucitor.

Căpitanul se ridică.

– Din moment ce Louise se ocupă acum de regina Isabelle, ai vrea să vezi satul, Jean Macrae?

– Da, mi-ar plăcea. Jean se ridică şi ea. De ce-mi spui mereu Jean Macrae?

El se gândi puţin.

– Domnişoară Macrae e prea politicos, iar Jean este prea intim.

– Am pătruns în mintea ta. Nu cred că putem fi mai intimi de atât.

Își dădu seama ce prostie spusese când el o privi cu o intensitate sfredelitoare.

– Până și o fecioară delicată din Scoția ar trebui să știe răspunsul.

– Spune-mi Jean, îi zise ea încetișor, căci nu sunt așa delicată cum par.

El se uită în altă parte, cu chipul împietrit, și ea își dădu seama că și Nikolai era la fel de nedumerit ca ea din cauza energiei dintre ei.

Când intrară în casă, se întrebă dacă îl voia ca amant. Trupul ei ardea de dorința de-a face dragoste cu el, ca să absoarbă acea energie sălbatică, dar nu vedea nimic bun într-o asemenea legătură. I-ar modela sufletul, și i-ar fi imposibil să se mai întoarcă acasă la fel cum fusese. Până acum avusese parte de o aventură palpitantă – uneori prea palpitantă –, dar nimic zguduitor.

Să ajungă în patul lui Nikolai Gregorio... asta ar fi o experiență zguduitoare. Își cârpise sufletul sfâșiat după revoltă. Nu voia să fie nevoită să o facă din nou.

Nu avea să o facă din nou.

capitolul 16

Adia, New York

Britanicii pierduseră. *Adiei încă nu-i venea să creadă, dar vestea se răspândise prin tot New Yorkul. Unii soldați britanici erau bucuroși că aveau să revină curând acasă, alții erau amărâți că predau armele unor lepădături de rebeli din colonii. Dacă ar fi avut suficienți soldați și arme, se plângeau ei, Anglia ar fi câștigat.*

Dar nici un englez nu era atât de îngrijorat ca miile de foști sclavi care se refugiaseră în New York. Cu toții erau neliniștiți de modul în care aveau să fie afectați de capitulare. Oare cât mai dura până când orașul stăpânit de englezi urma să fie dat pe mâna americanilor? Oare rebelii victorioși aveau poftă să se răzbune?

– Ce-o să se întâmple acum cu noi? îl întrebă Adia pe Daniel încetișor, ca să nu o trezească pe Molly.

Bărbatul patrulase în afara orașului în ultimele săptămâni. Acum, că se întorsese, Adia ardea de nerăbdare să vorbească din nou despre viitorul lor.

–N-o să ne întoarcem în sclavie, îi spuse el hotărât. Carleton, comandantul englezilor, e de părere că printre pretențiile americanilor, care vor înapoi tot, n-o să se numere și sclavii eliberați, căci noi nu mai suntem proprietatea cuiva – așa mi-a spus maiorul Blaine. Daniel zâmbi larg. Carleton crede probabil că ar fi lipsit de onoare pentru Anglia să-și calce cuvântul pe care ni l-a dat – dar îi și place să-i scoată din minți pe americani. Chiar și generalul Washington vrea ca sclavii care au scăpat să se întoarcă. Carleton poate refuza politicos în numele onoarei.

Adia zâmbi.

–Nu mă interesează motivele lui Carleton atâta timp cât nu ne lasă de izbeliște. Turnă ceaiul, în lumina zorilor. Majoritatea negrilor locuiau în colibe cu o pânză pe post de acoperiș în zone din Manhattan care fuseseră incendiate de patrioții furioși că pierduseră controlul asupra orașului, așa că ea și Daniel erau norocoși să aibă căsuța aceasta confortabilă. Au început să vină deja la New York oameni care vânează sclavi evadați. Fu străbătută de un fior. John Watson e genul de bărbat care să facă asta. Crezi c-o să trimită oameni după noi? Îmi place orașul ăsta, dar cum putem să trăim aici dacă trebuie să stăm mereu cu spaima că o să fim prinși și duși înapoi în Carolina de Sud?

–N-are de unde să știe domnul Watson că suntem în New York. Daniel ezită. Nu spune încă nimic nimănui, dar maiorul mi-a zis că se zvonește că loialiștii și sclavii eliberați o să fie mutați în Noua Scoție. Ni se va da teren de cultivat.

–În Noua Scoție. Stătu puțin pe gânduri. Din câte știu, este un loc rece și neprietenos, dar măcar este departe de Charleston.

–O să fim în siguranță acolo, iubito. Îi zâmbi cald și intim, amintindu-i cum sărbătoriseră întoarcerea lui cu o noapte în urmă. După ce ne stabilim, vom mai face un copil.

Deși își dorea nespus încă un copil, își luase măsuri să împiedice asta în anii cât stătuse la New York. Războiul presupunea o viață nesigură și nu putea risca să aducă un al doilea copil pe lume. Dar în curând avea să vină vremea.

– O să avem un băiețel, zise ea, simțind profeția înăuntrul său. Va fi puternic și arătos ca tine, și o să-i spun cât de curajos a fost tatăl lui când s-a luptat cu americanii, că tu o să fii prea modest ca să te lauzi.

Daniel râse și o sărută de rămas-bun, mângâind-o ușor pe spate înainte de-a pleca la muncă. De când ajunsese în New York, maiorul Blaine, comandantul lui Daniel, o angajase ca servitoare pe Adia. Maiorul era un bărbat înalt și sever, al cărui zâmbet – oferit arareori – era surprinzător de cald. O trata pe Adia cu un respect profund, vorbindu-i uneori despre soția și copiii lor așa cum nu putea vorbi cu bărbații din jurul lor. Era foarte atașat de Molly, care o însoțea adesea pe mama ei la casa maiorului. Avea o fiică de vârstă apropiată.

Oare ținea maiorul Blaine suficient de mult la Adia și la familia ei cât să nu permită să fie făcuți sclavi din nou? Poate că da, însă, chiar dacă avea intenții bune, era posibil să nu-i poată ajuta. Sosise vremea să pună la cale un plan de a fugi în Canada.

Deși Daniel luptase alături de o armată formată din foști sclavi negri, ei nu făceau parte din trupele obișnuite ale englezilor, și grupul lor urma să fie în curând demobilizat. Puteau părăsi orașul imediat ce se întâmpla acest lucru, dar poate ar trebui să aștepte să vadă dacă britanicii aveau să-și țină promisiunea făcută sclavilor care luptaseră pentru ei. Ar fi mai sigur pentru ei să fie evacuați la bordul navelor britanice decât să plece pe cont propriu.

Adia se întrebă cu amărăciune cât de des avea să fie nevoită să lase în urmă căminul și prietenii și să o ia de la capăt. Ea și Daniel își făcuseră un rost aici, la New York. La scurt timp după ce sosiseră, fuseseră cununați de Moses, un preot metodist orb care scăpase de jugul sclaviei și adusese mare parte a congregației cu el. Deși Adia simțise mereu că erau soț și soție, era mândră că lumea și justiția le recunoșteau relația.

Daniel îi explicase de ce alesese numele de familie Adams.

– Pe unul dintre conducătorii rebelilor îl cheamă John Adams, și se spune că nu vrea să dețină sclavi. Îi sărutase vârful nasului. Și suna bine cu numele tău. Adia Adams.

Ea râsese și fusese de acord. Era un semn de libertate faptul că aveau un nume de familie ales de ei. Acum aveau

o casă și o grădină. Molly era elevă la o școală de fete și deja citea bine. Dacă erau în siguranță la New York, Daniel se putea folosi de talentul său de tâmplar ca să-și găsească de lucru, și cu siguranță Adia se putea angaja ca servitoare în altă gospodărie după ce pleca maiorul Blaine.

In loc de asta, trebuiau să se ducă din nou într-un loc rece și neospitalier. Din fericire, păstrase majoritatea banilor, așa că aveau din ce să trăiască. Atâta timp cât ea, Daniel și Molly erau împreună și liberi, totul avea să fie bine.

Era pe o stradă liniștită și mai avea de mers jumătate din drumul spre casa maiorului, când un bărbat alb și înalt veni în fața ei.

– Ești Addie Watson?

Ea se opri, cuprinsă de groază.

– Nu știu pe nimeni cu numele ăsta.

– Se zice că ești frumoasă și cu darul vorbirii, îi spuse el pe când un alt bărbat o înșfăcă din spate. Toți fugarii ca voi mint când vine vorba despre numele lor. Dar te-am urmărit, Addie Watson. Știu cine ești cu adevărat. O să te întorci la stăpânul tău, cu copil cu tot și cu tâmplarul tău. Zâmbi amenințător. Și o să mă aleg cu o sumă frumușică de pe urma voastră.

Ea se străduia disperată să scape din strânsoarea bărbatului. Era înalt, zvelt, negru și cunoscut. Iar răceala din ochii albului avea ceva familiar. Icni, recunoscându-l pe căpitanul navei de sclavi care o dusese în Indii. Cu siguranță fusese foarte tânăr pe atunci, căci acum avea în jur de patruzeci de ani. Kondo, tovarășul lui crud, nu îmbătrânise deloc.

– Căpitane Trent, ești un animal!

Părea interesat.

– Tu erai printre amărâții ăia de i-am adus în Lumea Nouă? Ar trebui să-mi mulțumești că te-am scos din sălbăticia din Africa. Îi făcu un semn lui Kondo. Dacă era să se ia după hainele lui scumpe, comerțul cu sclavi îi priise căpitanului. Leag-o și du-o în celulă. Apoi ne ducem după fată. Dacă avem noroc, poate e și tâmplarul acolo.

Adia înnebuni la gândul că brutele acelea aveau să pună mâna pe Molly. „Ajută-mă, bunico!" Făcând apel la magia pe care nu o stăpânise bine niciodată, fugi de lângă Kondo

înainte ca acesta să apuce să o încătușeze. Pe când o rupea la fugă, în jurul ei ardea o flacără violet.

„Fugi, copilă!" In urma ei izbucniră strigăte, dar Adia ajunse la capătul cvartalului și o luă pe o stradă mai aglomerată. Majoritatea oamenilor erau negri și sigur ar ajuta-o să fugă dacă Trent venea după ea. Riscă și aruncă o privire în urmă și îi văzu pe Trent și pe Kondo bâjbâind orbește acolo unde îi lăsase. Nu păreau arși. Simțea că flacăra violet îi amețise, dar nu le provocase răni.

Mulțumindu-i bunicii, alergă restul drumului până la casa maiorului Blaine. Năvăli înăuntru pe când el ieșea din dormitor, pregătit să ia micul dejun.

– Adia! exclamă el. A încercat careva să te jefuiască?

Ea se uită la hainele ei răvășite.

– Mai rău – un vânător de sclavi a încercat să mă prindă ca să mă ducă în sud și mi-a spus că o să vină după Molly și după Daniel. Legea îi permite oare să ne fure pe mine și pe familia mea?

Maiorul se încruntă.

– Dat fiind că orașul își schimbă stăpânirea, legea e nesigură. O vreme, va domni anarhia.

De asta se și temea.

– Daniel mi-a spus că armata britanică se pregătea să evacueze foștii sclavi și loialiștii în Noua Scoție. Ne puteți ajuta să ajungem la bordul unei asemenea corăbii?

– Da, dar primele pleacă de-abia peste câteva săptămâni în Noua Scoție. Încă mai negociem cu americanii. Vor să aibă dreptul de a înregistra fiecare bărbat, femeie și copil de culoare din oraș. O să fie înscrieri, liste și certificate.

– Domnule, avem nevoie de ajutor acum! Se uită la maior. Puteți face ceva pentru noi?

El își mijì ochii în vreme ce se gândea.

– Deși nu sunt gata noile transporturi spre Noua Scoție, după-amiaza o să plece un vas britanic în Anglia. Îl știu pe căpitan și cred că pot să-l conving să vă ia pe tine și pe familia ta. Puteți pleca așa repede?

– La Londra? Ideea era deopotrivă palpitantă și alarmantă. Gândindu-se la răutatea din ochii lui Trent, Adia acceptă pe dată.

–Atunci du-te acasă și ia-i pe Molly și pe Daniel. O să puteți lua cu voi doar lucruri ușor de cărat. O să trimit doi soldați să vă păzească. Când sunteți gata, veniți aici. O să aranjez să fiți duși la vas. Și Dumnezeu să vă aibă în pază!

Maiorul Blaine se ținu de cuvânt. Oamenii săi o însoțiră până acasă pe alt drum decât pe unde o lua ea de obicei. Daniel fu îngrozit să afle că încercase cineva să o prindă pe Adia. Începu să împacheteze în liniște puținele lucruri pe care le putea lua. Amândoi deveniseră experți când era vorba de plecat. Adia îi spuse unei vecine că plecau și din ce motiv, dar nu și unde. Apoi își părăsiră pentru totdeauna căsuța confortabilă.

Opt ore mai târziu, plecau din portul New Yorkului. Adia și Daniel stăteau la pupa, Daniel ținând-o pe Molly în vreme ce se uitau cum orașul se micșora în urma lor.

–N-am avut timp să-mi iau rămas-bun de la prietenii mei, zise copila cu tristețe.

–Îmi pare rău, draga mea, o consolă Daniel. Dar o să-ți faci prieteni noi în Anglia.

–Uite! Molly se înveseli pe dată și arătă spre proră. Sar pești mari!

–Mergem să ne uităm la ei.

Daniel o puse jos pe punte și o luă de mână.

–Vin și eu curând, promise Adia.

Soțul ei încuviință din cap, știind că Adia voia să-și ia rămas-bun de la orașul pe care îl iubea și care îi găzduise. Rămasă singură, Adia se rezemă de balustradă, încercând să-și stăpânească lacrimile. Nu putea spune că îi părea rău că nu aveau să ajungă în pustietatea din Noua Scoție. Îi plăcea la oraș, iar Londra o atrăgea. Ea și Daniel lucrau din greu, iar maiorul Blaine le dăduse douăzeci de lire, ca să înceapă o viață nouă în Anglia. Familia Adams avea să supraviețuiască, iar Molly urma să aibă parte de o viață mai bună.

Adia se pregătea să se alăture familiei ca să se uite cu toții la pești, când un marinar negru trecu pe acolo.

–Sunteți liber, domnule? îl întrebă ea dintr-odată.

Bărbatul se opri, uitându-se cu o privire caldă la ea.

–Da, coniță. Mergeți la Londra?

–Da. Făcu semn spre proră. Cu soțul și fiica mea.

Deşi era dezamăgit că nu era disponibilă, adăugă:

–O să vă placă Londra. Locuiesc mulţi africani acolo.

Observă că bărbatul avea un şirag de mărgele la gât şi bănui că avea şi un săculeţ cu poţiuni.

–Sunt şi preoţi africani? îl întrebă ea cu glas scăzut.

El atinse din instinct săculeţul ascuns sub cămaşă.

–Da, coniţă. O cercetă atent. Sunteţi vrăjitoare?

–Nu, dar am nişte puteri şi aş vrea să învăţ să le folosesc.

–O să găsiţi preoţi şi preotese care să vă călăuzească în Londra. Să aveţi norocul de partea dumneavoastră şi a familiei, coniţă. Înclină din cap şi apoi se întoarse la treabă.

Ea se uită din nou la mare. Coasta americană era doar o linie subţire şi întunecată la orizont. Înăuntrul ei se amestecau sentimente puternice, şi pentru prima oară simţi că nu fugea de ceva, ci se ducea într-un loc mai bun. „Bunico, oare o să găsesc ce caut în Londra?"

„Da, copilă. Libertate, îndrumători, destinul. Pe toate le vei găsi acolo. Dar mai ales destinul."

capitolul 17

Nikolai se întrebă ce părere avea Jean Macrae de casa lui cu pardoseală rece, pereţi albi şi ţesături colorate. Simplitatea i se părea liniştitoare, dar stilul era ţărănesc, nu aristocrat.

Spunându-şi că nu conta ce credea Jean, o conduse afară pe strada pietruită. Ea cerceta totul cu interes în vreme ce mergeau în josul dealului.

Şi sătenii se uitau la ea. Deşi în Santola erau oameni de naţionalităţi diferite, părul roşcat era aşa rar, că toată lumea ştia că era străina care nu fusese sclavă. Pe când se apropiau de port, Nikolai se gândi să îi ia o pălărie, ca să nu i se ardă faţa. Apoi îşi aminti că urma să plece peste câteva zile.

Avea să plece, luând cu ea acea independenţă feroce, trupul fermecător şi cunoştinţele de magie.

Când se opriră pe terasa de deasupra zonei unde se repara corabia, el îi spuse cu asprime:

- Nu pleca, Jean. Nu încă. Vreau să învăţ mai multe despre magie. N-am primit o educaţie corespunzătoare. Trebuie să învăţ cum să-mi folosesc puterile pe de-a-ntregul. O să fiu mai eficient în ceea ce fac.

- Cu siguranţă vrei să înveţi şi pentru binele tău. Se uită la el întrebătoare. De obicei, talentul aduce cu sine o dorinţă arzătoare de a-l folosi. Ai nevoie de instruire, dar mă îndoiesc că sunt cea mai nimerită persoană care să ţi-o ofere. Sunt prea multe între noi.

- Eşti cea mai potrivită pentru că eşti singura disponibilă, îi spuse el direct. Trecu un şir de măgari, aşa că el luă pălăria de paie de pe capul unuia şi i-o puse pe cap. Dacă nu eşti atentă, pielea ta albă şi frumoasă o să fie de un roşu aprins.

Ea râse şi îşi potrivi pălăria ca să nu îi cadă pe ochi.

- O să miros a măgar. Dar bănuiesc că e mai bine decât să mă ard.

- Vreau să fii sănătoasă ca să îmi răspunzi la întrebări, nu ameţită de la insolaţie.

- Apropo, sunt istovită. Aş vrea să mă întorc acum.

Aducându-şi aminte că stătuse inconştientă zile la rând, se întoarse ca să o conducă în susul dealului.

- Când te străduiai să struneşti furtuna, ce se întâmpla?

Jean păru gânditoare.

- Nu sunt foarte sigură, dar furtuna mi-a dovedit că am moştenit o bună parte din talentul familiei Macrae de a simţi vremea. Am devenit mai conştientă de vreme de când am plecat din Londra. Poate că sunt mai pricepută acum fiindcă mă aflu mai departe în sud. Dar, deşi simt cum va evolua vremea, nu am puterea intrinsecă de a controla furtunile. De-aia a trebuit să mă folosesc de puterea ta. Se încruntă. Îmi pare rău că n-am avut mai mult timp să te pregătesc. Am auzit că este tulburător şi dureros ca puterea să-ţi fie luată atât de brusc. De obicei, combinarea puterilor se face după o discuţie atentă şi o pregătire treptată. Şi doar între prieteni.

Deşi fusese o experienţă dureroasă, el flutură din mână a nepăsare.

– Acțiunile tale erau necesare. Dar la un moment dat am simțit o altă energie, de parcă era prezentă altă persoană. Mi s-a părut oare?

– Ai intuit bine, îi zise ea. Eram pe cale să pierd controlul și știam că nu aveam puterea să strunesc din nou furtuna. Așa că, în disperarea ce m-a cuprins, am încercat să văd dacă mă poate ajuta fratele meu, care e cel mai puternic vrăjitor al vremii din Anglia.

– Fratele tău ni s-a alăturat? întrebă el, revoltat de acel gând. Căzuse oarecum la pace cu Jean Macrae, dar cu fratele ei lucrurile stăteau altfel.

– Fără el, nava s-ar fi scufundat și ne-am fi înecat cu toții, sublinie ea. N-aș fi reușit să ajung la el de la o distanță așa mare dacă nu am fi fost uniți de o legătură puternică. Așa că și el a avut un rol decisiv în salvarea corabiei de furtună. Cu siguranță va trebui să renunți la dorința de a te răzbuna pe el.

– Fir-ar să fie, Jean Macrae, oare n-o să plătească nimeni din familia ta pentru nedreptatea înfăptuită? izbucni el, furios din cauza cerinței îndrăznețe.

– Dacă tata ar fi în viață, v-aș pune pe amândoi într-o cameră, ca să vorbiți despre ce s-a întâmplat în ziua când ai fost luat prizonier. S-ar putea ca adevărul să fie diferit de ce-ți amintești. Dar, chiar dacă tata te-a trădat, eu și Duncan nu ți-am făcut nici un rău, zise ea cu ochii mijiți. *Nimic*. Ți-am salvat corabia și echipajul de furtuna aia puternică, și vei putea să lupți în continuare împotriva sclaviei, ca să nu mai pomenesc că ți-am salvat și ție viața. Asta șterge orice datorie pe care crezi că o are familia mea față de tine.

Furia îl năpădi. Voia să izbească pereții tencuiți ai celei mai apropiate case sau să ucidă un negustor de sclavi cu mâinile goale. Ar fi făcut orice ca să descătușeze violența pricinuită de furia pe care o ținuse în el.

Trăise ca să se răzbune, se agățase de răzbunare când zăcea cu spatele însângerat pe puntea unei galere sau stingându-se de sete în deșert. Voia să-l ucidă pe Macrae, care îi promisese un cămin și siguranță, apoi își încălcase cuvântul de parcă nu valora nimic. Voia să-l distrugă măcar pe Duncan Macrae, copilul preferat, adevăratul

fiu, care primise de-a gata ceea ce Nikolai își dorise cu atâta ardoare.

Dar trebuia să admită că vrăjitoarea avea dreptate. Ea și fratele ei nu îi făcuseră nici un rău direct, iar împreună salvaseră corabia *Justice* și echipajul ei. Fusese nevoie de toți trei – doar el și Jean Macrae nu făcuseră față.

Se străduí să-și aducă aminte atingerea minții fratelui ei la sfârșitul luptei cu furtuna. Oare ce fel de om era Duncan Macrae? Din nefericire, recunoscu că nu era nimic de detestat la energia bărbatului. Poate s-ar fi întâlnit și ar fi devenit prieteni dacă lucrurile ar fi stat altfel.

Deși Nikolai voia cu disperare să se facă dreptate, era un om care punea preț pe onoare. Acceptă cu amărăciune că Macrae, adevăratul trădător, nu mai era. Dreptatea pe care avea să o primească lordul scoțian trebuia să vină de la Dumnezeu, dacă exista, și credea în dreptate.

– Prea bine, zise el, detestând fiecare cuvânt care îi ieșea pe gură. Nu mă mai răzbun pe fratele tău și pe familia lui. Dar nu voi uita și nici nu voi ierta.

– Cum dorești. Urăște-ne dacă vrei, dar nu face rău familiei mele. Se opri, simțind cum se învârte totul cu ea, și se duse la un perete să se sprijine. Tre... trebuie să mă odihnesc.

Femeia aia afurisită părea pe punctul de a leșina. Oare de ce îi sugerase să meargă prin sat când tocmai se trezise după un leșin de trei zile? O luă în brațe și se gândi că folosirea magiei o făcuse chiar mai slabă, căci părea ușoară ca un fulg.

Ea opuse rezistență, dar cam fără vlagă.

– Dă-mi drumul.

Avea dreptate, nu trebuia să o atingă – atingerea lor avea un efect profund tulburător. Nu trebuia să simtă o dorință năvalnică pentru o femeie așa slăbită. O femeie pentru care avea sentimente contradictorii. Dar, cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât era mai greu să mențină o atitudine detașată.

Dacă o punea jos, probabil că avea să se prăbușească. Un măgar neîncărcat cobora dealul, așa că îi făcu semn

stăpânului. Omul aduse ascultător măgarul, ca Nikolai să o pună pe femeie pe spinarea animalului.

Jean se prinse strâns de coama răvășită a animalului.

– Mulțumesc. Îi zâmbi călduros stăpânului, ignorându-l pe Nikolai. Stăpânul era un berber arțăgos din nordul Africii, care o privea însă fermecat. Femeia era fără putință de tăgadă o vrăjitoare.

Când micul grup ajunse la casa lui Nikolai, Jean reuși să coboare de pe măgar și să-i mulțumească stăpânului acestuia, zâmbindu-i din nou. Când intrară, se uită deznădăjduită la treptele care duceau în camera ei.

– Poți să urci treptele? Sau să te car eu?

Ea se încruntă și începu să urce, sprijinindu-se de balustradă. El rămase tăcut cu doi pași în spatele ei, până când ajunse sus. Când se asigură că era în siguranță, îi spuse:

– Ai nevoie de mai multă mâncare. Și poate de o ceașcă de ceai. E un remediu tipic englezesc, nu?

Ea se întoarse și zâmbi strâmb peste umăr.

– Mi-ar plăcea.

În vreme ce porni spre bucătărie, el se gândi că avea să-i fie cu atât mai bine, cu cât avea s-o facă să plece mai repede de pe insulă.

Nu putea suporta însă gândul că ea avea să plece.

Ceaiul fierbinte îndulcit cu miere și servit cu pâine și brânză o întremă pe Jean. După a treia ceașcă, reuși să-l vadă limpede pe Gregorio. Hotărâse să renunțe la răzbunarea împotriva lui Duncan, așa că ea și familia ei erau în siguranță. În curând avea să revină în Marsilia, unde urma să le povestească prietenilor prin ce aventură trecuse înainte să se îmbarce spre casă. Acum stătea pe unul dintre scaunele din cameră, nu în pat, căci ar fi prea insinuant.

Desigur, mai era și problema cu căpitanul care voia să fie instruit în tainele magiei.

– Ți-aș putea găsi un Protector care să te învețe cum să-ți folosești puterea. Cu siguranță există bărbați în Marsilia care ar fi dispuși să facă asta.

– Ar fi mai ușor să lucrez cu un bărbat decât cu o femeie. Privi încruntat spre ceașca de ceai. Dar ești aici acum.

Jean se juca dusă pe gânduri cu cuțitul. Deși demonstrase că avea ceva talent în controlarea vremii, nu părea să aibă sensibilitatea la fier specifică bărbaților din clanul Macrae. Magia era un lucru așa complex, încât nimeni nu putea să înțeleagă totul pe deplin.

Dar putea să încerce.

– Ai vrea să văd ce puteri ai? îl întrebă ea. Am nevoie să mă lași să-ți intru în minte, dar n-o să te doară. Nu cum a fost în noaptea cu furtuna.

El se încruntă și mai mult în vreme ce cântărea în balanță propunerea ei și dezgustul care-l încerca la gândul de a-i permite să pătrundă în mintea lui.

– O să-mi poți citi gândurile sau să vezi ce am făcut în trecut?

– Gândurile se citesc rar, deși voi ști categoric ce simți. Își termină ceaiul. N-o să aflu nici detaliile unor momente importante, mai ales că n-o să le caut. Singurul meu scop este să-mi dau seama cât de mari îți sunt puterile. Dacă reușesc, o să știm mai bine ce potențial ai.

– Vreau să-mi pot folosi puterile pe care mi le-am înfrânat ca să supraviețuiesc. Sprâncenele lui întunecate se lipiră. Cu siguranță ura să aibă nevoie de cineva. Și n-o pot face singur.

– Nu sunt sigură că sunt ceea ce-ți trebuie, dar cel puțin pot să-mi dau seama ce puteri ai. Întinse mâinile spre el. Vrei asta?

El ezită.

– Nu-i ușor să am încredere în tine.

Dar voia orice fel de informații reușea ea să afle.

– Crezi că mie mi-e mai ușor să am încredere în tine? i-o întoarse ea cu asprime. M-ai răpit, m-ai amenințat că mă violezi și că mă faci sclavă, mi-ai amenințat familia. Sunt dispusă să te ajut pentru că misiunea ta e una nobilă, dar, dacă nu ai încredere în mine, pleacă și lasă-mă în pace.

– Vrăjitoareo, spuse el printre dinți, dar îi prinse palmele între ale lui.

Energia începu din nou să ardă ca o flacără vie între ei. În loc să-i reziste, ea intră în acel șuvoi de putere, lăsându-se purtată în labirintul minții lui.

În ciuda complexității trăirilor sale interioare, pasiunea, furia și idealismul erau ușor de citit până la un punct.

– Ești un căutător înnăscut. Capacitatea de a găsi lucruri, cum ar fi navele de piraţi, poate fi îmbunătăţită. Ai mari resurse de putere interioară, inclusiv abilitatea de a-ţi doborî adversarul şi de a-l lăsa inconştient folosindu-ţi doar energia mentală, dar mare parte a acestui potenţial e... cred că zăgăzuită e cel mai bun cuvânt. Ea căută în continuare. E ceva mai mult decât faptul că ţi-ai înfrânat puterile ca să te protejezi în vreme ce te maturizai. Mai e ceva la mijloc, ceva ce mi-e străin. Simt un alt fel de putere de partea cealaltă a barierei. Ba chiar am pătruns în acel câmp de energie în timpul furtunii, când eram disperată. Dar nu o pot aprecia cum.

– Cum pot să dărâm bariera?

– Nu ştiu. N-am mai văzut aşa ceva. Îşi lăsă mintea să plutească în jurul acelei surse necunoscute de energie. Cred că bariera e legată de moştenirea ta africană. Magia africană e cumva diferită de cea a Protectorilor, pe care o cunosc eu. Cred că cel mai bine ar fi să găseşti un vrăjitor african.

– Cum naiba să fac asta? şopti el.

– Unul dintre prietenii mei din Marsilia este african. Familia lui se ocupă şi ea cu transporturile navale, aşa că şi-a pus căpitanii să-i găsească un preot african. Preotul a vizitat Marsilia şi a stat îndeajuns de mult cât să-l înveţe pe Moses ce voia să ştie. Poate că Sekou va dori să vină aici la tine. Cred că Moses ştie unde să-l găsească.

– Asta dacă prietenul tău îl va ajuta pe bărbatul care te-a răpit. Nikolai îşi trase mâinile şi se încruntă. Ţi s-a făcut tare rău când ţi-am povestit prin ce-au trecut sclavii. Urăşti ideea asta îndeajuns de mult cât să mă ajuţi să lupt?

Ea ridică din sprâncene.

– S-ar putea să nu poţi pune capăt sclaviei de unul singur, dar ai dovedit că poţi schimba în bine viaţa anumitor oameni. Eu nu pot nici măcar asta să fac. Deşi îţi susţin cauza din tot sufletul, mă tem că nu-ţi sunt de ajutor.

– Dacă mă înveți, atunci lucrurile se schimbă. O să caut un vrăjitor african, dar ar putea să-mi ia ani buni. Orice învăț acum mă va face mai eficient cât timp aștept instruirea potrivită.

Pasiunea lui pentru această cauză era arzătoare, fapt pentru care ea îl invidia. Nu fusese nicicând mai fericită decât când luase parte la lupta de eliberare a Scoției. Dorința năvalnică de libertate exista în sufletul oricărui scoțian, iar această dorință fierbinte a lui Gregorio stârnea un ecou în adâncul ei. Însă avea puteri limitate.

– Nu sunt africancă și vreau să mă duc acasă. Dar o să te învăț ce pot până plec.

Ochii lui scoteau văpăi.

– Faci un legământ de sânge?

– E nevoie? Dacă nu e de-ajuns cuvântul meu, n-o să schimbe nimic dacă fac un legământ de sânge. Îi veni în minte o amintire vagă. Asta dacă nu cumva e magie în sânge și eu nu știam.

– Ritualul are ceva magic, deși voi, protestanții din nord, nu recunoașteți asta. Scoase pumnalul și își crestă palma stângă, apoi întinse către ea mânerul armei. Și da, simt că e nevoie, deși nu-ți pot explica de ce.

Jean știa că nu trebuia să se pună cu intuiția unui vrăjitor, chiar și cu a unuia a cărui putere nu era cizelată.

– Aș vrea să-mi folosesc propriul cuțit. Se întoarse cu spatele la el și se aplecă pentru a-și ridica tivul, apoi se întoarse cu cuțitul în mână.

Străduindu-se să nu tresară, își crestă puțin palma stângă și i-o întinse. Partea stângă era mai aproape de inimă. Se întrebă dacă Gregorio era conștient de motivul pentru care alesese mâna stângă.

Pe când începu să vorbească, o cuprinse un val de energie pură și sublimă.

– Jur că mă voi opune mereu sclaviei în toate modurile posibile, chiar cu prețul vieții mele. Nu era convinsă de unde veneau cuvintele acelea, dar cu siguranță nu din mintea ei conștientă. Întâlni privirea lui Gregorio. Mai jur să-ți împărtășesc tot ce știu, ca să te ajut în lupta ta dreaptă.

Îşi împreunară mâinile, sângele se amestecă, iar lumea se învârti cu ei. Energia se dezlănţui în cameră ca o furtună, cufundând totul în haos. Jean căzu în genunchi de pe scaun. Era într-un tunel de energie care vâjâia de la un trecut necunoscut la un viitor neştiut. Ţipetele sufletelor şi ale întâmplărilor inimaginabile treceau prin ea, sfâşiindu-i trupul şi mintea. Îl strânse pe Gregorio de mână, nefiind prea sigură cine salva pe cine.

Se auzi un zgomot, şi energia se disipă. Când văzu mai limpede, se trezi în genunchi pe jos, cu degetele împreunate cu ale lui Gregorio. Era ghemuit lângă ea, iar pe faţă i se citea istovirea.

Iar lângă ei stătea o africancă apărută de nicăieri. Deşi purta o rochie de inspiraţie europeană şi un turban alb, şiragurile de mărgele de la gât şi de la încheieturile mâinilor îi dădeau un aer exotic. Avea în jur de treizeci de ani, o piele neagră şi netedă şi un trup puternic şi mlădios. Zăcea întinsă pe spate într-o rigiditate vecină cu moartea. O desagă brodată, din piele de animal, îi atârna de un umăr.

Întrebându-se de unde naiba apăruse femeia, Jean se târî cei câţiva paşi care le despărţeau şi încercă să-i găsească pulsul, deşi mâinile îi tremurau.

Femeia tuşi, apoi trase aer în piept şi îşi deschise mirată ochii negri. Se uită la Jean şi la Gregorio cu atenţie.

- Când sunt? întrebă ea cu uşurare în glas.

- Eşti pe insula Santola, îi răspunse Jean.

- Nu *unde*, zise femeia cu fermitate. Ci *când*?

capitolul 18

Când? În timp ce Nikolai se holba, Jean îi răspunse:

- Suntem în 1753.

- Magia a funcţionat, zise femeia cu răsuflarea întretăiată.

Închise ochii şi rămase întinsă, cu pieptul urcându-i şi coborându-i uşor. Jean se uită la Nikolai mirată.

- Ştii cine e?

– N-am mai văzut-o în viaţa mea. Nikolai reuşi să se ridice fără să cadă, deşi era cât pe ce să se prăbuşească. Nu mai avea nici un dram de energie în trup, ca atunci când o ajutase pe vrăjitoarea scoţiană să lupte împotriva furtunii. E ciudat, pentru că ştiu pe toată lumea din Santola. E o străină pe o insulă unde nu sunt străini.

Îi întinse mâna lui Jean Macrae.

Ea îi acceptă ajutorul ca să se poată ridica. Deşi părea la fel de istovită ca el, o scânteie se aprinse între ei când se atinseră.

– Arată ca o persoană care a făcut o vrajă puternică şi abia a supravieţuit, zise Jean pe când o studia pe femeia care nu se mişca. Faptul că simţim la fel înseamnă că a folosit nişte energie de la noi doi ca să ajungă aici.

Din moment ce femeia nu locuia pe insulă, exista o singură posibilitate, deşi părea incredibil.

– Oare a ajuns aici din alt loc folosindu-se de puterea magiei?

– Am auzit că există o mână de vrăjitori puternici care pot călători dintr-un loc în altul, deşi n-am întâlnit pe nimeni care să facă aşa ceva. Este una dintre acele puteri magice care pare doar un mit. Dar altă explicaţie mai bună nu am. Jean se încruntă. Ar trebui să încercăm să o ridicăm şi să o punem pe pat.

– Nu ştiu dacă vom reuşi asta în starea în care ne aflăm acum. Cred că momentan stă bine pe covor. Luă o pătură de pe pat şi o acoperi pe femeie.

Jean puse o pernă sub capul străinei.

– Nu cred că e doar din alt loc. Uită-te la croiala rochiei. N-am mai văzut aşa ceva. Cred că vine din alt timp. Din viitor.

Nikolai fluieră uşor.

– Aşa s-ar explica întrebarea ei. Oare e posibilă o asemenea călătorie?

– N-am mai auzit de cineva să călătorească în timp, dar asta nu înseamnă mare lucru. Nu sunt o expertă în tainele magiei. Jean îngenunche din nou lângă femeie, uitându-se la şiragul de mărgele de la încheietura stângă. Erau mărgele mari şi negre dintr-un material ciudat amestecate cu mărgele mai mici din piatră neagră

transparentă. Brăţara aia are ceva magie. Privită cu ochi de vrăjitor, i se vede puterea arzătoare. Poţi să vezi? Relaxează-ţi ochii şi caută modelele de energie, nu doar la suprafaţă.

El îşi aţinti privirea asupra brăţării şi încercă să-şi relaxeze ochii. Văzându-l că se încruntă, Jean spuse:

– Încearcă să te uiţi prin ea, mai degrabă decât la ea.

Urmându-i sfatul, îşi relaxă ochii şi îşi dădu seama brusc că brăţara chiar ardea cu o putere ciudată. Văzu o lumină albă strălucitoare, mărgelele mari fiind cele mai sclipitoare.

În jurul femeii inconştiente se vedea şi o scânteiere inegală şi de mică intensitate. În jurul lui Jean Macrae era o strălucire aurie mai puternică. Se uită fix la propria mână şi văzu culoare transparentă în jurul trupului, dar nuanţa era de un roşu întunecat.

– Doamne sfinte, zise el. Da, văd. Aşa văd vrăjitorii? O primă lecţie cu adevărat minunată.

Se aplecă şi se întinse spre brăţară. Jean îl prinse de încheietură.

– N-o atinge! Nu fără să ştii mai mult. Brăţara e vrăjită. Îi arătă un loc gol pe brăţară. Elasticul care ţinea la un loc mărgelele era puţin ars. Se pare că una dintre mărgelele mai mari a ars, iar asta poate face parte din vraja care a adus-o aici. Şi nici desaga să nu i-o atingi. Se încruntă în vreme ce o cerceta cu privirea pe femeia adormită. Care e povestea ta, doamnă?

– Bănuiesc că ne va spune când o să se trezească. Momentan, are nevoie de odihnă şi de hrană.

Nikolai avea suficientă putere cât să toarne ce mai rămăsese din ceaiul rece într-o ceaşcă. Ridică uşor capul femeii şi duse ceaşca la buzele ei. Femeia bău jumătate de ceaşcă fără să deschidă ochii. El îşi propuse să-i ceară bucătăresei să facă mai multă ciorbă.

Când el se ridică, Jean zâmbi strâmb.

– Eşti sigur că vrei să descoperi mai multă magie? Viaţa marilor vrăjitori nu e uşoară.

– O, da, zise el încetişor. Vreau să aflu mai multe. O cercetă cu privirea pe femeia necunoscută, care se odihnea

liniştită. Şi poate că strămoşii mi-au trimis pe cineva să mă instruiască.

Adiei îi bubuia capul când se trezi, dar era încântată să vadă că se dusese într-un alt loc şi-n alt timp. Călătoria ei periculoasă prin celelalte lumi înfiorătoare nu fusese în zadar. Se sprijini cu grijă într-un cot. Avea sub cap o pernă şi era învelită cu o pătură, pe un covor oriental scump, în vreme ce cu un braţ strângea protector desaga de medicamente.

– Bună dimineaţa, sunt Jean Macrae, se auzi o voce moale. Aţi dori să beţi ceva?

Jean Macrae era fata drăguţă şi roşcată pe care Adia o văzuse când ajunsese în locul acesta. Părea foarte tânără, dar era stăpână pe ea.

– Vă rog. Gâtul Adiei era atât de uscat, că abia putea vorbi.

Fata îi aduse un pahar cu suc de fructe rece. După o primă înghiţitură lungă bine-venită, Adia îşi dădu jos baticul şi scutură zecile de codiţe mici care îi încadrau părul lung. Coafura părea să fi călătorit mai bine decât ea. După ce termină sucul de fructe, Adia zise:

– Mă numesc Adia Adams.

– Veniţi din viitor?

Adia se uită la Jean şi îşi dădu seama că nu era aşa de tânără cum părea la prima vedere.

– Sunteţi isteaţă, dar desigur sunteţi o vrăjitoare puternică.

Fata râse.

– Nu chiar puternică. Dar am trăit printre vrăjitori mari.

Simţindu-se mai întremată, Adia se ridică.

– Am multe de explicat. Vă chemaţi soţul ca să vă pot spune povestea mea?

– Căpitanul Gregorio nu e soţul meu, sublinie fata.

– Nu? făcu Adia surprinsă. Când m-am uitat la voi doi, am văzut o legătură evidentă.

– Poate că da, dar nu e una între iubiţi sau prieteni. Poate între duşmani. Sau, uneori, între oameni deveniţi tovarăşi la nevoie. Fata se duse spre uşă. O să vă trimit

mâncare cât îl caut. Scutură din cap în vreme ce pleca. *Soțul* meu?

Amuzată de încăpățânarea fetei de a nu accepta ce era evident, Adia cercetă încăperea. Icni când păși pe terasă și văzu marea și cercul întrerupt de insule. Unde era acest loc? Cei doi oameni pe care îi cunoscuse erau albi și vorbeau engleza, dar majoritatea oamenilor pe care îi văzuse în satul de mai jos erau africani.

Insula îi amintea un pic de Indii, dar lumina era diferită. Poate era în Mediterană? Cu siguranță era un loc unde nu mai fusese niciodată. O potopi un val de amețeală, și se așeză pe o băncuță înainte să leșine. *1753.* Deși alesese această cale, gândul că era posibil să nu-și mai vadă niciodată căminul și familia o umplu de durere. Se strânse covrig, înfășurându-și brațele în jurul corpului, tremurând de șoc și durere.

Amețeala îi trecu treptat. Motivele pentru care risca să facă o vrajă atât de periculoasă erau la fel de întemeiate ca întotdeauna, și măcar se părea că ajunsese într-un loc primitor. Avea să supraviețuiască, așa cum făcuse mereu.

Spera să vină cineva repede cu mâncarea. Era lihnită.

Nikolai își ridică privirea când ușa de la biroul lui se deschise. Deși încercase să lucreze la registre cu Louise, nu se putea concentra foarte bine, iar femeia se cam enervase.

Jean intră în birou. După ce dădu din cap politicos înspre Louise, zise:

– Căpitane, Adia Adams, vizitatoarea noastră, s-a trezit și vrea să discute cu amândoi.

El aproape sări din scaun. Cele douăzeci și patru de ore de când femeia misterioasă apăruse se scurseseră cu o încetineală chinuitoare.

– Prea bine. Louise, registrele tale par în ordine, așa că nu mai ai nevoie de mine.

– Mă uimește cum un bărbat care se luptă cu proprietarii de sclavi cu mâinile goale profită de orice scuză ca să scape de registrele contabile, zise Louise supărată.

– Poate că, dacă registrul ar riposta, ar fi mai interesant, spuse el pe când traversa încăperea.

Isabelle zbură de pe creangă şi veni pe umărul lui. Nikolai scărpină gâtul papagalului.

– *Ma belle*, rămâi şi ţine-i lui Louise de urât.

Puse pasărea la loc pe creangă, unde se tot bâţâia de pe un picior pe altul.

– Isabelle o să fie o companie mai plăcută decât ai fost tu, zise Louise şi se concentră din nou asupra registrului. Don'şoară Macrae, am o cremă care protejează pielea albă de soare. O vă să trimit puţintică.

– Mulţumesc. Aş aprecia tare mult, zise Jean, surprinsă de ofertă.

Nikolai o pofti pe Jean să o ia înainte în sus pe scări. În vreme ce urca, îl întrebă peste umăr:

– Louise e slujnica ta?

– Printre altele. Se descurcă de minune cu cifrele, aşa că una dintre sarcinile ei de bază e să se ocupe de registrele pentru transportul naval din care trăieşte insula în mare parte. Locuieşte la două case distanţă, aşa că vine des pe aici. Are grijă de Isabelle când sunt plecat. Cred că pasărea aia nevolnică o place pe Louise mai mult decât pe mine.

Când intră în camera lui Jean, nu o văzu pe musafiră, aşa că se duse pe terasă. Adia stătea lângă perete, admirând peisajul.

Când Jean şi Nikolai păşiră pe terasă, se întoarse să îi salute. Era o femeie înaltă, cu o prezenţă impunătoare.

– E un loc superb, zise ea într-o engleză cu uşor accent. Parcă i-aţi spus Santola, căpitane Gregorio?

El încuviinţă din cap.

– Insula este un sanctuar pentru cei care au fost eliberaţi din jugul sclaviei. Suntem în vestul Mediteranei.

– Un sanctuar pentru sclavii eliberaţi? Nu-i de mirare că am ajuns aici.

– Am fost sclav, zise el, mânat de intuiţie. Şi dumneata?

Femeia încuviinţă din cap.

– Din moment ce suntem în Mediterana şi sunteţi alb, înseamnă că aţi fost făcut sclav de piraţii berberi?

– Da. Dar nu sunt doar alb. Bunica mea a fost africancă, la fel ca dumneata.

Adia făcu ochii mari de mirare când auzi asta.

– Oare de aceea m-a adus magia aici?

– Madame Adia, de unde şi din ce perioadă veniţi? o întrebă Jean. Mor de curiozitate.

– Staţi jos, vă rog, o să avem multe de discutat. Adia se duse sub zona acoperită şi se aşeză pe un scaun aflat în faţa băncuţei. Nikolai şi Jean se aşezară pe băncuţă, cât mai departe unul de altul. Vin din Londra anului 1787.

Urmă o tăcere adâncă. Deşi el şi Jean deduseseră că Adia călătorise în timp, fură şocaţi să audă aşa ceva. Îi veniră atâtea întrebări, că îi vâjâia capul. Întâi de toate...

– De ce aţi venit?

Îl sfredeli cu privirea.

– Misiunea mea e să găsesc războinici care să se alăture luptei împotriva sclaviei.

Cuvintele ei îl săgetară ca un fulger.

– Doamne sfinte, oamenii luptă împotriva sclaviei şi pe vremea dumitale?

– Cred că asistăm la începutul sfârşitului, deşi va fi o luptă îndelungată. Expresia ei deveni uşor gânditoare. Cred că mai bine o iau cu începutul. M-am născut în Africa de Vest, nu departe de Coasta Sclavilor. Când eram copilă, am fost prinsă de negustorii de sclavi şi dusă în America. Mai întâi în Indii, apoi în Carolina. Se opri. Suntem în 1753, nu? Tocmai fusesem luată în sclavie!

– Mi-e greu să înţeleg ideea de călătorie în timp, zise Jean. Poţi fi în două locuri în acelaşi timp?

– Trebuie, zise Adia cu tristeţe. Dar nici eu nu înţeleg prea bine.

– Aţi fost sclavă în America, dar aţi ajuns aici din Londra? Cum aţi evadat? o întrebă Nikolai, nerăbdător să audă mai mult.

Adia răsucea mărgelele brăţării, căci nu-şi putea ţine locului degetele lungi.

– E complicat. Treisprezece dintre coloniile americane s-au răsculat împotriva Angliei, în 1776. Doreau

să fie libere. S-au ţinut multe discursuri frumoase, dar, desigur, voiau libertate pentru albi, nu pentru sclavii africani. În vocea ei se simţea amărăciunea. Aşa că englezii au oferit libertate oricărui sclav care trecea de partea lor şi lupta cu rebelii.

Nikolai fluieră uşor.

– Au acceptat mulţi propunerea englezilor?

– Mulţi, mulţi. Unii au fost prinşi şi pedepsiţi, câţiva au fost spânzuraţi, dar nimic nu i-a oprit pe unii să încerce. Chiar şi sclavii marelui general american Washington, despre care se spunea că e un om bun în multe privinţe, fugeau ca să fie liberi. Adia se ridică din scaun şi începu să se plimbe nervoasă pe terasă. Eu şi soţul meu aparţineam aceluiaşi stăpân, dar eu am fost ţinută în oraş, iar Daniel pe plantaţie, aşa că ne vedeam rar. El s-a dus la englezi şi a trimis după mine când a putut să ne ofere o casă mie şi fiicei noastre. Rebeliunea a durat şapte ani lungi.

Nikolai vedea cu ochii minţii coşmarul prin care trecuse el însuşi pe măsură ce Adia povestea.

– Aşadar, v-aţi câştigat libertatea când britanicii i-au învins pe colonişti?

– Nu. Adia părea tristă. Rebelii au câştigat, şi englezii au plecat.

– Anglia a *pierdut*? icni Jean. Cum de i-au înfrânt coloniştii?

– Le-a păsat mai mult. S-au luptat pentru casele şi proprietăţile lor, iar bătăliile s-au purtat chiar în pragul caselor lor. Adia se sprijini de balustradă, cu o privire pierdută. Desigur, stăpânii îi considerau pe sclavi parte din acea proprietate. Voiau aşa mult să ne întoarcem, încât, potrivit tratatului de pace, aveau dreptul să-şi ia sclavii înapoi. Imediat ce englezii au capitulat, proprietarii americani de sclavi au început să trimită la New York oameni care să ne prindă şi să ne ducă iar la ei, în lanţuri.

– Cum de aţi fugit din America? o întrebă Jean pe un ton scăzut.

Adia se lumină la faţă.

– Mulţi ofiţeri britanici nu voiau să-şi calce cuvântul pe care ni-l dăduseră, deşi eram doar nişte bieţi africani, aşa că au aranjat să evacueze atât foşti sclavi, cât şi loialişti. Majoritatea au fost trimişi în Noua Scoţie, dar câţiva dintre noi, inclusiv eu şi Daniel, am fost urcaţi la bordul navelor care se duceau spre Anglia.

– Şi de atunci locuiţi în Londra? o întrebă Jean.

Adia încuviinţă din cap.

– Aproape am murit de foame în primul an, pentru că nu aveam de muncă, dar măcar eram liberi şi ne aveam unul pe celălalt. Daniel este un tâmplar iscusit şi, în cele din urmă, a găsit un loc de muncă stabil. Eu lucrez într-o brutărie. Avem o casă şi încă un copil, un băieţel. Vocea i se înăspri. Dar nu am uitat de anii de sclavie.

– Aşadar, dumneata şi soţul dumitale aţi pus bazele unei mişcări împotriva sclaviei? o întrebă Nikolai.

– Nu noi. Nu este o problemă pe care noi, africanii, să o putem rezolva singuri, pentru că nu avem putere. Mulţi cred că nu suntem mai presus de animale. Îşi alegea cuvintele cu grijă. Albii trebuie să se implice ca să aibă loc o schimbare. Trebuie să conducă această mişcare, pentru că albii ascultă cel mai bine de alţi albi. În primăvara lui 1787, cam doisprezece englezi, majoritatea quakeri[1], au pus bazele unei mişcări împotriva sclaviei, dar e foarte slabă. Cel mai bun profet al nostru spune că moartea unui singur bărbat ar putea pune capăt mişcării pentru încă o generaţie sau chiar mai mult.

– Aşa că aţi venit să căutaţi aliaţi în lupta împotriva sclaviei, zise el încetişor. Dar atunci de ce aţi călătorit înapoi în timp? Cu siguranţă sunt oameni în epoca dumneavoastră dispuşi să-şi dea viaţa, ca mine.

– Nu e suficient să vrei să mori. Trebuie mai mult.

– Aşa că aţi căutat vrăjitori să vă ajute? o întrebă Jane încruntată.

– Darul magiei îl avem şi noi, îi răspunse Adia. În Londra locuiesc câteva mii de africani. Suntem din multe triburi. Tribul meu, Iske, este mic, ascuns între Yorube

[1] Membru al unei secte protestante pacifiste şi austere, întemeiată în secolul al XVII-lea şi răspândită în Anglia şi în SUA (n.tr.)

şi Ife, dar suntem vestiţi pentru puterile noastre magice incredibile. Deşi mă trag dintr-o familie de preoţi, am fost răpită la o vârstă fragedă, aşa că nu am fost instruită cum să-mi folosesc puterile. Pot să fac lucruri mărunte – datorită magiei, am reuşit să ajung împreună cu fiica mea la soţul meu, dar nu sunt o preoteasă adevărată.

– Mi-am dat seama că magia mea funcţionează cel mai bine în situaţii-limită, îi zise Jean cu interes. Aşa a fost şi în cazul dumneavoastră?

– Într-adevăr. Disperarea e un factor declanşator foarte eficient, zise Adia zâmbind slab. Dar am învăţat multe de atunci, căci comunitatea de negri din Londra are norocul să aibă preotese şi preoţi foarte pricepuţi. Datorită lor am puteri depline şi am devenit membră a cercului bătrânilor. Dată fiind vulnerabilitatea mişcării împotriva sclaviei, bătrânii s-au hotărât să apeleze la strămoşi ca să-i găsească pe cei care pot proteja şi alimenta mişcarea. Aici mă puteţi ajuta voi doi.

– Voi face tot ce-mi stă în putere, zise el cu însufleţire. Dar de ce eu?

– Nikolai Gregorio, eşti de acelaşi sânge cu mine. Închise ochii de parcă asculta o voce interioară. Amândoi suntem Iske. Cred că bunica mea a fost nepoata bunicii tale, aşa că suntem veri.

– De unde ştii? o întrebă el uimit.

– Tocmai mi-a spus bunica, îi zise ea direct. Când bătrânii au făcut marea invocaţie în Londra, nu ştiam nici dacă vom izbândi şi nici ce avea să însemne dacă reuşeam. Cred că am ajuns aici pentru că noi doi suntem rude de sânge, şi strămoşii aveau nevoie de legătura asta ca magia să poată funcţiona.

– Vei putea să te întorci la familia ta? o întrebă Jean.

Adia se întunecă la faţă.

– Sper că da. Cred că strămoşii te-au ales pentru că eşti Iske, însă ai şi suficient sânge de european cât să conduci albii, îi zise ea lui Nikolai. Poţi să mergi în cartierele londoneze în care un negru ar fi răpit sau bătut.

– El vă va fi de un real folos, adăugă Jean, dar mă îndoiesc că eu o să vă pot ajuta. Nu am cine ştie ce puteri şi cu siguranţă nu sunt războinică.

Adia o cercetă pe Jean cu toată intensitatea ochilor ei negri.

– Jean Macrae, eşti o parte esenţială a planului.

– Cum? o întrebă Jean nedumerită. Sunt de acord că sclavia este un rău fără margini, dar nu am fost sclavă ca să am determinarea celor care au trecut prin asta. Din moment ce nu sunt puternică, cu ce pot să vă ajut?

– Magia africană este un amestec echilibrat între energii masculine şi feminine, o lămuri Adia. Ca să facă o vrajă mică, un bărbat şi o femeie nu au nevoie să colaboreze, dar pentru vrăji foarte importante, cum ar fi apărarea acestei mişcări, trebuie să fie doi apărători – un bărbat şi o femeie. Amândoi trebuie să aibă puteri magice. Amândoi trebuie să urască sclavia şi să fie dispuşi să-şi rişte vieţile pentru a-i pune capăt. Se uita la amândoi cu privirea ei fermecătoare. Şi trebuie să formeze un cuplu ca să ducă la bun sfârşit această cauză măreaţă.

capitolul 19

– Un cuplu? zise Jean nevenindu-i să creadă. Se uită la Gregorio, care părea la fel de mirat ca ea. Amândoi se uitară imediat în altă parte. De ce să fie neapărat nevoie?

– Amestecul de energie feminină şi masculină creează o putere mai mare decât aveţi voi separat. Adia se uită la ei cu luare-aminte. De asemenea, posedaţi şi magii diferite. Puterile o să crească dacă se vor uni armonios, dar, ca să se întâmple asta, legătura dintre voi trebuie să fie trainică. Zâmbi. Pentru un bărbat şi o femeie, cea mai puternică legătură este şi cea mai intimă. Dacă vreţi să vă riscaţi vieţile ca să puneţi capăt sclaviei, atunci e mai uşor să cinstiţi viaţa decât să-i puneţi capăt.

– Poate că e mai simplu, zise Gregorio cu tristeţe. Dar nu mai uşor.

Jean se uită în jos la pumnii ei, cu faţa roşie de ruşine. Deşi în mintea ei se gândise cu plăcere cum ar fi ca Gregorio să-i fie amant, totul era doar poftă trupească şi iluzie. Dar era cu totul diferit să îi spună cineva

că trebuiau să fie un cuplu de dragul unei cauze măreţe. Se simţea şocată. Îngrozită.

Entuziasmată.

Încercând să-şi reprime acel gând, spuse:

– Adia, ne-ai spus că ai nevoie de oameni cu puteri magice, şi cred că o parte din energia care te-a adus aici a provenit de la mine şi de la Gregorio. Dar nu suntem vrăjitori puternici. Eu sunt din neamul Protectorilor, din sânul familiilor europene care au avut mereu putere şi-au ajutat pe alţii. Deşi am fost crescută în spiritul ăsta, sunt unul dintre cei mai slabi Protectori. Arătă spre Gregorio. El are potenţial să ajungă un mare vrăjitor, dar puterile sunt blocate şi nu le poate folosi. Cum de putem fi amândoi războinicii de care ai nevoie? Chiar dacă am deveni un cuplu, mă îndoiesc că am avea puterea de care e nevoie pentru a pune capăt unui sistem imens şi sinistru cum e sclavia. Mare parte a lumii este sub acest jug, care ia diverse nume. Ce putem face *noi*?

– Nu voi înşivă o să puneţi capăt sclaviei, zise Adia, cercetându-se în interior. Asta se va întâmpla când o masă mare de oameni se va ridica şi va striga „De-ajuns!" Sarcina voastră este de a apăra şi de a ajuta mişcarea de abolire, ca oamenii ăia să aibă curaj să se ridice împotriva asupritorilor.

– Spuneai că mişcarea era nouă în timpul tău. Va trebui să călătorim în timp ca să o protejăm?

Ideea nu-i surâdea deloc lui Jean.

– Cred că da. Adia zâmbi cu tristeţe. Să ştiţi că nu deţin toate răspunsurile. Strămoşii m-au adus aici şi mi-au arătat ce trebuie înfăptuit. Dar metodele lor... nu sunt aşa limpezi pe cât ne-am dori. Chiar şi bunica mea, a cărei prezenţă mi-a adus alinare când am fost răpită de negustorii de sclavi, îmi trimite doar senzaţii, nu şi instrucţiuni clare.

– Aşa e uneori magia, zise Jean. Îţi oferă doar o schiţă. Apoi trebuie să îţi dai seama cum să completezi ce lipseşte. Şi sunt prea multe lucruri lipsă în ceea ce descrii. Ce să facem în altă epocă? Vom putea oare să ne întoarcem? Cât de periculos e?

– Tot ce știu e că datorită magiei am ajuns în acest an – și n-am murit. Dar nu am alte răspunsuri pentru voi. Îmi pare rău.

Jean se încruntă, dându-și seama de adevărul spuselor Adiei. Dacă ea și Nikolai alegeau să o ia pe acest drum, aveau să o facă fără prea multe răspunsuri. Dar cât putea să știe cineva despre viitor? Nici măcar profeții nu aveau mereu dreptate. O cauză mare era demnă de riscuri enorme.

– Mai spune-mi despre Protectorii voștri, ceru Adia. Cum funcționează magia voastră? Intrați în transă și vă alăturați strămoșilor? Folosiți rădăcini, ierburi și ritualuri? Atinse desaga de pe umărul ei. Ai cu tine o trusă cu medicamente?

Jean scutură din cap, întrebându-se în câte feluri se putea aborda magia.

– În cazul nostru, magia trece de obicei prin minte. O persoană vede rezultatul dorit și folosește puterea pentru a înfăptui lucrul respectiv. Există exerciții mentale care te ajută să canalizezi acea putere. Anumiți Protectori lucrează cu poțiuni și cu magie ritualică, dar majoritatea își trag seva din forțele naturii.

– Ai voștri folosesc alte căi. Dar cu siguranță treceți printr-un ritual de inițiere ca să aveți puteri depline.

Jean se încruntă.

– Nu știu ce înțelegi prin inițiere.

– Ești inițiat când treci de la copilărie la maturitate, îi explică Adia. Ritualurile diferă de la trib la trib, dar scopul este să-i învățăm pe cei tineri ce este mai presus de lumea care se vede cu ochiul liber.

Jean își aminti ceva.

– Deși nu folosim termenul de inițiere, când un tânăr Protector ajunge la maturitate, există un ritual care presupune post, testarea puterilor și meditație profundă. Adesea cei tineri își descoperă abilitățile depline în timpul acestui proces. La sfârșit, are loc o ceremonie unde se rostește jurământul Protectorilor – și anume, acela de a-ți folosi puterile pentru binele comun. Drumul ei nu fusese cu peripeții. Deși făcuse jurământul cu mare credință

şi intensitate, când meditase nu avusese revelaţii deosebite. Şi, din păcate, nici un val brusc de putere.

– Aşadar, aveţi parte de o iniţiere. Adia se întoarse spre Gregorio, uitându-se speriată la el. Dar văd că tu nu ai fost iniţiat. Din cauza asta nu-ţi poţi folosi puterile pe deplin.

– Ştiu să-mi folosesc puterile, zise el tăios. Pot să aduc un bărbat în stare de inconştienţă printr-o simplă atingere. Se uită la Jean. Sau o femeie. Găsesc un vas cu sclavi la mii de leghe depărtare. Cu siguranţă pot să fac ce trebuie pentru această misiune.

Ea scuturâ din cap.

– Ce poţi face acum e doar o mică parte din ce ai putea să faci dacă ai fi instruit şi iniţiat cum se cuvine. Nu numai că ai avea nevoie de anumite puteri magice, ci va trebui să ai un mod magic de a vedea lumea. Asta nu poţi face.

– Vrei să spui că e prea târziu să fiu iniţiat? o întrebă el tăios.

Adia se încruntă şi mai tare.

– Teoretic, nu, dar ar fi mult mai periculos la vârsta ta. Este riscant şi cu flăcăi de treisprezece ani. Unii tineri mor în timpul iniţierii. De-a lungul anilor, ai lăsat bucăţi din sufletul tău în multe locuri. Trebuie să le regăseşti ca să poţi supravieţui iniţierii.

– Sufletul tău a fost fărâmiţat de viaţa ta dezrădăcinată? o întrebă.

– Într-adevăr. Bătrânii erau îngrijoraţi că n-o să supravieţuiesc, şi pe bună dreptate. Iniţierea mea a fost cel mai greu moment din viaţa mea, cu mult mai periculos decât evadarea din sclavie. Îşi găsea greu cuvintele. Iniţierea presupune... să mergi în alte lumi. Să vezi alte realităţi. Mai bine de atât nu ştiu să descriu. E un proces greu, ameţitor, înspăimântător şi periculos.

– Îmi dau seama că asta-mi lipseşte din viaţă. Nikolai se întinse mai mult pe băncuţă, vibrând de tensiune. O să fac orice e nevoie ca să dobândesc puteri mai mari. Învaţă-mă ce trebuie să ştiu.

Adia puse o mână protectoare peste desaga care îi atârna pe umăr.

- Te pot învăța, dar stările prin care vei trece în timpul inițierii pot fi periculoase. Ești puternic și bine clădit. Mă tem că ești prea dornic să conduci, să dai ordine și să-ți alegi propriul drum ca să poți urma strămoșii. Moartea ta ar fi o tragedie. Chipul i se schimonosi. Dacă te-ai pierde în una dintre celelalte lumi, ar fi... și mai rău.

- Era să mor de multe ori. Sunt dispus să risc din nou. Se uită la Jean cu ochii mijiți. Ai de gând să-mi interzici să încerc?

Ea râse mirată.

- De parcă aș putea să-ți interzic ceva! Nu-ți face griji, dacă o poți convinge pe Adia să te lase să încerci, eu n-o să mă amestec. Îi pieri buna dispoziție când își aminti de avertismentul Adiei. Deși, în mod ciudat, n-aș vrea să mori.

- Câtă generozitate din partea ta! Se uită din nou la Adia. Cum mă pregătesc pentru inițiere?

- Mai întâi, gândește-te de ce ar trebui să o faci. Întreabă-ți sufletul dacă ești pregătit pentru o asemenea provocare. Îi zâmbi cu tristețe. Căpitane, știi cum să îți scoți totul din minte și să meditezi? Nu am chef de glume. Trebuie să-ți golești complet mintea ca să auzi vocea naturii și a strămoșilor.

- Pot învăța, zise el cu încăpățânare.

- Atunci, încearcă asta, căpitane, în timp ce eu o să mă gândesc dacă să te trimit în ceva așa periculos. Nu voi face inițierea dacă nu sunt convinsă că vei avea șanse de reușită. Mângâie din nou desaga cu medicamente. Mai trebuie să-i caut și pe alții cu sânge african, căci o să am nevoie de ei pentru inițiere. Sunt africani pe insulă, nu-i așa?

- Da, plus câțiva cu sânge amestecat. O să ți-l trimit pe Tano. O să știe el. Căpitanul se ridică și zise: Acum o să mă duc să văd dacă îmi pot găsi liniștea interioară.

Adia se uită încruntată în urma căpitanului.

- E curajos, dar nu-și dă seama în ce se bagă.

- Viața e plină de lucruri pe care nu le cunoaștem îndeajuns, zise Jean cu amărăciune. Dacă nu va avea

o inițiere reușită, va avea de-ajuns de multă putere cât să ajute mișcarea aboliționistă?

– Nu prea cred. Adia își dorea să știe mai mult. Nu știu cum e mai rău: să-l las să încerce inițierea pentru care nu e pregătit, ceea ce ar fi tare periculos, sau să-l trimit într-o misiune care l-ar putea ucide, pentru că n-are puterea de-a face ce trebuie. Poate ar fi cel mai bine să nu fac nimic.

– Acum, că i-ai arătat că există posibilitatea ca sclavia să ia sfârșit, l-ai distruge dacă i-ai lua speranța, zise ea cu sinceritate. Mai bine învață-l ce trebuie să știe ca să supraviețuiască. Are o voință de fier. Poate îndeajuns de puternică încât să învețe chiar și cum să-și găsească liniștea interioară și să accepte anumite lucruri.

– Mai bine ceri focului să se facă apă, zise Adia cu pesimism. Un preot puternic poate face asta, dar mă îndoiesc că acest căpitan se poate controla într-o asemenea măsură. Supunerea și eliberarea sunt opusul firii sale.

Jean își dădu capul cu păr roșcat într-o parte.

– Te-ar fi trimis oare strămoșii dacă n-am fi în stare să ducem la îndeplinire misiunea?

– Cred că sunteți singurii care ar putea avea sorți de izbândă. Asta nu înseamnă că veți reuși. Adia își întinse mâinile în semn de frustrare. Invocația bătrânilor din Londra a fost puternică și făcută într-un moment de disperare. Am rugat strămoșii să ne dea o șansă, o șansă oricât de mică. Am sperat să ne aleagă pe Daniel și pe mine. Unul dintre ceilalți bătrâni ne-ar fi luat în grijă copiii dacă muream, iar amândoi am face orice ca să punem capăt sclaviei, chiar dacă șansele sunt foarte mici.

– Ești, cu siguranță, o preoteasă foarte puternică și ai devotamentul necesar. Ai idee din ce motiv misiunea nu v-a fost încredințată ție și soțului tău?

– Acum, că am ajuns aici, răspunsul e limpede, zise Adia încetișor. Daniel nu are foarte multă magie. Și categoric nu e preot. Și e Ashanti, iar printre bătrânii din Londra nu e nimeni Ashanti. Dacă ar fi existat o legătură de sânge, poate că am fi fost aleși. Însă eu sunt aici și el acolo, la mare distanță. Se gândise că era posibil să meargă amândoi sau să rămână împreună, dar nu că doar

unul din ei avea să facă această călătorie în timp. Măcar Daniel era cu copiii.

– Aşadar, strămoşii au hotărât să încerce cu Gregorio şi cu mine, crezând că suntem cei mai buni dintre cei mai slabi, observă Jean. Mi-ar creşte puterea dacă aş face şi eu ritualul de iniţiere? Lumea mi-a spus, asemenea căpitanului Gregorio, că am puteri pe care nu am învăţat să le folosesc.

– Ai fost deja iniţiată în tradiţia ta. Ar fi greşit să mergi pe un drum aşa diferit, zise Adia uluită. Dar e adevărat că nu ai atins potenţialul maxim de preoteasă. Dacă vrei, o să văd ce pot desluşi.

– Te rog, zise Jean şi întinse mâinile.

Adia îi luă mâinile micuţe şi delicate între ale ei şi simţi un val de putere. Pătrunse în mintea lui Jean, acolo unde sălăşluia magia.

– Ce ciudat. În mintea ta e o... încâlceală care nu lasă puterea să se lege de voinţă. Am mai auzit de aşa ceva. Există oameni care nu pot vorbi limpede, iar familia care m-a făcut sclavă avea un fiu care nu putea să citească, deşi era inteligent de felul lui. Ai un blocaj mental când vine vorba despre folosirea magiei.

Jean se încruntă.

– Da, mă aşteptam. Am simţit adesea că am ceva puteri, dar că nu le pot invoca aşa cum trebuie. Dar cum rezolv problema? Sau oare există o rezolvare?

– Habar n-am. Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştiu. Dar măcar ai fost iniţiată. Ai o şansă mai mare de a-ţi rezolva problema decât căpitanul. Îşi dădu capul într-o parte, căzând pe gânduri. Mai sunt feluri de magie pe care le foloseşti cu uşurinţă? Ai momente când puterea reuşeşte să străpungă acel blocaj?

– Când a fost o situaţie-limită, am reuşit să fac vrăji puternice. Îndeosebi atunci când eu şi membri ai clanului meu am încercat să scăpăm, după bătălia de la Culloden. Trupele guvernamentale erau peste tot, căutând rebeli pe care să-i masacreze, dar am reuşit să-mi protejez oamenii suficient de bine cât să ajungem acasă.

Adia începu să înţeleagă de ce magia o adusese aproape de Jean.

– Aşadar, eşti războinică?

Jean părea uimită.

– Poate că da. Sunt prea mică pentru a mânui bine sabia, deşi mă pricep la armele de foc. Cel mai folositor talent în timpul revoltei a fost magia, care a funcţionat destul de bine, pentru că eram disperată. Am mai avut un prilej, acum câteva zile. O furtună grozavă a lovit corabia lui Gregorio, şi era cât pe ce să ne scufundăm. Mi-am dat seama că am ceva din talentul familiei de a mânui vremea. Am reuşit să împrăştii furtuna, împrumutând putere de la căpitan şi de la fratele meu.

– Aşadar, te poţi descurca în situaţii-limită şi ai reuşit să faci ceva împreună cu Gregorio. Asta e bine, zise Adia. Mai există şi alte vrăji care ţi-au reuşit?

Jean ridică din umeri.

– Pot să văd în sticla de clarviziune, dar în general mă pricep la chestii domestice, ca, de pildă, să-mi păstrez îngrijite hainele şi înfăţişarea. E o magie foarte banală, pe care o fac automat.

– Poţi face asta? Vreau să ştiu şiretlicul. Când e vreun pericol, nevoia străpunge blocajul, ca să poţi avea acces la magie. Cu hainele şi înfăţişarea... Adia cercetă cu luare-aminte şi sinceră admiraţie îmbrăcămintea şi înfăţişarea moderne. Ai un păr superb, şi spui că faci asta pe negândite. Asta nu e ceva de neglijat.

– Crezi că întâmpin probleme când îmi propun să mă folosesc de magie fără a mă afla totuşi într-o situaţie disperată? întrebă Jean. Da, e logic. Cu cât e o situaţie mai complicată, cu atât voi reuşi mai bine să fac o vrajă folositoare. Mă întreb cum pot folosi informaţia asta ca să depăşesc blocajul.

– Mi-ai spus că Protectorii se folosesc de imagini mentale ca să facă vrăji. Poţi vedea canale limpezi, de flux continuu, între profunzimea puterii şi mintea ta conştientă?

Jean miji ochii la ea.

– Merită încercat. Mulţumesc, Adia.

– Dacă reuşeşti, atunci vei avea parte de o moarte sigură, zise Adia încetişor.

– E posibil, spuse Jean, care nu părea deloc tânără şi fragilă. Dar moartea nu cruţă pe nimeni. Eu şi Gregorio

am fi putut muri pe mare săptămâna trecută, alături de alte zeci de persoane, printre care şi sclavi tocmai eliberaţi, care abia reuşiseră să tragă aer în piept ca oameni liberi. Moartea prin înec n-ar avea nici un sens. Dar să lupţi împotriva sclaviei, da. Ezită. Când îmi duceam oamenii departe de Culloden, iar mii de trupe engleze vânau rebelii, m-am rugat lui Dumnezeu să ne ducă acasă în siguranţă. Ba chiar m-am tocmit cu Dumnezeu, oferindu-i viaţa mea, doar pentru ca oamenii mei să trăiască. I-am promis că voi face orice sacrificiu îmi va cere.

Cuvintele rostite fără nici o inflexiune subliniau disperarea pe care o simţise atunci.

– Şi eu am încercat să cad la învoială cu Dumnezeu. Nu pare să funcţioneze.

Jean zâmbi slab.

– Poate că de data asta ai noroc. Eu şi oamenii mei am ajuns acasă în siguranţă. Mulţi ani am crezut că nu mi se va mai cere nimic altceva. Aşa că mi-am petrecut jumătate din timp la Londra, ducându-mă fără vreun scop de la un bal la altul. În acei ani, am învăţat că trebuie să am un ţel în viaţă. Cred că, prin venirea ta aici, Dumnezeu îmi cere să îmi respect învoiala şi să risc totul pentru o cauză nobilă.

Aşadar, scoţianca luase o hotărâre – una nu tocmai uşoară.

– Jean Macrae, eşti o femeie curajoasă, îi zise Adia încet.

– Mai curajoasă decât tine? Nu cred. Ezită. Înainte să mă duc după Gregorio, ai putea să mă ajuţi să-i găsesc cu ajutorul minţii pe fratele meu şi pe prietenii mei din Marsilia? Vreau să ştie că sunt bine, dar nu am destulă putere să ajung la ei, din moment ce nu sunt într-o situaţie disperată.

Adia se gândi cu tristeţe că şi ea şi-ar dori să-şi liniştească familia din Africa, transmiţându-i că era bine.

– Desigur. Ce trebuie să fac?

– Trebuie să te ţin de mâini, ca să mă folosesc de puterea ta.

Adia o prinse de mâini pe Jean şi se relaxă. Simţi atingerea uşoară şi rapidă a minţii lui Jean în vreme ce fata stabilea o legătură de energie între ele. Urmă o tăcere

îndelungată, timp în care simți cum i se lua din putere. Apoi Jean răsuflă ușurată și îi dădu drumul.

– Mulțumesc. Am reușit să dau de ei ca să îi liniștesc și să le spun să nu se îngrijoreze.

– Domnișoară Macrae, tot o să se îngrijoreze.

Jean zâmbi.

– Da, dar nu așa mult. Se ridică și își plecă respectuos capul. Spune-mi Jean. M-am săturat să-mi aud tot timpul numele complet. Acum, să-l găsesc pe căpitanul Gregorio. Trebuie să stăm de vorbă.

După ce Jean plecă, Adia închise ochii. „Mulțumesc, bunico, pentru că mi-ai dat doi oameni așa puternici. Vor reuși oare doar ei doi să izbândească?"

De-a lungul anilor, pe măsură ce viața Adiei devenise mai ușoară, bunica îi vorbea din ce în ce mai rar, deși Adia încă îi simțea prezența. Azi, bunica îi răspunse limpede, dar nesigur: „Nu știu, copilă. Dar știu sigur că alții mai destoinici nu există".

capitolul 20

Lui Nikolai i se învălmășeau gândurile în minte în vreme ce pleca de acasă. Trebuia să se ducă în port și să vadă cum progresau reparațiile la corabia *Justice*. În schimb, se întoarse și o porni spre dealuri. Cel mai mult îi plăcea să se plimbe pe o potecă pe care mergeau caprele, care cobora până la marginea caldeirei, apoi în jos pe cărarea opusă spre mare.

O preoteasă venise din viitor pentru a lupta împotriva sclaviei la un nivel mult mai ridicat decât ar fi putut el cu corăbiile. Și trebuia să facă asta ca partener al lui Jean Macrae. Ideea îl îngrozea și îl stârnea deopotrivă. Era de înțeles de ce era stârnit, pentru că între ei arsese flacăra pasiunii încă de la început. Dacă totul s-ar fi redus la trup, ar fi făcut dragoste cu ea într-o clipă.

Dar chiar și cei mai desfrânați nu-și uitau cu totul mințile odată ajunși în pat, iar situația dintre el și vrăjitoarea scoțiană nu avea să fie niciodată simplă. Oare îi era frică de ea? Într-un fel, da. Nu era o frică la nivel

fizic - era de două ori cât ea, iar magia lui era la fel de puternică precum a ei, deşi diferită. Dar avea o putere emoţională asupra lui care îl ţinea la distanţă de frica... A ce oare? Adia îi spusese că îşi lăsase în multe locuri câte o bucată de suflet. O relaţie cu Jean Macrae i-ar lua o mare bucată din suflet, pe care exista riscul să nu o mai primească niciodată.

Coborî pe o potecă şi ajunse într-un golf izolat, întrebându-se cum să se liniştească îndeajuns încât să mediteze. Se gândea necontenit la Adia, la mişcarea împotriva sclaviei şi la Jean Macrae. Erau prea multe întrebări, prea multe posibilităţi. Ce presupunea o iniţiere? Cum se putea pregăti? Putea să pună el umărul la distrugerea sclaviei?

Golful era locul lui preferat, aproape invizibil de pe mare, dar avea o plajă liniştită, cu nisip negru. Se sprijini de peretele aspru ce mărginea fâşia îngustă de pământ şi se uită la valurile care se rostogoleau la ţărm în vreme ce încerca să mediteze.

Reuşi să-şi facă fiecare muşchi să se relaxeze, dar cu mintea avu mai puţin succes, şi, pe măsură ce timpul se scurgea, reuşea să se concentreze din ce în ce mai puţin. Încercă să se concentreze asupra dilemei dacă trebuia sau nu să încerce iniţierea. Inima îi spunea că da, dar oare acolo sălăşluia sinele lui cel mai profund?

Soarele trecuse de zenit când auzi:

- Ai făcut ceva progrese?

Tresări, supărat că nu îşi dăduse seama că vrăjitoarea scoţiană se apropia de el. Se deplasa cu agilitatea unei pisici.

Îşi ridică privirea chiar când ea se sprijinea de perete, la câţiva paşi în dreapta lui. Vântul sufla, lipindu-i materialul uşor al rochiei de trupul zvelt şi feminin. Deveni dureros de conştient fizic de prezenţa ei, reuşind să anuleze eforturile făcute pentru găsirea liniştii interioare.

Încercând să nu se mai gândească la cât de mult voia să o aibă, îi zise:

- Mai am mult până voi putea medita, dar am făcut ce mi-a cerut Adia. Simt că sunt sortit să trec prin ritualul de iniţiere, în ciuda riscurilor.

După privirea ironică pe care i-o aruncă Jean, era limpede că nu era mirată de concluzia la care ajunsese.

– Ai început să porți o desagă cu medicamente, ca Adia?

– Adia mi-a zis să rămân fidelă tradițiilor Protectorilor, zise Jean cu calm. Așa că, fiind o scoțiancă cu simț practic, am adus mâncare, nu poțiuni magice.

Scoase o carafă cu vin și o puse pe stânca dintre ei, apoi o bucată de brânză învelită în pânză și puțină pâine. Împărți pâinea și îi dădu lui bucata mai mare, apoi făcu la fel cu brânza.

– Poate că postul te ajută să fii în legătură cu spiritul, dar eu prefer să nu fiu flămândă.

El zâmbi și mușcă din brânză.

– Ești și tu bună la ceva, Jean Macrae.

– Dacă strămoșii vor să fim împreună, ar trebui să-mi spui Jean.

Înclină carafa ca să bea niște vin, mușchii gâtului ei palid devenind vizibili pe când înghițea. El era foarte conștient de fiecare respirație a ei, de fiecare mușchi care se mișca. De mirosul ei senzual și unic, care îl făcu să se gândească la iarba scoțiană, deși nu o văzuse și nici nu o mirosise în viața lui.

Ea îi întinse carafa.

– Când eram în Marsilia, îmi plăceau vinurile franțuzești ușoare. Mult mai bune ca berea. Și tu le iei din Franța?

– Da, dar unul dintre fermierii de pe insulă plantează viță-de-vie. Cu timpul, o să ne facem noi vinul.

De ce vorbea despre vin? Pentru că era mai ușor decât să discute ceva important.

Jean studie peretele dintre ei mai cu atenție.

– Cu siguranță oamenii tăi nu au făcut locul ăsta doar pentru a avea un colț plăcut unde să stai.

– Nu, insula a fost locuită în trecut. Majoritatea caselor vechi din sat au fost construite pe fundații vechi. Santola e presărată cu ruine.

– Pietrele astea sunt tare vechi. Își trecu mâna peste piatra aspră. Știi cine au fost primii locuitori?

– Cred că erau greci. Sau poate fenicieni. Sau amândouă popoarele. Mai mult ca sigur piraţi din neamuri diferite. Scoase o mână de nisip negru vulcanic pe care îl lăsă să i se scurgă printre degete. Numeroasele şi diferitele popoare ale Mediteranei. Cred că strămoşi de-ai mei. Malta e la răscrucea Mediteranei, iar prin venele maltezilor curge sângele a sute de popoare.

– Adia a zis că bunica ta era din neamul ei. Spune-mi, tu ai cunoscut-o?

– Da. Folami, bunica mea, s-a îngrijit cel mai mult de mine. El mai luă o mână de nisip, uitându-se la strălucirea neagră a particulelor vulcanice. Semăna cu Adia la chip şi la fire. Amândouă sunt africance puternice, loiale şi cu un aer misterios.

– Cum de-a ajuns bunica ta în Malta?

– N-a vorbit niciodată prea mult despre trecutul ei, dar cred că a fost sclavă în nordul Africii, până când a găsit-o bunicul, care era marinar maltez. Nikolai zâmbi. Poate făcea şi puţină contrabandă. Dar nu era negustor de sclavi. A luat-o de acolo şi s-a însurat cu ea în Malta. Nu l-am cunoscut niciodată – a murit pe mare când era mama mică.

– Aşa că bunica ta a crescut-o pe mama ta, apoi pe tine. A fost, într-adevăr, o femeie puternică!

– Aşa e. Mama mea a fost... mai puţin puternică. Însă era frumoasă şi s-a bucurat de viaţa de bufetieră la o tavernă în port. Marinarii o măguleau, îi făceau daruri. Unul i-a dăruit un fiu. Altul i-a dat o febră care i-a curmat viaţa.

Închise ochii, gândindu-se că, dacă spiritualitatea africană presupunea şi o legătură cu strămoşii, i-ar plăcea să simtă că Folami era cu el. Dar nu-i simţea deloc prezenţa. Deschise ochii şi mai luă o înghiţitură de vin, ştergând gura carafei înainte să i-o dea înapoi.

– Tu eşti Protectoare. Crezi povestea Adiei?

Jean zâmbi în vreme ce fire de păr strălucitor îi jucau în faţa ochilor de la briză.

– Povestea ei pare imposibil de crezut, dar o cred pentru că nu există o explicaţie mai puţin lipsită de sens. Eram acolo când a apărut de nicăieri, pe o insulă unde

nu există străini. Cred că a venit aici când ne-am amestecat sângele şi am rostit jurământul. Sângele are o putere mare. Amândoi am creat o sursă de energie împotriva sclaviei care a adus-o în trecut. E imposibil, însă iat-o aici cu noi.

El îşi dădu seama că avusese nevoie ca Jean să-i confirme ce se întâmplase. Acum, că o făcuse, era mai uşor să creadă.

– Oricât mi-am dorit să pun capăt sclaviei, am ştiut mereu că efortul meu e neînsemnat în comparaţie cu marele plan al vieţii. Retez câte un tentacul al răului pe rând, ajut câţiva oameni, dar nimic mai mult. Însă imediat ce Adia a spus că sclavia va lua sfârşit când o masă de oameni va spune „De-ajuns!", am înţeles. Eşti o persoană cumsecade, care nu s-a gândit niciodată la sclavie, din moment ce avea loc la mare depărtare. Însă acum eşti revoltată.

Jean încuviinţă din cap.

– Negrişorii care sunt ţinuţi ca paji de către doamnele din Londra nu mi se păreau sclavi. Mai degrabă nişte animale de companie răsfăţate. Când am văzut bărbaţi legaţi de vâsle, cu spatele plin de cicatrici, atunci sclavia mi s-a părut sfâşietor de reală. Cred că majoritatea englezilor ar fi de acord că sclavia ar trebui oprită dacă ar înţelege răul fără margini căruia îi dau naştere.

– Dacă Anglia ia atitudine împotriva sclaviei, va fi mare lucru. Majoritatea vaselor care duc sclavi din Africa în Lumea Nouă sunt britanice.

Se uită lung la el.

– Nu ştiam.

El privi la orizont, întrebându-se câte corăbii cu sclavi şi galere de corsari străbăteau mările. Simţi una la marginea câmpului său de percepţie. Era prea departe ca să plece după ea, chiar dacă *Justice* era reparată la timp.

– Mare parte a bogăţiei din Liverpool, Bristol şi Londra a fost făcută cu preţul multor vieţi. Dacă navele britanice nu ar mai transporta sclavi, atunci sfârşitul sclaviei ar fi mai aproape. Se opri pentru a lăsa încântarea unei asemenea perspective să i se împrăştie în tot

corpul. Jean, putem să punem capăt sclaviei! E posibil, şi pot să pun umărul la asta.

– Ar fi drept să punem capăt sclaviei, dar vom provoca un dezastru, zise ea tulburată. Dacă sclavia dispare, economia Angliei şi a Indiilor va fi grav afectată. Nenumărate vieţi voi fi întoarse cu susul în jos şi mulţi dintre cei afectaţi vor fi oameni de condiţie medie, care nu deţin sclavi. Ţările ar putea fi răvăşite de războaie civile. Avem dreptul să punem capăt unui lucru care poate avea consecinţe mai grave decât lucrul căruia sperăm să-i punem capăt?

Lui îi venea să explodeze de furie, dar îşi aminti că ea nu ştia despre sclavie decât din auzite, nu din propria experienţă. Nu fusese niciodată biciuită sau închisă, iar voinţa nu-i fusese zdrobită.

– Nu-mi pasă dacă abolirea sclaviei produce consecinţe catastrofale! Sclavia e un rău şi nici un fel de zbateri intelectuale n-o să schimbe asta. Da, o să producă tulburări grave, dar lumea şi-a revenit şi după alte nenorociri. Dacă oamenii vor zahăr, proprietarii de plantaţii pot plăti salarii şi să scape de supraveghetorii dotaţi cu bice. Dacă se plătesc salarii decente, vor exista muncitori. Zahărul o să coste mai mult, dar e un lux, nu un bun necesar vieţii.

Dacă marinarii nu mai au de muncă pe vasele cu sclavi, să găsească altele cu echipaj mai cinstit. Dacă muncitorii europeni sunt afectaţi de schimbare, vor fi oricum într-o situaţie mai bună decât majoritatea sclavilor. Nu trebuie să găsim scuze răului şi să-l lăsăm să înflorească doar pentru că nu ştim ce are să se întâmple dacă se pune capăt sclaviei.

– Probabil e reconfortant să trăieşti cu impresia că ştii ce e bine, îi zise Jean sec.

– Sunt sigur de puţine lucruri, iar răul pe care-l face sclavia e unul dintre ele, zise el cu glas tăios. Dacă aş putea să-i pun capăt azi, aş face-o fără să-mi pese de consecinţe! Sper să poţi trece peste îndoieli, căci, dacă Adia are dreptate, trebuie să lucrăm împreună ca să fim eficienţi.

– Suntem mai pricepuţi la a ne certa.

Îşi termină pâinea şi brânza fără să se uite la el.

Un cuplu. Energie masculină şi feminină unită. Hotărându-se că trebuia să fie sincer, zise:

- Ne-am contrazis în privinţa multor lucruri, dar te-am dorit de la început. Cred că asta e valabil şi în cazul tău. Aşa că de ce ne e atât de frică unul de altul?

Ea râse uşor şi se uită pieziş la el.

- Ai uitat că la început m-ai dispreţuit, considerându-mă duşmanul tău? Ai vrut să mă faci să sufăr pentru păcatele tatălui meu. O asemenea atitudine nu prea e romantică.

Oare de când nu mai era duşmanul lui? Treptat, reuşise să-i destrame furia, folosindu-se de curaj şi de raţiune.

- Cumva, am devenit prieteni.

Se întoarse spre el, iar în ochii ei căprui ardeau văpăi.

- O, nu, căpitane. Nu suntem prieteni.

Avea dreptate - prietenia era de altă natură. Dar puteau fi - trebuiau să fie - iubiţi. Aşa că se întinse şi o sărută.

Ea icni. *Anihilare.* Poate s-ar fi putut trage la o parte, dar privirea lui întunecată o ţinea prizonieră, ca un iepure prins de un şarpe. Toată puterea, toată forţa lui copleşitoare se concentrau asupra ei, iar ea voia să absoarbă acele calităţi. Însă simţea că, dacă se culca cu el, avea să-şi distrugă esenţa sufletului.

Dar miza era mare, căci presupunea mai mult decât două vieţi. În vreme ce energia familiară mocnea între ei, făcu un efort să o accepte şi să nu se dea în lături. Avu senzaţia că se azvârle într-un foc în clipa când îl sărută pe Gregorio, devenind şi ea o flacără care totuşi nu ardea. Fără să gândească, îşi ridică braţele şi le petrecu în jurul gâtului lui. El scoase un sunet aspru şi o îmbrăţişă, trupul lui musculos fiind deopotrivă o închisoare şi un refugiu.

Cu Robbie avusese parte de blândeţea primei iubiri. Se ştiau de o viaţă întreagă, alergaseră pe dealuri, intraseră în bucluc, râzând neîncetat. Când murise, o parte din ea se stinsese.

Gregorio o umplea cu o energie vitală fierbinte, deopotrivă înfricoşătoare şi fascinantă. Îşi duse o mână

la sânii ei. Voia să se sprijine de palma lui, dar, dacă făcea asta, ar fi păşit pe buza prăpastiei. Se trase.

– Nu încape îndoială în privinţa dorinţei, zise ea cu glas tremurat. Dar încă nu sunt pregătită să fac asta, căpitane Gregorio. Nu ştiu dacă o să fiu vreodată pregătită.

El începu să se întindă spre ea, apoi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp şi îşi strânse degetele în pumn.

– Te vreau, însă mă tem că o să înnebunesc din cauza ta, Jean. Deşi nu sunt sigur că ar fi un lucru rău.

Ea zâmbi strâmb.

– Şi mie mi-e teamă, căpitane.

– Mă cheamă Nikolai. Dacă vrei să-ţi spun Jean, atunci trebuie să-mi spui şi tu pe nume. Se uită în larg, cu o expresie impenetrabilă întipărită pe chip. Foarte puţini oameni au făcut-o de când eram mic.

– Prea bine, Nikolai. Îi atinse uşor dosul palmei. Să ne întoarcem în sat acum, da?

Pe când un val puternic se sparse la un metru de picioarele lor, el se întoarse şi îi zise:

– Te însori cu mine, Jean Macrae? Aşa vom fi nevoiţi să ne împăcăm unul cu altul.

Ea se smulse de lângă el. Cu siguranţă glumea! Nu, în ochii lui negri se vedea că vorbea serios.

– Doamne, nu! Adia a spus că trebuie să fim un cuplu, nu căsătoriţi. Nu te cunosc suficient de bine cât să mă căsătoresc cu tine.

– Însă te gândeşti să te culci cu mine? Zâmbetul lui era tăios. Desigur, domniţele bine-crescute se pot culca cu bastarzi metişi, dar nu se căsătoresc cu ei nici moarte.

Crezuse că nimic nu-l putea insulta, dar îşi dădu seama că refuzul cererii în căsătorie îl jignise. Îi cercetă expresia împietrită, întrebându-se dacă putea ajunge vreodată să cunoască un bărbat atât de complicat.

– Nu din cauza acelor motive nu vreau să mă însor cu tine. Se concentră ca să strângă carafa goală de vin şi pânza în care fusese brânza în desaga de pe umăr. Căpitane, suntem din lumi diferite. Scuze, Nikolai. Sper să punem umărul cu succes la mişcarea aboliţionistă. Fie că o să avem succes, fie că dăm greş, cred că vom muri amândoi dându-ne silinţa. Însă, dacă scăpăm printr-o

minune, aș vrea să mă duc din nou acasă. Ar fi dificil dacă aș avea un soț a cărui viață e în altă parte.

– N-aș fi crezut că ai fi așa slabă cât să-ți părăsești soțul când te saturi de el, zise el cu răceală. Ai putea să te duci în Scoția și să pretinzi că ești văduvă dacă vrei să revii la viața ta aleasă și searbădă.

– N-o să mă căsătoresc cu un bărbat gândindu-mă că o să-l părăsesc dacă mă plictisesc de el, zise ea supărată. Și cu siguranță n-o să fiu bigamă. Nikolai, nu ești tu de vină. N-am mai vrut să mă mărit de când a murit Robbie. Chiar și atunci, nu eram grăbită să ajung la altar.

O cercetă din cap până în picioare cu o intensitate care o făcu să se simtă goală.

– Așadar, căsătoria te sperie. Cu siguranță ai avut nenumărate prilejuri.

Încercând să nu reacționeze la fierbințeala din privirea lui, zise:

– Doamne, cred că mi-ai făcut un compliment!

El aproape zâmbi.

– Ce greșeală din partea mea!

– Și căsătoria poate fi o formă de sclavie, zise ea pe un ton mai serios. Poate că de-aia nu-mi place deloc.

– Dar ai vrut să te măriți cu drăguțul tău Robbie.

– Eram mai tânără. Zâmbi larg. Și el știa că nu trebuia să-mi spună ce să fac.

Nikolai râse.

– Atunci, chiar era un bărbat înțelept. Dar cred că și eu sunt la fel. Recunosc că poți fi convinsă, dar nu forțată să faci ceva. Dacă aș fi suficient de nesăbuit să te forțez, tu ai pune imediat punct. Așadar, de ce nu te însori cu mine? Ai demonstrat că apărarea ta e la fel de puternică precum atacul meu.

Era așa arătos când râdea, că ea fu tentată să lase rațiunea deoparte și să accepte. Dar nu era vreo prostuță care nu se gândea decât la dorință. Trase ușor aer în piept.

– Nu mă mai tem că o să-mi faci rău fizic, dar mă sperie gândul că ai să mă rănești sufletește. Nu că ai intenționa asta, doar că forța ta va distruge tot ce sunt.

– Jean Macrae, poate așa o să faci și tu în cazul meu, îi zise el cu înflăcărare. Poate asta vor strămoșii.

– Se prea poate, dar, dacă-ţi ofer trupul şi sufletul în speranţa că asta e ceea ce trebuie să fac e ca şi cum m-aş arunca de pe o stâncă pentru a afla dacă Dumnezeu vrea să îmi crească aripi. Dacă mă înşel, va fi prea târziu ca să mă salvez.

– Ce punct de vedere melodramatic! Îi luă desaga şi şi-o puse pe umăr, apoi îi întinse o mână. Hai, vino. Drumul de întoarcere în sat e mai greu.

Il lăsă să o ridice, încântată că era dispus să lase deoparte discuţia despre căsătorie.

Ar fi trebuit să se înveţe minte. În ochi îi licărea hotărârea, şi se folosi de mâna pe care i-o ţinea strâns ca să tragă într-un nou sărut pasional şi provocator. Trupurile lor se contopiră, iar sânii ei se lipiră de pieptul lui, pe când genunchii i se înmuiară. De această dată, îşi folosi intenţionat puterea deplină a voinţei pentru a o reduce la simpla dorinţă neînfrânată.

Aproape reuşi. Jean simţi că trupul i se topeşte şi nu se opuse pe când o întinse pe nisipul negru. Trupul lui puternic şi plin de viaţă o ţinea prizonieră pe nisip în vreme ce şoldurile lor se frecau, căutând împlinirea, în ciuda hainelor care le stăteau în cale. Voia mai mult decât orice pe lume să se topească în focul ce ardea în el şi să-i lase pasiunea să o modeleze.

– Doamne sfinte, vrăjitoareo! În ochi îi sclipea dorinţa. Nu mai trebuie să aşteptăm!

Îşi sprijini greutatea într-o mână şi pe alta i-o vârî sub fuste. Aerul răcoros atinse carnea fierbinte, şi degetele care i se plimbau pe coapsă aproape o convinseră să se lase în voia focului lichid care o mistuia pe dinăuntru.

Însă o părticică din sufletul ei refuza cu obstinaţie. Îi aruncă o vrajă de apărare şi se rostogoli din calea lui. Se trezi ghemuită pe nisip, gâfâind:

– Nu încerca să-mi copleşeşti voinţa cu pasiune, Nikolai, căci o să regretăm amândoi!

Nikolai ajunsese pe o parte din cauza forţei vrăjii. Se uita fix la ea, cu ferocitate şi cu o expresie sălbatică în privire. În aer se simţeau conflictul şi frustrarea. Preţ de o clipă, ea se temu că dorinţa de a o poseda avea

să depășească dezgustul pe care îl avea pentru viol. Oare era suficient de puternică să se apere?

Tensiunea se disipă când el își îngropă fața în mâini, cu respirația întretăiată și cu umerii tremurând. Ea se ridică fără zgomot și se îndepărta, când el își ridică privirea și sări în picioare. Privirea lui nu mai părea amenințătoare.

– Ai dreptate, căsătoria ar fi o greșeală, căci am exploda dacă ne-am uni destinele. Dar, dacă o să călătorim, ne vom culca la un moment dat. E prea multă pasiune între noi ca să poată fi domolită.

– Poate că da. Dar acum nu e timpul. Asta știa sigur. Căpitane Gregorio, încearcă să te liniștești. Nu putem colabora așa.

– Atunci, domolește-ți și tu focul, vrăjitoare afurisită! Se uita la ea de parcă era un scorpion. Nu te poți aștepta ca un om să nu reacționeze când are în față visul nenorocit al oricărui bărbat!

Era încântată în mod absurd că avea un asemenea efect asupra lui, dar acest lucru nu putea continua.

– Mi se pare corect.

Închise ochii și își micșoră conștient energia, începând cu pofta care încă sălășluia în ea. După ce pofta fu ținută sub control, se concentră asupra emoțiilor sale până când își regăsi echilibrul.

Când deschise din nou ochii, văzu că Nikolai se uita la ea insistent, dar energia lui se mai potolise. Dorința năvalnică dintre ei dispăruse, topindu-se în aerul marin și-n razele soarelui. Preț de o clipă înșelătoare, regretă pierderea. Dar numai pentru o clipă. Ce bine că reveniseră la relația de până atunci, la camaraderia lor relaxată.

El luă desaga, care ajunsese boțită pe peretele din piatră, apoi făcu un gest galant spre poteca îngustă.

– Iar acum ce facem, stăpână vrăjitoare?

În vreme ce începu să urce pe dealul îngust, Jean zise:

– Trebuie să devenim amândoi vrăjitori mai buni. Adia a sugerat o tehnică utilă pentru a-mi folosi mai bine magia, așa că o să fac asta.

Alunecă pe o porțiune unde pietrișul era mai răsfirat. El o prinse repede de braț ca un tigru care-și urmărește prada și o împiedică astfel să cadă. Tresări, dar atingerea lui era neutră, cu excepția acelei scântei care izbucnea oricând se atingeau. Deși nu era un vrăjitor instruit, învățase cum să-și controleze energia.

– Ia-mă de braț, îi zise el cu asprime. Cunosc mai bine decât tine cărarea.

Ea cedă și îl luă de braț, încercând să se convingă că ținea un baston, nu un bărbat plin de mușchi.

– Dacă nu ne îmbunătățim puterile, zise ea pentru a-și ocupa mintea cu altceva, se prea poate ca Adia să nu accepte să ne alăturăm cauzei. Inițial, era dispusă să plătească orice preț, însă, după ce ne-a cunoscut, nu prea vrea să ne trimită la pieire dacă știe că nu avem sorți de izbândă.

– Dacă nu ne folosește, iroseşte magia făcută de bătrânii din Londra. A bătut atâta drum fără să obțină nimic și probabil nu se va putea întoarce acasă. Își ridică privirea de la poteca înșelătoare. Mie mi-e ușor să iau decizia de a risca totul pentru o cauză nobilă, dar ție, Jean Macrae? Ai îndoieli dacă să te alături unei misiuni ca să rezolvi o problemă care nu e a ta?

– Deloc. Continuă să se cațăre și făcu câțiva pași, gândindu-se cât să-i dezvăluie. Odată, am făcut un târg cu Dumnezeu, iar acum a venit timpul să plătesc. Nu vom avea nici o șansă să punem capăt sclaviei dacă oamenii care nu sunt direct implicați nu sunt dispuși să lupte pentru libertatea unor bărbați și femei pe care nu i-au cunoscut niciodată. Trebuie să protesteze cu atâta vehemență, încât regii și miniștrii să nu-i poată ignora. Nu sunt un bun exemplu al efortului care trebuie depus?

– Da, dacă privești lucrurile așa. Se încruntă. Dacă o să călătorim în timp și spațiu prin Anglia, trebuie să fii călăuza mea. Fiind străin, aș pierde mult timp și aș atrage prea mult atenția mea de unul singur în Londra. Vei înțelege Anglia mai bine decât mine, chiar dacă ne ducem câteva zeci de ani în viitor.

– Atunci, vom face o echipă pe cinste, zise ea, încercând să nu gâfâie prea evident. Credea că era în formă,

dar poteca era foarte greu de urcat. O să mă ocup eu de oamenii din societate, iar tu de măcel.

- Chiar că o echipă. Se încruntă. Dar trebuie să fiu inițiat înainte să plecăm undeva și nu mai pot de nerăbdare. Vreau să schimb lucrurile *acum*.

- Mișcarea va începe peste mulți ani, așa că avem timp să ne perfecționăm abilitățile, sublinie ea. Poate că în tot timpul acesta o să înveți și să devii mai răbdător. Zâmbi puțin. Dar mă îndoiesc.

capitolul 21

Ajunseră la capătul cărării care mergea de-a lungul culmii caldeirei și se opriră. Jean observă cu satisfacție că până și Nikolai gâfâia. Cărarea trecea printre două vârfuri ascuțite din rocă vulcanică. În spatele lor, vântul uscat răscolea coasta insulei. Dedesubt, marea căpătase o nuanță uimitoare de albastru, iar înaintea lor se întindeau câmpurile fertile și arborii comunității. Mai multe porțiuni terasate erau acoperite de migdali și de măslini.

În centrul craterului era o insuliță - conul vulcanului, ghici ea.

- Nu am apreciat cum se cuvine toate astea când am venit din partea cealaltă, spuse ea, apărându-și privirea de strălucirea soarelui. Ce priveliște magnifică! Insula voastră este superbă, căpitane.

- N-o să mă plictisesc niciodată de ea, spuse el încet. Pentru cineva care a trăit în lanțuri, frumusețea este un balsam aproape la fel de bun ca libertatea.

Jean își dădu seama că încă se sprijinea de el, așa că își trase brațul. Căpitanul zâmbi malițios.

- Mă întreb care din noi va ceda pasiunii cel dintâi. Probabil eu voi fi acela, din moment ce femeile au destule motive să fie precaute.

- Adevărat, dar femeile Protectoare tind să fie mai bine apărate decât altele.

- Am observat. Încă îmi țiuie urechile de la valul de energie cu care m-ai lovit. Întorcându-se la priveliștea din fața lor, Nikolai arătă spre ceva din depărtare.

De-aici se văd mai limpede decât de jos contururile ruinelor. Vezi acele forme pătrate de la jumătatea dealului? Acolo au fost odată mai multe clădiri – o fermă și câteva grajduri, poate.

– Văd! spuse ea, încântată. Se văd rămășițele în câteva locuri. Ce este scobitura aceea dinspre est? Are o formă prea regulată ca să fi apărut din întâmplare, dar poate este vreo formațiune vulcanică?

– Asta e tot ce a mai rămas dintr-un mic amfiteatru. Pare să fi fost un spațiu natural scobit și sculptat pentru a găzdui adunări și spectacole. Nikolai își mișcă degetul spre stânga. De partea asta a craterului avem livezile. Nu știu de ce, dar aici plouă mai des. Avem măslini, migdali, portocali și lămâi. Mi s-a spus că arborii sunt extrem de bătrâni. Au crescut sălbatici când insula era nelocuită, dar acum, că avem grijă de ei, ne bucurăm și de fructele lor.

Începură să coboare dealul, lucru mult mai ușor decât urcușul de până atunci, dar totuși obositor. Când ajunseră aproape de casa lui Nikolai, căpitanul întrebă:

– Cum de m-ai găsit?

– Am privit în sticla de clarviziune, chicoti ea. În plus, când Louise mi-a adus o loțiune ca să nu mă ardă soarele, mi-a spus că există o cărare care îți place forte mult.

– N-ar fi fost destul să privești în discul de sticlă?

– Nu sunt sigură. Pot să-mi văd de multe ori prietenii și rudele, dacă îi caut, dar nu știu neapărat unde sunt dacă nu recunosc ce au în spate. Te-am văzut privind valurile, dar nu știam unde e plaja.

Căpitanul se încruntă.

– Mă poți vedea?

– Da, dar nu o fac prea des. E foarte obositor.

Nikolai nu părea convins, dar se apropiaseră de poarta de lemn care dădea spre curtea casei sale, așa că zise:

– Vreau să o caut pe Adia și să-i pun câteva întrebări.

O găsiră pe Adia moțăind în curte, înconjurată de plante în ghiveci, scaune și fâșii de umbră și lumină, la fel ca terasa, dar fără să aibă deschidere la mare. Când se opriră lângă ea, se trezi și se ridică în capul oaselor.

– Mă bucuram de căldură, spuse ea. Când am plecat din Londra, era o iarnă umedă, iar călătoria în timp a fost foarte lungă și rece.

– Pare tipic pentru Londra, spuse Jean, așezându-se la umbră. Loțiunea pe care o primise de la Louise îi putea apăra pielea de soare, însă nu la nesfârșit. Cum e să călătorești prin timp?

Adia nu-și putu stăpâni un tremur.

– E ca și când cineva ți-ar tăia trupul într-o mie de bucăți, le-ar trage printr-un tunel plin de diavoli care urlă și apoi le-ar coase la loc. Cred că a durat mult, dar cine știe? Poate au trecut câteva secunde, poate zile întregi. M-am simțit ca și când ceva m-ar fi tras prin tunel. Poate că era energia ta, așa cum spuneai.

– Nu pare foarte distractiv, spuse sec Nikolai. Ne spui cum va funcționa magia? Sau ai de gând să aștepți până când ne vom mai dezvolta abilitățile?

Adia își scoase brățara cu mărgele mari, neobișnuite, de la încheietură și o ridică în palmă.

– Mărgelele cele mai mari au fost create de un bătrân care avea darul clarviziunii. Și-a rugat strămoșii să îl ajute să creeze un număr de brățări egal cu numărul de momente cruciale în care mișcarea abolițională urma să aibă nevoie de ajutor. A folosit o magie puternică, măreață, și cred că a avut nevoie de doisprezece ani din viață doar ca să le creeze.

Jean se apropie mai mult și le privi.

– Fiecare are altă formă, spuse ea.

– Fiecare este legată de o anumită criză. Trebuie folosite în ordine, începând de aici – Adia arătă cu degetul –, înaintând una câte una. Inițial erau șapte. Prima a fost distrusă când am ajuns aici. Au mai rămas șase. Cred că fiecare va dispărea când va fi folosită, dar nu sunt sigură.

– Ultima mărgea te va readuce în prezentul tău, acasă? întrebă Jean.

– Aș vrea să cred asta, dar, sincer, habar n-am.

– Cum de a rămas la tine brățara dacă au luat mai mulți oameni parte la ritual? întrebă Jean. Ți-a apărut la încheietură când ai călătorit în timp?

Adia clătină din cap.

– Fiecare dintre cei şapte vârstnici avea o brăţară ca asta, şi am invocat puterea împreună. Cred că eu am fost singura care a fost trasă prin timp, fiindcă sunt rudă de sânge cu căpitanul. Adia îşi roti gânditoare una dintre mărgelele mai mari între degete. Mă întreb dacă mărgelele asemănătoare de pe celelalte brăţări au dispărut odată cu a mea. S-ar putea să nu aflu niciodată.

– De unde vom şti că am folosit mărgeaua ca să ajungem în mijlocul crizei? întrebă Nikolai. Vom fi dezorientaţi după ce vom ajunge într-un loc necunoscut, fără să ştim în ce an sau unde am ajuns. Dacă vom da greş fiindcă nu vom şti ce avem de făcut?

Adia făcu o grimasă.

– Trebuie să sperăm că strămoşii noştri ştiau ce făceau.

Jean şi Nikolai schimbară o privire plină de îndoială.

– Un vechi proverb creştin spune că Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri. Cred că şi strămoşii gândeau la fel. Putem face ceva care să ne crească şansele de reuşită?

– Şi noi am vrut să ne sporim şansele, răspunse Adia. Când ne pregăteam invocaţia, ne-am folosit de toate cunoştinţele pe care le aveam legate de mişcarea aboliţionistă: evenimente, oameni, probleme. Am inclus, de asemenea, informaţii despre comunitatea africană din Londra. Adia scoase un plic gros, plin cu hârtii, din săculeţul de care nu se despărţea niciodată. Aici am un rezumat al tuturor lucrurilor pe care le-am aflat. Majoritatea au fost scrise de mine. Vreau să copiezi totul, Jean, ca să îţi fie foarte limpede. Îţi voi spune şi ce ştiu despre perioada scursă între acest an şi momentul în care am părăsit Londra: modă, ştiri, politică. Trebuie să fii sursa tuturor cunoştinţelor lumeşti în timpul misiunii voastre.

Nikolai îşi arcui sprâncenele lui formidabile.

– Crezi că eu nu sunt demn să ştiu?

– Tu îţi vei folosi timpul şi energia cu iniţierea. Adia îşi strecură brăţara înapoi pe încheietură şi îi înmână hârtiile lui Jean. Poţi pleca acum. Trebuie să discut cu căpitanul. Tu ai propriile sarcini.

Jean acceptă vorbele Adiei cu o oarecare ușurare. Obosise după cât mersese și i-ar fi prins bine un pui de somn. Avea nevoie, de asemenea, de timp ca să-și pună gândurile în ordine – și să-și dea seama ce simțea pentru Nikolai.

Nikolai o privi ușurat pe Jean îndepărtându-se. Încă resimțea șocul a ceea ce se întâmplase între ei pe malul mării. Nici măcar ardoarea cu care își dorea răzbunarea nu era pe măsura dorinței pe care o simțea pentru ea. Fusese la un pas să-și piardă controlul și să se comporte într-un mod de neiertat. Oare setea lui de răzbunare se îmbina cumva cu atracția pentru Jean? Nu, felul în care tânjea după ea nu avea nimic de-a face cu ura lui pentru tatăl ei. Ceva din spiritul ei îl atrăgea inexorabil. Spera că urma să vină în curând momentul când aveau să fie împreună.

Adia îl readuse cu gândurile în prezent spunând:

– Trebuie să discutăm despre inițiere.

– Ce trebuie să fac?

Nikolai încercă să-i citească aura, sperând ca asta să-l ajute să o înțeleagă mai bine. Culorile din jurul ei erau adânci, pure: albastru, auriu, indigo. Simțea că reprezentau adevărul și puterea.

– Am vorbit cu Tano și cu alți africani de aici, răspunse ea. Mai sunt încă trei preoți, o femeie și doi bărbați. Deși venim din triburi diferite, avem suficiente lucruri în comun cât să lucrăm împreună. Te vom îndruma pe calea spre inițiere.

– Sunt preoți aici, pe insulă? întrebă el surprins. Și-au învățat arta în Africa, înainte să fie vânduți ca sclavi?

– Unul, da. Ceilalți doi și-au învățat magia în sclavie. Aici și-au reunit cunoștințele, pentru a crea o tradiție magică santolană.

– Dar aproape toți cei de pe insulă sunt musulmani sau creștini, spuse el, uimit. Avem o moschee și două biserici aici.

– Africanii nu uită adevărul pe care l-au cunoscut, spuse ea răbdătoare. Pentru a fi în siguranță, o femeie poate decora un altar al lui Oshun cu o statuie a Fecioarei

Maria. Când se roagă Fecioarei, ea nu invocă doar zeița-mamă a creștinilor. Sub mantia creștinismului și a islamismului, rămân încă tradițiile africane. Suntem foarte pliabili. Zâmbi slab. Stăpâna mea jamaicană credea că întreprinde munca Domnului obligându-și toți sclavii să se convertească, dar, chiar și sub ritualurile creștine, spiritele noastre erau libere, deși trupurile ne erau înlănțuite.

– Deci doar v-ați prefăcut a vă converti?

– Nu, dimpotrivă. Iisus este un spirit demn de venerație, și mi s-a spus că și Mohamed este la fel de nobil. Un african se poate închina mai multor zei. Privirea ei licări jucăușă. Mi se pare prea meschin să venerezi un sigur zeu.

Nikolai râse. Fusese crescut și educat în spiritul mai multor religii monoteiste, botezat catolic în Malta, apoi convertit la islam pentru a-și salva viața. Îi plăcea ideea de a venera mai mulți zei. Sau poate mai multe fețe ale aceluiași zeu.

– Ce mă vor obliga preoții să fac? Cum ar trebui să mă pregătesc?

Expresia ei se înăspri.

– Am decis că va trebui să începi cât mai repede. Cu cât te lăsăm mai mult timp, cu atât mai mult te vei gândi la inițiere. E mai bine să simți, nu să speculezi sau să analizezi. În seara asta vei lua parte la un ritual acolo unde se strâng toți africanii. Apoi noi, preoții, te vom conduce pe Diabolo, unde îți vei începe inițierea.

Diabolo era parte din caldeiră, un arc nelocuit de pământ care se întindea de partea cealaltă a satului. Doar caprele pășteau pe pantele lui abrupte.

– Ce voi face acolo?

– Vei avea mai multe sarcini, care te vor face să simți natura în feluri noi și diferite. Trebuie să înveți să vezi lucrurile și în alte moduri.

Asta nu suna prea rău.

– Cât va dura inițierea?

– Cel puțin două săptămâni, probabil mai mult.

Nikolai ezită.

– Am îndatoririle mele aici. Trebuie neapărat să supraveghez reparaţiile la corabia mea şi sunt şi conducătorul satului.

– Satul se prăbuşeşte cât timp eşti pe mare? întrebă ea. Care este lucrul cel mai important, căpitane? Alege.

Grijile lui dispărură.

– Ai dreptate. Sătenii îşi văd de treburi şi fără mine, iar misiunea pe care mi-ai oferit-o este cea mai importantă sarcină din viaţa mea. Ai vreun sfat?

– Mai multe. Nu-ţi va fi uşor, căpitane. Ai trăit ani de zile într-o lume unde contează acţiunea şi voinţa. Dacă vrei să supravieţuieşti cu bine iniţierii, trebuie să renunţi la toate astea. Oftă. Îţi spun încă o dată: va fi periculos, căpitane, mai ales pentru un adult care nu a trăit printre africani. Chiar şi în Africa, există întotdeauna câţiva băieţi care mor sau se pierd printre lumi, o soartă mai cruntă decât moartea. Nu trebuie să faci asta.

– Mă vei trimite să călătoresc în timp şi neiniţiat?

Expresia posomorâtă a Adiei era un răspuns grăitor.

– Atunci, îmi voi da silinţa – şi voi face tot posibilul să nu gândesc.

– Să nu gândeşti este unul dintre cele mai grele lucruri de făcut.

– Am aflat şi eu asta în această după-amiază, spuse el cu amărăciune. Unde va avea loc ceremonia de diseară?

– Tano te va aştepta aici la apus şi te va îndruma, spuse Adia, lăsându-se pe spate. Iar eu ar trebui să dorm puţin. Noaptea va fi obositoare.

Nikolai se ridică. Dacă risca să moară la iniţiere, trebuia să vorbească mai întâi cu Jean. Deşi nu era încă sigur ce ar fi putut să-i spună.

Jean citea încruntată o scrisoare, când cineva bătu la uşă.

– Intră! strigă ea.

Nikolai intră cu o expresie mohorâtă pe chip.

– Adia a hotărât să mă trimită în necunoscut diseară, spuse el direct. Mă gândeam să-mi iau rămas-bun acum, în caz că previziunile ei cele mai sumbre se adeveresc.

Încordându-se, Jean puse pana deoparte. Chipul întunecat îi era calm, dar tensiunea i se vedea limpede. Nu se temea, ghici ea, dar chiar și cel mai curajos bărbat era precaut înainte să se avânte în necunoscut.

– Asta a venit pe neașteptate, spuse ea. Credeam că are de gând să te învețe cum să gândești ca un african înainte.

– Spune că gândesc prea mult, deci, cu cât gândesc mai puțin, cu atât mai bine. În loc să se așeze, Nikolai merse la fereastră și privi afară, spre caldeiră. Apa tremura ca bronzul topit în lumina târzie a după-amiezii. Are dreptate în privința pericolelor?

Așadar, venise la ea pentru a primi încurajări.

– Nu știu nimic despre ritualurile africane de inițiere, dar am fost învățată că energiile întunecate există laolaltă cu lumea pe care o știm. Spirite, demoni, creaturi... spune-le cum vrei, dar adevărul este că ne pot face rău. Jean încercă să-și aducă aminte ce mai trebuia spus. Spiritul și trupul sunt legate, dar separate. Dacă spiritul călătorește, există riscul să nu se mai poată întoarce. Sau poate fi atacat de una dintre creaturile de pe lumea cealaltă. Oricare dintre aceste lucruri poate ucide trupul.

– Iar spiritul tău va fi condamnat la chinuri veșnice? întrebă el sec.

– Eu nu știu nimic despre asta. Prea puțini Protectori călătoresc în mod regulat pe lumea cealaltă, și nu știu pe nici unul care să fi murit astfel. Dar... se poate totuși muri.

– Mi-ar fi mai ușor să accept spiritele și demonii dacă aș fi un om credincios, spuse el, privind în gol pe fereastră, cu chipul împietrit.

Jean se îndoia că Nikolai voia să i se spună că inițierea avea să facă din el un credincios. Trebuia să descopere asta de unul singur. Ce sfaturi utile îi putea oferi?

Se gândi la ceremoniile prin care trecuse când împlinise vârsta potrivită.

– Dacă spiritul călătorește atât de departe încât să existe pericolul să nu te mai întorci, încearcă să te gândești la ceea ce te face să fii *tu însuți*. Căpitanul, protectorul,

profanul – recunoaște esența lui Nikolai Gregorio. Asta te va ajuta să îți regăsești trupul.

Nikolai se întoarse de la fereastră.

– Aud ce-mi spui, dar nu înțeleg întru totul sensul cuvintelor.

– Cuvintele vor prinde viață în timpul inițierii, cred.

Nikolai ridică din umeri în semn că accepta asta, dar nu credea.

– Ce scrii?

– Le scriu prietenilor din Franța și familiei mele. Jean arătă spre colile acoperite deja cu un scris delicat, ordonat. Cu ajutorul Adiei, am reușit să-mi transmit gândurile spre prietenii mei și spre fratele meu, ca să le dau de știre să nu-și facă prea multe griji. Dar sunt îngrijorați oricum, desigur. Așa că le scriu ca să-i asigur că sunt bine. Louise a spus că, în următoarea săptămână, voi putea trimite mesaje spre Franța.

– Chiar dacă *Justice* nu e reparată, încuviință el, o altă corabie ar trebui să sosească în curând.

– Nu e grabă. Am nevoie de timp să termin scrisorile, zise ea și zâmbi cu amărăciune. E ciudat să le explic cum de am fost răpită de un pirat însetat de răzbunare, dar, serios, e în regulă. Răpirile nu pot fi ceva pe placul familiei victimei.

– Te temi că fratele tău va veni să te caute și va fi ucis?

– Ori asta, ori că te va ucide el pe tine, zise ea tăios. Ești un om periculos, Nikolai, dar și Duncan e la fel. E mai bine să nu vă întâlniți – ați fi ca doi berbeci care se bat cap în cap.

Nikolai zâmbi la imaginea mentală pe care i-o evocaseră cuvintele ei.

– Am promis că nu mă voi răzbuna pe el.

– Dar el n-a promis așa ceva în privința ta, spuse Jean, jucându-se cu pana. Am pregătit două seturi de scrisori. Unul descrie situația prezentă. În celălalt îmi iau rămas-bun, în caz că noi doi vom călători în timp. Presupun că, dacă se va întâmpla asta, nu ne vom reîntoarce în același an nici măcar dacă misiunea noastră se dovedește de succes. Vreau ca familia mea să știe că am plecat

de bunăvoie și că m-am bucurat să am șansa de a fi de folos. Zâmbetul ei era fragil. De a-mi căuta moartea, cu o adevărată Protectoare.

Privirea lui se reîntoarse spre priveliștea de afară.

– E greu să crezi în moarte când te afli într-un loc atât de frumos, atât de pașnic.

– Moartea te poate răpi într-o clipă, chiar și într-un salon.

Jean fusese de față la un bal la care un bătrân se apucase cu mâna de piept și murise, cu o expresie surprinsă pe chip. Incidentul o trezise la realitate.

– Sau pe o insulă nelocuită. Adia și ceilalți vârstnici mă duc la Diabolo, de cealaltă parte a caldeirei. Va fi... interesant. Nikolai traversă camera și se opri în fața bi roului ei. Dacă nu ne mai întâlnim în această viață, sper că îți vei găsi liniștea în viitor, Jean Macrae.

Apoi se aplecă și o sărută, nu cu pasiunea de mai devreme, ci cu o tandrețe plină de dorință. Buzele lui erau calde, atâtătoare.

– Nu vreau liniște, șopti ea, cu genele împăienjenite de lacrimi. Vreau să trăiesc. Vreau o provocare. Vreau să găsesc sensul vieții.

Toate aceste calități erau atât de evidente la Nikolai.

Jean se ridică și îi răspunse la sărut. Brațele ei îi înconjurară pieptul lat. Buzele ei se mișcau încet, tandru, încercând să exprime ce nu putea spune în cuvinte. Simțea același dor și aceeași îngrijorare și la el. Se întâmplaseră atâtea lucruri de când se îmbrățișaseră cu atâta pasiune pe plaja cu nisip negru. Acum se simțea și mai aproape de el decât atunci când trupurile li se contopiseră.

Preț de o clipă nebunească, se gândi să se culce cu el, ca să aibă măcar o amintire dacă Nikolai nu avea să se mai întoarcă, dar instinctele îi spuneau că nu era momentul pentru un act atât de intim. Refuza să accepte că nu aveau să se mai revadă, așa că spuse veselă:

– Te vei întoarce, Nikolai. Vei fi obosit, și călit, și schimbat în feluri pe care nici nu le bănuim. Dar te vei întoarce. Reușești să-i zâmbească jucăuș. Pentru că avem ceva de terminat, noi doi.

capitolul 22

Nikolai își petrecu restul zilei punând în ordine cât de multe lucruri era în stare. Treburile îl ținură ocupat, astfel că nu avea când să se gândească. Reuși să se afunde atât de mult în cifre, că Tano îl luă prin surprindere când sosi la apus. Prietenul său apăru la ușa biroului purtând doar mărgele și o cârpă în jurul taliei. Pielea lui neagră strălucea de parcă ar fi fost unsă cu ulei.

Nikolai clipi.

– Sunt prea îmbrăcat?

Tano zâmbi slab.

– Majoritatea vor fi îmbrăcați la fel ca mine, dar este alegerea ta.

Lui Nikolai nu-i plăcea ideea de a-și arăta pielea în fața atâtor oameni, dar presupuse că trebuia să renunțe la o asemenea vanitate. Făcând un compromis, spuse:

– Îmi voi pregăti și eu astfel de haine pentru următoarea ceremonie. Deocamdată, îmi voi dezbrăca haina și vesta. Spunând asta, își scoase hainele și rămase doar în cămașă, pantaloni și cizme. Apoi îl urmă pe Tano afară, în întunericul care se lăsa. Unde mergem? întrebă el.

– Ceremoniile noastre au loc în subsolul uneia dintre ruinele din vestul insulei, explică Tano. Acolo e cel mai mare dintre vechile sate.

– Ceremoniile au loc în mod regulat? întrebă surprins Nikolai.

– Bineînțeles. Sunt sigur că ai auzit tobele.

Nikolai le auzise, dar nu făcuse decât să presupună că unor africani le plăcea să bată toba. În ciuda propriilor rădăcini africane, el nu fusese niciodată invitat să se alăture vreunei ceremonii. Oare nu era îndeajuns de african? Era prea intimidant fiindcă era un conducător? Sau i se dusese vorba că se concentra prea mult pe lumea vizibilă?

Probabil un amestec din toate aceste lucruri. Chiar dacă ar fi fost invitat, probabil n-ar fi acceptat.

Acum, că asculta cu atenție, începu să audă tobele. Deși sunetul nu era neobișnuit pe Santola, niciodată nu-l ascultase cu adevărat. Cu cât se apropia mai mult

de sursă, cu atât mai mult sunetul ritmat îi umplea trupul, făcându-i sângele să-i răsune în vene.

Ajunseră la ruinele celui mai mare dintre vechile sate când întunericul se lăsă de tot. Tano mergea înaintea pe o cărare încălcită, acoperită de buruieni şi de pietre căzute.

Apoi dispăru. Trecu o clipă până ca Nikolai să-şi dea seama că prietenul său intrase într-un tunel care mergea în jos. Nikolai îl urmă, având grijă să nu se lovească de tavanul neregulat.

La capătul tunelului scurt, se vedea o lumină, iar sunetul tobelor se auzea tot mai puternic. Zona de ceremonii părea să fie în pivniţa unei clădiri de o mărime considerabilă. Zidurile de deasupra se prăbuşiseră şi se vedea cerul. În mijloc era aprins un foc uriaş. Două duzini de privitori, bărbaţi şi femei, stăteau într-un cerc larg în jurul focului. Doar bărbaţii băteau tobele. Tano spuse încet:

– Fiindcă suntem puţini şi ne tragem din multe triburi, şi bărbaţii, şi femeile vin aici. Trebuie să ne împărtăşim moştenirile, pentru a rămâne puternici.

Nikolai îi cunoştea pe toţi, desigur; în Santola nu existau străini. Cei de faţă arătau însă cu totul diferit în acea seară, şi nu reuşi să-i identifice imediat pe toţi. Bărbaţii purtau cârpe un jurul taliei şi nimic altceva. Femeile erau puţin mai acoperite. Unii purtau, de asemenea, şiruri de mărgele, acoperăminte pentru cap şi alte podoabe mai exotice pentru corp făcute din pene şi piei de animale sau îşi pictaseră linii pe pielea lor întunecată.

Nu toţi cei de faţă erau negri; pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, Nikolai văzu că şi câţiva dintre locuitorii mulatri ai insulei erau prezenţi. Unul dintre ei era Louise. Dintotdeauna o văzuse ca pe o franţuzoaică, dar în acea seară era africancă, şi pe chipul ei se citea hotărârea de a învăţa despre poporul ei. La fel ca el, Louise crescuse în cultura europeană şi nu avusese ocazia să afle prea multe despre originile ei africane.

Tano găsi un loc liber în cerc şi se aşeză în tăcere. Nikolai se strecură lângă el, dorindu-şi să stea lângă

un prieten în acest loc straniu. Privi în jur, căutând-o pe Adia, dar nu o găsi. Singurul sunet care se auzea era cel al tobelor.

Închise ochii şi se lăsă străpuns de tunetul acestora. Tunetul îi amorţea mintea, ajutându-l să-şi separe trupul de lumea din jur. Instrumentele erau magice. Se înălţau într-un cor de ritmuri armonioase, îşi dădu el seama. Uneori, un singur toboşar exploda într-o serie de bătăi puternice, apoi se pierdea înapoi în refren şi un altul prelua conducerea.

Ritmul se schimbă, şi un strigăt tremură în aer. Nikolai deschise ochii. Adia dansa în mijlocul cercului. O recunoscu mai degrabă după energia ei decât după felul în care arăta, fiindcă era aproape de nerecunoscut. Nu purta nimic altceva în afară de mărgele şi trupul îi era pictat cu alb, sub forma unui schelet. Dădu ocol cercului de câteva ori, apoi se opri şi arătă spre foc cu ambele mâini. Flăcările deveniră violacee şi se înălţară înspre cer, mai înalte decât o casă obişnuită.

Lumina lor era orbitoare. Nimic altceva nu se mai vedea în jur. Nikolai închise ochii, dar lumina persista. Îi deschise din nou, cu simţurile umplute de lumină şi de bătaia viscerală a tobelor. Începu să vadă treptat mişcări cu colţul ochiului, mişcări care dispăreau când privea fix în direcţia lor.

Se forţă să rămână nemişcat şi să aştepte. Brusc, îşi dădu seama că vedea oameni minusculi, bărbaţi şi femei înalţi de jumătate de metru. Erau africani, fără îndoială, cu pielea neagră, îmbrăcaţi în hainele simple de pe Continentul Negru. Oare ei erau strămoşii? Poate. Sau poate erau un alt fel de fiinţe care aveau suflet, dar nu şi trup. Unul, un bătrân, veni spre el. Trecu *prin* el, făcându-l să se înfioare şi să transpire.

Adia începu să vorbească într-o limbă pe care el nu o recunoştea. Sunetele erau antice, primordiale, de parcă ar fi vorbit în întâia limbă a omenirii. Vocea ei creştea şi scădea în intensitate. Uneori era atât de slabă, că bătaia tobelor o acoperea cu totul, alteori devenea atât de puternică, încât se lovea de rocile vulcanice de pe Santola şi se întorcea ca un ecou. Creaturile micuţe se strânseră

în jurul ei, privind şi dansând pe sunetul vocii ei şi în ritmul tobelor, unduindu-se hipnotic.

Nikolai îşi dădu seama că transpiraţia se prelingea pe el. O parte din căldură era din cauza focului, fiindcă flăcările se ridicau încă spre cer, la fel de înalte ca o clădire şi mult mai strălucitoare decât ar fi fost normal. Dar căldura radia şi dinspre Adia, o căldură omenească, mult mai puternică decât flăcările.

Adia îşi ridică mâinile spre cer, şi Nikolai văzu că ţinea un băţ lung, lustruit, încoronat cu mărgele şi cu pene. Oare îl ţinuse de la început sau apăruse de nicăieri?

Adia rosti o invocare cu glas înalt, şi trei dintre cei aşezaţi în cerc se ridicară să i se alăture. Erau doi bărbaţi şi o femeie, pictaţi la fel ca Adia, ca nişte schelete. Unul din ei era mulatru, şi pielea lui era mult mai deschisă la culoare decât a celorlalţi. Nikolai se bucura să vadă că un mulatru putea ajunge preot.

Adia arătă cu băţul spre Nikolai, care, fără cuvinte, îşi dădu seama că era chemat. Se ridică şi i se alătură. Cei patru preoţi îl înconjurară şi se îndepărtară de locul adunării, înconjuraţi de tunetul tobelor.

Putea gândi puţin mai limpede, acum că ieşiseră la aer, departe de tobe. Insula era învăluită în tăcere, şi dinspre sat se vedeau doar câteva luminiţe împrăştiate. Nikolai descoperise Santola cu intuiţia lui de mag şi crezuse că o cunoştea până în cele mai adânci cotloane, dar acum se simţea de parcă fusese purtat într-un tărâm cu totul necunoscut. Oare erau în una dintre lumile diferite despre care vorbise Adia?

Nu, Santola nu se schimbase, el era cel care percepea lucrurile altfel acum. Se simţea ca un observator, detaşat de trupul său, când grupul ajunse pe ţărm. O canoe îngustă, cioplită grosolan dintr-un buştean, se odihnea pe nisipul aspru. Nikolai nu ştiuse că exista aşa ceva pe insulă. Începea să-şi dea seama că nu ştia nici pe departe atâtea lucruri pe cât crezuse.

Cei doi preoţi lansară barca. Nikolai se întinse să ajute, dar un gest brusc din partea Adiei îl opri. I se făcu semn să se aşeze în mijlocul bărcii, cu un bărbat şi o femeie înaintea lui şi ceilalţi doi în spate.

Lumina lunii făcea ca apa să pară argintie. Navigară de-a latul caldeirei, spre Diabolo. Nikolai încercă să-şi amintească insula, pe care o vizitase o dată sau de două ori în primii lui ani pe Santola. Era o semilună îngustă, zimţată, care ieşea din apele mării, mai mică şi mai abruptă decât insula principală.

Ajunseră la ţărm, şi preoţii traseră barca pe o fâşie de plajă. Fundul bărcii se frecă de nisip cu un sunet aspru. Ţărmul era destul de neted preţ de vreo cincisprezece metri, apoi se ridica într-un deal abrupt. Adia coborî din canoe şi ridică un teanc de pături, apoi merse în mijlocul zonei plate. Cealaltă preoteasă adusese mai multe provizii.

- Unde...?

Adia îşi duse un deget la buze, cerând tăcere. Nikolai îşi întrerupse întrebarea. Vopseaua albă o făcea să arate neomenește în lumina lunii. Nu mai era femeia civilizată din Londra care învăţase felul de a vorbi şi bunele maniere ale unei englezoaice bine-crescute, ci o preoteasă periculoasă, învăluită de mistere întunecate.

Fără nici un cuvânt, fiecare vârstnic luă o pătură şi se întinse pe jos, ca să doarmă pentru restul nopţii. Nikolai se bucură să vadă că fusese adusă o pătură şi pentru el, fiindcă noaptea era răcoroasă în lipsa unui foc.

Se înveli cu pătura şi se pregăti să adoarmă, ştiind că adevărata iniţiere urma să înceapă a doua zi dimineaţă. Trebuia să se odihnească, măcar cât se mai putea.

Dar nu putea să adoarmă. Stelele străluceau pe cer, şi el nu se putea îndura să-şi închidă ochii. Ca marinar, ştia foarte bine stelele şi constelaţiile, dar acum stelele păreau să fi prins viaţă. Pulsau şi tremurau, pline de înţelesuri, mai strălucitoare şi mai ademenitoare decât le văzuse vreodată.

Păreau, de asemenea, să cânte. Nu în cuvinte, ci în refrene de note disonante, dar care reuşeau să se contopească în armonie. Ascultă, în caz că era vreun mesaj pentru el, dar nu auzi nimic în afara acordurilor îndepărtate, răscolitoare.

Adormi pe muzica sferelor şi se trezi când o voce slabă spuse:

– Căpitane?

Se încordă amintindu-şi că erau pe Diabolo, insula pustie ivită din iad, care ieşea din apă de cealaltă parte a insulei Santola. Adia stătea lângă el. Nu mai era vopsită pe corp şi purta o rochie simplă şi un turban. Nu mai era o preoteasă africană, ci o femeie africană care îi amintea de mama lui, care purtase un turban asemănător.

Nikolai se ridică, şi Adia îi întinse o ceaşcă aburindă de ceai şi un cornuleţ. Ceaiul era dulce şi aromat cu nucşoară, iar cornuleţul era puţin rânced. Ceilalţi preoţi serveau un mic dejun asemănător. Deşi soarele răsărise, în interiorul craterului era încă umbră.

După ce toată lumea îşi termină masa modestă, Adia se ridică şi le făcu semn să o urmeze. Cu săculeţul de medicamente pe umăr, începu să înainteze pe malul apei. Apoi se întoarse să urce pe o cărare şerpuită. Grupul ajunsese la jumătatea drumului până în vârf, când Adia se întoarse spre stânga şi intră într-o peşteră. Asta chiar era interesant, căci Nikolai nu auzise niciodată de vreo peşteră pe Diabolo.

Dar asta era, cu siguranţă, o peşteră. Intrarea îngustă se deschidea într-o cavernă măricică. Majoritatea peşterilor miroseau a animale, dar nu şi aceasta. Avea un miros... antic.

Intrând, Adia îşi ridică mâna, şi în palma ei apăru o flacără violetă. Lumina dădu la iveală o încăpere destul de mare, circulară, cu un acoperiş înalt de trei metri şi jumătate. De cealaltă parte, o despicătură înainta şi mai adânc în inima dealului.

Adia lipi flacăra de un perete. Focul îmbrăţişă piatra ca o torţă, arzând încet, fără nici un combustibil. Aruncă o mână de praf în flăcări, şi un fum înecăcios începu să umple peştera. Nikolai tuşi, clipi şi îşi dădu seama că lumina subtilă a magiei începea şi ea să umple spaţiul.

Îndepărtându-se de flăcări, Adia îşi aranjă însoţitorii într-un cerc.

– Trebuie să regăseşti părţile din tine care lipsesc, căpitane. Vom face tot posibilul să te îndrumăm pe calea

ea bună, dar călătoria trebuie să o faci de unul singur. Cred că poţi reuşi, altfel nu ţi-aş permite.

Nu părea însă prea convinsă de şansele lui de reuşită.

– Ştiu riscurile, spuse el, privind spre fiecare dintre cei prezenţi. Dacă nu supravieţuiesc, nu vreau să vă simţiţi vinovaţi pentru ceva ce am ales să fac de bunăvoie.

Atmosfera se mai destinse un pic. Adia îi făcu semn unui bărbat mai tânăr să sune un clopot de metal turnat grosolan al cărui sunet părea adânc, gol. Cealaltă preoteasă începu să scuture un dovleac uscat, iar preotul mai bătrân începu să cânte cu glas scăzut într-o limbă străină. Nikolai îl identificase ca fiind Omar, un sclav eliberat de pe o galeră a corsarilor. Omar fusese foarte recunoscător să-şi regăsească libertatea şi o nouă casă. Devenise fermier, dar nu spusese niciodată că era preot.

Muzica primitivă era ciudat de ademenitoare, şi Nikolai începu să se legene în ritmul ei fără să-şi dea seama. Gândurile îi alergau dezlânate, mânate de fumul înecăcios. Adia începu şi ea să cânte cu o voce adâncă, puternică. Nikolai văzu din nou o mişcare cu colţul ochiului. Micile fiinţe fuseseră din nou atrase de muzică. În noaptea dinainte, îl neliniştiseră. Astăzi, păreau... un lucru firesc.

Ritmurile se loveau de pereţii de piatră ai peşterii. Adia îşi deschise săculeţul şi răsturnă mai multe obiecte pe pământ. Erau pietre, pietricele, pene şi lucruri chiar mai ciudate, pe care Nikolai nu le putea identifica. Miji ochii şi îşi dădu seama că străluceau cu toatele, înconjurate de aure magice mai puternice sau mai slabe.

Ultimul obiect pe care Adia îl scoase era un băţ lustruit, în formă de Y, de vreo treizeci de centimetri. Ardea cu o flacără violetă.

Fără a se opri din cântat, Adia apucă băţul şi îl ridică drept. Omar îl prinse deasupra mâinilor ei, şi băţul se înălţă imediat, de parcă ar fi fost împins de mâini nevăzute. Se răsuci puţin, apoi coborî spre pământ, încetinind până atinse o pietricică din mijlocul colecţiei de obiecte.

Adia încuviinţă şi lăsă pietricica deoparte, apoi rosti o frază care făcu băţul să zboare din nou. Se roti încă

o dată, apoi coborî şi atinse un oscior. Adia îl puse lângă pietricică. Ritualul se repetă de douăsprezece ori. Nikolai observă că fuseseră alese obiectele cu aura magică cea mai puternică.

Fumul înecăcios îl ameţea. Nu ştia cât timp trecuse. Minute? Ore? În cele din urmă, bătul nu se mai mişcă la cuvintele Adiei. Omar îi dădu drumul, şi Adia făcu o plecăciune respectuoasă în faţa lui înainte să îl ascundă înapoi în sac. Clopotul şi dovleacul încetiniră, apoi se opriră. În peşteră se lăsă încă o dată tăcerea.

Adia luă obiectele alese şi le puse într-o punguţă de piele cu simboluri pictate pe lateral. Scoase un ac cu aţă, apoi cusu cu atenţie gura săculeţului şi îl legă cu o fâşie lungă de piele. Se apropie de Nikolai şi i-l puse în jurul gâtului.

– Pentru protecţie, spuse ea, apoi se trase înapoi. A venit momentul primului tău test. Va fi o călătorie dureroasă, dar nu e prea târziu să te retragi. Gândeşte-te bine, căpitane. Ai reuşit multe şi pe mări, şi aici, în Santola. Încercând aşa ceva, rişti să pierzi totul.

Vocea ei îi aduse în minte imagini sinistre, dezastruoase. O clipă, Nikolai avu o viziune îngrozitoare, sufletul lui fiind prins în mijlocul unei cete de demoni urlători, neajutorat, singur. Pentru prima oară, simţi cu toată fiinţa lui că ar putea muri într-adevăr dacă nu renunţa. Ducea o viaţă frumoasă, avea lucruri importante de făcut. De ce să renunţe la toate astea?

Fiindcă nu s-ar ierta niciodată dacă ar lăsa laşitatea să-l împiedice să lupte pentru abolirea sclaviei. Înfruntase de multe ori pericolul. Necunoscutul îl speria mai mult ca orice spadă şi orice ghiulea de tun, dar miza era atât de mare, încât merita riscul.

– Vreau să continui.

Adia încuviinţă, cu o expresie neliniştită.

– Foarte bine.

Omar păşi înainte. În mână ţinea un pumnal.

– Stai nemişcat, spuse el.

Apoi îi suflecă lui Nikolai mâneca stângă până la cot şi îi crestă braţul.

Nikolai făcu o grimasă, dar nu spuse nimic, nici măcar când Omar îi frecă tăietura cu un lichid care-l făcu să simtă o usturime arzătoare. Bătrânul se trase înapoi.

- Te va apăra împotriva focului, spuse el.

Foc? Cei patru preoţi se strânseră în cerc în jurul lui Nikolai. Chiar şi sub pământ, îşi dădu seama că respectau cele patru puncte cardinale. Apoi, Omar spuse cu voce adâncă, tunătoare:

- Cunoaşte focul!

Îşi ridică braţele, şi din pământ izbucniră flăcări albastre, înconjurându-l pe Nikolai.

Căpitanul suspină panicat. Hainele, părul şi carnea lui erau consumate de flăcări. Durerea era insuportabilă. Făcu un pas înainte, ieşind din cercul arzător - şi se trezi într-un ţinut straniu, ars de soare.

Jean termina o scrisoare către fratele ei şi soţia acestuia, când mâna îi tresări, vărsând cerneală pe toată coala. *Nikolai era în pericol.* Deşi ştia deja că iniţierea urma să fie periculoasă, nu se aşteptase ca pericolul să vină atât de repede. Nici nu se aşteptase ca pericolul să fie atât de greu de definit.

Lăsă pana din mână, atentă să nu verse şi mai multă cerneală, şi închise ochii.

Fusese legată de el încă de când se întâlniseră, dar acum această legătură dispăruse. Nu îl mai simţea pe Nikolai. Cu inima bătându-i cu putere, îl căută cu disperare.

Nimic.

Se forţă să se liniştească înainte să înceapă să ţipe. Nikolai trecea printr-o iniţiere magică, înconjurat de preoţi africani, şi era foarte posibil ca ritualul să-l fi ascuns de magia ei.

Adia credea că Nikolai avea mari şanse de supravieţuire. Şi dacă se înşelase şi Nikolai era mort... Ei bine, preoţii aveau să aducă vestea pe Santola cât de curând.

Din moment ce nu mai exista nici o legătură între Jean şi Nikolai, nici nu-i putea trimite din energia ei. Nu putea decât să încerce magia cea mai veche dintre toate.

Împreunându-şi mâinile şi închizând ochii, se rugă ca, undeva, Nikolai să fie încă în viaţă.

capitolul 23

Uimit, Nikolai cercetă câmpia pârjolită de soare care se întindea în toate direcţiile. Peştera şi preoţii dispăruseră. Soarele arzător pârjolea un pământ plat, acoperit cu ierburi arse de soare. Cei câţiva copaci împrăştiaţi ici şi colo aveau forme ciudate, cu crengile întinzându-se ca nişte umbrele.

În afară de săculeţul din jurul gâtului, nu mai purta nimic. Văzu ultimele flăcări albăstrui stingându-i-se pe antebraţ. *Se simţise* arzând, dar nu se vedea nici o arsură pe piele, şi părul îi era întreg. Oare chiar ajunsese într-un alt loc sau visa? Nu se simţea adormit. Tăietura pe care Omar i-o făcuse pe braţ încă îl ustura.

Vântul şuiera pe câmpii, o boare răcoroasă pe trupul lui dezgolit, pentru a domoli fierbinţeala soarelui. Ce naiba căuta aici? Ce avea de făcut?

Se simţea dureros de expus şi îşi dori să fi avut o armă şi haine – în ordinea asta. Şi un loc în care să se adăpostească, dar ţinutul pustiit nu oferea nici un adăpost.

Ce trebuia să facă?

Într-un ţinut ciudat, caută apă. Învăţase asta cât timp fusese sclav în caravanele de sare din nordul Africii şi călătorise prin cele mai aride ţinuturi. Căldura îi făcuse deja sete, aşa că îşi consultă intuiţia, căutând apă. Abilitatea lui de a găsi apă îi salvase pe el şi pe compatrioţii săi în ultima lor călătorie spre minele de sare.

Acolo, spre stânga. Destul de departe, dar putea ajunge înainte ca setea şi soarele să-l înfrângă.

Înainte să plece, ar trebui să însemneze acest loc, pentru cazul în care era singura cale de acces spre lumea pe care o părăsise. Presupunând că avea să reuşească să se întoarcă. Când Adia îi vorbise despre alte lumi, crezuse că nu erau decât închipuiri sau metafore, dar acest ţinut arzător era cât se putea real. Acum, casa lui era aici. Santola, *Justice*, Jean – toate păreau un vis.

Smulse iarba din jurul tălpilor sale, apoi puse câteva pietre una peste alta pe porțiunea de pământ pe care o dezgolise. În timp ce căuta pietre, descoperi oasele albite ale unei antilope, care fuseseră curățate cu totul de un prădător. Împinse câteva dintre oasele mai lungi printre pietre, apoi își însemnă în minte locația lor. Simțul direcției era o altă abilitate care îi slujise de multe ori pe mări. Spera să îl ajute și acum, în această lume stranie.

Acum, că făcuse tot posibilul să însemneze locul prin care sosise, începu să meargă spre vest. În copilărie și mai târziu, ca sclav, se obișnuise să meargă în picioarele goale, și tălpile i se întăriseră ca pielea de elefant. Acum însă, după anii în care purtase cizme, picioarele îi deveniseră mai sensibile.

Nu conta. Învățase de mic să ignore neplăcerile și nu uitase acest lucru. În timp ce mergea, privi în jur, gândindu-se că acea câmpie semăna mult cu ceea ce auzise despre Africa de Est. Deși nu mai fusese niciodată acolo, un alt sclav din caravană pe nume Rafiki îi descrisese ținutul lui natal, iar aceste câmpii se potriveau descrierii. Omar era și el din Africa de Est, dacă își amintea bine. Poate că bătrânii îl trimiseseră într-un loc din lumea pe care Nikolai o știa. Sau poate îl trimiseseră într-o altă realitate?

Întrebările îi ținură mintea ocupată o vreme, dar în cele din urmă le puse deoparte, fiindcă nu știa destul cât să găsească răspunsurile. „Gândește mai puțin." La noapte, când aveau să apară stelele, avea să știe dacă era în lumea lui sau într-o alta.

O antilopă uriașă, cu coarne spiralate, fugi de undeva din spatele lui. În timp ce trecea pe lângă el, se gândi: „kudu". De unde știa acel cuvânt? Privi înapoi și văzu o duzină de bărbați înalți, slabi și negri alergând spre el – și cu toții duceau sulițe.

La început, Nikolai simți un val instinctiv de frică din cauza situației neajutorate în care se afla. Apoi își dădu seama însă că nou-veniții erau vânători care urmăreau acel kudu. Rafiki îi descrisese vechiul ritual al vânătorii. Un grup de vânători oboseau animalul în perioada cea

mai arzătoare a zilei, apoi îşi ucideau prada când aceasta nu mai era în stare să alerge.

Vânătorii nu păreau surprinşi sau furioşi să-l vadă. Continuară să se apropie. Majoritatea erau goi sau purtau doar pânze în jurul taliei, dar aveau suliţe în mâini şi purtau saci de piele pe spate. Pielea lor neagră strălucea, plină de sudoare, dar alergau uşor, fără nici un efort vizibil.

Grupul de vânători trecu în fugă pe lângă el. Cel mai apropiat, un tânăr de vreo douăzeci de ani, îl salută, cu dinţii strălucindu-i pe chipul negricios. Aruncă una din cele două suliţe pe care o ducea în lateral, de parcă i-ar fi dat o pasă. Nikolai prinse suliţa din aer. Arma i se potrivea de minune în mână. Ghicind că asta făcea parte din misiunea lui, se întoarse şi începu să alerge alături de grup.

În curând, pasul lung şi săltat al vânătorilor începu să i se pară la fel de firesc precum arma pe care o ţinea în mână. Deşi picioarele îi erau zdrelite şi respira greu, reuşi să ţină pasul cu vânătorii. Îi plăcea să-şi simtă muşchii arzând şi să-şi forţeze limitele. Un căpitan de vas nu avea prea multe ocazii să alerge.

Se îndreptau spre apa pe care o simţise mai devreme. Prezenţa ei începea să i se pară tot mai puternică. Trecură peste un deluşor, şi în faţa lor se deschise o oază înconjurată de tufişuri joase şi de copaci cu coroanele în formă de umbrelă. Mai multe animale şi păsări se adăpau acolo. În mijlocul apei, era botul întunecat al unui hipopotam.

Simţind apropierea oamenilor, păsările se ridicară în zbor, ţipând, cu aripile uriaşe bătând rapid. Animalele mai mici se ascunseră în tufişuri. Kudu-ul trecu pe lângă apă, cu paşi împleticiţi. Era prea obosit să alerge mai departe şi căzu în genunchi în noroiul de lângă apă.

Vânătorii se apropiară, şi conducătorii uciseră animalul cu viteză şi precizie. Trei dintre membrii grupului scoaseră cuţite de piatră din săculeţele de piele şi începură să jupoaie leşul. Ceilalţi vânători se apucară să strângă lemn şi balegi uscate ca să aprindă un foc.

După ce le adunară într-un morman, câțiva priviră spre Nikolai.

Fără cuvinte, Nikolai își dădu seama că era de datoria lui să aprindă focul. Dar cum? Nu avea nici cremene, nici chibrituri. Poate că el era preotul acestui grup, și trebuia să fie în stare să invoce flăcările? Omar spusese că trebuia să învețe focul.

Îngenunchind lângă morman, Nikolai își ținu mâinile deasupra lui. Protectorii lui Jean obișnuiau să vizualizeze flăcările, să și le imagineze până apăreau în realitate. Din moment ce nu cunoștea nici o altă tehnică, încercă așa. Palmele i se încălziră, dar nu apăru nici o flacără.

Dacă încerca să adauge căldura arzătoare a soarelui african? Făcu asta, imaginându-și soarele aprins unindu-se cu esența focului, concentrându-se până când chipul începu să îi asude.

Flăcările izbucniră printre degetele lui, aprinzând crenguțele. Însoțitorii săi scoaseră sunete mulțumite și începură să prăjească o halcă de kudu. În timp ce carnea se înnegrea și grăsimea se scurgea în flăcări, Nikolai o privea nerăbdător. Abia aștepta să mănânce. Cât timp trecuse de când avusese parte de o masă adecvată? Pâinea și ceaiul din acea dimineață nu prea se puneau.

În timp ce carnea se prăjea, tânărul vânător care îi oferise lui Nikolai o suliță începu să se plimbe în jurul apei, cercetând ternul. Ajunsese la jumătate, când se opri și începu să sape. Apoi se întoarse cu câteva rădăcini pe care le îngropă printre cărbuni. Spuse ceva, râzând, iar Nikolai aproape îl înțelese. Își dădu seama că numele băiatului era Sefu, deși nu avea habar de unde știa.

Restul cărnii fu învelită și împachetată. Din nou, fără să înțeleagă de unde, Nikolai știu că în zori doi vânători aveau să o ducă înapoi în sat, împreună cu pielea, coarnele și toate celelalte bucăți folositoare ale leșului.

Soarele apunea deja când masa fu gata. Nikolai nu gustase niciodată o carne mai bună. Mâncară cu toții, râzând și vorbind. Deși nu le știa limba, Nikolai le înțelegea conversația cât de cât. Fusese acceptat ca parte a grupului, deși era deosebit, fiindcă avea talente magice.

După ce se lăsă cu totul întunericul, mai mulţi vânători scoaseră tobe mici şi plate din săculeţe şi începură să bată în ele. Ceilalţi se ridicară şi începură să danseze în jurul flăcărilor. Era un dans vânătoresc, mimând mişcările unei antilope – un mod de a onora animalul pe care tocmai îl uciseseră. Ritmurile îl pătrunseră pe Nikolai, dansul şi sunetul fiind legate inexorabil. Voia să participe, dar nu ştia cum.

Unul dintre toboşari se ridică şi îi aruncă toba lui Nikolai, apoi începu să danseze. Uimit, Nikolai prinse instrumentul din zbor. Pielea întinsă era caldă după ce fusese lovită cu palmele atâta timp. Îl atrăgea.

Timid, începu să lovească toba cu palmele deschise, încercând să se adapteze ritmului celorlalţi. Însoţitorii săi râseră, încurajându-l. Bătea un ritm foarte simplu. şi, în curând, reuşi să se pună în armonie cu restul toboşarilor. Erau toţi ca unul în spirit, legaţi între ei şi cu dansatorii care se veseleau lângă foc.

Dansatorii se opriră brusc şi se aplecară în faţa toboşarilor, lovind pământul, cinstindu-i. După o ultimă rafală, toboşarii se opriră şi le înmânară instrumentele, şi cele două grupuri îşi schimbară locurile.

Nikolai nu se simţea în largul lui alături de ceilalţi dansatori. Dansase prea puţin în viaţa lui, şi trupul său nu înţelegea mişcările din dansul kudu. Era neîndemânatic, rigit, un european înconjurat de africani.

Sefu atinse braţul lui Nikolai, spunându-i fără cuvinte că nu conta cât era de stângaci. O relaxare caldă îl cuprinse, şi nu-şi mai făcu griji că se făcea de râs în faţa celorlalţi. Lăsă ritmul tobelor să-i pătrundă în sânge şi în oase, deschizându-se mişcărilor dansului, şi deveni una cu restul grupului.

În ciuda faptului că pielea lui era mai deschisă la culoare, că nu cunoştea limba şi că nici măcar nu ştia unde era, simţea că făcea parte din această viaţă. Dansul luă sfârşit şi vânătorii se întinseră să se culce, în afară de unul dintre ei, care rămase de veghe cu suliţa în mână.

Nikolai întinse palma spre flăcări. „Ardeţi slab, dar să nu vă stingeţi până dimineaţă." Apoi se lăsă pe spate într-un pâlc rar de iarbă, epuizat şi gata de odihnă.

Abia îi mai rămăsese destulă energie cât să privească stelele. Erau oarecum la fel ca acelea pe care le știa, dar nu identice, lucru care îl înnebunea. Și asta nu doar pentru că era posibil să fi ajuns mai la sud decât fusese vreodată. Stelele nu erau întru totul identice. Poate că ajunsese într-o altă lume, una apropiată de a lui și foarte asemănătoare.

„Nu te gândi." Închise ochii și dormi.

Pe măsură ce zilele și nopțile treceau, Nikolai se obișnuia tot mai mult cu ritmul vieții alături de vânători. Își spuneau Dahana, Poporul. Pentru prima oară în viață, simțea că își găsise locul. Nu mai era nici maltez metis, nici negru, nici arab sau american. Făcea parte din Popor, acceptat și chiar onorat pentru abilitățile sale magice. Îi spuneau Nikai.

După două săptămâni, se întoarseră în satul lor. Vânătorii avură parte de un ospăț în semn de bun venit. Nikolai se pricepea mai bine să bată la tobe acum și îi făcea plăcere să învețe noi dansuri. Acestea erau originile lui africane, pe care nu le cunoscuse niciodată, și se simțea mirific trăind în armonie cu natura și respectând vechile tradiții. Forța vitală făcea parte din întreaga creație, conecta tot ce era viu.

Găsise o parte din sine care îi lipsise mereu. Grupul lui de vânători călătorea în căutarea prăzii cam jumătate din timp. În rest se relaxau cu toții în sat, cu prietenii și familiile lor. Pe măsură ce amintirile vieții lui dinainte începeau să se estompeze, Nikolai își exersa tot mai mult dominația asupra focului. Aflase că putea invoca o cantitate moderată de flăcări și putea aprinde un foc pentru gătit la fel de bine cum putea aprinde un rug imens în jurul căruia tribul se strângea să danseze.

Învăță, de asemenea, cum să aprindă o flacără în vârful unui băț și, cu un singur cuvânt, să o facă să ardă o vreme. Un astfel de băț putea fi folosit de oricine, ceea ce îl transforma într-un dar valoros. Fusese mult lăudat pentru invenția lui, fiindcă acum și alte grupuri de vânătoare puteau duce ușor focul cu ele.

Își amintea vag de o persoană pe care o cunoscuse în trecut, care putea aprinde focul prin magie. O femeie. Ah, era Adia, o preoteasă care putea aprinde flăcări violete. Dar numele ei îi dispăru imediat din minte. La fel și numele femeii cu părul roșu ca focul...

Nikolai exersa bătutul la tobe și aruncarea suliței și îl rugă umil pe unul dintre vârstnici să îl învețe să cânte la un flaut făcut dintr-un corn spiralat de kudu. Dintotdeauna îi plăcuse muzica, dar niciodată nu învățase cum să o producă. Lecțiile i se păreau o încântare, atât datorită muzicii, cât și fiindcă fiica timidă și drăguță a vârstnicului îl privea cu o căldură aparte. În curând, începu și el să îi zâmbească și se gândi că venise de mult vremea să-și găsească o soție. Dar nu se grăbea.

Zilele treceau una după alta, plăcute și satisfăcătoare. Pentru prima oară în viața lui, era mulțumit, deși nu-și mai putea aminti de ce fusese nemulțumit.

După multe săptămâni, grupul lui de vânători părăsi din nou satul pentru a face negoț într-un oraș așezat la confluența a două râuri. Sefu îi explică atunci că mulți oameni vizitau Timtu, și orașul ascundea multe minuni.

Nikai și vânătorii alergară trei zile, îndepărtându-se de savana ierboasă și ajungând într-un peisaj mai dur, mai uscat. De-a lungul timpului, soarele îi înnegrise pielea. Acum semăna mai mult cu frații lui vânători, lucru care îl bucura. Nu voia să fie diferit.

Vânătorii cărară cu rândul obiectele cu care urmau să facă negoț, până ajunseră la Timtu, spre sfârșitul dimineții celei de-a patra zile. Clădirile pătrate, din lut, îi aminteau de ceva îndepărtat. Acum multă vreme, în viața lui din vis, vizitase un loc asemănător. De ce o făcuse – și unde era? Nu-și aducea aminte.

Piața era plină de vânzători ce etalau fructe și haine colorate, obiecte de metal și de lemn sculptat, și o mulțime amețitoare de bunuri aduse de departe. Admiră o tobă micuță, bătând-o ca să-i audă sunetul bogat. Ce ar putea oferi pentru un obiect atât de frumos? Poate o pereche din bețele lui cu flăcări fermecate? Un soț și o soție erau cei care vindeau tobele, iar fiica

lor cea drăguță îi oferi timidă o altă tobă, bătând-o pentru a-i demonstra sunetul.

Nikai se pregătea să încerce toba fetiței, când auzi strigăte din depărtare, însoțite de bătăi de copite. Piața fu cuprinsă de țipete, și toată lumea o luă la fugă. Sefu strigă:

- Fugi, Nikai! Sunt bandiți dinspre nord care ne atacă! Dacă fugim, nu ne vor urmări, fiindcă suntem înarmați, dar trebuie să ne grăbim.

Nikai se întoarse și își urmă prietenul și pe ceilalți vânători, fugind din calea atacatorilor. Era pe cale să părăsească piața când călăreții intrară în goană din cealaltă direcție. Cu chipurile acoperite de văluri și purtând robe grele, învârteau săbii și scoteau strigăte, folosindu-se de arme și de cai ca să mâne oamenii orașului în centrul pieței.

Nikai îi văzu pe vânzătorii de tobe. Tatăl își luase fetița și alerga cu soția lui spre o alee strâmtă, dar era deja prea târziu. Un bandit se aplecă și îi smulse copilul din brațe, lovindu-l pe tată cu un picior în stomac, pentru a-l face să-i dea drumul. Banditul o aruncă pe fetiță în șa, în fața lui, apoi se folosi de latura netăioasă a sabiei ca să-i oblige pe părinți să se îndrepte spre grupul de captivi.

Nikai se opri, șocat de ce vedea.

- Ce fac?

Sefu se opri și el și se întoarse să-i răspundă:

- Sunt negustori de sclavi. Vor lua captivi tineri și oameni în putere și îi vor duce pe coastă, apoi îi vor vinde celor din alte ținuturi. Haide, acum că sunt ocupați!

- Dacă am lupta împreună, i-am putea pune pe fugă.

Unii negustori luptau deja, dar erau prea puțini ca să obțină ceva. Nikai începu să înainteze, cu sulița pregătită.

- Vânzătorii de aici nu fac parte din Popor! Soarta lor nu contează pentru noi, spuse Sefu, prinzându-l de braț. Vino!

O clipă, Nikai acceptă cuvintele prietenului său. De ce conta soarta altora, atâta timp cât Poporul era în siguranță?

Dar clipa trecu şi se sparse în furie şi-n amintiri. El era Nikolai Gregorio, care jurase să se lupte cu sclavia pretutindeni. Fusese trimis în această lume să înveţe tainele focului, şi crezuse că era vorba doar despre flăcări, dar era vorba şi despre pasiune. Despre ură împotriva nedreptăţii. Despre nevoia de dreptate. Flăcările din sufletul lui aproape se stinseseră. Până acum.

Brusc, în minte îi răsări imaginea vie a unei roşcate minione, cu ochi arzători, care îi spusese că, dacă nu reuşea să îşi găsească drumul înapoi spre casă, era de-ajuns să îşi amintească cine era el de fapt. Esenţa lui Nikolai Gregorio erau flăcările dreptăţii.

– Cu toţii sunt fraţii mei, spuse el solemn. Fugi, dacă vrei. Eu lupt.

Apoi alergă în piaţă şi îşi ridică mâinile, invocând flăcări din cer. Un glob imens de foc se materializă, şi el îl aruncă spre bandiţi. Mantiile lor lungi se aprinseră, şi atacatorii începură să ţipe şi să-şi smulgă hainele de pe ei. Caii îşi aruncară călăreţii din şa şi o luară la fugă, iar negustorii înarmaţi începură să-i ucidă pe bandiţii care nu apucaseră să scape.

În ruinele pieţei, Nikolai îl văzu pe banditul care o răpise pe fata vânzătorilor de tobe. Fusese încolţit, cu spatele la o clădire. Căuta o cale de scăpare, strângându-şi în continuare prizoniera. Nikolai se îndreptă mânios spre el. Când ajunse la câţiva paşi, aruncă o suliţă de flăcări.

Banditul ţipă şi îşi acoperi ochii, iar Nikolai o luă pe fetiţă din şa. Plângea, dar nu fusese rănită. Imediat ce o lăsă jos, fetiţa fugi spre părinţii ei. Mama ei o luă în braţe, iar tatăl ei folosi un stâlp rupt din taraba lui ca să-l înjunghie pe bărbatul care încercase să-i răpească fata. Capătul zimţuit îi pătrunse adânc în măruntaie.

Banditul se prăbuşi în şa, cu roba palidă pătată de sânge. Dar, înainte să moară, avu destulă putere cât să-şi ridice sabia şi să o înfigă în pieptul lui Nikolai, blestemându-l cu o furie gâjâită pe bărbatul care îi stricase planurile.

Recunoscându-şi moartea iminentă, Nikolai îşi atrase energia în interior şi încercă să se ferească, dar sabia

îi pătrunse în piept, strivindu-i oasele și sfâșiindu-i carnea. Când puterile îl părăsiră și se prăbuși, constată surprins că nu simțea durere.

Nu căzu pe pământ, ci *prin* pământ, într-un haos întunecat. Încerca să-și dea seama ce se întâmplase, când se lovi de o suprafață grea cu spatele. Clipind, își ridică privirea – și văzu că era în peștera de pe Diabolo, iar cei patru preoți care îl trimiseseră în ținutul cel îndepărtat îl priveau.

Supraviețuise primului test.

capitolul 24

Nikolai clipi spre preoți.

– Tot aici sunteți?

– Trebuia să ținem deschisă poarta, ca să te poți întoarce, explică Omar. *Dacă* te mai puteai întoarce.

Preoții ăștia erau tare pesimiști. Nikolai se ridică și văzu că purta aceleași haine ca atunci când intrase în peșteră.

– Am lipsit multe săptămâni. Luni de zile. Ați așteptat aici tot timpul?

– Se poate să fi trecut luni întregi în cealaltă lume, dar aici au fost doar câteva ore, spuse Adia, întinzându-i o mână ca să-l ajute să se ridice.

Nikolai se săltă greoi, dezorientat.

– Ce mi s-a întâmplat... a fost adevărat?

– La fel de adevărat ca peștera și ca insula. Uită-te la culoarea pielii tale.

Nikolai făcu așa cum i se spusese și observă că se bronzase după atâta vreme petrecută în savană.

– Tot ce s-a întâmplat acolo face acum parte din spiritul tău.

– Cred că am murit acolo, spuse el încet. Tocmai fusesem înjunghiat în piept când m-am întors. Moartea mea m-a adus acasă?

Omar se încruntă.

– Poate, dacă moartea ta a fost din cauza a ceea ce ai învățat în călătorie.

– Așa a fost.

Descoperise focul dinăuntrul lui, pasiunea care se stinsese când viața îi devenise prea ușoară. Focul era esențial pentru misiunea lui.

Descoperise, de asemenea, printre Dahana și o parte africană care îi lipsise până atunci. Se gândi la pacea și la bucuria pe care le simțise alergând alături de ceilalți vânători sau atunci când descoperise dansurile și muzica. Fusese unul din Popor – și simți o tristețe sfredelitoare fiindcă acea viață îi fusese răpită. Încă o dată, era într-un loc căruia nu-i aparținea întru totul.

– Bea.

Cealaltă preoteasă, Nayo, îi oferi o cană de ceai dulce. Bău însetat. Avea să-i fie dor de tribul Dahana, dar cel puțin avea ceai din nou.

Urmară teste mai simple, ducându-l în locurile în care trăise, cum erau Malta, Algeria, Santola, corăbiile sale. În fiecare loc, plutea printre lucruri cunoscute, ca o fantomă, devenind din ce în ce mai complet pe măsură ce se vedea pe sine însuși cu detașarea pe care o obții privind de la distanță.

Pierdu noțiunea timpului, dar, după mai multe zile, Adia decise că sufletul lui era suficient de întregit încât să călătorească și îl informă că următorul test avea să fie diferit. Conduse grupul până în vârful celui mai înalt deal de pe Diabolo, unde preotul mai tânăr, fost sclav pe o galeră, pe nume Enam, îndeplini un ritual la răsărit. La sfârșit, Enam descrise un cerc în aer de mărimea unui om.

– Intră acum și cunoaște spiritele aerului.

Nikolai păși prin cerc și se trezi căzând printr-un întuneric fără sfârșit.

Dacă primul test al inițierii sale fusese un rai atrăgător, dar periculos, acum ajunsese în iad. Căderea în sine era înfricoșătoare. Zgomotul era chiar mai rău: un țipăt plin de teamă, intimidant, ascuțit și grav în același timp, care îl făcea să tremure până-n măduva oaselor. Încercă să-și acopere urechile cu mâinile, dar toată zarva aia era în mintea lui, și îi era imposibil să scape. Intră

în panică, disperat, încercând să evadeze, dar zgomotul devenea mai rău, tot mai asurzitor. Nu crezuse că sunetul putea cauza atâta durere.

Ajunsese în pragul nebuniei înainte să-şi dea seama că, cu cât se temea mai mult, cu atât sunetul devenea mai dureros. Singura modalitate de a supravieţui era să-şi înfrângă teama.

De ce se temea cel mai mult? Nu de moarte – asta ar fi fost aproape o uşurare. Când înţelese acest lucru, sunetul se diminuă puţin.

De ce altceva se temea?

De eşec. Se simţea răspunzător faţă de oamenii lui, faţă de cei pe care îi salvase şi de sanctuarul pe care îl crease aici, pe insulă. Dacă dădea greş, oamenii lui aveau să-l urmeze în iad.

Dar asta nu avea să se întâmple, îşi dădu el seama. Pe Santola trăiau mulţi oameni puternici şi abili. Dacă murea, comunitatea avea să-i supravieţuiască. Temerile lui erau nefondate.

Încă o dată, sunetul dureros se diminuă. Nici nu mai cădea la fel de repede ca înainte.

De pierdere. În copilărie pierduse tot ce iubise vreodată. Credea că scăpase de acea teamă refuzând să-i pese, dar undeva, în adâncul sufletului, teama rămăsese – la fel şi dorinţa de a-i păsa şi de a le păsa şi celorlalţi de el. Recunoscând teama, sunetul se diminuă şi mai mult. Acum, trupul lui nu mai vibra.

Trădare. În copilărie, se încrezuse mult prea uşor în oameni, iar durerea de a fi trădat aproape îi frânsese inima. Teama şi pierderea creaseră o furie care îl mistuiseră şi îl îndrumaseră spre o răzbunare amară. Furia şi răzbunarea îl înnebuniseră.

Nedreptate. O răpise pe Jean, i-ar fi ucis fratele cu dragă inimă, ceea ce ar fi fost o mare nedreptate. El trăia pentru dreptate, dar, mânat de teamă şi de furie, fusese pe cale să facă lucrul pe care îl ura cel mai mult.

Zgomotul era acum suportabil, şi nici nu mai cădea. Stătea suspendat în aer, plutind ca un balon de săpun. Fiecare teamă fusese ca o bucată pierdută din sufletul

său, îşi dădu el seama. Cu fiecare teamă dispărută, sufletul lui devenea mai puternic.

Zgomotul se stinse în neant. Atârnând în vid, se întrebă dacă era posibil să zboare aici. Avusese vise în care străbătea cerurile, cu braţele şi picioarele întinse, străduindu-se din răsputeri să rămână în aer. Încercă asta acum şi, spre încântarea lui, descoperi că putea într-adevăr să zboare odată ce renunţa la teama de a se lovi de pământ sau de vreun munte.

Zborul era ceva magic. Râse cu glas tare, străbătând întunericul, improvizând bucle şi picaje, ca un pescăruş jucăuş. Decise să vadă cât de sus putea să zboare. Folosindu-şi întreaga voinţă, se ridică tot mai sus - şi ieşi prin portalul care ducea înapoi spre Diabolo.

Căzu neîndemânatic înapoi pe pământ şi se rostogoli, julindu-se de pietrele ascuţite. Mentorii stăteau în jurul lui. De data asta, Enam fu cel care îl ajută să se ridice.

- Asta a fost... interesant. Nikolai privi cerul, pentru a-şi da seama de poziţia soarelui. Cât timp am lipsit? O zi?

- Doar câteva minute, răspunse Omar, cu o licărire ciudată în ochi. Avem timp pentru încă un test astăzi.

Nikolai îşi stăpâni un geamăt. Iniţierea era grea şi-l schimba în tot mai multe feluri - dar, cu cât mai repede termina cu asta, cu atât mai bine.

- Jean, eşti aici? strigă Adia din uşa care ducea la camera lui Jean.

- Pe terasă! Jean sări în picioare şi se grăbi să-şi întâmpine vizitatoarea. Îşi simţea inima bătând nebuneşte.

- S-a... s-a întâmplat ceva cu Nikolai?

- S-au întâmplat multe, şi se vor întâmpla şi mai multe, dar până acum se descurcă bine, spuse grăbită Adia. Îmi pare rău dacă sosirea mea te-a alarmat. Nu era nevoie de mine pe Diabolo în după-amiaza asta, aşa că am venit în sat ca să fac rost de provizii. M-am gândit, de asemenea, să văd cum te mai descurci cu biletele abolişţioniste. Este vreun lucru care nu ţi-e clar?

Ușurată peste măsură că Nikolai se descurca bine, Jean arătă spre teancul de bilete de pe masa la care lucra. Când ochii îi oboseau, era o plăcere să privească spre caldeiră. La Diabolo.

- Am copiat cam jumătate. Sunt câteva locuri în care nu înțeleg deloc ce scrie. Lucrez, de asemenea, la un calendar al evenimentelor aboliționiste. Poți să vezi dacă e corect?

Jean îi înmână Adiei o coală de hârtie pe care desenase o linie lungă și notase mai multe evenimente și anii lor.

- Este bine până unde merge, spuse Adia după ce studie diagrama, dar nu e completă. Adia se așeză și îi descrise câteva evenimente importante. Nu am trecut prin asta, dar i-am auzit pe vârstnici vorbind.

- E minunat! spuse Jean, luându-și grăbită notițe. Poți spune mai multe lucruri decât poți scrie.

- Nu am avut timp să înregistrăm decât lucrurile cele mai importante. Eu am scris majoritatea textelor, fiindcă nu toți vârstnicii au acest har. Acum haide să îți răspund la întrebări.

Jean se relaxă, răsfoindu-și notițele până la prima întrebare. Cu siguranță că Adia nu și-ar fi făcut timp să vorbească cu ea dacă nu exista șansa ca ea și Nikolai să călătorească în timp. Iar asta însemna că Nikolai avea să supraviețuiască.

Zilele treceau într-un vârtej de încercări, unele înfricoșătoare, altele doar ciudate. Când învăță despre elementul pământ, Nikolai se simți ca îngropat de viu, și asta îl îngrozi la gândul că avea să se sufoce. Când nu muri, își dădu seama că era de fapt o sămânță încolțind, învățând ce înseamnă pământul la modul propriu. Nu contau decât textura, greutatea, temperatura și timpul care înainta încet în vreme ce se lupta să ajungă la suprafață, în lumina soarelui.

Era atât de ciudat să se lase atins de o râmă în trecere. După ce petrecu o eternitate săpându-și drum spre soare, ieși într-o lume plină de minunății și de noi

pericole. Își întinse frunzele și se trezi ghemuit pe podeaua peșterii din Diabolo.

Vizită locuri care îi erau la fel de familiare ca dosul palmelor și lumi atât de stranii, că nici nu avea cuvinte să le descrie. Uneori se temea, alteori era cuprins de nerăbdare, ocazional se plictisea. Nu găsi nici un alt loc în care să se integreze la fel de bine ca alături de Popor. Posac, acceptă că nu asta îi era menirea în viață și că nu avea să aparțină niciodată întru totul unui grup.

Experiențele îl lăsară epuizat din punct de vedere spiritual, dar totodată mult mai deschis la lumea din jur. Oare asta era de-ajuns ca să se considere inițiat? Își petrecea prea puțin timp făcându-și griji în privința asta, fiindcă învăța să gândească mai puțin.

Se pierdu atât de mult în experiențele care îl schimbau, că fu peste măsură de surprins când, într-o dimineață, Adia îi spuse:

– Haide! A venit momentul ultimei tale încercări.

Nikolai își termină ceaiul, apoi o urmă cu pas sprinten pe o potecă pentru capre, care urca șerpuind dealul. Ceilalți preoți nu îi însoțeau.

Ajunseră în vârful dealului, apoi începură să coboare. Soarele răsărise de multă vreme când ajunseră pe o terasă pietroasă, la câțiva metri deasupra valurilor care se spărgeau. Valurile erau mai mari decât înăuntrul caldeirei, iar vântul era mai puternic. Adia se opri și îi oferi un săculeț care conținea o sticlă cu apă și o jumătate de pâine.

– Stai aici și privește marea.

– După ce să mă uit?

– Nu pot să-ți spun. Dar obișnuiește-te să fii răbdător, căpitane. Înțelepciunea nu vine repede. Adia zâmbi. Ești mai bine pregătit pentru asta decât atunci când ai pășit pentru prima oară pe Diabolo.

– De unde voi ști că am învățat lecția care mi se cere acum?

– Vei ști.

Adia se întoarse și începu să se cațăre din nou.

Nikolai se trezi urmărind-o cu privirea, fiindcă ea era un om într-un peisaj neomenesc, dar apoi făcu un efort

şi se întoarse înapoi spre mare. Încercase să mediteze înainte să-şi înceapă iniţierea, dar dăduse greş.

Astăzi, meditaţia i se părea puţin mai posibilă. Rămase nemişcat toată ziua, pe cât de mult era în stare, privind valurile care se spărgeau şi lumina care îşi urma traseul pe pietre. Soarele ardea, şi piatra pe care stătea era tare incomodă, dar făcu tot posibilul să-şi alunge toate gândurile.

Pescăruşii zburau pe deasupra lui cu ţipete răscolitoare, plonjând din când în când în apă după vreun peşte. O şopârlă ieşi dintre pietre şi trecu atât de aproape, că Nikolai ar fi putut-o prinde. Trei capre rătăcite veniră în preajma lui, păscând pâlcurile răzleţe de verdeaţă. Dar nu găsi pic de înţelepciune în toate astea. Deşi încercările prin care trecuse îl învăţaseră să-şi încetinească vârtejul gândurilor, mintea lui era încă un uragan de gânduri, întrebări şi divagaţii.

Când soarele apuse, Nikolai îşi dădu seama că Adia nu mai venea după el în acea zi. De-asta îi lăsase pâine şi apă. Mâncă şi bău puţin, neştiind cât timp trebuiau să-i ajungă proviziile. Când se întunecă prea mult ca să mai poată vedea valurile, găsi un adăpost printre pietre. Caprele ignorau iarba uscată, aşa că strânse cât de multă găsi ca să-şi încropească un aşternut. Se întinse ca să adoarmă, gândindu-se că nu-şi mai petrecuse nici o zi într-o asemenea plictiseală. Poate că lectia pe care trebuia s-o înveţe era cum să accepte plictiseala?

Când adormi, stelele începură să-i cânte.

În dimineaţa următoare, foamea, frigul şi plictiseala începură să devină apăsătoare. Reamintindu-şi că supravieţuise în condiţii mult mai grele, termină pâinea şi sorbi o înghiţitură de apă, apoi se puse să privească iar valurile. Spre mijlocul dimineţii, văzu în depărtare pânzele unei corăbii. Era evenimentul cel mai interesant de până acum.

Spre mijlocul după-amiezii, îl luă ameţeala. Termină apa, gândindu-se că, dacă nu vedea nimic până în dimineaţa următoare, era îndreptăţit să se întoarcă în tabără. Nu ştia ce era mai rău: foamea şi setea sau dorinţa

copleşitoare de-a face ceva. *Orice*. Chiar şi o celulă solitară într-o închisoare ar fi fost de preferat; ştia asta fiindcă fusese închis la un moment dat.

Se lăsa înserarea când văzu un vârtej de apă în depărtare. Probabil era o furtună. Apoi văzu un al doilea vârtej, şi altul, şi încă unul, până când orizontul se umplu de turnuri sfredelitoare de energie. Fiecare îşi avea natura ei. Unele erau întunecate, înfricoşătoare, iar mintea lui se trase tulburată din faţa lor. Altele erau îndepărtate şi păreau nelumeşti. Câteva erau calde, îmbietoare.

Tresărind, îşi dădu seama că erau spirite. Religia africană venera spiritele naturii, unele bune, altele malefice în termeni omeneşti. Ceea ce aveau în comun cu toatele era o putere magnifică, periculoasă. Strămoşii erau conectaţi cu rasa umană, pe când aceste spirite erau entităţi atotputernice care puteau provoca daune imense fără a avea ceea ce oamenii numeau simţire conştientă.

Şocat, Nikolai îşi dădu seama că misiunea lui avea să presupună astfel de puteri supraomeneşti. Revelaţia era înspăimântătoare.

În timp ce privea fiinţele spirituale, acestea începură să se strângă laolaltă, până când se îmbinară într-un singur vârtej gigantic de energie, care se înălţa până la ceruri şi dincolo de ele. Plutea spre el pe mare, într-o tăcere stranie. Fulgere de lumină şi întuneric îl însoţeau, culori cărora nu le putea da nume, esenţa creaţiei şi a distrugerii.

Nikolai începu să tremure în mijlocul adierii îngheţate care răsufla dinspre mare. Când se apropie de el, spiritul îşi luă o formă aproape omenească, dar de nedescris, aşa că nu putea spune dacă era bărbat, femeie sau... altceva.

Însă nu se temea. Orice ar fi fost acea entitate, Nikolai nu simţea răutate. Dimpotrivă, simţea o înţelepciune rece şi limpede şi multă bunăvoinţă.

Spiritul se opri în faţa lui şi începu să tremure, luând chip după chip. Îşi văzu mama, bunica, un bărbat maltez cu chipul ars de soare, care era cu siguranţă bunicul lui, un bărbat din nord, blond, care îi fusese poate tată.

Imaginile se întindeau înapoi în timp, o linie de strămoşi care veneau din Africa, Europa şi Asia.

Spiritul ajunse la ţărm şi îi cuprinse trupul tremurând cu două palme enorme. Simţindu-se cuprins de căldură, Nikolai auzi în minte cuvintele: „Opriţi-vă, şi să ştiţi că eu sunt Dumnezeu". Cuvintele izbucniră în miezul fiinţei sale, care nu-şi mai găsise până atunci liniştea.

„Opriţi-vă, şi să ştiţi că eu sunt Dumnezeu."

Deşi erau cuvinte creştine, ştia că ele reflectau esenţa tuturor credinţelor. Creştinism, hinduism, spiritele naturii din Africa - toate se trăgeau dintr-o singură sursă măreaţă de adevăr şi de mister. Găsirea liniştii interioare avea să fie întoteauna o provocare pentru el, dar, dacă avea nevoie de linişte, acum ştia calea spre aceasta.

Înţelegând acest lucru, simţi cum spiritul îl îmbrăţişa. Energia era feminină acum şi în mâinile care îl dezmierdau îşi simţi bunica, mama, pe Ulindi, pe Adia - şi, dincolo de ele, pe Jean Macrae. De-a lungul anilor, Nikolai îşi pierduse caracteristicile feminine ale fiinţei sale, dar acum îi fuseseră înapoiate.

Îşi aplecă fruntea şi începu să plângă.

Până când Nikolai reuşi să se adune, spiritul venit din mare dispăruse, şi se întunecase cu totul. Şovăind, se ridică, întrebându-se dacă se putea căţăra pe dealul abrupt fără să-şi rupă gâtul. Privi în sus şi văzu o lumină. Adia venise după el.

Când ajunse lângă el, Adia zâmbi. Flăcările ei violete străluceau în jurul ei.

- Te-ai descurcat de minune, căpitane. Acum ai fost iniţiat în misterele strămoşilor. Întoarce-te cu mine, fiindcă sunt sigură că eşti flămând şi înfrigurat - dar totodată mai înţelept.

- Spiritele vizitează pe toată lumea?

- Fiecare are o altă experienţă. Nu toată lumea priveşte marea, dar tu te-ai născut în acel element, aşa că de aici trebuia să începi.

Adia îi întinse o sticlă de apă şi o bucată de brânză, apoi se întoarse ca să-l conducă spre tabără.

Nikolai sorbi recunoscător o înghiţitură de apă, apoi muşcă din brânză. Proviziile ei îi dădură forţa de a merge înapoi în tabără. Se simţi peste măsură de uşurat să li se alăture celorlalţi şi să se încălzească bând o supă caldă.

Acum, că fusese iniţiat cu succes, preoţii erau mai destinşi decât îi văzuse vreodată. Află că proviziile fuseseră aduse din Santola. Fuseseră aduse şi nişte tobe micuţe, şi descoperi că degetele lui îşi păstraseră câteva dintre mişcările pe care le învăţase alături de tribul Dahana.

La sfârşitul serii, într-un mic ritual, Adia îi oferi o versiune mai micuţă a săculeţului de piele cu pe care îl purtase în timpul iniţierii. Săculeţul dinainte fusese menit să-l protejeze de provocările cutremurătoare ale iniţierii. Pe cel de acum urma să îl poarte toată viaţa, un însemn fizic al originilor sale africane.

Când se înveli într-o pătură, epuizat, dar mulţumit, încercă să rămână nemişcat. Preţ de o clipă, simţi căldura pe care o simţise şi când fiinţa din adâncurile mării îl atinsese. „Opriţi-vă, şi să ştiţi că eu sunt Dumnezeu."

Din moment ce nu primise nici o veste de pe Diabolo, Jean îşi stăpâni temerile şi îşi continuă munca. Din când în când, îi simţea slab energia lui Nikolai, dar urma era atât de vagă, încât nu putea fi sigură că nu şi-o imaginase. Ori de câte ori simţea câte o urmă care-o lega de el, se oprea şi îi trimitea energie, gândindu-se că poate avea nevoie de ea.

Nu ştia dacă eforturile ei dădeau vreun rezultat, dar, în mod ironic, îngrijorarea îi cizela talentul de a-şi accesa şi de a-şi direcţiona magia. Dacă ar fi trebuit să-şi facă griji în privinţa lui zi de zi, ar fi ajuns o vrăjitoare de primă clasă.

Trecuse o săptămână, când uşa ei se deschise şi Nikolai dădu năvală în camera unde Jean îşi sorbea ceaiul de dimineaţă. Jean sări în picioare, abia amintindu-şi să-şi lase ceaşca deoparte.

- Te-ai întors!

- Eşti dezamăgită?

Râzând, Nikolai o luă în braţe şi o întinse pe pat într-un vârtej de fuste, acoperindu-i trupul cu al lui şi sărutând-o profund, exuberant.

Jean îi răspunse cu o bucurie delirantă, ameţită de parfumul, de căldura şi de forţa lui. Sărutul era o sărbătoare, nu ceva izvorât din pasiunea necugetată şi nici un adio dureros.

– N-ar trebui să fac asta, răsuflă ea, apoi îl sărută din nou.

– Probabil că nu.

Nikolai îi scoase agrafele, eliberându-i şuviţele groase, roşcate. Îngropându-şi faţa în părul ei, murmură:

– Părul tău miroase a lavandă. Este irezistibil.

Ar fi fost uşor, atât de uşor, să se lase cuprinsă de energia lui, dar vocea ei interioară îi spuse că nu venise încă momentul. Îşi îngropă degetele în părul lui des şi îi studie chipul. Avea să fie mereu întunecat, periculos, dar acum era mai cumpătat decât îl văzuse vreodată. Se părea că îşi găsise bucăţile de suflet care îi lipseau.

– Iniţierea a avut succes, spuse ea, căci nu era o întrebare.

– Într-adevăr. O experienţă foarte interesantă, dar n-aş vrea să mai trec o dată prin asta.

Nikolai se aplecă şi o linse pe gât. Jean tremură şi îşi permise să se bucure de îmbrăţişarea lui alte câteva momente, apoi spuse:

– Acum ne vom ridica amândoi şi ne vom aşeza în scaune suficient de îndepărtate încât să nu ne atingem. Astăzi, e momentul pentru discuţii, nu pentru pasiune.

Se aştepta ca Nikolai să nu fie de acord, dar nu se întâmplă aşa. Căpitanul se ridică în capul oaselor.

– Din păcate, ai dreptate, spuse el, cercetând-o cu ochii mijiţi. Simt că trebuie să rămânem departe unul de celălalt cât timp puterile noastre cresc. Are sens?

– De fapt, da. Jean se ridică şi coborî din pat, iar părul îi căzu liber pe umeri. Dacă am fi amanţi, ne-am influenţa energiile unul altuia. Uneori acesta poate fi un lucru bun, dar nu şi în cazul nostru. Cel puţin, nu încă.

Apoi merse la masă ca să-şi toarne ceai. Brusc, îngheţă. Deşi Nikolai era chiar în spatele ei, nu-i putea simţi

energia. Se simţea de parcă ar fi fost singură în cameră. Întorcându-se, întrebă:

– Îţi suprimi energia în vreun fel?

Nikolai părea surprins.

– Nu sunt sigur. Hai să vedem... Expresia lui deveni mai greu de descifrat. O clipă mai târziu, în jurul lui se învolburau culori pastelate, şi Jean simţi din nou legătura lor spirituală. Acum simţi ceva?

– Cu siguranţă, spuse Jean, lăsându-se să cadă pe un scaun, cu gândurile învârtejindu-se. Rareori se întâmplă ca o persoană care are puteri să-şi poată suprima energia atât de mult încât un mag din apropiere să nu i-o simtă. Imediat ce m-am întors cu spatele la tine, a fost de parcă nici n-ai fi existat. Ai făcut asta conştient?

Nikolai se încruntă.

– S-a întâmplat ceva la începutul iniţierii mele – am fost atacat de un călăreţ înarmat cu o sabie. Cred că mi-am tras instinctiv energia în mine, ca pe o carapace, încercând să mă feresc. O clipă, am crezut că voi muri, însă am supravieţuit. Dar se vede treaba că energia mea a rămas ascunsă, fiindcă nu m-am gândit să o răsfrâng în afară până nu te-am auzit pe tine. Trebuie să învăţ să fiu mai atent la ceea ce fac.

Jean nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

– Acum ştiu de ce ţi s-a părut că tata te-a trădat. În ultimii ani, a suferit de cataractă, i s-au înceţoşat ochii. Simţurile lui magice funcţionau bine, aşa că de regulă nu conta că nu mai vedea bine. Dar dacă te-ai retras în tine însuţi când ai fost capturat de corsari, nu te-ar fi putut simţi pe o navă alăturată chiar dacă s-ar fi uitat direct la tine. Probabil a crezut că ai murit, din moment ce nu-ţi putea simţi energia.

Nikolai arăta de parcă tocmai primise o lovitură în stomac.

– În focul bătăliei, cu Polmarric sângerându-i pe picioare, n-a avut timp să caute un băiat pe care îl credea mort. Căpitanul închise ochii şi blestemă pe o voce joasă, gâtuită de emoţie. După o tăcere prelungă, deschise ochii. Avea o privire mâhnită. Toată viaţa mea m-am

mândrit că sunt în stare să mă ascund dacă sunt în pericol. Am fost prins și făcut sclav din vina mea!

– Nu ești vinovat cu nimic că ai încercat să te aperi. Erai un copil! spuse Jean, simțindu-i șocul vibrând în propriul ei trup. Dacă tata ar fi știut că trăiești, ar fi putut muri încercând să te salveze. Sau n-ar fi putut face nimic, și ar fi trăit cu acea vină tot restul vieții. Nu știm, Nikolai. Pur și simplu nu știm. Jean se așează lângă el și îl luă de mână. Iar dacă n-ai fi devenit sclav, n-ai fi câștigat furia și compasiunea care te-au făcut să eliberezi atâția alți sclavi.

Mâna lui o cuprinse pe a ei.

– Spui că e un lucru bun că am fost capturat?

– Poate. Nu putem ști voința divină, zise ea și zâmbi cu amărăciune. Încerc să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi ajuns la Dunrath și ai fi fost crescut ca fratele meu. Nu te văd ca pe un frate.

Nikolai râse auzindu-i cuvintele.

– Iar eu nu te văd absolut deloc ca pe o soră.

Nikolai se aplecă să o sărute pasional. Apoi se îndreptă spre măsuță și îi turnă din nou ceai, umplându-i ceașca. I-o înmână și își turnă și lui o ceașcă.

– Așteptai musafiri?

– Am păstrat o ceașcă în plus de când ai plecat, pentru orice eventualitate.

Înainte să poată răspunde, se auzi un țipăt păsăresc, fericit, și Isabelle intră în cameră, cu ghearele prinse în jurul mânerului ușii. Aparent, ușa nu se închisese în urma lui Nikolai. Pasărea se folosi de aripile ei puternice ca să o deschidă. Odată ce intră, zbură la stăpânul ei, care își ridică brațul ca să-i facă loc să aterizeze. Papagalul îi frecă obrazul cu ciocul, fericit, scoțând zgomote mulțumite.

În timp ce Nikolai întâmpina pasărea cu un entuziasm la fel de mare, Jean întrebă:

– Cum a fost inițierea? Ce locuri stranii ai vizitat?

– Nu e genul de lucru despre care să pot vorbi, spuse Nikolai, scărpinându-și papagalul pe gât și privind în gol. Adia avea dreptate să mă avertizeze că avea să fie periculos. Sfatul tău de a-mi aminti cine sunt cu adevărat

m-a salvat, fiindcă eram la un pas să mă pierd în ceaiul lume. Mulţumesc, Jean Macrae.

– Mă bucur că vorbele mele te-au ajutat. Acum, putem începe în sfârşit misiunea. Am înnebunit de plu tiseală, spuse ea cu înflăcărare.

– Suntem foarte asemănători: ne place acţiunea. crul cel mai dificil a fost să rămân nemişcat. Isabelle sări pe umăr, aşa că îşi recuperă ceaiul care îi mai rămă sese. Tu ce ai făcut între timp?

– Am copiat notiţele pe care Adia şi prietenii ei din Londra le-au pregătit despre viitor şi despre abolişti nişti. Am încercat de câteva ori să văd în viitor ce vom fi nevoiţi să facem, dar n-am văzut nimic îndeajuns de clar cât să ne fie de folos.

– Ai descoperit ceva care să te ajute să foloseşti mai eficient magia?

Cu cât învăţa mai repede, cu atât mai grabnic se putea culca cu ea – asta înţelese ea din licărul din privirea lui.

– În general, vizualizez căi drepte, limpezi, cu o lumină albă care curge din centrul spiritului meu spre voinţa mea. Jean ezită. De asemenea, din moment ce nu îţi puteam simţi energia, mi-am făcut griji în privinţa ta. De câteva ori, mi s-a părut că te simt vag. Am încercat de fiecare dată să-ţi trimit puţin din energia mea, şi cred că îngrijorarea m-a ajutat să mă concentrez mai bine.

– Atunci să sperăm că vei fi cât de curând îndeajuns de îngrijorată, spuse Nikolai, părând mulţumit să afle că Jean îşi făcuse griji pentru el. Aşteptarea s-a terminat, vrăjitoarea mea scoţiană. Acum suntem gata să zburăm în viitor.

– Deşi Adia e aici, îmi e totuşi greu să cred că e posibil să călătorim în timp. Jean se opri, tresărind când îşi aminti ceva. S-au întâmplat atâtea lucruri, că am uitat de o discuţie pe care am avut-o cu Moses în Marsilia. Mi-a spus că şi el a trecut printr-o iniţiere şi că a călătorit prin alte lumi. Mi-a spus, de asemenea, că există şamani africani care au abilităţi speciale de a lucra cu timpul şi cu spaţiul. Jean zâmbi cu amărăciune. Mi se părea atât

[illegible] improbabil, că voiam să discut mai mult despre asta, [illegible] un timp.

[illegible] avem o confirmare dintr-o altă sursă că [illegible] posibil să călătorești în timp. Adia, prietenul tău, [illegible] Nikolai întinse mâna. Și, în curând, vom afla [illegible] pe cont propriu!

[illegible] îi luă mâna, recunoscătoare pentru căldura și [illegible] dintre ei. Nu erau iubiți și probabil nu aveau [illegible] niciodată. Dar astăzi era sigură că erau prieteni [illegible].

Să sperăm că acțiunile noastre ne vor susține [illegible]!

Cartea a treia

Înteţind flăcările
Din 1753 încolo

capitolul 25

Venise seara cea mare. Luna nouă făcea ca stelele să ardă mai puternic şi lumea era scăldată de o energie intensă. Acum era momentul să încerce magia Adiei. Jean atinse săculeţul pe care îl ducea pe umăr. Degetele îi tremurau. Spera că obiectele dinăuntru, alese cu grijă, aveau să le fie de folos în oricare dintre situaţiile dificile cu care ar fi putut să se confrunte.

Ea şi Nikolai purtau, de asemenea, centuri îndesate cu monede şi bancnote pe care le puteau folosi de acum şi până în anii Adiei, şi probabil şi mult după aceea. Dacă, Doamne fereşte, erau despărţiţi, trebuiau să se descurce pe cont propriu. Iar asta era încă o grijă.

Deşi Jean aproape tremura de nerăbdare, în acelaşi timp îşi dădea seama că era pe cale să lase totul în urmă, poate pentru totdeauna. Simţea că i se strânge stomacul la gândul că nu-şi va mai vedea niciodată cunoscuţii. Nikolai suferise atâtea experienţe neaşteptate în viaţă, că învăţase să se adapteze, dar Jean trăise împreună cu prietenii şi familia, în siguranţă în sânul comunităţii de Protectori, aproape toată viaţa. Abia suporta gândul că era posibil să nu-şi mai vadă niciodată prietenii şi familia.

Înainte să-şi piardă controlul cu totul, îşi reaminti că Protectorii existau şi în viitor, şi fără îndoială că membrii familiei Macrae făceau parte din comunitatea lor. Trebuia să se adapteze după cum era nevoie, iar dacă murea... atunci nu mai trebuia să se chinuie.

Îşi strânse mantaua în jurul ei. După sfaturile Adiei, croitorii de pe Santola creaseră haine care arătau suficient de neutru încât să nu atragă atenţia în următoarele câteva decenii. Călătorii trebuiau să arate demodaţi, dar nu într-un fel care să atragă atenţia. Jean nu avea nici o problemă cu asta, dar Nikolai nu voia să arate ponosit.

– Nu mă aşteptam ca pregătirile să dureze mai mult de două săptămâni, dar cel puţin am fost ocupaţi şi nu ne-am plictisit, remarcă Jean.

– Măcar bronzul meu s-a estompat puţin, spuse Nikolai, îmbrăcându-şi pelerina. Cu cât sunt mai puţin remarcabil, cu atât mai bine.

– Este imposibil ca un flăcău chipeş ca tine să nu atragă atenţia, remarcă Jean.

Deşi în mod obişnuit se exprima precum o doamnă britanică bine educată, acum vorbise cu un puternic accent scoţian. Dacă Anglia nu se schimba foarte mult în următoarele decenii, faptul că provenea din Scoţia ar fi trebuit să fie, în mare măsură, o explicaţie plauzibilă pentru excentricităţile sale.

Parcă simţind că stăpânul ei era pe cale să plece, Isabelle zbură neliniştită pe umărul lui Nikolai şi îşi înfipse ghearele. Nikolai o ridică şi o aşeză înapoi pe scândura ei, cu o ultimă mângâiere.

– Să fii fericită cu Louise şi familia ei, *ma petite*. Te vor venera, aşa cum meriţi.

Îi oferi braţul lui Jean şi ieşiră împreună. Jean era foarte conştientă de inelul de aur de pe cel de-al treilea deget de la mâna ei stângă. Verigheta făcea parte din planul lor. O deranja mult mai mult că se prefăceau a fi căsătoriţi decât faptul că amândoi călătoreau împreună, deşi nu erau căsătoriţi.

Adia şi ceilalţi preoţi îi aşteptau la locul unde se strângeau toţi africanii, în satul abandonat. Când fură cu toţii pregătiţi, Adia spuse cu o voce gravă:

– Invoc nordul. Conjură o flacără violetă înspre nord. Sudul. Altă flacără. Estul. Vestul.

În timp ce Adia numea fiecare punct cardinal, câte un preot se posta în acea direcţie, în faţa flăcărilor pe care ea le crease. Adia însăşi se aşeză înspre sud. După ce îşi termină invocaţia, cei şase rămaseră înconjuraţi de flăcări. Când focul se înălţă înspre cer, Adia spuse solemn:

– Am făcut tot ce puteam ca să vă pregătesc. Sper şi mă rog că a fost de-ajuns. Mai aveţi vreo întrebare?

– Doar dacă ne poți spune dacă mărgelele ne vor transporta dincolo de epoca pe care o cunoști, răspunse Nikolai.

– Sau dacă se va întâmpla vreun dezastru dacă ne întâlnim cu cineva din acest trecut, adăugă Jean. Și dacă magia ne poate aduce înapoi acasă.

– Veți afla toate astea înaintea mea, spuse preoteasa cu ironie. Mult din călătoria voastră este un mister. Nu putem decât să avem încredere în vrăjile strămoșilor, fiindcă ceea ce facem aici este un miracol.

– Sosirea ta a fost un miracol, spuse Jean. Pe măsură ce momentul critic se apropia, începea să tremure de nerăbdare. De ce să nu avem parte și de altele?

Nikolai luă mâinile lui Jean într-ale sale. Brățara vrăjită era înfășurată în jurul palmei ei drepte, iar prima mărgea era prinsă între ei.

– N-aș putea să-mi doresc o parteneră mai bună în aventura noastră, spuse el încet. Plecăm?

Pentru o clipă, Jean se simți tentată să fugă, să iasă din cerc și să se întoarcă la lumea pe care o cunoștea. Dar era sigură că acesta îi era destinul, iar asta o liniști. Privi în jur, la fiecare preot.

– Sper să vă văd din nou, dar, dacă nu, atunci vă mulțumesc tuturor. Și ție, Adia, și celorlalți santolani. M-ați ajutat să-mi găsesc sensul vieții.

Vorbind, Jean își ridică privirea. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Nikolai.

– Acum!

Amândoi își îndreptară puterile înspre mărgeaua fermecată. Adia, Omar, Nayo și Enam își alăturară propriile energii fluxului magic, iar fiecare curent de energie avea o notă proprie. Trei bărbați, trei femei, masculin și feminin în echilibru perfect, energii care umpleau și trupul, și mintea.

Mărgeaua fermecată care avea să-i ducă la primul eveniment crucial se dizolvă într-o izbucnire de căldură care îi arse palma lui Jean. Lumea deveni violetă, de aceeași nuanță ca și flăcările care ardeau dinaintea lor. Energia pură îi cuprinse într-un vârtej de magie și destin care îi atrăgea în jos, tot mai jos.

Cu toată pasiunea şi hotărârea de care era în stare, Jean se aruncă în vârtej – şi îl luă şi pe Nikolai cu ea.

După ce Jean şi Gregorio dispărură, Adia căzu în genunchi, gata-gata să leşine. Îşi folosise atât de mult din puterea ei, că abia reuşi să închidă cercul magic pe care preoţii îl creaseră. După ce termină, Nayo veni lângă ea şi îi puse mâinile pe umeri, trimiţându-i energie.

– Ai făcut tot posibilul, spuse încet cealaltă femeie. Acum depinde de ei, de strămoşi şi de zei.

Cu ajutorul lui Omar, Adia reuşi să se ridice.

– Sclavia există de când oamenii au ieşit pentru prima oară din mare. Este oare posibil să-i punem capăt?

– Se poate, spuse Nayo. Dar, deocamdată, haide să mâncăm şi să ne recuperăm energiile.

Adia zâmbi, şi cei patru părăsiră locul de adunare. Chestiunile serioase contau mult, dar la fel şi cina.

Jean se simţea de parcă ceva îi despica trupul, fibră cu fibră. Singurul lucru real erau degetele lui Nikolai, încleştate în jurul mâinilor ei.

Preţ de o clipă îngrozitoare crezu că urmau să fie despărţiţi şi să se piardă unul de celălalt în vârtej. Apoi trupul ei se solidifică şi se reîntregi, deşi căzu în genunchi, simţind că nu poate să respire. Nikolai reuşi să rămână în picioare şi să nu-i dea drumul.

– La naiba! blestemă el. Prefer să călătoresc cu corabia, chiar şi printr-o furtună!

– Sau să călăresc un cal care a luat-o razna.

Cu ajutorul lui, Jean se ridică tremurând în picioare. Era noapte şi erau într-un oraş. Chiar dinainte ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul, simţi duhoarea multor oameni care locuiau prea aproape unii de alţii şi zidurile care încadrau strada îngustă şi goală. Cerul era înnorat, iar aerul era rece şi umed. Tremură şi îşi strânse mantaua în jurul ei. Nu se vedea nici o lumină aprinsă, iar întunericul era profund, înfricoşător.

Nikolai îşi petrecu braţul pe după umerii ei.

– Ştii unde suntem?

– Ar putea fi Londra, spuse ea nesigură, dar n-am fost în destule oraşe mari ca să le recunosc pe fiecare.

– Dacă asta e Londra, atunci e foarte întunecată.

– Am auzit că Londra este cel mai slab luminat oraş din întreaga Europă. Legea spune că ar trebui să existe felinare pe străzile principale, dar cred că suntem pe o alee. Ochii ei se obişnuiau cu întunericul. Pare mai luminat acolo, jos, poate că e o stradă mai mare.

Porniră în acea direcţie. Jean întrebă:

– Călătoria ta a semănat în vreun fel cu ce ai simţit la iniţiere?

– A fost asemănătoare, deşi de data asta a fost mai rău. Gânditor, Nikolai făcu o pauză. Mă întreb dacă să călătoreşti în timp înseamnă să fii tras într-una dintre lumile Adiei şi să ieşi de cealaltă parte, în anul corect.

Jean se gândi puţin.

– E o teorie bună. Îmi place să-mi imaginez ce facem. Am păşit într-o lume paralelă cu cea pe care o cunoaştem, apoi ne-am mişcat prin ea şi am ieşit în lumea noastră, într-un alt an.

– Să sperăm că ne va fi mai uşor să călătorim, pe măsură ce căpătăm experienţă, şi că o să avem destulă putere încât să o facem pe cont propriu, spuse el pragmatic.

– Dacă nu, Adia mi-a vorbit de comunitatea africană din East End. Acolo este un preot care e foarte bătrân în perioada ei, dar care a trăit mulţi ani în Londra. Ea spunea că putem să-i cerem ajutorul. Bărbatul făcea parte din cercul care a trimis-o la noi.

– E bine de ştiut că avem cui să cerem ajutorul, dar sper că nu va fi nevoie. Ajunseseră la capătul străzii. Nikolai se încruntă. Harta din mintea mea spune că suntem acolo unde ar trebui să fie Londra. Întrebarea care se impune este *când* suntem?

Jean încuviinţă fără nici un cuvânt. Pe strada mai mare erau câteva felinare atârnate în afara caselor, care luminau puţin. Nu părea cu nimic diferită de Londra pe care o ştia ea. Se încruntă văzând colţurile clădirilor care încadrau aleea.

– Am tot auzit vorbindu-se de plăcuţe cu numele străzilor la colţuri, dar se pare că nu s-a întâmplat încă.

Se apropie de Nikolai. Nu-şi dăduse seama cât de mult o dezorienta să nu cunoască nici locul, nici timpul. Slavă Domnului, cel puţin nu era singură.

Privind spre stânga, văzu un bărbat îmbrăcat în zdrenţe şchiopătând spre ei.

-Ajutaţi-mă, suspină bărbatul, apoi se prăbuşi pe pământul murdar.

Scoţând un geamăt, încercă să se ridice în picioare, dar căzu iarăşi. Nikolai fugi spre el, iar Jean îl urmă îndeaproape. Nikolai îngenunche lângă el, iar Jean invocă o mică luminiţă în palmă, îndreptând-o spre pământ pentru a lumina chipul negricios.

-E doar un flăcăiaş! exclamă ea, dându-şi seama că nu putea avea mai mult de şaisprezece sau şaptesprezece ani.

-Un băiat african, şi a fost bătut foarte rău, spuse Nikolai, încruntat.

Apoi scoase o batistă şi începu să şteargă sângele de pe chipul tânărului. După ce termină, băiatul deschise ochii şi îi privi cu o expresie descumpănită.

-Te vom ajuta, spuse ea, trimiţându-i un val de căldură şi linişte. Ai fost atacat de tâlhari?

Băiatul clipi spre ea.

-Stăpânul Lisle a făcut asta, rosti el printre buzele umflate. Stăpânul l-a bătut pe Jonathan cu pistolul până când i-a spart tocul.

-De ce? întrebă îngrozită Jean.

-Stăpânul era beat, murmură băiatul. Întotdeauna mă loveşte când e beat. A spus că nu-s bun de nimic şi că n-ar fi trebuit să cheltuie atât ca să mă aducă din Barbados. Că nu merit de mâncare, a spus. M-a lovit cu piciorul şi mi-a spus să dispar. Şi a... aşa am făcut.

Nikolai blestemă.

-Atunci, nu eşti un fugar, spuse el, cu o voce mai stăpânită decât expresia lui. Spui că te numeşti Jonathan?

-Jonathan Strong, spuse băiatul cu glas deznădăjduit. Dar stăpânul o să mă omoare, domnule. O să fiu mort în curând.

-Ba nu! spuse Jean, strângând din buze.

Apoi îi cuprinse capul cu palmele şi îi trimise un val de energie vindecătoare. Şi, lucru mai important, îi insuflă speranţă şi dorinţa de a trăi. Ca întotdeauna, magia ei era cea mai puternică atunci când avea cea mai mare nevoie de ea. Îşi îmbină dorinţa de a-l ajuta cu concentrarea, transmiţându-i din puterile ei, şi simţi că era o şi mai bună vindecătoare acum. Se rugă la Dumnezeu ca abilităţile ei să fie suficient de puternice cât să-l poată ajuta pe bietul băiat.

Oftând, băiatul închise ochii şi căzu moale în braţele lui Nikolai.

– Nu sunt o vindecătoare la fel de bună ca mama mea, dar cred că am oprit sângerarea, spuse Jean, lăsându-se pe călcâie. Adia mi-a povestit despre el. După ce stăpânul lui, un avocat pe nume David Lisle, l-a lăsat pe jumătate mort, Jonathan Strong a reuşit să ajungă la clinica unui doctor pe nume William Sharp. Sharp e doctorul regelui, iar el şi familia lui sunt muzicieni care călătoresc prin ţară pe o barjă.

Nikolai o privi fix.

– Inventezi toate astea.

– Nu, serios, spuse Jean. În timp ce aştepta lângă clinică a fost observat de fratele doctorului, Granville Sharp. Şi apoi, împreună, l-au dus la spitalul St. Bart ca să se vindece.

– Deci suntem aici ca să-l găsim pe acest bărbat pe nume Lisle şi să-l ucidem? întrebă Nikolai cu un zâmbet periculos. Mi-ar face mare plăcere asta.

Jean clătină din cap.

– Cred că sarcina noastră este să-l ducem până la fraţii Sharp, fiindcă, mai târziu, asta va duce la un progres important din punct de vedere legal. Îţi voi explica mai târziu, dar deocamdată trebuie să-l ducem pe domnul Strong la adăpost înainte ca frigul şi umezeala să-l îmbolnăvească şi de pneumonie, pe lângă celelalte.

– Îl pot ucide mai târziu pe Lisle, spuse Nikolai, ridicând cu grijă trupul nemişcat al băiatului. Unde putem găsi clinica gratuită a lui William Sharp?

– Nu sunt sigură... e undeva în East End, cred.

– Noi unde suntem?

– Stai să văd dacă pot recunoaşte vreun însemn. Jean înaintă până în intersecţie şi cercetă orizontul. Cred că suntem lângă Turnul Londrei, ceea ce înseamnă că suntem aproape şi de râu.

Încercă să-şi amintească ce spuneau notiţele Adiei despre incident, apoi se dădu bătută şi îşi scoase propriile notiţe. După ce creă un bulgăraş de lumină ca să poată citi, spuse:

– Clinica lui William Sharp este în apropiere, în Mincing Lane. Trebuie să ne asigurăm că Jonathan supravieţuieşte până dimineaţă, apoi să îl ducem la clinică, dimineaţa. Din notiţele mele ar reieşi că atacul a avut loc în 1765.

– Doar doisprezece ani în viitor. Mă linişteşte pe undeva să ştiu asta. Ciudat.

Clopotele unei biserici începură să bată, într-o armonie stângace.

– Ora două. Oare este vreun han prin preajmă unde ne putem petrece noaptea?

– Sunt mai multe şosele importante în apropiere, aşa că ar trebui să putem găsi un han, sau măcar un grajd.

Jean se ridică şi îşi curăţă poalele de praf. Apoi strecură documentele înapoi în săculeţul ei, agăţându-l pe umăr.

– Spre dreapta, spuse ea.

Porniră în jos, pe stradă. Jonathan Strong era atât de slab, că Nikolai părea să înainteze fără probleme cărându-l.

La două străzi spre vest, găsiră un mic han unde se opreau trăsurile. Intrară în curte pe sub poarta boltită. Grajdurile erau spre stânga, iar în faţa lor aştepta un bărbat plictisit, pe jumătate adormit, păzind curtea şi hanul dintr-un scaun de lemn. Un felinar care atârna deasupra grajdului dădea la iveală o carafă imensă într-o mână şi o pipă de lut în cealaltă.

– Aici, cred, spuse Jean. Vorbesc eu.

Se apropie de paznic, care îşi lăsă imediat carafa din mână şi se ridică în picioare cu o expresie pe jumătate precaută, pe jumătate curioasă. Jean îl privi nerăbdătoare.

– Domnule, aveţi o cameră pe care să o putem închiria pentru restul nopţii? Eu şi soţul meu căutam adăpost când l-am găsit pe acest biet băiat în mijlocul străzii, bătut. Nu puteam să-l lăsăm acolo, aşa că vreau să-i pansez rănile şi mâine-dimineaţă îl vom duce la spital. Desfăcu palma, dând la iveală o monedă. Sau ştiţi vreun doctor prin preajmă care l-ar putea vedea acum?

Paznicul privi spre Jonathan Strong.

– Bietul băiat e mai mult mort decât viu. Probabil e un sclav care a fugit. Nu ştiu nici un doctor care să fie dispus să aibă de-a face cu el la ora asta. Şi hanul e plin. Cu toate astea, paznicul luă moneda pe care Jean i-o întinse. Nu sunteţi în siguranţă pe străzi la ora asta. Puteţi petrece restul nopţii în şură. E cald şi uscat.

– Mulţumesc.

Jean îi zâmbi larg. Paznicul clipi, apoi aprinse încă un felinar şi îi conduse în grajduri, printre două şiruri de cai pe jumătate adormiţi. Şura se afla în spate. Erau mai multe baloturi de fân acolo, pe lângă un teanc de pături groase din păr de cal.

– Dacă nu le murdăriţi de sânge, puteţi folosi păturile ca să vă încropiţi un pat.

– Aţi putea lăsa şi felinarul, vă rog?

Jean îi mai oferi un şiling, apoi întinse o pătură peste fân. Paznicul luă moneda şi atârnă felinarul de un cârlig din perete.

– Somn uşor, doamnă, spuse el. Apoi ezită, privind trupul zdrobit al lui Jonathan când Nikolai îl întinse pe patul improvizat. Vreţi să vă aduc o găleată de apă ca să-l spălaţi pe flăcău?

– Aş fi foarte recunoscătoare, răspunse Jean.

Paznicul plecă după apă. Nikolai spuse:

– Ce farmec ai folosit ca să-l faci atât de ascultător?

– Un fel de magie foarte veche, zâmbi ea. Cea de care a fost acuzată Eva în rai.

Nikolai zâmbi puţin.

– Pot ajuta cu ceva?

– Încearcă să-i trimiţi căldură sufletească, ideea că ne pasă de el.

Nikolai luă una din mâinile băiatului în tăcere, iar Jean îi cercetă mai atent rănile. Chiar şi folosindu-şi noile tehnici magice, nu putea repara oasele rupte ale lui Jonathan, şi nici rănile groaznice de la ochi. Era norocos dacă nu avea să orbească. Dar reuşi cel puţin să-i păstreze flacăra vieţii arzând. Când paznicul aduse o găleată cu apă şi cârpe curate, îi spălă sângele şi praful din rănile cele mai grave şi îi încropi nişte bandaje.

Apoi, la final, îl învălui pe Jonathan într-un cocon de căldură fizică pentru a-l apăra de răcoarea şocului. Băiatul fusese la un pas să fie ucis în bătaie. Ce fel de viaţă dusese oare, fiind lovit zi de zi de o brută beată? Dar încă mai avea o speranţă. Jean intui că, dacă supravieţuia crizei, pe Jonathan îl aştepta o viaţă mai fericită şi mai liberă.

După ce făcu tot ce-i stătea în putinţă, îl acoperi cu o altă pătură şi se aşeză în fân.

– Va supravieţui, cred, deşi va dura mult să se vindece, spuse ea, frecându-şi ochii obosiţi cu dosul încheieturii. Cum e posibil ca un om să fie atât de crud cu o altă fiinţă umană?

– Oamenii nu sunt prea diferiţi de animale.

Nikolai se întinse lângă ea, printre paie. Trase o pătură peste ei, apoi o cuprinse cu un braţ şi o lipi de trupul lui.

– Îmi poţi spune mai multe despre misiunea noastră? întrebă el.

– Ar fi mai bine să nu discutăm de faţă cu Jonathan Strong. Mama mi-a spus că oamenii care par adormiţi pot fi afectaţi de ceea ce se spune în prezenţa lor, spuse ea moţăind.

– Deci trebuie să aştept. Fără îndoială că îmi va prinde bine o astfel de disciplină. Braţul lui Nikolai se strânse în jurul ei. Odihneşte-te, Jean. Ai avut o zi obositoare.

Jean se relaxă, lipindu-se de el. Îşi lăsă capul pe umărul lui. Nikolai oftă încet, iar ea îi simţi răsuflarea pe tâmplă. Şi el se relaxă în îmbrăţişarea lor. Jean îi adora parfumul, care o făcea să se gândească la vânturile din deşert şi la lumina soarelui.

Căldura şi tăria lui aproape că o făceau să plângă de recunoştinţă. Ea şi Nikolai împărtăşiseră pasiuni

şi conflicte, dar era pentru prima oară când simţea atâta bunătate, atâta dorinţă de a proteja. Era ca şi când ar fi trecut de la simpla dorinţă carnală la iubirea şi încrederea dintre un soţ şi o soţie căsătoriţi de multă vreme.

Pasiunea dintre ei nu dispăruse. Jean o simţi arzând în adâncul fiinţei lui şi îşi dădu seama, speriată, de cât de puţin era nevoie pentru ca propria pasiune să se dezlănţuie. Nu trebuia decât să-şi ridice faţa şi să-l sărute, iar barierele ridicate cu grijă între ei s-ar fi prăbuşit imediat.

Dar vrăjitoarele se pricepeau de minune să-şi controleze energia personală, iar asta includea şi pasiunea. Atâta timp cât îşi ţinea în frâu dorinţa, ea şi Nikolai se puteau alina unul pe celălalt într-un fel necomplicat.

Parfumul fânului îi reaminti de hambarele din Dunarth. Fuseseră nopţi în care ea şi Robbie se odihniseră în asemenea hambare în timp ce îl urmau pe prinţul Stuart cel nemernic la război. Era greu să-şi imagineze doi oameni mai diferiţi decât Robbie şi Nikolai, dar amândoi luptau pentru libertate.

Şi amândoi o făceau să se simtă în siguranţă.

capitolul 26

Nikolai învăţase să doarmă ori de câte ori se ivea ocazia în timpul anilor petrecuţi pe mare, aşa că moţăi până dimineaţă. Reflexele lui aprige îl treziră la fiecare sunet suspect, aşa că renunţă să mai doarmă când grăjdarii începură să-şi vadă de treburile zilnice. Spre bucuria lui, Jonathan Strong încă mai respira regulat. Când îl găsiseră pe flăcău, Nikolai se temuse că n-avea să supravieţuiască până dimineaţă. Şi nici n-ar fi trăit, dacă Jean nu l-ar fi vindecat cu puterile ei.

O privi cum dormea, lipită de el. Câteva şuviţe roşcate scăpaseră din împletitură şi stăteau întinse pe pielea ei netedă şi palidă. Era drăguţă şi părea, pe undeva, fragilă. Probabil că îşi folosise o mare parte din energie ca să-l salveze pe Jonathan. După cum spusese tatăl ei cu mulţi ani în urmă, magia îşi avea preţul ei. Oboseala, cel puţin.

Se aplecă să o sărute uşor, prea uşor ca să dezechilibreze balanţa fragilă a pasiunii lor. Apoi se ridică şi îşi scutură paiele de pe haine, gândindu-se cât de satisfăcut ar fi să-l găsească pe David Lisle, venit din Barbados. I-ar fi plăcut la nebunie să-l facă pe avocat să simtă pe pielea lui aceeaşi brutalitate pe care o folosise împotriva unui tânăr lipsit de apărare.

Dar răzbunarea lui n-ar fi ajutat cu nimic lupta împotriva sclaviei. Dacă voia să vadă o schimbare adevărată, atunci trebuia să schimbe opinii, legi. Deocamdată avea de gând să pornească în explorare şi să vadă dacă nu cumva putea găsi Mincing Lane.

Străzile care fuseseră atât de goale înainte erau pline de oameni care îşi vedeau de treburi. Aspectul neremarcabil al lui Nikolai îşi îndeplini scopul şi nimeni nu-l privi de două ori. Ei bine, câteva femei întoarseră capul, dar nu-i criticau hainele. Nici chiar pielea lui închisă la culoare nu atrase atenţia, fiindcă părea să fi ajuns într-o parte a oraşului unde populaţia era destul de diversă. Venise momentul să-l găsească pe doctorul Sharp.

Jean se trezi când Nikolai intră în şură.

– Am găsit Mincing Lane şi clinica lui Sharp, anunţă el. Sunt destul de apropiate una de alta. Toată lumea îl cunoaşte pe Sharp, fiindcă are o clinică gratuită. Cum se mai simte Jonathan Strong?

Stăpânindu-şi un căscat, Jean se aplecă înainte şi controlă pulsul şi respiraţia tânărului.

– E puţin mai întremat în dimineaţa asta, deşi rănile sunt încă grave. Cred că poate supravieţui drumului până la clinică.

Jean se ridică şi începu să se întindă. Paznicul de noaptea trecută intră în şură, ducând o tavă.

– Mă gândeam că flăcăul are nevoie de ceva uşor de mâncat, dacă încă mai trăieşte, spuse el cu asprime.

– Trăieşte. E foarte amabil din partea dumitale. Jean luă tava, pe care se aflau un castron de terci, un ceainic şi o bucată de pâine. Nikolai, ai o monedă?

Nikolai se întinse spre pungă, dar paznicul făcu semn că nu era nevoie.

– Nu e cazul. Bietul nefericit are nevoie de puţină bunătate. A fost frumos din partea voastră să-l ajutaţi.

Stânjenit că îşi arătase slăbiciunea, se răsuci pe călcâie şi plecă.

– Îl consideră pe Jonathan un om adevărat, nu un obiect, spuse încet Jean. Minţile se schimbă una câte una.

Jonathan scoase un geamăt şi deschise ochii. Jean îngenunche lângă el.

– Domnule Strong, te vom duce imediat la un doctor, dar mai întâi ţi-am adus ceva de mâncare.

Privirea însângerată a băiatului se îndreptă plină de speranţă spre castronul din mâna lui Jean. După ce Nikolai îl ajută să se ridice, Jean îl hrăni răbdătoare cu terci, lingură cu lingură. Buzele băiatului erau învineţite şi mânca de parcă n-ar mai fi avut parte de o masă bună de mult prea mult timp. Când ajunse la jumătatea castronului, spuse:

– Mă descurc singur acum, doamnă.

Jean îi întinse bolul, apoi turnă ceai pentru toţi trei. Era o combinaţie cu mentă, plăcută şi reconfortantă. Împărţi, de asemenea, şi pâinea în trei şi mâncară cu toţii. Jonathan se simţea deja suficient de întremat încât să-şi poată mesteca bucata de pâine, deşi făcu o grimasă când muşcă din ea. După ce terminară cu toţii, Nikolai duse tava, ceştile şi lingura înapoi la bucătăria hanului.

Se întoarse apoi în hambar şi îl ajută pe Jonathan să se ridice. Băiatul ţipă de durere, deşi Nikolai îi susţinea aproape întreaga greutate.

– Îmi pare rău, domnule Strong, spuse el. Va trebui să mergem puţin până la clinică. Ai prefera să te duc eu?

– Nu, gâfâi Jonathan, strângând din dinţi. Merg pe picioarele mele.

Şi asta făcu, dar cu un ajutor considerabil. Nikolai îl sprijinea pe tânăr cu un braţ în jurul taliei, iar Jean mergea pe lângă el în partea cealaltă, în caz că era nevoie de ajutorul ei. Avură nevoie de o jumătate de oră ca să traverseze aleea pe care o parcurseseră în cinci minute în noaptea de dinainte, dar Jonathan înainta cu o hotărâre care era un semn îmbucurător. Avea să supravieţuiască.

Când ajunseră în Mincing Lane, văzură câțiva oameni îmbrăcați în zdrențe care așteptau lângă clinica lui William Sharp. Nikolai se opri.

– Aici este clinica, domnule Strong, spuse el. Stai lângă oamenii care așteaptă acolo și vei primi ajutor.

Tânărul clipi ca să-și limpezească privirea.

– Nimeni nu mi-a mai spus „domnule Strong" până acum.

– Îți vor spune acum, rosti cu hotărâre Jean, luându-i mâna plină de vânătăi într-a ei și privindu-l în ochi. Te vei vindeca, domnule Strong, și vei găsi de lucru aici, în Londra, ca un om liber. Dar ține-i minte pe frații Sharp. Dacă ai vreo problemă în viitor, vorbește cu ei și te vor ajuta.

– Voi ține minte, doamnă. Băiatul se îndreptă de spate și se îndepărtă de brațul lui Nikolai. Mulțumesc că ați ajutat un biet băiat negru, domnule, doamnă. Niciodată n-aș fi crezut că o să văd așa ceva.

– Meriți ajutorul și respectul pe care ni-l datorăm cu toții unii altora, spuse încet Jean. Mergi cu Dumnezeu, domnule Strong.

Băiatul făcu un gest de încuviințare spre cei doi, apoi se întoarse și porni șovăind spre șirul de oameni care așteptau. Deși cu toții erau bolnavi, nici unul dintre ei nu avea răni atât de hidoase ca Jonathan. Jean își mușcă buzele văzându-i mișcările ce vădeau durerea la fiecare pas.

– Hai să găsim un loc liniștit de unde să putem privi. Știu ce a spus Adia, dar vreau să mă conving cu ochii mei că cineva o să aibă grijă de el.

– Și eu la fel. Hai să cumpărăm niște brioșe de la acel negustor.

Pâinea de mai devreme nu fusese suficientă, așa că împușcau doi iepuri dintr-o lovitură. Nikolai o conduse pe Jean până la taraba negustorului și cumpără brioșe calde cu scorțișoară. Așteptară în timp ce mâncau, ascunși în spatele celorlalți clienți ai negustorului.

Nikolai tocmai își termina brioșa când doi bărbați ieșiră din clinică. Semănau clar, deși cel mai tânăr avea un chip mai ascuțit și mai hotărât. Discutau cu nonșalanță,

dar amândoi tresăriră când îl văzură pe Jonathan Strong, în mod evident surprinşi de starea lui.

Îi puseră întrebări. Deşi Nikolai şi Jean erau prea departe ca să le audă cuvintele, cei doi domni păreau şi mai şocaţi de răspunsurile lui Jonathan. Cel cu chipul ca de şoim îl luă pe Strong de braţ şi îl ajută să intre în clinică, iar fratele său le explică celorlalţi pacienţi că trebuiau să se ocupe de această urgenţă mai întâi. Ceilalţi, care văzuseră deja în ce stare era Jonathan, acceptară imediat.

Jean oftă, uşurată.

– Până acum totul s-a întâmplat exact cum a spus Adia, deci sunt încrezătoare că şi celelalte lucruri vor decurge aşa cum mi-a dezvăluit. Doctorii Sharp îl vor bandaja pe Jonathan, apoi îl vor duce la spitalul Bart. Va sta acolo luni întregi, dar când îşi va reveni, doctorii Bart îi vor găsi o slujbă de servitor şi va fi angajat în calitate de bărbat liber.

Nikolai se încruntă.

– Mă bucur, dar cum va afecta asta viitorul sclaviei?

– În doi ani, sau cam aşa, David Lisle îl va vedea pe Jonathan muncind, spuse ea pe un ton răstit. Din moment ce Jonathan va fi sănătos, Lisle îşi va da seama că fostul lui sclav poate fi vândut pe bani frumoşi şi îl va vinde unui alt proprietar de plantaţii din Indiile de Vest.

Nikolai blestemă.

– Eşti sigură că nu-l pot ucide pe Lisle acum?

– Din păcate, nu. Lisle va trimite vânători de sclavi ca să-i captureze „proprietatea". În timp ce domnul Strong va fi în închisoare, aşteptând să fie trimis noului său proprietar, îi va scrie lui Granville Sharp. Domnul Sharp va fi atât de scandalizat, încât va aduce problema în discuţie în faţa primarului Londrei. Lisle nu-şi poate permite un proces, aşa că domnul Strong va fi eliberat. Când domnul Sharp va înţelege cât de oribilă e sclavia, va lupta împotriva ei până la moarte. Momentan, statutul sclavilor din Anglia este incert, dar Sharp va lupta ca să apere şi alţi oameni aflaţi în aceeaşi situaţie cu Jonathan Strong. În cele din urmă, datorită lui Sharp,

un tribunal va lua decizia ca, în esență, toți sclavii din Londra vor fi liberi.

Nikolai oftă, nemulțumit.

– Va fi într-adevăr un mare pas înainte. Presupun că merită să-l las pe Lisle în viață.

– Sper că își va primi răsplata, dacă nu în viața asta, atunci în următoarea. Jean se încruntă gânditoare. Mă întreb dacă Jonathan Strong ar fi găsit clinica fără ajutorul nostru.

Nikolai clătină din cap, la fel de nesigur ca și ea.

– Poate altcineva l-ar fi ajutat. Sau poate că ar fi reușit de unul singur. Sau poate că *trebuia* să fim acolo ca să-l ajutăm. Ultima variantă mi se pare cea mai probabilă, fiindcă ar fi putut să moară dacă nu-l vindecai.

– O parte din mine vrea să înțeleagă cum funcționează călătoritul în timp. În același timp însă, mi-e teamă să aflu mai multe. Jean își termină brioșa. Acum că domnul Strong e pe mâini bune, ce facem? Suntem gata să folosim următoarea mărgea fermecată?

Nikolai se gândi puțin.

– Deși sunt nerăbdător de obicei, mi-ar plăcea să petrecem puțin timp aici. N-am mai fost niciodată în Anglia, așa că vreau să o cunosc mai bine. In plus, ne va fi mai ușor să ne adaptăm la viitor dacă învățăm tot ce putem despre epoca asta.

– E o idee bună. Putem găsi un han respectabil, ori în oraș, ori în Westminster. Jean oftă. Mă întreb dacă am vreo rudă în Londra? Doamne, copiii lui Duncan trebuie să fi crescut deja!

Nikolai îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Nu ar fi înțelept să-i vizităm.

– Știu. Jean făcu o piruetă, luându-l și pe Nikolai cu ea. Dar e greu să nu mă gândesc la ei. Haide să ne plimbăm puțin pe malul râului. Orașul a fost construit aici datorită negoțului pe mare, iar tu ești marinar. Cred că te-ar interesa.

Avea dreptate, chiar îl interesa. Poate portul îi putea distrage atenția de la David Lisle. Își permise să se relaxeze în timp ce se plimbau pe malul apei. Călătoriseră în timp în siguranță și reușiseră să-și ducă prima sarcină

la bun sfârşit. Nu doar că îi salvaseră viaţa şi libertatea lui Jonathan Strong, ci ajutaseră la construirea unei noi zale în lanţul libertăţii. Nu era deloc rău.

Nikolai văzuse multe porturi în viaţa sa. Londra era asemănător, dar şi diferit de celelalte. Deşi fusese construit departe de ţărm, era unul dintre cele mai aglomerate porturi pe care le văzuse vreodată. Nave uriaşe, care străbăteau oceanul, încărcau şi descărcau mărfurile lângă vase mai mici, de coasă. Bărcuţele vâsleau grăbite în sus şi în jos pe Tamisa, cărând pasagerii şi marfa.

Priveliştile şi sunetele cunoscute îi făceau plăcere. Era, de asemenea, intrigat de lumină, care era mai rece şi mai albăstruie decât soarele arzător de pe Mediterana. Se îndreptau spre vest şi trecuseră de Podul Londrei, când un tânăr ofiţer de marină se apropie de ei.

– Arăţi ca un marinar, spuse el cu o voce suspicios de veselă. Eşti marinar?

Uimit, Nikolai spuse:

– De ce întrebi?

Jean îl strânse de braţ în semn de avertisment.

– E străin, domnule locotenent, îi spuse ea ofiţerului. Maltez.

Locotenentul aruncă o privire spre verigheta ei.

– Dar dumneata eşti englezoaică, doamnă. Îţi aud accentul scoţian. Un străin căsătorit cu o britanică... Merită un articol în ziar. Se întoarse spre Nikolai. Ai Scutinţă?

– Ce naiba e Scutinţa? se încruntă Nikolai.

Fusese întrebarea greşită.

– Din moment ce nu ai, domnule, te recrutez în Marina Regală.

Ofiţerul făcu un gest şi doi bărbaţi masivi din spatele lui înaintară. Arătau ca nişte oameni care îşi pierdeau timpul pe chei şi purtau eşarfe bleumarin la încheietură.

– Ce vrei să spui? se răsti Nikolai.

Jean înaintă între el şi ofiţer.

– Faci o greşeală, domnule. Acest bărbat nu este soţul meu, aşa că Marina Britanică nu are nici un drept să-l recruteze.

– Toate soţiile spun asta, mârâi locotenentul. Este al meu şi e treaba lui să-mi demonstreze că nu e aşa Dacă obiectează, poate lua legătura cu consulul maltez. Acum, haide.

Oamenii ofiţerului se apropiară de Nikolai. Căpitanului nu-i era frică de ei, dar nu se cuvenea să-i atace cu magie. Se întreba ce să facă, dar Jean îi întinse în tăcere un pumn de monede de aur ofiţerului.

– Vă trebuie doar marinari experimentaţi, iar domnul Gregory nu este nici om de rând, şi nici nu se pricepe la astfel de treburi. Plus că nu e britanic. Caută pe altcineva.

Locotenentul privi în jos, numărând monedele.

– Dacă nu este marinar, aveţi dreptate, doamnă, nu e bun de recrutare. Îmi pare rău că v-am deranjat.

Apoi îşi puse banii în buzunar, le făcu semn oamenilor lui şi se îndepărtară cu toţii.

– Voiau să mă ia cu forţa şi să mă oblige să fiu marinar? întrebă Nikolai, peste măsură de uimit. Credeam că nu există sclavie în Anglia!

– În afară de oamenii de care are nevoie Marina Regală, spuse ea sec. Se presupune că nu recrutează decât marinari cu experienţă, dar nu le pasă neapărat de asta. Scutinţa este un document care spune că nu au voie să te recruteze cu forţa. În general, cei cu bani au aşa ceva, dar ferească sfântul să fie prinşi fără Scutinţă la ei.

– Aşa că l-ai mituit ca să-mi dea drumul?

– Mi s-a părut soluţia cea mai simplă, spuse ea cu candoare.

Nikolai blestemă în câteva limbi diferite, inclusiv malteza, pe care o păstra de regulă pentru ocazii speciale. Înainte să rămână fără înjurături, de undeva din faţă izbucni gălăgia. O femeie lovea un bărbat cu o mătură.

– N-o să-mi luaţi soţul, împieliţaţilor! ţipă ea. El ne întreţine pe mine şi copiii, şi pe maică-sa!

Victima ei, una din gorilele locotenentului, îşi ridică braţul ca să se apere, dar continuă să-şi ţină ferm captivul.

– Regele are nevoie mai multă de el. Majestăţii Sale nu-i pasă dacă muriţi de foame.

Locotenentul încercă să intervină, şi vreo duzină de oameni din preajmă se alăturară bătăii. Jumătate erau femei înarmate cu mături şi tigăi, iar restul erau bărbaţi în putere. Soţul femeii cu mătura fusese salvat de cei care îl prinseseră, când o duzină de bărbaţi cu bandane albastre sosiră. Nou-veniţii duceau trei prizonieri, şi în spatele lor era un cortegiu de femei care plângeau.

Izbucni o revoltă în toată regula, civilii împotriva recrutorilor. Din clădiri începură să iasă şiruri de bărbaţi, femei şi copii care se luptau cu recrutorii. Jean îl strânse ferm de braţ pe Nikolai.

- A venit timpul să plecăm.

Nikolai îi ignoră îndemnul.

- Aşa se întâmplă când corsarii vin să prindă sclavi pentru galere.

- Nu e chiar aşa de rău. Bărbaţii recrutaţi pot fi plătiţi dacă se oferă voluntari, şi primesc şi o recompensă. Dacă rămân destul în marină, vor avea chiar şi o pensie. Dar tot sunt luaţi cu forţa. Jean se încruntă. Am auzit că, uneori, un bărbat poate trimite recrutorii la un alt bărbat care i-a greşit cu ceva. Sau un tată căruia nu-i place iubitul fiicei lui îi va plăti pe recrutori ca să-l ducă de-aici.

- Nici unul din *ei* nu va fi luat, spuse hotărât Nikolai.

Apoi intră în mijlocul luptei, îndreptându-se hotărât spre cel mai apropiat dintre recrutori. Îi aplică o lovitură de pumn puternică, adăugând şi puţin din vraja pe care o folosise ca să o adoarmă pe Jean când se cunoscuseră.

Bărbatul se prăbuşi pe pământ. Deşi nu simţea aceeaşi satisfacţie pe care ar fi avut-o dacă l-ar fi bătut măr pe David Lisle, Nikolai se bucura totuşi că avea ocazia să-i pedepsească pe aceşti bărbaţi, care nu erau cu nimic mai buni decât negustorii de sclavi.

Trânti la pământ doar trei dintre recrutori, căci restul civililor avuseseră grijă de ceilalţi, dar fu destul încât să-i potolească furia arzătoare. În timp ce stătea gâfâind deasupra ultimei sale victime, un tânăr cu o vânătaie mare pe obraz îi spuse, întinzându-i mâna:

– Bravo, domnule! Ticăloşii ăştia m-au luat de la nunta mea.

Nikolai scutură mâna necunoscutului. O domnişoară drăguţă, cu flori în păr, veni lângă ei.

– Vă mulţumesc dumneavoastră şi celorlalţi, spuse ea încet. Dacă mi-aş fi pierdut bărbatul în ziua nunţii, am fi început căsătoria cu stângul.

Nikolai îi făcu o plecăciune.

– Nu sunt de mult în Londra, dar sunt foarte impresionat de cât de mult vă place libertatea. Vă doresc casă de piatră.

Tinerii căsătoriţi se îndepărtară. Apoi Jean sosi lângă el, strecurându-se cu atenţie printre bărbaţii căzuţi la pământ.

– Sper că te simţi mai bine acum, dragul meu, zise ea, cu ochii strălucind.

– Chiar aşa. Nikolai o luă de braţ şi continuă să se îndrepte spre vest, pe stradă. Londonezii se luptă de obicei cu grupurile de recrutori?

– Cred că da. N-am văzut aşa ceva în Scoţia rurală, dar probabil că cetăţenii din porturi sunt mereu atenţi, fiindcă sunt în pericol să fie recrutaţi cu forţa oricând. Dacă marina are nevoie neapărată de bărbaţi, ei se aventurează chiar şi în satele din inima Scoţiei. Jean se cutremură. Până astăzi, nici nu m-am gândit cât de groaznic e să fii recrutat cu forţa. Ai dreptate. Nu e cu nimic diferit de sclavie!

Nikolai se opri în mijlocul străzii. Avusese o revelaţie.

– E posibil ca exact din cauza asta să-şi dorească englezii abolirea sclaviei! Oamenii de aici trăiesc mereu cu teama de a fi răpiţi şi obligaţi să muncească, asemenea sclavilor. Sunt sigur că asta îi va face să aibă compasiune şi pentru sclavii din alte părţi.

Jean respiră adânc.

– Se poate să ai dreptate. Puterea Angliei vine de la navele ei. E nevoie de mulţi marinari care să servească, de bunăvoie sau nu. Îi zâmbi. Poate că am găsit o altă piesă din puzzle.

Nikolai îşi mişi ochii, încercând să definească ceea ce simţea.

– Există niște energii stranii în zona asta. Unele sunt întunecate, altele luminoase. Cred că lupta de aici a trecut dincolo de planul fizic. Simt o presiune în mintea mea. O revoltă. Simți și tu?

– În orașe viața este intensă, spuse Jean. Protectorii se simt foarte obosiți, de regulă, în primele zile petrecute în orașe. Iar Londra este cel mai obositor oraș dintre toate. Din moment ce ești abia inițiat, poate că simți mai puternic decât înainte energiile strânse aici.

– Poate. Nikolai exploră mental energiile care se luptau unele cu altele. Dar intuiția îmi spune că ceea ce simt are legătură cu misiunea noastră.

– Atunci trebuie să fim atenți amândoi, zâmbi Jean. Dar astăzi hai să fim doar călători care se bucură de vizita într-unul dintre cele mai mărețe orașe din Europa.

capitolul 27

Spre ușurarea lui Jean, reușiră să găsească două camere alăturate într-un han respectabil. Nu era încă pregătită să doarmă în aceeași cameră cu partenerul ei și masculinitatea lui copleșitoare. Și Nikolai părea la fel de ușurat că puneau o oarecare distanță între ei.

Încă obosită după ce își folosise puterile ca să-l salveze pe Jonathan Strong, Jean se întinse pentru un somn scurt de după-amiază și se trezi a doua zi dimineață. Era stânjenitor că dormise atât de mult, dar cel puțin se simțea odihnită și în putere.

După ce se spălă și se îmbrăcă, bătu la ușa care ducea la camera lui Nikolai. Nu primi nici un răspuns. Întrebându-se dacă încă dormea sau poate se trezise deja și ieșise, Jean deschise încet ușa... Și îl văzu așezat pe pat, îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni și încălțat cu cizme. Își privea fix mâinile în timp ce lăsa o lumină să i se scurgă dintr-o palmă într-alta.

Gol de la brâu în sus, era... magnific. Avusese o viață grea, și mușchii lui erau niște martori fideli ai acestui fapt. Jean era atât de fascinată de trupul lui pe jumătate

dezgolit, că avu nevoie de câteva clipe ca să observe săculeţul de piele pe care îl purta la gât.

Când intră, Nikolai îşi ridică privirea, surprins. Lumina din mâini i se stinse şi o tensiune senzuală se aprinse ca o scânteie. Se priviră, gata-gata să uite motivele care îi ţineau deoparte unul de altul.

Jean făcu un pas spre el, tânjind să-şi plimbe mâinile pe pieptul lui frumos. Văzând-o, Nikolai îşi puse stavilă energiei cu o bruscheţe neliniştitoare, apoi luă cămaşa care era întinsă lângă el, pe pat.

– Credeam că se obişnuieşte să baţi la uşă înainte de a intra, spuse el ironic, trăgându-şi veşmântul peste cap.

Jean respiră tremurat şi îşi împinse dorinţa înapoi în cufărul în care o încuiase.

– Am bătut la uşă. N-ai auzit.

Când chipul lui ieşi dintre faldurile de bumbac alb, Nikolai spuse:

– Mă concentram prea tare ca să te aud. Lumina şi focul mă fascinează.

– Şi eşti foarte bun acum.

Jean se apropie de fereastră, lăsându-l să se îmbrace în intimitate. Nu voia să-l mai vadă, căci se simţea mult prea tentată să-l atingă. Dându-şi seama că îşi încleştase pumnii, se forţă să se liniştească. Erau amândoi adulţi. Îşi puteau controla pornirile. Apoi îşi dădu seama că îi vedea reflexia în geam. Închise ochii ca să nu-l mai vadă. Controlul îşi avea limitele lui.

– Ai un săculeţ cu medicamente la gât?

– Adia l-a făcut, spuse el pe un ton care insinua că nu voia să vorbească despre asta.

– Magia africană este mult mai distractivă decât cea a Protectorilor, spuse ea melancolică. Noi suntem atât de cerebrali. Voi aveţi tobe, şi pene, şi alte obiecte interesante.

Asta îl făcu să izbucnească într-un hohot surprins.

– Nu m-am gândit la asta, dar ai dreptate.

Simţind că energia dintre ei revenise la normal, Jean se întoarse şi văzu că Nikolai era îmbrăcat. Se întrebă dacă era cazul să aducă în discuţie ceea ce tocmai se întâmplase, iar în cele din urmă spuse:

– Poate că data viitoare n-ar trebui să dormim în camere alăturate.

– Probabil ne-ar fi mai uşor, zâmbi Nikolai. Dar „mai uşor" nu e întotdeauna „mai bine". Cred că îmi face plăcere să mă înnebuneşti din când în când.

Jean îşi aminti de şocul delicios de a-l fi găsit pe jumătate dezbrăcat.

– Înţeleg ce vrei să spui, dar nu ştiu dacă mă pot controla chiar atât de bine.

– Eu şi mai puţin de data asta, recunoscu el, întinzându-se după pălăria lui. După ce luăm micul dejun, ai vreun scop anume pentru ziua de azi?

– Vreau să vizităm o librărie. Trebuie să găsim un ziar ca să aflăm ce se întâmplă în lume, spuse Jean, clătinând din cap. Încă nu-mi vine să cred că americanii i-au învins pe soldaţii imperiali britanici. Mă întreb dacă scrie ceva despre asta în ziarele de azi...

– Războiul n-a izbucnit încă. Va fi peste câţiva ani. Sunt sigur însă că temeiurile au început să apară încă de pe-acum, spuse Nikolai, întinzându-se după tricornul lui. După ce ne informăm, ce facem? Vreau să vorbim şi să explorăm oraşul, dar asta se va întâmpla indiferent unde mergem.

– Mi-ar plăcea să încercăm să-l găsim pe Kofi, preotul african despre care mi-a vorbit Adia.

Nikolai ridică din sprâncene.

– Credeam că planul este să fim cât mai discreţi posibil.

– În general, da, dar cred că ar trebui să-l găsim pe Kofi. S-ar putea să avem nevoie de ajutorul lui pentru a activa următoarea mărgea fermecată.

– Având în vedere de câtă putere a fost nevoie ca să ajungem aici, probabil că ai dreptate, încuviinţă Nikolai. E posibil ca noi doi să nu fim îndeajuns de puternici să o facem fără nici un ajutor.

– În plus, pe lângă faptul că avem nevoie de ajutor cu magia, se poate să ajungem în Londra de mai multe ori, fiindcă este centrul politic al Angliei. S-ar putea să avem nevoie de aliaţi şi de o bază de operaţiuni. Şi cine să fie un aliat mai potrivit decât comunitatea africană?

– Iar ei ne pot spune ce se petrece. Ai date despre cum să-l găsim pe Kofi?

– Cred că da, deşi Adia nu e sigură unde se află acum, în trecut, zâmbi amar Jean. Adia a spus că, pe măsură ce încerci să afli mai multe, îţi dai seama că ştii din ce în ce mai puţin. Ea şi prietenii ei au făcut tot posibilul să noteze toate amănuntele pe care le ştiau despre mişcarea abolţionistă, şi care ne-ar putea fi de folos, dar încă nu cunosc multe lucruri.

– Mi-ar plăcea să-i citesc notiţele şi rezumatele istorice, spuse el, conducând-o înspre uşă.

– Adia m-a avertizat că n-ar trebui să-i dau voie nimănui să le citească, nici măcar ţie. Poate fi periculos să cunoşti viitorul dinainte. Cu cât mai puţine persoane ştiu asta, cu atât mai bine. Jean se cutremură. Mă simt de parcă ne jucăm cu focul şi nici măcar nu pot vedea flăcările. Cu cât afectăm mai puţin timpul, cu atât mai bine.

– Înţeleg asta, dar dacă păţeşti ceva?

– Atunci poţi citi notiţele, spuse ea veselă. Dar îţi vor provoca o migrenă dacă încerci să te gândeşti prea mult. Schimbăm ce se va întâmpla? Sau facem deja parte din evenimentele care s-au întâmplat deja? Oare a fost hotărât dintotdeauna să ajutăm mişcarea abolţionistă? Sau, dimpotrivă, e hotărât că vom da greş?

– Nici nu mă mir că te doare capul, spuse Nikolai, apucând mânerul. Oricum, mi-ar plăcea să ştiu ce spune Adia despre mişcarea abolţionistă.

– Din păcate va trebui să aştepţi.

Jean nu-l învinuia că voia să ştie. Chiar şi amănuntele aflate prin intermediul altcuiva erau mai bune decât să nu ştii nimic.

Căutările lor durară două zile, timp în care Nikolai îşi folosi cu precădere talentele de vânător. În cele din urmă îl găsiră pe Kofi. Comunitatea africană era suspicioasă faţă de toţi albii, iar Nikolai nu arăta suficient de african încât să le alunge temerile.

În cele din urmă însă, îl aflară pe Kofi, care deţinea o mică dogărie. Fuseseră trimişi acolo de un alt

african, după ce îl convinseseră că nu voiau să-i facă rău bărbatului.

– El e, spuse încet Jean. Remarcă magia din jurul lui.

Nikolai își invocă viziunea interioară, experiență pe care o realiza din ce în ce mai ușor. După cum spusese Jean, bărbatul cel înalt și lat în umeri emana putere. Asambla bucăți încovoiate de lemn cu un dispozitiv complicat, iar mâinile lui se mișcau cu o viteză uimitoare. Se opri din ceea ce făcea și își îndreptă spatele când îi văzu apropiindu-se. Avea o expresie precaută. Pe obraji avea două cicatrici paralele.

– Tu ești Kofi? întrebă Nikolai.

Ochii dogarului se îndreptară spre toporul care era sprijinit de perete, lângă el.

– Cine vrea să știe? mârâi el pe un ton aspru, periculos.

– Eu sunt Jean Macrae, iar el e Nicholas Gregory, spuse pe un ton pașnic Jean. Un prieten mi-a spus că ne puteți ajuta.

– De ce aș face așa ceva?

– Mi-a spus să vă transmitem că suntem aici datorită lui Mattie.

Kofi icni, de parcă ar fi fost lovit.

– În grădina din spate.

Îi conduse prin magazin și într-o grădină lungă și îngustă, mărginită de lemne pentru foc. Grămezile erau atât de înalte, că spațiul dintre ei era ca o cameră mică. Kofi își încrucișă brațele și așteptă o explicație.

Jean și Nikolai schimbară o privire. Jean îi sugeră subtil că el ar trebui să le spună povestea. Nikolai încuviință și începu:

– Am venit aici fiindcă încercăm să obținem abolirea sclaviei și ni s-a spus că ne puteți ajuta. Trase adânc aer în piept. Și am călătorit în timp pentru asta.

În loc să se strâmbe neîncrezător, Kofi îi privi pe amândoi cu o intensitate neașteptată. Privirea îi căzu pe brățara din mărgele a lui Jean.

– Sunteți vrăjitori care folosesc magia africană a timpului, spuse el, mutându-și privirea spre Nikolai. Ai sânge african și folosești magia africană. Spune-mi mai multe.

Se aşezară pe grămăjoare de lemn, înconjuraţi de mirosul de lemn de stejar proaspăt tăiat, şi îi povestiră despre Adia şi despre misiunea lor. Kofi ascultă cu atenţia unei pisici sălbatice. Când terminară, întrebă:

– Şi ce doriţi de la mine?

– Avem nevoie de aliaţi. Ajutor magic şi informaţii, explică Nikolai.

Jean adăugă:

– Adia mi-a spus că locuieşti în Londra de mulţi ani, aşa că ne vei fi un aliat de nădejde, dacă doreşti. Îl privi în ochi pe Kofi. Adia a menţionat de asemenea că eşti cel mai puternic preot african din Londra.

Kofi îşi coborî privirea, aţintind-o asupra pământului.

– Spune-mi despre Mattie.

– A fost soţia ta, spuse încet Jean. A fost ucisă de un alb în colonia din Virginia.

Kofi înghiţi în sec.

– L-am sugrumat cu mâinile mele, apoi am fugit în Canada de Nord. De-acolo am ajuns pe o navă englezească. Acum am o altă soţie şi copii. Puţini oameni ştiu de Mattie.

– De-asta am ales-o drept cheia pentru a-ţi câştiga încrederea, spuse Jean. Tu însuţi i-ai sugerat Adiei să folosim numele ei.

Cu ochii mijiţi, Kofi se întinse şi îl apucă de mână pe Nikolai. Între ei se aprinse o scânteie de energie. Uşor ameţit, Nikolai îşi dădu seama că era cercetat, supus unui test, evaluat. După şocul iniţial, îşi dădu seama că şi el putea vedea până în străfundurile minţii lui Kofi. Preotul dusese o viaţă plină de tumult. Supravieţuise fiind mereu gata de luptă şi datorită darului magiei, pe care îl înţelesese treptat.

Când ajunsese în Anglia, se angajase la o mică dogărie. După ce proprietarul ei murise, Kofi se căsătorise cu fiica lui, şi amândoi conduseseră afacerea împreună. Existaseră mai multe obiecţii ca un african să se însoare cu o englezoaică, dar majoritatea vecinilor acceptaseră faptul ridicând din umeri. Când viaţa lor se liniştise puţin, Kofi începuse să studieze magia alături de vârstnicii

din Londra. Puternic şi hotărât, urma să le fie un aliat formidabil.

– Deci ne vei ajuta, spuse Nikolai, şi nu era doar o întrebare.

Kofi încuviinţă, apoi îşi întoarse privirea spre Jean.

– Veţi avea nevoie şi de aliaţi albi. Tu eşti englezoaică. Ai prieteni pe care te poţi baza?

– Sunt scoţiancă, şi da, am prieteni şi rude în Londra. Va trebui să mă gândesc cui să-i cer ajutorul. Făcu o grimasă. Adia a avut un avantaj pentru că a început din viitor, aşa că ştia ce s-a întâmplat şi că vei fi aici acum. Noi am venit din trecut. Nu ştiu nimic despre viitor.

– Foloseşte-ţi instinctele, fata mea. Ele te vor îndruma.

– Doar africanii pot folosi magia timpului? întrebă Nikolai.

– Nu ştiu, spuse Kofi. Nu am prea multă experienţă cu magia europeană. Chiar şi printre africani, magia timpului este foarte rară. Unul dintre vârstnicii care m-a iniţiat mi-a spus că Africa este mama tuturor oamenilor, iar rădăcinile ei se întind până la începuturile timpului, şi de-asta doar africanii pot călători în timp. Kofi ridică din umeri. Poate că avea dreptate. Eu nu posed acest har, dar ştiu că alţi vârstnici cunosc preoţi care pot călători în timp. Se ridică. Haideţi. Trebuie să-mi cunoaşteţi şi soţia, dacă ne veţi vizita şi în viitor.

Jane Andrews era o femeie calmă, care văzuse magia soţului ei de atâtea ori şi fusese gazda atâtor întâlniri ale vârstnicilor din Londra, că nici măcar nu clipi la gândul că cineva putea călători în timp. Spuse doar:

– Dacă aveţi nevoie de noi, suntem aici. Când copiii vor creşte, şi ei vă vor ajuta.

– S-ar putea să avem nevoie de ajutor ca să activăm următoarea vrajă în curând, spuse Jean, luându-l de braţ pe Nikolai. Vă mulţumim amândurora. E bine să ştim că nu suntem singuri.

Când ieşiră din magazin, Jean îşi luă mâna de pe braţul lui. Nikolai i-o aşeză ferm la loc. Îi plăcea acel freamăt tăcut şi magic care se crea între ei ori de câte ori se atingeau. Întrebă:

– Te gândeşti să-i spui fratelui tău că suntem aici şi să-i descrii misiunea noastră?

Jean clătină din cap.

– Nu e persoana potrivită, şi nu doar fiindcă îşi petrece aproape tot anul în Scoţia. Ar fi prea complicat să-l implicăm şi pe el în misiunea noastră. Suntem prea apropiaţi. Ar putea deveni prea protector.

– Ai pe altcineva în minte?

– Mi-ar plăcea să discut cu Lady Bethany Fox, dar nici nu ştiu dacă mai trăieşte acum... era bătrână când am părăsit Anglia. Jean se încruntă. Mă gândesc la Lord şi Lady Falconer. Simon îmi este aproape ca un frate. Un frate destul de înfricoşător, fiindcă este foarte puternic, dar i-aş putea încredinţa orice secret, şi ştiu că n-ar vorbi cu Duncan. Înţelege, de asemenea, şi politica. Simon şi Meg sunt în Londra destul de des, ceea ce ne-ar putea fi de folos. Meg este, de asemenea, foarte puternică şi, pentru că a petrecut mai mulţi ani în sclavie, sunt sigură că ea şi Simon ne-ar sprijini misiunea.

– Contesa asta a fost sclavă? întrebă el, surprins.

– Nu a corsarilor sau a stăpânilor de plantaţie, ci a unui vrăjitor renegat, explică Jean. A ţinut-o prizonieră ca să se poată folosi de puterile ei. Le-a unit cu propria magie. Era foarte periculos. Desigur, Meg nu era contesă pe-atunci. Doar o fată cu un potenţial neobişnuit. Vrăjitorul i-a subjugat şi pe alţii din acelaşi motiv.

– Sclavia este chiar mai răspândită decât credeam.

Ceea ce Jean descrisese era un viol mental combinat cu sclavie. Contesa trebuia să fi fost o femeie foarte puternică dacă supravieţuise unei asemenea încercări.

– Abia aştept să-i cunosc pe Lord şi Lady Falconer, spuse Nikolai. E vreun motiv pentru care tu n-ai vrea să-i vezi? adăugă el, văzând că Jean se încruntase.

– Mă tem de ce aş putea afla, Nikolai. Dacă Simon sau Meg au murit? Dacă alţi oameni dragi nu mai sunt? Dacă mi se spune că şi eu am murit? Nu vreau să ştiu! Degetele ei se strânseră pe braţul lui ca o menghină. Nu mi-am dat seama cât de necesară e ignoranţa ca să-ţi poţi trăi viaţa. Mă bucur că nu pot vedea viitorul. Cred că aş înnebuni dacă aş şti prea multe.

– Atunci, îl vom vizita pe conte şi primul lucru pe care i-l vom spune va fi că nu vrem să ştim nimic despre soarta apropiaţilor tăi, spuse el. Dacă el şi soţia lui sunt oameni care ştiu să asculte, sper că îţi vor onora cererea.

– Amândoi sunt foarte buni ascultători, spuse Jean, relaxându-se, apoi îl privi. Acum trebuie să găsim o librărie şi o cafenea, fiindcă trebuie să aflăm în ce vremuri am ajuns.

Timp de câteva zile, după ritualul care îi trimisese pe Gregorio şi pe Jean Macrae în viitor, Adia nu făcu decât să doarmă, să mănânce, apoi să doarmă şi mai mult. Se simţea atât de sleită de puteri, că nici măcar nu era sigură că va mai putea practica vreodată magia. Până şi visele ei erau goale.

În cele din urmă însă, se trezi plină de energie şi pregătită să dea din nou piept cu viaţa. Întrebarea era ce trebuia să facă. Stătea într-o cameră de oaspeţi în casa lui Gregorio, care împărţea acelaşi balcon cu camera lui Jean. O servitoare îi adusese micul dejun pe o tavă: pâine, fructe şi ceai. Adia nu mai trăise niciodată în asemenea lux. În trecut, ea fusese mereu cea care aducea de mâncare, şi nu cea care o primea. Nu-i plăcea să fie servită. Prefera să se descurce singură.

După ce îşi astâmpără foamea, se îndreptă spre biroul în care Louise lucra de dimineaţă. Franţuzoaica îşi ridică privirea.

– Bine ai venit înapoi în lumea celor vii, spuse ea.

– E chiar atât de evident?

Adia se opri în faţa crenguţei lui Isabelle şi îi oferi câteva alune.

– În ultima vreme, ori de câte ori te văd arăţi ca o fantomă, palidă şi slabă, spuse Louise, împingându-şi înapoi scaunul. Dacă te plictiseşti singură, poţi să iei cina cu mine şi cu familia mea. Soţul meu s-a întors cu nava şi va fi aici pentru câteva săptămâni şi, bineînţeles, deja îmi cunoşti copiii.

– E foarte generos din partea ta. Voi veni în seara asta, spuse Adia, plimbându-se prin birou. Dar ce voi face

de-acum înainte? Am lucrat toată viața, nu știu cum să fiu o femeie care nu face nimic. Se opri în fața bibliotecii care acoperea pe jumătate unul din pereți. Ce bibliotecă minunată are căpitanul Gregorio! Niciodată n-am mai văzut atâtea cărți într-un singur loc. Oare se va supăra dacă citesc câteva?

– Nu se va supăra. Louise se întristă. Mai ales dacă nu se mai întoarce niciodată pe Santola. Crezi că el și vrăjitoarea scoțiană se vor întoarce vreodată?

– Nu știu. Probabil că nu, spuse sincer Adia. Sunteți apropiați?

– El m-a salvat dintr-un bordel și m-a făcut să înțeleg că sunt o persoană valoroasă. Am fost amanți o vreme, dar asta n-a fost niciodată partea cea mai importantă. Louise se folosi de cuțitul pentru scrisori ca să-și ascută cu grijă pana de scris. Vei rămâne pe insulă? Una dintre corăbiile noastre te poate duce în Franța, sau Spania, sau Italia. De acolo te poți întoarce în Anglia.

– Nu am ce să fac în Anglia. Soțul meu e doar un băiat în Africa acum, iar de copiii mei nici nu poate fi vorba. Adia se luptă cu disperarea care o străpunse precum o lamă de cuțit. Știuse de la început ce va pierde dacă va folosi magia. Deși nu-și dăduse seama cât de tare o va durea asta. În plus, simt că trebuie să stau aici precum... precum o ancoră pentru ei, dacă au vreo șansă să se întoarcă. Așa că trebuie să rămân și să-mi găsesc ceva de făcut ca să nu înnebunesc.

– Pe Santola vei fi primită cu drag, și avem destule lucruri de făcut. Ai vrea să mă ajuți? Am multe calcule de făcut și trebuie să mă ocup și de corespondență. Mi-ar plăcea să am o asistentă care să știe să citească și să scrie frumos.

– Mi-ar plăcea și mie asta.

Louise scoase un volum de pe raft: *Istoria lui Tom Jones: un copil abandonat*. Auzise de această carte, dar nu avusese cum să o citească. Ea și Daniel nu aveau destui bani cât să-și permită și cărți.

– De ce nu-ți scrii propria poveste? sugeră Louise. Ai putea să o publici în Londra. Povestea răscolitoare a unei fete africane nevinovate, furată de acasă și vândută

ca sclavă. O descriere educativă a sclaviei. Mulţi oameni nu cunosc adevărul, şi ar fi mai uşor impresionaţi de povestea unei singure persoane decât de statistici.

Adiei îi plăcu sugestia.

– Poate ai dreptate, dar nu ştiu dacă pot scrie suficient de bine. Şi chiar dacă reuşesc, unde aş putea publica o astfel de poveste? Cum pot scrie despre lucruri care s-au petrecut în viitor?

Louise se încruntă.

– Ştiu că există edituri care caută mereu poveşti ca a ta. Nu ştiu nici un jurnal care să fi publicat o astfel de poveste, aşa că ar fi de interes, cred. Cealaltă întrebare, în schimb, este puţin mai grea. Cred că trebuie să-ţi scrii povestea fără evenimente care pot fi plasate în timp. Scri-o din perspectiva unei „prinţese africane anonime".

– Dar nu sunt o prinţesă, protestă Adia.

– Acum eşti, spuse Louise, distrându-se de minune. Descrie locurile exotice în care ai trăit... mai ales Africa! Oamenii adoră poveştile de călătorie. Scrie despre iubirea dintre tine şi soţul tău şi modul atât de crud în care aţi fost despărţiţi, cum aţi riscat totul ca să fiţi din nou împreună. Femeilor le plac mai ales poveştile de dragoste. Şi povesteşte-le cât de binecuvântată te-ai simţit când te-ai creştinat. Cu toţii vor aproba asta.

– Nu sunt o creştină prea bună, spuse Adia cu ironie amară.

– Acum eşti! zâmbi larg Louise. Gândeşte-te la asta ca la o strategie de a-i impresiona pe cititorii tăi. Şi, pentru asta, prinde bine să accentuezi anumite aspecte ale adevărului. Ştii câte ceva despre creştinism, nu-i aşa?

– Am fost botezată, recunoscu Adia, dar, de asemenea, noi folosim simbolurile creştine pentru a venera zeii africani.

– Oamenii albi nu trebuie să ştie asta. Povesteşte cum ai fost răpită în copilărie, cum te-ai îndrăgostit şi te-ai căsătorit. Astea sunt toate întâmplări adevărate, nu-i aşa?

– Într-adevăr, spuse încet Adia.

– Atunci, construieşte o poveste care va fi bazată pe adevăr, dar va face oamenii să plângă gândindu-se cât

de îngrozitoare e sclavia. Louise se lăsă pe spate în scaun şi zâmbi. Păstrează-ţi însă dimineţile ca să lucrezi pentru noi.

– Pot să primesc pene şi hârtie?

Louise arătă spre un dulăpior.

– Măsuţa pentru scris a lui Gregorio este acolo. Poţi s-o foloseşti. Expresia chipului ei devenise serioasă. Am puţin din darul de a vedea viitorul, Adia, şi cred că o astfel de poveste ar putea fi importantă.

– Cred că ai dreptate, încuviinţă Adia, deschizând dulăpiorul şi desfăcând măsuţa specială. Studie obiectele dinăuntru. Cel puţin asta îmi va distrage atenţia de la grijile mele.

În timp ce urca scările, Adia se întrebă cât timp se cuvenea să aştepte întoarcerea lui Jean şi a lui Nikolai înainte să renunţe. Oare în cele din urmă avea să se simtă atât de singură, încât să îşi ia un bărbat de pe insulă drept amant? Oare Daniel avea să găsească o altă femeie care să-i încălzească patul? Nu voia să se gândească la asta. Urma să treacă mult timp până să se simtă atât de singură încât să îşi încalce jurămintele pe care i le făcuse soţului ei.

Desfăcu măsuţa în camera ei, apoi se gândi de unde voia să înceapă. Hârtia era scumpă şi nu se cuvenea să o risipească.

În ciuda faptului că Louise îi sugerase să nu scrie şi despre revoluţia americană, Adia se hotărî că era mult mai uşor să scrie despre viaţa ei aşa cum se întâmplase. Când termina, putea scrie un alt exemplar din care să scoată detaliile care ar fi putut să o dea de gol. Trebuia să schimbe, de asemenea, şi numele.

După ce îşi puse gândurile în ordine, înmuie vârful penei în călimară şi scrise:

Am schimbat numele şi alte detalii despre persoanele pe care le-am întâlnit în sclavie. Unii sunt oameni buni care au făcut parte dintr-un sistem rău; nu vreau să-i fac de ruşine. Iar pe cei răi îi las în seama judecăţii lui Dumnezeu.

capitolul 28

– De ce vrei să găseşti o cafenea? întrebă Nikolai.

– Nu ştiu cum sunt alte oraşe, dar în Londra există locuri în care bărbaţii se strâng ca să discute evenimentele zilei, explică Jean. De regulă sunt şi ziare pentru clienţi. Poţi afla care sunt cele mai importante preocupări ale lor acum. Ai putea aduce vorba despre sclavie, dacă aşa crezi de cuviinţă, ca să vezi cum reacţionează ceilalţi. Adia avea dreptate: negoţul cu sclavi nu va lua sfârşit până când societatea nu va protesta în masă împotriva acestei practici. Ziarele din Anglia sunt foarte libere. Sunt gata să scrie despre orice, iar cluburile de dezbateri abia aşteaptă să găsească noi teme. Dacă încep să vorbească despre sclavie, asta ne va ajuta şi misiunea.

Nikolai încuviinţă gânditor, înţelegând ideea.

– Dar femeile n-au voie să participe?

– Nu. De-asta trebuie să găsesc o librărie, zâmbi ea. Pe lângă ce s-a publicat în ultimii ani, aş vrea să fac rost de o carte de citit seara.

Nikolai îi privi chipul hotărât şi şuviţele roşcate care îi ieşeau de sub bonetă şi se gândi la un alt mod în care îşi puteau petrece serile. Deşi mintea lui credea că era mai bine să-şi dezvolte puterile magice individual, înainte să devină amanţi, o anumită parte a anatomiei sale era mult mai greu de convins.

„Răbdare."

Cafeneaua avea tavanul jos şi era plină de fum, iar pe mesele lungi erau împrăştiate ziare şi instrumente de scris. Era începutul după-amiezii, iar cafeneaua era pe jumătate plină. Nikolai era surprins de cât de diverşi erau clienţii. Majoritatea erau îmbrăcaţi în haine de negustori sau funcţionari, dar alţii erau în mod clar muncitori. Câţiva stăteau singuri cu ziare şi cești de cafea, dar majoritatea se strânseseră în grupuri. O jumătate de duzină de bărbaţi dezbăteau cu vehemenţă un subiect anume, iar ceilalţi conversau pe tonuri moderate. Câţiva îşi ridicară privirea când Nikolai intră, dar curiozitatea lor nu era ostilă.

Rămase nemişcat câteva clipe, privind în jur. Îşi atârnă apoi pălăria într-un cui, alături de celelalte pălării, şi se apropie de singura femeie prezentă, care stătea în spatele unei tejghele, lângă sobă. Flăcările înteţite păstrau cafeaua caldă. La cererea lui Nikolai, femeia umplu o ceaşcă mare şi i-o întinse.

Pe tejghea erau un urcior cu lapte şi boluri cu zahăr. Nikolai privi zahărul pentru o clipă, gândindu-se că era acolo cu preţul sângelui şi cu sudoarea frunţii sclavilor din Indii. Dar nu intenţiona să pornească o revoluţie astăzi. Nu voia decât să afle lucruri. Îşi puse lapte şi zahăr în ceaşcă, apoi se aşeză la o masă goală, unde îl aştepta un ziar mototolit.

Conţinutul ziarului îl şocă. Tonul era de-a dreptul trădător. Nu puteau tipări aşa ceva fără să fie aruncaţi în închisoare, nu-i aşa? După ce termină cu ziarul, luă altul de pe o altă masă. Era chiar şi mai rău decât primul.

Căută mai multe ziare. Un bărbat dintr-unul dintre grupuri îi observă privirea şi îi întinse o gazetă care era pe masă, în faţa lui.

– Vrei asta, amice?

– Mulţumesc, spuse Nikolai, acceptând gazeta. Sunt proaspăt sosit în Anglia şi libertatea de exprimare mă surprinde.

– Da, suntem cel mai liber popor din lume, spuse mulţumit de sine bărbatul, care după felul în care era îmbrăcat părea unul dintre muncitorii care încărcau şi descărcau navele din port. Britanicii au multe drepturi, chiar şi cei mai săraci dintre noi.

– Unii au mai multe drepturi decât alţii, spuse un alt bărbat. De ce să nu le permitem tuturor bărbaţilor care lucrează să voteze? De ce doar proprietarilor?

Ceilalţi din grup râseră.

– Ai idei ciudate, Tom, spuse unul. Singurii bărbaţi care contează sunt cei care au bani.

– Dacă suficient de mulţi oameni spun că nu e bine, lucrurile se vor schimba, insistă Tom.

– Te pomeneşti că Tom va spune că şi femeile ar trebui să voteze.

Comentariul provocă hohote de râs, urmate de o discuție animată. Nikolai nu rosti prea multe, dar rămase impresionat de cât de multe știau cu toții, chiar și cei mai sărăcăcios îmbrăcați.

Când plecă să se întâlnească cu Jean la librăria de pe strada alăturată, afișa o expresie gânditoare.

– Înțeleg de ce m-ai trimis la cafenea. Toți britanicii sunt atât de independenți și de bine informați?

– Nu neapărat. Jean îl luă de braț și porniră spre han. Cafenelele tind să atragă bărbații cărora le place să discute diverse lucruri. Fiecare cafenea își are clienții ei. De exemplu, există una numită Lloyds, unde bărbații se întâlnesc ca să discute asigurările navale. Căpitanii de nave de regulă merg la o altă cafenea. Pentru cei care vor doar să bea există destule taverne și magazine de gin.

– Am fost uimit să văd cât de ireverențioase sunt articolele din ziare. În Franța, dacă s-ar scrie așa, toți redactorii ar fi în închisoare.

Jean ridică din sprâncene.

– Nu mi-am dat seama că presa din Franța este ținută atât de din scurt. Aici e normal să te plângi de guvern.

– Și scoțienilor le pasă atât de mult de drepturile lor ca și englezilor?

– Și scoțienii sunt la fel de independenți, dar există diferențe, zâmbi Jean. Scoțienii se plâng de englezi, iar englezii se plâng de guvern.

– Spiritul lor independent poate fi motivul pentru care mișcarea aboliționistă va începe de aici, spuse el gânditor. Teama de a fi recrutat cu forța pentru marină i-ar putea face pe bărbații de rând să înțeleagă mai bine viața de sclav. Dacă înaintăm în timp, va fi interesant să vedem cum evoluează ideile englezilor.

– „Interesant" e unul dintre acele cuvinte pe care le poți folosi oricând, spuse ea răstit. De când te-am cunoscut, viața mea a devenit „interesantă". Nu sunt sigură cât de mult mai pot suporta.

Nikolai zâmbi jucăuș.

– Chiar ai vrea să faci parte din societatea londoneză, pudrându-ți părul și luând parte la prea multe baluri?

– În unele zile, da. Zâmbetul ei îi făcu ochii să licărească. Dar nu şi astăzi.

Un străin care n-avea mare lucru de spus despre treburile lui n-ar fi intrat prea uşor în conacul Falconer. Nikolai era îmbrăcat în cele mai bune haine pe care le adusese, iar Jean se dusese la un magazin de haine folosite şi îşi cumpărase o rochie neagră, de doliu, o bonetă şi un voal atât de gros, încât nici măcar Nikolai nu o putea recunoaşte.

Se înţeleseseră dinainte ca Nikolai să fie cel care să vorbească. Jean nu spuse nimic, dar Nikolai o simţi folosindu-şi magia pentru a se „apropia" de valet şi a-l convinge că Lord Falconer dorea să se întâlnească cu aceşti străini.

Şi Falconer îşi dădu seama de asta. Când Nikolai şi Jean intrară într-un birou atent mobilat, contele îşi ridică privirea cu o licărire periculoasă în ochi.

– Te-ai folosit de magie ca să-mi convingi valetul să te conducă până la mine, domnule Gregory, ceea ce este interesant. Sper că merită să-mi pierd timpul cu voi.

Jean îl avertizase că Lord Falconer era unul dintre cei mai ageri bărbaţi din Anglia. Vârsta lui era greu de ghicit, deşi probabil se apropia de cincizeci de ani. Avea riduri fine în jurul ochilor şi al gurii, dar era suplu şi musculos. Nikolai credea că poartă o perucă, dar apoi îşi dădu seama că era de fapt părul lui blond natural, cu fire argintii. Arăta ca un aristocrat din cap până-n picioare.

– Nu veţi regreta asta, Lord Falconer. Vă rog, acordaţi-mi câteva clipe pentru a vă expune circumstanţele noastre neobişnuite.

– Ascult.

– Eu şi Jean Macrae am călătorit în timp până aici pentru a sprijini mişcarea aboliţionistă, spuse sincer Nikolai. Jean nu vrea să ştie nimic despre viaţa ei personală sau despre prietenii şi rudele care se poate să fi murit. A spus că îi veţi respecta dorinţele în această privinţă.

– Jean?

Falconer își mută privirea spre silueta îmbrăcată în negru care se sprijinea de brațul lui Nikolai. Rămăsese nemișcat.

– Eu sunt, Simon, într-adevăr, spuse Jean, dându-și la o parte voalul pentru a-și arăta chipul. Era palidă și încordată. Cum a spus și Nikolai, nu vreau să știu nimic despre tragediile familiei mele. Vreau să cred că prietenii și rudele mele trăiesc și sunt bine, chiar dacă nu mă pot arăta în fața lor. Și nici nu vreau să aud că am murit!

– Majoritatea sunt bine, într-adevăr, dar nu voi mai spune nimic. Ați călătorit în timp, zici? Falconer o privi gânditor. Dacă era șocat sau surprins, o ascundea bine. Trebuie să fie adevărat, fiindcă arăți ca și când tocmai ai fi ieșit de pe băncile școlii. Spune-mi totul, începând cu identitatea însoțitorului tău. Ochii i se îngustară când privi spre Nikolai. Nu este un Protector, dar este cu siguranță un vrăjitor.

– Am descoperit deja asta, spuse Jean, scoțându-și boneta și voalul cel lung. Numele lui adevărat este Nikolai Gregorio și are un trecut foarte interesant.

– Atunci vom avea nevoie de ceva de mâncare până vă ascult povestea.

Contele instrui un servitor ce să facă, apoi se așezară cu toții în jurul focului. Jean spuse majoritatea poveștii. Nikolai se gândi că era o simetrie interesantă în faptul că ceruseră ajutorul unui muncitor negru, african, și al unui aristocrat britanic, cu pielea albă și palidă. Falconer era exact așa cum îl descrisese Jean: concentrat, inteligent și radiind putere.

Jean sfârși spunând:

– Ne luptăm cu morile de vânt, Simon? Adia, preoteasa noastră africană, a spus că în aproximativ douăzeci de ani va începe o mișcare abolițională puternică. Are vreo șansă de succes?

Falconer se încruntă.

– Sclavia există de când primul războinic tribal a învins un alt războinic și l-a obligat să lucreze. Dar societatea noastră se schimbă. Există deja voci care spun că sclavia este un lucru rău, și mult mai mulți vor fi de acord cu asta. E foarte posibil să se pregătească o mișcare

mai puternică. Se încruntă și mai mult. Deși nu sunt de acord cu sclavia, trebuie să recunosc că nu mi-am examinat investițiile ca să văd care sprijină sclavia și care nu. Trebuie să fac asta.

Jean spusese că Falconer era unul dintre cei mai progresiști membri ai Camerei Lorzilor, iar faptul că el nu se gândise prea mult la sclavie era important. Oare toți bărbații erau dispuși să se gândească serios la un subiect, odată ce le era propus?

– Societatea are multe probleme care se cer rezolvate, spuse Nikolai. Oare mișcarea aboliționistă poate concura cu problemele mai arzătoare?

– În cele din urmă. În fiecare an apar noi invenții. În cele din urmă nu va mai fi nevoie de sclavi. Oare se va întâmpla în timpul vieții noastre? Falconer clătină din cap. Nu pot spune asta.

– De fapt, există două probleme, spuse Jean. Mai întâi, trebuie să oprim negoțul cu sclavi, pentru ca oamenii să nu mai fie capturați și aduși cu forța peste ocean. Apoi, sclavii care sunt deja aici trebuie eliberați.

Contele încuviință.

– Dacă punem capăt negoțului, va fi cu siguranță un început bun. Asta este mai ușor de făcut decât emanciparea sclavilor, dar mulți se vor opune. Negustorii din Indiile de Vest sunt foarte bogați și au relații cu foarte mulți dintre politicienii aflați la putere. Una dintre cele mai mari plantații din Jamaica aparține Bisericii Anglicane.

Nikolai strânse din buze.

– Nu e un lucru foarte creștinesc.

– Episcopii ar fi șocați să îți audă acuzația, spuse cinic contele. Ei nu își dau seama că sclavii suferă și sângerează pentru a le produce bunăstarea. E ușor să ignori ce n-ai văzut niciodată. Încuviințează placid și își spun unii altora că bieții africani sunt fericiți să se bucure de o viață creștinească.

Nikolai blestemă în șoaptă. Falconer ridică din sprâncene.

– Cum vorbești de față cu o doamnă?

Jean pufni, scoţând un sunet care nu îi făcea deloc cinste ca doamnă.

– Sunt sigură că mă cunoşti mai bine de-atât, Simon.

Privirea lui se limpezi.

– Într-adevăr. Ai ales să iei parte la o cruciadă nobilă, Jean. Tu şi... soţul tău? întrebă el, privind verigheta de pe degetul lui Jean.

– Inelul face parte din planul nostru, spuse Nikolai. Pentru a ne fi mai uşor să lucrăm împreună.

Sprânceana ridicată de conte era destul de elocventă. Nu trebuia să spună nici un cuvânt. Era limpede că doamna îşi avea apărătorii ei, şi că oricine i-ar fi făcut rău lui Jean Macrae urma să aibă probleme serioase. Era mult mai bine că Jean nu spusese că fusese răpită.

Jean se aplecă înainte, cu o expresie insistentă.

– Simon, eşti apropiat de Consiliul Protectorilor. Crezi că ne vor ajuta să punem capăt sclaviei?

Falconer clătină din cap.

– Ştii că nu ne amestecăm în problemele lumii obişnuite aproape deloc. Dacă aţi fi sprijiniţi oficial de consiliu, ar apărea tensiuni grave.

– Cum e posibil ca, având sensibilitatea unui Protector, să susţină totuşi sclavia?

– Ai fi surprinsă, spuse el ironic. La fel ca bunii noştri episcopi care conduc plantaţiile din Jamaica de la distanţă, majoritatea Protectorilor nu au văzut niciodată cu ochii lor ce înseamnă sclavia. Mulţi vor considera că nu e treaba noastră să ne amestecăm. Te-ai gândit vreodată la sclavie înainte să pleci pe Mediterana?

– Nu, recunoscu Jean, dar le putem arăta oamenilor cât de oribilă e sclavia.

– Pentru fiecare poveste tristă despre sclavie pe care o poţi spune, zece proprietari de plantaţie din Indiile de Vest îţi vor spune cât de fericiţi sunt sclavii lor. Îţi vor povesti cum le dau de mâncare şi haine curate, cum le oferă asistenţă medicală şi cum sclavii lor sunt mai norocoşi decât săracii din oraşele noastre. Vor susţine că sclavii lor sunt recunoscători că au fost salvaţi din ţinuturile păgâne ale Africii. Şi vor spune că negrii s-au născut ca să fie sclavi şi că acesta le e rostul în lume.

– Ce prostii! exclamă Jean.

– Bineînţeles că sunt prostii, spuse Nikolai, dar Falconer are dreptate. Aceste minciuni vor fi rostite cu toată convingerea. Va fi nevoie de efortul multora pentru a le combate. De-asta e nevoie de o mişcare amplă. Dacă noi doi am fi cei mai buni doi vrăjitori din lume, n-am putea face absolut nimic ca să schimbăm lucrurile. Nikolai privi spre conte. Nu ştiu foarte multe despre puterile Protectorilor. Este oare posibil să faceţi ca atât de mulţi oameni să se răzgândească doar prin puterea magiei?

Falconer clătină din cap.

– N-ar dura, oricum. Oamenii se răzgândesc încet, dar logica este de multe ori în slujba sentimentelor. Faceţi oamenii să se îngrozească la gândul sclaviei, şi cu toţii vor fi dispuşi să i se opună. Acum câţiva ani a avut loc un incident îngrozitor: căpitanul unei nave de sclavi numită *Zong* a aruncat mai mult de o sută de sclavi bolnavi peste bord. Apoi, căpitanul a încercat să recupereze banii de la asigurători, spunând că a trebuit să-şi înece peste jumătate din încărcătură fiindcă nu mai aveau apă de băut. Mulţi dintre cei care au auzit povestea ar susţine acum mişcarea abolиţionistă.

– Pe de altă parte, chiar şi cel mai puternic vrăjitor n-ar putea crea decât un sentiment temporar de repulsie unui grup de oameni. Magia abia atinge mintea la suprafaţă. Efectele nu durează mult.

– Deci trebuie ca oamenii să afle cât de groaznică e realitatea, observă Nikolai.

– Credeam că există o formă de magie creată de grupuri, zise Jean.

– Da, dar e altceva. Energia este generată de oamenii înşişi, explică Falconer. Toată lumea are o urmă de magie în suflet. Iar dacă ajungi să crezi cu tărie în ceva, atunci tu şi ceilalţi ca tine veţi crea un spirit care reflectă esenţa credinţelor voastre. Nu este o energie conştientă, dar are putere, şi natura ei va tinde să-i atragă pe cei care i se opun. Forţele care doresc menţinerea sclaviei au creat o astfel de esenţă. Pentru a i se opune, e nevoie de mulţi oameni care să creadă din toată inima că sclavia este o atrocitate, care trebuie oprită.

Nikolai se încruntă.

- Nu înțeleg.

- Nu sunt sigur că mai e cineva care să înțeleagă, spuse Falconer. Și eu am fost învățat asta acum mulți ani și, de-atunci încoace, am văzut cum lucrează astfel de energii când mulți oameni cred cu tărie în ceva. Uneori, energia e pozitivă, cum se întâmplă, de exemplu, într-o biserică. Alteori este negativă, distructivă. Lupta între grupurile pentru și împotriva sclaviei se va desfășura pe multe planuri. Lupta politică va fi cea mai evidentă, fiindcă doar o lege a Parlamentului poate opri negoțul cu sclavi. Dar voința politică va fi susținută și motivată de spirite opuse. Datoria voastră este să câștigați inimile, mințile și sufletele oamenilor și să-i faceți să se alăture cauzei voastre.

Nikolai privi spre Jean.

- Înțelegi ce vrea să spună?

- Nu chiar, răspunse Jean, ridicând din umeri. Poate ideea va avea mai mult sens mai târziu.

Falconer îi privi amuzat.

- Dacă reușiți să înțelegeți principiile energiei grupurilor, vă rog să mi le explicați și mie. N-am decât o idee vagă despre ele.

Deși conceptul era neclar, intuiția îi spuse lui Nikolai că avea să fie important în viitor.

- Adia a spus că sclavia va lua sfârșit când o mare masă de oameni se vor ridica și vor striga: „Ajunge!" Poate că asta voia să spună.

Contele încuviință gânditor.

- Explicația ei e mai bună decât a mea.

- Ai spus că nu vom primi nici un ajutor de la Consiliul Protectorilor. Tu ne vei ajuta, Simon?

- Bineînțeles. Există și alți Protectori care vor vrea să vă ajute în misiunea voastră, începând cu Meg, spuse Falconer, ridicându-se din scaun. Cred că Meg e acasă. Îi voi explica situația și o voi conduce la voi.

După ce contele plecă, Nikolai spuse:

- Avem un aliat formidabil acum.

- Știam că Simon va fi de partea noastră, dar sunt dezamăgită să aud că nu vom primi ajutor din partea

consiliului. Jean se ridică şi începu să se plimbe neliniştită prin cameră. Nu mă aşteptam să ne ajute, desigur, dar speram să mă înşel.

– Falconer îi poate influenţa şi pe alţii. Poate că face parte din misiunea nostră să-i stârnim interesul. După cum a spus şi el, trebuie să ne pregătim de-acum pentru a schimba viitorul.

Jean îl privi gânditoare.

– Aşa este... Notiţele Adiei sunt despre evenimentele cele mai publice, dar contează şi lucrurile pe care istoria nu le va consemna, cum ar fi şi discuţia asta.

Contesa de Falconer era o altă surpriză. Nikolai se aşteptase să vadă o aristocrată la fel de intimidantă ca şi contele. În schimb, Lady Falconer era brunetă, micuţă, care părea venită dintr-o altă lume. Privirea ei, în schimb, era caldă. Ea şi Jean se îmbrăţişară.

– Jean, arăţi atât de tânără! Simon mi-a spus că ai trecut printr-o mulţime de aventuri.

Jean râse şi cele două femei se despărţiră.

– Pari geloasă, Meg.

– Doar puţin, spuse contesa, întorcându-se apoi spre Nikolai. Dumneata vei avea grijă de Jean?

Nikolai făcu o plecăciune.

– Dacă-mi va permite, doamnă.

– Jean nu e foarte docilă, spuse Lady Falconer, aşezându-se pe o canapea de lângă şemineu şi făcându-le semn celorlalţi să i se alăture. Dintotdeauna am crezut că sclavia e un lucru rău, dar nu şi că putem face ceva în privinţa asta. Ce doriţi de la noi?

Soţul ei se aşeză lângă ea, şi Nikolai fu surprins să vadă energia care izbucni între ei. Legătura dintre ei era palpabilă. Deci aşa arăta o căsnicie adevărată între vrăjitori. Energia dintre el şi Jean era puternică, dar nu semăna nici pe departe cu aceasta.

Drept răspuns la întrebarea contesei, Jean spuse:

– Două lucruri. Mai întâi, trebuie să te arăţi împotriva sclaviei ori de câte ori se aduce vorba despre asta. Spune că e un lucru rău, crud şi necreştin. Dacă te declari în favoarea mişcării abolitioniste, şi alţii vor avea curajul de a face asta. Apoi, s-ar putea să avem nevoie

de ajutor sau de un loc în care să ne refacem energia după ce călătorim în timp. Jean făcu o grimasă. Deşi nu ştim cât de departe ne va duce magia noastră.

– Eu şi Simon vom fi aici multă vreme de-acum înainte.

Lady Falconer părea foarte sigură de asta şi, din moment ce şi ea era o vrăjitoare, probabil avea de unde să ştie. Contele spuse:

– Vom avea nevoie de o parolă pe care să le-o spuneţi servitorilor dacă nu suntem acasă. Le vom povesti şi copiilor noştri de voi, ca să ştie cine sunteţi în viitor. Aveţi nevoie de bani de cheltuială?

– Nu acum, dar s-ar putea să avem nevoie la un moment dat, spuse Jean.

– Trebuie doar să ne cereţi când va fi cazul, spuse grav contele.

– Mă bucur atât de mult că sunteţi de partea noastră! Jean îi zâmbi lui Simon, bucuroasă să-l vadă la fel de onorabil şi generos ca şi în copilărie. Ce spui, folosim „libertate" drept parolă?

Cu toţii căzură de acord, apoi Nikolai şi Jean se pregătiră de plecare. Falconer spuse:

– Probabil ar fi cel mai bine să nu vă mai întoarceţi aici decât la nevoie. S-ar putea să te întâlneşti cu cineva pe care nu se cuvine să-l vezi, Jean.

Jean încuviinţă. După ce îi îmbrăţişă pe conte şi pe contesă, îl luă de braţ pe Nikolai şi plecară amândoi. Odată ajunşi în stradă, Nikolai încercă să analizeze întâlnirea care tocmai se încheiase. Căuta indicii că el şi Jean – sau cel puţin Jean – vor supravieţui şi se vor întoarce în 1753. Falconer nu păruse foarte surprins să o vadă pe Jean, ceea ce ar fi putut însemna că Jean urma să supravieţuiască şi să se întoarcă aici, iar apoi să-i povestească despre călătoriile ei în timp. Dar contele nu era genul de bărbat care să se arate uşor surprins, aşa că asta nu era neapărat o dovadă. Chiar dacă ar fi fost sincer surprins să o vadă, se poate să fi fost din cauză că Jean nu-i povestise despre călătoriile ei în timp, deşi reuşise să se întoarcă în anul din care plecase.

Contesa păruse extrem de bucuroasă să o vadă pe Jean, ceea ce ar fi putut însemna că o crezuse moartă după ce dispăruse din Marsilia. Era limpede, oricum, că cele două femei erau bune prietene. Poate că Lady Falconer o văzuse pe Jean doar cu o săptămână în urmă, în timpul obişnuit, şi era pur şi simplu bucuroasă să o vadă din nou.

Ar fi putut înnebuni încercând să deducă ce se va întâmpla. Călătoria în timp era cu siguranţă o sursă de migrene. Voia să creadă că Jean va supravieţui şi se va întoarce acasă, fiindcă asta conta mai mult pentru ea decât pentru el, dar nu putea să-l întrebe pur şi simplu pe Falconer, fiindcă Adia îl făcuse să promită că nu va împărtăşi decât strictul necesar legat de misiunea lor. Aşa era cel mai bine. Trebuia să rămână la lucrurile pe care le ştia.

– Cred că eşti bucuroasă că ţi-ai întâlnit prietenii.

– Am fost şocată să-i văd mai în vârstă cu doisprezece ani, spuse Jean, deşi încuviinţă. Asta m-a făcut să-mi dau seama mai mult ca niciodată că am călătorit în timp. Dar mă temeam că nu voi mai vedea niciodată oamenii dragi. Acum îmi pot imagina că fratele meu şi soţia lui se vor duce în vizită la Simon şi Meg şi vor servi cina împreună. Probabil au ajuns imediat după ce am plecat noi. Zâmbetul ei era larg. Mă simt mai puţin singură.

Jean nu se plânsese şi nu-şi arătase niciodată teama atunci când o răpise. Nikolai se simţi vinovat pentru lucrurile prin care o obligase să treacă. La fel ca şi el, ca şi Adia, ca sute şi mii de africani, Jean fusese separată în mod violent de lumea pe care o ştia. Dar dacă n-ar fi făcut asta, Nikolai n-ar fi avut-o alături de el, ca prietenă şi aliată.

– Abia acum îmi dau seama că eu sunt vinovat de experienţa care te-a făcut să vezi lucrurile din perspectiva unui sclav. Dar a fost un dar cu două tăişuri.

– Într-adevăr, spuse Jean, aruncându-i o privire maliţioasă. Te iert că m-ai răpit. Dar nu te voi lăsa niciodată să uiţi ce-ai făcut.

Jean își trase mâinile dintr-ale lui Nikolai, exasperată.

– Trebuie să-l rugăm pe Kofi să ne ajute să activăm următoarea mărgea. Pur și simplu nu o putem face doar noi doi.

– Am fost foarte aproape, spuse Nikolai, iar chipul lui trăda aceeași încordare pe care o simțea și ea. Am simțit cum vârtejul încearcă să se formeze, dar n-am avut destulă energie ca să aducem magia la viață.

Jean simțise același lucru. Privi mărgeaua, care se încălzise, dar se încăpățâna să-și păstreze forma.

– Trebuie să învățăm cum să folosim vraja fără nici un ajutor. Nu avem cum să fim siguri că vom ajunge de fiecare dată în Londra, și nici măcar în Anglia.

Stăteau în Anglia de o lună, timp în care Nikolai ajunsese să cunoască orașul și locuitorii lui. Acum erau amândoi nerăbdători să plece mai departe. Jean își reaminti că încă o zi petrecută în această perioadă nu avea să le afecteze cu nimic misiunea. Pe de altă parte, trebuiau să afle cum să călătorească în timp fără nici un ajutor. Era greu să găsească alți preoți africani în afara Londrei, și era foarte probabil ca magia Protectorilor să nu fie la fel de eficientă.

– Nu știu ce ne-am face fără informațiile pe care le-a strâns Adia pentru noi, remarcă Nikolai. Va fi interesant când și dacă trecem dincolo de perioada pe care o cunoaște ea și intrăm în *terra incognita*.

– „Interesant." Iarăși ai folosit acel cuvânt care mă sperie. Jean privi în jur, cercetând camera ca să se asigure că nu lăsau nimic în urmă. Hai să-l găsim pe Kofi și să pornim în următoarea noastră aventură!

capitolul 29

Încă o dată, vârtejul îi purtă prin timp, sfârâmându-le trupul și sufletul în mii de frânturi, reunite apoi printr-un proces dureros. Jean leșină, dar Nikolai îi ținu strâns mâinile ca să nu se piardă unul de celălalt în tunelul temporal.

Când Jean simţi briza răcoroasă, îşi reveni. Deschise ochii şi se trezi lângă un drum care înainta printre pajişti, la ţară. Era o zi plăcută, probabil de sfârşit de primăvară sau început de vară. Se sprijinea de Nikolai, care arăta la fel de descumpănit ca şi ea. Un car tras de un ponei se oprise lângă ei. Poneiul păştea liniştit iarba înaltă care creştea pe marginea drumului.

Nikolai îşi petrecu braţul pe după umerii ei, deşi nu era sigur dacă el o sprijinea pe ea sau invers.

– Jean, ţi-ai revenit?

Jean răsuflă din greu.

– Parcă n-a fost la fel de rău ca prima oară.

– Exersarea duce la perfecţiune.

Jean îşi privi brăţara. A doua mărgea fusese consumată.

– Ştii unde suntem?

Nikolai închise ochii, încercând să se localizeze pe harta lui mentală.

– Cred că suntem în Anglia, undeva în nord-estul Londrei.

Jean privi în jur.

– Cred că am mai călătorit o dată pe drumul ăsta, acum mulţi ani. Face legătura dintre Londra şi Cambridge. Se întoarse spre carul tras de ponei. Magazinul lui Welsh, High Street, Ware, se vedea pe marginea carului, scris cu litere şterse. Nimeni n-ar închiria un asemenea car pentru o călătorie lungă, deci trebuie să fim în Hertfordshire. Dar ce naiba facem aici cu un car? Crezi că strămoşii noştri l-au pus aici pentru noi?

– Dacă ne pot face să călătorim prin timp, sunt sigur că nu le-ar fi deloc greu să închirieze un car, zâmbi Nikolai. Eu aş fi fost mai impresionat de o trăsură cu patru cai.

– Un car e mai uşor de condus. Presupun că, din moment ce l-am găsit aici, trebuie să mergem undeva. Jean tresări. Ştii să conduci un car sau să călăreşti?

– Nu foarte bine, răspunse Nikolai, ridicând din umeri. Am mers alături de caravanele de sare, aşa că mă pricep la cămile, dar pe mare sunt prea puţini cai.

– Mă tem că nu ne vor fi de prea mare folos cunoştinţele tale legate de cămile.

Jean își adună poalele cu o mână și se căță în car. Un coș acoperit fusese lăsat în spatele banchetei. Privi înăuntru, curioasă.

– Ne-au lăsat chiar și ceva de mâncare. Îți dai seama încotro trebuie să pornim?

Nikolai închise ochii o clipă.

– Spre dreapta, spuse el, apoi deschise ochii și se căță în car, lângă ea. Din fericire, avem aceleași șanse indiferent ce spun.

Jean zâmbi și își lăsă săculețul sub banchetă, apoi îi făcu semn poneiului să o ia din loc. Poneiul se opri din păscut și porni agale la drum, în direcția indicată.

– Să sperăm că misiunea noastră se va arăta în curând.

Nu avură parte de nici un incident. Văzură câteva animale care pășteau, dar nici un om. După vreo zece minute, trecură de creasta unui deal lung și începură coborâșul pe partea cealaltă. La jumătate, văzură un bărbat pe partea stângă, sub un copac, care ținea în pumn frâiele unui cal și privea încruntat în depărtare.

– Crezi că el ar putea fi misiunea noastră? întrebă în șoaptă Nikolai. Jonathan Strong a fost prima persoană pe care am văzut-o după prima noastră călătorie.

Jean icni, recunoscând părul roșcat și trupul înalt și slab al tânărului. Amintindu-și notițele Adiei, spuse:

– Cred că e posibil să fi dat peste Thomas Clarkson! Adia mi-a spus că el e probabil cel mai important reprezentant al mișcării aboliționiste. A câștigat un concurs la Cambridge cu un eseu în limba latină despre moralitatea sclaviei. Este o onoare uriașă. Oamenii îl vor recunoaște întreaga sa viață drept câștigătorul concursului de eseuri în limba latină de la Cambridge. Dar, după ce a câștigat premiul, n-a putut să nu se gândească la asta în continuare. Se spune că, pe drumul dintre Cambridge și Londra, a jurat că va face tot posibilul să ajute la abolirea sclaviei. Poate că acum se gândește ce să facă. Și dacă am dreptate, suntem în... Jean se gândi o clipă. 1785, cred.

– Încă douăzeci de ani în viitor? Ne apropiem de perioada în care mișcarea va începe să ia amploare, spuse

gânditor Nikolai. Poate că magia ne-a adus aici fiindcă are nevoie să-l mai convingem puțin. Oprește-te lângă el.

Jean trase de frâie, iar Nikolai strigă spre tânăr:

– Domnule, calul dumitale a pățit ceva? Dacă ai nevoie de ajutor...

Tânărul își ridică privirea, surprins.

– Nu, dar vă mulțumesc pentru amabilitate, domnule. Calul meu nu a pățit nimic. Eu sunt cel care are probleme.

Nikolai coborî din car.

– Te-ar ajuta să vorbim despre asta, deși suntem străini? Din experiență, uneori îmi e mai ușor să găsesc o soluție dacă discut despre problemă.

Jean adăugă:

– Și mâncarea poate fi de ajutor. Căutam oricum un loc în care să ne lăsăm poneiul să se odihnească în timp ce luăm masa. Avem destul pentru toți, dacă nu te superi că ne-am oprit aici.

Tânărul se grăbi să se ridice și făcu o plecăciune în fața lui Jean, iar chipul său prelung fu luminat de un zâmbet. Jean învățase încă din copilărie că tinerii erau mereu înfometați, așa că mâncarea lor era bine-venită.

– Ah, vă mulțumesc, doamnă, sunteți foarte generoasă, spuse Clarkson. Avea o înălțime impresionantă și purta hainele negre ale preoției. Mă numesc Thomas Clarkson. Am studiat la Universitatea din Cambridge, iar acum sunt pe drum spre Londra.

– Eu sunt Nicholas Gregory, iar ea este soția mea, Jean. Nikolai trase coșul cel greu din car și îl așeză sub copac. Fluieră ușor când se uită înăuntru. Draga mea, te-ai întrecut pe tine însăți. Eu și domnul Clarkson vom mânca regește.

Vorbind, Nikolai scoase un ștergar și îl întinse în iarbă ca să nu se aleagă cu pete pe haine.

Jean făcu ochii mari când coborî din car.

– Deci dumneata ești tânărul diacon Clarkson, care a câștigat concursul de eseuri în limba latină de la Cambridge?

– Într-adevăr, eu sunt, spuse tânărul, înroşindu-se stânjenit, deşi părea în acelaşi timp mândru. Este o mare onoare.

– Ai câştigat această onoare, domnule, spuse apăsat Jean. Nu vrei să ne povesteşti despre cel mai recent eseu al dumitale? Am auzit că ai scris despre moralitatea şi caracterul legal al sclaviei.

Clarkson îşi pierdu câte ceva din entuziasm.

– Asta este sursa neliniştii mele. Am studiat foarte mult subiectul sclaviei. Deşi am început sperând că voi câştiga doar premii literare, studiile mele m-ai îngrozit. Cu cât aflu mai multe, cu atât mă frământă mai mult problema.

– Ai discutat cu vreo persoană care a văzut pe viu ce înseamnă sclavia? întrebă Nikolai.

Clarkson încuviinţă. Avea o expresie profund tulburată.

– Fratele meu este ofiţer pe o navă şi a servit în Indii. Mi-a trimis scrisori în care îmi descria atrocităţi de nedescris. Acum, eseul meu a fost foarte apreciat şi sunt pe drum spre Londra pentru a căuta un post în Biserică. Dar... dar lucrurile pe care le-am aflat nu mă lasă să dorm noaptea. Simt că cineva ar trebui să facă totuşi ceva ca să pună capăt acestor orori, dar cine?

– De ce nu dumneata, domnule Clarkson? întrebă Jean, cu o expresie sinceră şi plină de admiraţie.

– Nici n-aş şti de unde să încep, spuse el, la fel de sincer. Ce poate face un singur om obişnuit împotriva unui rău atât de mare?

– Nu eşti singur, spuse Nikolai. Mai sunt şi alţii care îţi împărtăşesc îngrijorarea. Trebuie doar să-i cauţi şi cu siguranţă îi vei găsi.

Jean încuviinţă şi ea, amintindu-şi o altă notiţă de-a Adiei.

– Quakerii au făcut tot posibilul să aducă la cunoştinţa publicului ororile sclaviei, dar sunt consideraţi prea excentrici, şi nimeni nu-i ascultă. Le-ar prinde bine cineva ca dumneata, un om tânăr, inteligent şi plin de pasiune – care, în plus, face parte şi din Biserica Anglicană.

– Oamenii te vor asculta pe dumneata mai degrabă decât pe un quaker, remarcă Nikolai.

– Adevărat, spuse încet Clarkson. Faptul că sunt un preot ar putea să-mi permită accesul în unele cercuri exclusiviste.

– Ar trebui să-ţi traduci eseul în engleză şi să-l publici, spuse Jean. Sunt mulţi cărora le-ar plăcea să-l citească, dar nu cunosc limba latină.

– Ce idee minunată! Aş putea să adaug, de asemenea, materiale din studiile mele pentru a demonstra starea actuală a sclaviei. Clarkson ezită. Se vedea că avea nevoie de încurajare. Chiar credeţi că ar vrea să-l publice cineva?

– În Londra vei găsi o editură şi o tipografie a quakerilor care a scos şi alte lucrări împotriva sclaviei, spuse Jean. Cred că numele proprietarului este James Phillips, şi că ar fi foarte interesat de eseul dumitale.

Clarkson mancă în tăcere un nou sendviş cu brânză şi şuncă, dar energia din jurul lui se aprinsese, galbenă şi intensă, semn că se gândea intens. După ce îşi termină sendvişul, Clarkson spuse:

– Amândoi ştiţi foarte multe despre sclavie. Aţi trăit în Indii şi aţi văzut sclavia cu ochii voştri?

Nikolai făcu o grimasă.

– Am cunoscut într-adevăr sclavia, dar nu în Indii. În copilărie, am fost capturat de corsari şi am fost sclav ani întregi. Am fost bătut la galere, biciuit când traversam deşertul alături de caravane, şi mi-am câştigat libertatea organizând o răscoală a sclavilor pe o galeră.

Clarkson făcu ochii mari.

– Dumneata ai simţit pe propria piele asemenea orori?

– Te îndoieşti de mine?

Aprins de emoţie, Nikolai se ridică. Îşi scoase haina şi vesta, apoi se întoarse şi îşi trase cămaşa din pantaloni, dând la iveală o mulţime îngrozitoare de cicatrici strâmbe şi încrucişate pe spate.

Jean şi Clarkson tresăriră. Simţind cum ochii i se umplu de lacrimi, Jean se aplecă şi îi atinse cu vârful degetelor cicatricea cea mai adâncă. Nimic din ce îi povestise

Nikolai nu era atât de impresionant precum cicatricile lui. Acum înţelegea de ce fusese atât de hotărât să se răzbune pe familia Macrae.

Nikolai se trase departe de atingerea ei, iar Jean înţelese că cicatricile îi aminteau de vremurile când el se simţise umilit şi neajutorat. Nikolai se îmbrăcă la loc şi se aşeză. Îşi recăpătase stăpânirea de sine.

– Dacă dumneata cauţi să pui capăt sclaviei, domnule Clarkson, îţi promit că vei găsi mulţi oameni ca mine care ţi se vor alătura. Eu m-am născut în străinătate şi n-aş putea conduce niciodată o astfel de cruciadă, dar cred că dumneata poţi deveni un asemenea conducător.

– Chiar crezi asta? întrebă încet Clarkson.

– Eu ştiu asta, spuse Jean, privindu-l în ochi cu toată sinceritatea de care era în stare, fiindcă trebuia să-l convingă spunându-i adevărul, nu doar prin magie. Eu m-am născut în Scoţia şi pot vedea viitorul. Cred că dumneata poţi schimba lucrurile cu adevărat dacă alegi să te opui negoţului cu sclavi. Poate că voinţa divină este cea care ne-a adus pe mine şi pe soţul meu pe acest drum astăzi.

Voinţa divină sau voinţa strămoşilor. Jean nu era sigură că exista vreo diferenţă între cele două.

– Poate... poate că voi face aşa cum mi-aţi sugerat. Energia lui Clarkson se aprinse din nou, însă de data asta era plină de hotărâre. Mă voi ruga în seara asta.

Jean îşi reaminti ce scrisese Adia despre Clarkson şi înţelese că, încă o dată, reuşiseră în misiunea lor.

După ce picnicul lor luă sfârşit şi Jean îi înveli lui Clarkson un alt sendviş într-un ştergar pe care băiatul îl primi bucuros pornind pe drumul spre Londra, Nikolai strânse resturile de mâncare şi puse coşul înapoi în car.

– Presupun că trebuie să ducem carul înapoi în Ware. Apoi mergem spre Londra, nu-i aşa?

Jean încuviinţă.

– Au trecut douăzeci de ani de la ultima noastră vizită. Trebuie să vedem cum s-a schimbat opinia publică între timp şi mai ales ne trebuie haine mai noi.

– Mi-ar plăcea să conduc eu carul. Am nevoie de exerciţiu.

– Cum vrei, spuse Jean, trecând în partea cealaltă. Poneiul ăsta bătrân e perfect pentru un marinar.

Nikolai se bucura de ocazie, şi nu doar fiindcă avea atât de puţină experienţă. Să înveţe cum să ţină frâiele era o metodă de a-şi ţine mintea ocupată. Ani întregi îşi ascunsese cicatricile de toată lumea, căci ura gândul ca altcineva să vadă cum fusese folosit. Acum, că Clarkson îşi văzuse de drum, se aştepta ca Jean să spună ceva despre cicatrici. Din fericire însă, Jean nu spuse nimic. Un bărbat se putea îndrăgosti uşor de o femeie care ştia când să-şi ţină gura.

Să se îndrăgostească? De unde venise gândul, oare? Dar când studie profilul delicat al lui Jean cu coada ochiului, Nikolai se văzu nevoit să recunoască faţă de sine însuşi, cel puţin, că era pe jumătate îndrăgostit de ea. Parteneriatul lor şi pasiunea cu care se dedicaseră amândoi misiunii îi apropiaseră mai mult decât dacă ar fi fost soţ şi soţie.

Se simţea tentat să tragă carul pe marginea drumului, să ia ştergarul din coş şi să o conducă într-un loc intim unde puteau fi şi mai apropiaţi. Doar gândindu-se la asta, îşi simţi inima bătându-i mai repede. Intuiţia lui blestemată insista însă că nu venise momentul potrivit. Amândoi învăţau încă arta magiei şi bănuia că vor avea nevoie de întreaga lor concentrare pentru a-şi încheia cu bine misiunea. Spera doar că nu va muri de frustrare până atunci.

Londra era cu douăzeci de ani mai ocupată, mai zgomotoasă şi mai urât mirositoare. Poate că era doar o coincidenţă legată de drumul ales, dar Jean văzu mult mai mulţi negri decât înainte. Mulţi erau în mod evident săraci şi căutau să câştige câţiva bănuţi ducând frâiele cailor sau măturând străzile pentru cetăţenii mai prosperi. Jean se întrebă dacă era vorba despre oameni care fugiseră după încheierea războiului american, aşa cum se întâmplase cu Adia şi familia ei. Adia îi povestise că în Londra locuiau mii de negri în vremea ei.

Ea şi Nikolai găsiră un hotel curat şi modest, nu departe de locul în care stătuseră data trecută. Aleseseră intenţionat un alt loc, fiindcă nu era imposibil să fie recunoscuţi, chiar şi douăzeci de ani mai târziu. Se hotărâră însă să viziteze aceeaşi cafenea şi aceeaşi librărie, din moment ce erau la îndemână şi era foarte puţin probabil să-i mai ţină minte cineva.

În librăria Smythe era linişte când Jean intră. Privi în jur cu plăcere, bucurându-se de parfumul de hârtie şi de cerneală proaspătă, de rafturile ticsite cu cărţi. Pe măsuţele din faţă, noile apariţii erau întinse pentru a ispiti clienţii.

Un bărbat între două vârste se apropie de ea. Şi-l amintea vag ca fiind Smythe, fiul vechiului patron. Probabil că el conducea acum afacerea.

– Bună ziua, doamnă, spuse el. Căutaţi un titlu anume, sau aţi prefera să vedeţi ce vă atrage atenţia?

Jean îi puse aceeaşi întrebare pe care o rostise şi cu douăzeci de ani în urmă:

– Aveţi vreo carte despre sclavie şi aboliţionism? Poate poveşti ale foştilor sclavi?

Smythe zâmbi larg.

– Avem o colecţie de titluri la fel de bogată ca orice altă librărie din Londra. De fapt, le-am şi aranjat. O conduse pe Jean la una dintre măsuţele din faţă, unde erau aşezate câteva duzini de cărţi. *Scrisorile* lui Ignatius Sancho sunt foarte populare. Autorul s-a născut pe o navă de sclavi în mijlocul Atlanticului, în timp ce părinţii lui erau duşi spre America. Mai târziu a venit în Anglia. Povestea lui este foarte captivantă. În timp ce vorbea, aşeză un exemplar în braţele lui Jean. Dacă nu aveţi deja cartea, v-ar putea interesa şi *Poemele despre diferite subiecte religioase şi morale* ale lui Phillis Wheatley. Cartea a fost publicată acum doisprezece ani, dar este încă foarte populară. Phillis a fost o sclavă în America, dar şi-a impresionat stăpâna cu inteligenţa ei, aşa că doamna i-a oferit o educaţie. A vizitat chiar şi Londra şi a fost foarte admirată pentru inteligenţa şi sensibilitatea ei.

Jean răsfoi cartea de poeme, apoi o aşeză alături de *Scrisorile* lui Sancho.

– Căutam exact astfel de cărţi, spuse ea. Ce mai aveţi despre sclavie şi abolţionism?

– Am tratate scrise de americanul Anthony Benezet, precum şi lucrările lui Granville Sharp şi ale reverenzilor John Wesley şi James Ramsay, englezi cu toţii.

Smythe vorbea ca şi cum ar fi citit cărţile respective şi era de acord cu conţinutul lor. Jean privi fiecare carte pe care Smythe i-o oferea, apoi o adăugă la teancul deja format, încercând să-şi ascundă entuziasmul. Cu douăzeci de ani în urmă nu găsise aproape nici o carte despre sclavie sau despre mişcarea abolţionistă. Interesul pe marginea subiectului crescuse extrem de mult.

In timp ce Jean îşi plătea achiziţiile, domnul Smythe spuse:

– Să mai treceţi pe la noi în curând, doamnă. Aşteptăm o nouă carte scrisă de o fostă sclavă. Editorul mi-a spus că e foarte emoţionantă. A primit mai multe comenzi în avans pentru cartea asta decât pentru oricare altă carte publicată vreodată.

O fată micuţă ieşi din spate, ducând un coş cu cărţi.

– Tată, mi-ai spus să-ţi aduc cărţile imediat ce sosesc.

– Chiar la timp! exclamă Smythe. Acesta este volumul de care vă vorbeam. *Drumul meu spre credinţă şi libertate*, de o prinţesă africană.

Smythe deschise unul dintre volume şi începu să citească el însuşi. Jean luă cartea şi văzu că fusese publicată de James Phillips, proprietarul editurii quakerilor de care aflase din notiţele Adiei. Deschise cartea la prima pagină şi se încordă, şocată.

– O cumpăr şi pe-aceasta.

Deoarece cumpărase atât de multe cărţi, domnul Smythe însuşi se oferi să i le care într-un coş până la hotel. Jean îi mulţumi, apoi urcă scările în fugă până în camera ei. Abia aştepta să-i spună lui Nikolai ce descoperise.

Nikolai se arătă deosebit de interesat de discuţiile din cafenea, aşa că nu se întoarse la hotel decât spre sfârşitul după-amiezii. Merse direct în camera lui Jean, care era lângă a lui. Când intră, o găsi citind lângă fereastră.

Jean îşi ridică privirea.

– Jean, lumea s-a schimbat foarte mult în douăzeci de ani, spuse el, plin de entuziasm. Când am intrat se vorbea despre negoţul cu sclavi, şi aproape toţi cei de faţă erau împotrivă. Era şi un ofiţer de pe o navă care se ocupa cu asta acolo, dar ori de câte ori încerca să spună că negoţul cu sclavi este un lucru blând şi esenţial, ceilalţi îl huiduiau. Până şi oamenilor de rând le pasă de asta acum.

– Şi la librărie la fel, spuse Jean, arătând spre volumele strânse într-un teanc pe măsuţa de lângă ea. Am găsit mai multe cărţi şi broşuri împotriva sclaviei şi câteva poveşti ale sclavilor eliberaţi... inclusiv una scrisă de o prinţesă africană. Jean îi înmână volumul pe care îl citea. Uite.

Nikolai privi gravura de pe prima pagină, care înfăţişa o frumoasă femeie africană.

– Dumnezeule, e Adia! De ce nu ne-a spus că a scris o carte? Lui Nikolai îi veni o idee. Oare ne-a minţit şi ne-a spus povestea altei femei? Se poate să fi citit cartea asta şi să se fi folosit de ea ca să ne amăgească. Dar de ce?

– Eu cred că Adia a scris într-adevăr cartea asta, dar nu în Londra, înainte să vină la noi, spuse încet Jean. Trebuie s-o fi scris pe Santola, după ce am plecat. Dar dacă aşa s-a întâmplat, de ce a fost publicată abia acum?

– Poate că a avut nevoie de treizeci de ani ca să o scrie. Sau a durat atât de mult până să găsească pe cineva dispus să o publice. Nikolai se încruntă. Sau poate că a aşteptat până acum, când opinia publică e împotriva sclaviei şi sprijină abolirea.

– Deci Adia este în Londra chiar acum, dar nu ştie despre cartea ei fiindcă în momentul de faţă nu a scris-o încă. Sunt sigură că ne-ar fi spus dacă ar fi scris-o înainte să se întoarcă în timp. Jean făcu o grimasă. Ori de câte ori mă gândesc la călătoria în timp, simt că mă doare capul.

– E mai bine să nu te gândeşti la asta, o sfătui Nikolai, răsfoind cartea.

– Din câte mi-a spus librarul, povestea ei se va vinde foarte bine. Sunt sigură că familia ei are nevoie de aceşti bani, oftă Jean. Fără îndoială că Adia a aranjat lucrurile

în așa fel încât familia ei să primească banii, chiar dacă ea nu se va întoarce la ei niciodată.

Nikolai o privi brusc, căci îi simțise propria speranță în glas.

- Poate că strămoșii o vor ajuta să se întoarcă, fiindcă îi servește din tot sufletul. Privi cartea. Văd că a schimbat mai multe nume, dar evenimentele sunt prezentate în detaliu și sunt foarte convingătoare.

- Unele sunt îngrozitoare, șopti Jean.

Nikolai ajunse la pasajul care descria cum Adia fusese violată pe când era doar o copilă. Nu erau prea multe detalii acolo, dar cuvintele erau încărcate de o emoție dură, viscerală.

- Într-o bună zi, sclavia va lua sfârșit, spuse el, apoi închise cartea cu o expresie solemnă. Iar tu, eu și Adia vom fi jucat un rol important în victoria asta.

capitolul 30

Kofi abia dacă se schimbase în ultimii douăzeci de ani, în afară de câteva fire de păr alb amestecate cu cele negre. Acceptă cu calm venirea lui Nikolai și a lui Jean.

- Mă întrebam dacă vă voi mai vedea vreodată. Văd că magia timpului încă mai funcționează.

- Da, și încă mai avem nevoie de ajutor, spuse cu tristețe Nikolai. Ne-am îndeplinit misiunea și a venit timpul să dezlănțuim următoarea vrajă. Ne mai poți ajuta o dată?

Bătrânul încuviință.

- Fiica mea a devenit o preoteasă foarte puternică. Energia noastră, alături de a voastră, ar trebui să fie îndeajuns. Sunteți pregătiți acum?

Jean și Nikolai își aduseseră lucrurile cu ei și erau îmbrăcați în hainele lor de călătorie. Nu avură nevoie decât de câteva minute ca să pregătească ritualul. Fiica lui Kofi, Mary, era o fată slăbuță, cu pielea de culoarea caramelului. La fel ca și tatăl ei, radia putere. Deja cunoștea misiunea lor, așa că nu mai era nevoie de vreo explicație.

Închiseră cercul, Nikolai şi Jean ţineau mărgeaua între palme, invocară energia... şi, încă o dată, fură traşi în vârtejul timpului.

Poate că era puţin mai uşor de data asta. Doar puţin.

Aterizară în mijlocul unei furtuni. Cerul era cenuşiu. Nikolai gemu când o rafală de vânt îi smulse pălăria. O prinse cu o mână, în timp ce continua s-o ţină ferm pe Jean cu cealaltă.

– Ce distractiv! spuse ea, trăgându-şi sufletul. Ai idee unde suntem?

Nikolai privi în sus spre magaziile ude.

– Simt mirosul mării, deci nu poate fi Londra, spuse el, ascuţindu-şi simţurile ca să afle mai multe despre ţinutul în care ajunseseră. Locul ăsta îmi pare otrăvit, de parcă diavolul şi acoliţii lui dau o petrecere. O simţi şi tu?

Privirea lui Jean se goli în timp ce ea apelă la vederea lăuntrică.

– Acest loc a fost construit cu sânge şi suferinţă.

– Da. Nikolai o luă de braţ şi porniră împreună spre apă. Cred că suntem într-unul dintre porturile de sclavi de pe Coasta de Vest, Bristol sau Liverpool. Probabil Liverpool, fiindcă am impresia că suntem puţin mai la nord.

Drumul se termina la malul apei. O nouă rafală de vânt ar fi trântit-o pe Jean la pământ dacă Nikolai n-ar fi ţinut-o destul de strâns. Jean îşi strânse mantaua cu mâna liberă.

– Bunăstarea din Liverpool se datorează negoţului cu sclavi, mai mult decât în oricare alt oraş.

– Mă întreb care este misiunea noastră. Se pare că sunt multe de făcut aici.

Nikolai se întoarse spre dreapta şi porni de-a lungul apei, ţinând-o pe Jean la adăpost. Cei câţiva oameni care se aventuraseră în vânt se grăbeau să-şi încheie treburile ca să se poată adăposti apoi la căldură. Nici unul dintre ei nu părea să aibă nevoie de ajutorul călătorilor prin timp.

– Dumnezeule! E cumva Thomas Clarkson?

Jean arătă spre o siluetă înaltă şi slabă care păşea pe un dig, spre largul mării. Probabil că dorea să vadă furtuna, din moment ce nimeni nu lucra pe nicăieri.

– S-ar putea să ne recunoască, aşa că nu cred că este o idee bună să ne apropiem prea mult. Sau crezi că e în pericol să fie măturat de pe dig?

– Avem vreo vrajă care ar putea ajuta dacă se întâmplă asta? Ar fi greu să-l pescuim din apă, căci marea e foarte agitată, observă Nikolai, încercând să pară nonşalant, deşi energiile întunecate care îi înconjurau erau greu de ignorat. Mi se pare că în oraşul ăsta bântuie spiritele rele africane care vin să fure sufletele oamenilor.

– Având în vedere că Liverpool se ocupă de atâta vreme cu negoţul cu sclavi, poate că sufletele le-au fost furate deja.

Nikolai încuviinţă. Se simţea atât de sufocat de energiile întunecate, că nici nu voia să vorbească. În timp ce privea în jur, un grup de opt sau nouă bărbaţi ieşi dintr-o tavernă sărăcăcioasă, luptându-se cu vântul. Unul dintre cei din grup arătă spre bărbatul singuratic de pe dig şi le spuse ceva însoţitorilor lui. Cuvintele lui nu se puteau auzi din pricina vântului, dar grupul se întoarse hotărât spre dig. Ajunseseră la jumătatea drumului când bărbatul de la capătul celălalt se întoarse şi îi văzu apropiindu-se.

– Sigur e Clarkson, spuse încordată Jean. Şi cred că va avea nevoie de ajutor.

Nikolai grăbi pasul. Unul dintre bărbaţii din grup începuse să ţipe la Clarkson. Deşi cuvintele nu se auzeau din cauza rafalelor de vânt, era limpede că erau ameninţări. În hainele lui negre de preot, arăta ca o sperietoare de ciori atacată de o mulţime. Doi dintre bărbaţi îl prinseră pe Clarkson şi începură să-l târască spre capătul digului, deşi el se zbătea să scape.

– Dumnezeule! Jean scoase un geamăt. Probabil că nici nu ştie să înoate, şi chiar dacă ar şti, este imposibil cu valurile astea!

Nikolai o luă la fugă. Simţea cum spiritele malefice din jur pulsează, pline de furie, anticipând distrugerea. Presiunea lor îi tăia respiraţia. Continuă să alerge,

hotărât. Clarkson reuşi să se elibereze şi aproape scăpă din mâinile marinarilor, dar câţiva îl prinseră din nou şi începură să-l lovească cu picioarele, ţipând insulte.

– Ticălosule! Trebuia să-ţi vezi de treaba ta! O să-ţi dăm o lecţie!

Protejându-şi capul, Clarkson reuşi să se rostogolească departe de cizmele marinarilor şi se ridică în picioare, dar atacatorii erau prea mulţi. Nu avea nici o şansă. Era târât din nou spre apă când Nikolai se năpusti în mijlocul grupului.

De data asta nici nu încercă să se stăpânească, folosindu-şi pumnii şi magia ca să îi doboare pe atacatorii lui Clarkson. O văzu apropiindu-se pe Jean cu coada ochiului. Imaginea ei era distorsionată de un fel de scut magic şi privirea lui aluneca de pe el. Dacă n-ar fi fost şi el un vrăjitor, nici n-ar fi văzut-o prinzându-l pe Clarkson şi ridicându-l în picioare, apoi conducându-l deoparte, purtând jumătate din greutatea lui pe umerii ei înguşti.

Marinarii se luptau din răsputeri, dar furia lor aţâţată de alcool nu era nici pe departe pe potriva lui Nikolai. Tocmai îl doborâse pe ultimul şi era pe cale să-l arunce pe lider în apă, când o voce din mintea lui tipă:

– Nu!

Se clătină, ameţit, şi mintea i se limpezi. Furia lui fierbinte începea să se stingă. Îşi dădu seama că fusese prins în ghearele spiritelor malefice. Deşi intenţiile lui fuseseră diferite de cele ale bădăranilor care îl atacaseră pe Clarkson, furia şi apetitul pentru distrugere fusese la fel cu al lor.

Îşi strânse pumnii şi se întoarse, tremurând. Vocile strămoşilor lui, care sunau exact ca bunica lui, îl trăseseră înapoi din ghearele nebuniei. Invocă lumina care să alunge spiritele întunecate şi îi ajunse din urmă pe Jean şi pe Clarkson. Îşi trecu braţul în jurul diaconului, sprijinind majoritatea greutăţii tânărului, şi părăsiră digul.

– E o tavernă pe strada de acolo, spuse Jean. Are nevoie de timp ca să-şi revină.

Nikolai încuviinţă şi se îndreptară în acea direcţie. Clarkson mergea mai bine acum, deşi paşii lui erau încă nesiguri.

– Trebuie să vă mulţumesc, domnule, spuse el, cu vocea tremurândă. Apoi clipi privindu-l pe Nikolai şi se întoarse spre Jean. Ah, dar sunteţi domnul şi doamna Gregory, cred. Sunteţi cumva îngerii mei păzitori?

Jean râse.

– Nu, doar abolиţionişti care s-au nimerit să apară la momentul potrivit.

Ajunseseră la tavernă. Jean le deschise uşa celor doi bărbaţi. Mobila dinăuntru era sărăcăcioasă, dar curată, iar cei câţiva clienţi erau liniştiţi.

După ce îşi atârnară mantiile ude la cuier, Nikolai îl îndrumă pe Clarkson spre o masă izolată, în timp ce Jean comandă punci făcut din apă fierbinte, lămâie, zahăr şi whisky. Imediat ce băuturile sosiră, Nikolai luă o înghiţitură zdravănă, recunoscător pentru căldură. Lângă el, Jean spuse:

– Am călătorit departe de Anglia de când te-am întâlnit, domnule Clarkson. Ce-ai făcut să provoci o asemenea furie?

Clarkson îşi sorbi băutura mult mai încet. Degetele lui lungi erau strânse în jurul cănii fierbinţi.

– Eforturile mele pentru abolirea sclaviei au supărat multă lume de-aici, din Liverpool, dar nu mă aşteptam să încerce cineva să mă ucidă, spuse el nesigur.

– Cred că te-au atacat fiindcă erau beţi, spuse Jean. Deşi rezultatele ar fi fost fatale oricum.

– Unul dintre ei e ofiţer pe o navă de sclavi. A ucis un marinar de pe nava lui, iar eu am luptat să fie condamnat pentru crimă, spuse Clarkson, iar expresia lui se înăspri. Beat sau nu, ar dansa cu dragă inimă pe mormântul meu. Oraşul ăsta a prosperat de pe urma suferinţei sclavilor.

– Am auzit că cei doi proprietari ai navei *Zong*, pe care au fost masacraţi atâţia sclavi, sunt foşti primari din Liverpool, spuse Jean.

– Aşa este, confirmă Clarkson, cu ochii lui albaştri şi pătrunzători cuprinşi de tristeţe. Şi nu doar sclavii

suferă. Am studiat listele navelor de la Autoritatea Vamală, şi rezultatele sunt şocante. Atunci când navele pleacă după sclavi, mor aproape la fel de mulţi marinari englezi ca şi sclavii. Ofiţerilor nu le pasă, fiindcă marinarii morţi nu mai au nevoie de plată. Dar este greu să convingi marinarii să depună mărturie împotriva căpitanilor, fiindcă se tem că-şi vor pierde slujba. Negoţul este aproape la fel de dăunător pentru ei ca şi pentru victimele lor nefericite.

– N-ar trebui să ieşi în stradă fără apărare, spuse Nikolai. Ia-ţi un pistol, o gardă de corp sau pe-amândouă.

– Prietenul meu Falconbridge mă însoţeşte de multe ori, şi e un bărbat solid, dar astăzi avea alte treburi. Scrie o carte despre experienţele lui ca doctor pe câteva nave de sclavi. Clarkson oftă, părând mai degrabă să aibă peste treizeci de ani, şi nu douăzeci şi ceva. Nu vreau să trăiesc ca un iepure speriat, uitându-mă mereu peste umăr.

– Nimeni nu vrea asta, spuse încet Jean, dar viaţa dumitale este preţioasă, domnule Clarkson. Dacă te laşi ucis de oameni ignoranţi, mişcarea aboliţionistă va regresa cu ani întregi. Poate chiar decenii.

– Voi ţine minte asta, zâmbi el. Comitetul aboliţionist vrea să mă întorc în Londra. Poate că voi face şi o vizită în Manchester pe drum. Am auzit că este un oraş care primeşte ideile noi cu braţele deschise.

– Te-ai gândit să porneşti o petiţie în sprijinul abolirii sclaviei? sugeră Jean. Dacă Parlamentul vede semnăturile a mii de aboliţionişti, îşi va da seama că sunteţi o forţă de temut.

– Comitetul aboliţionist a dezbătut posibilitatea unei petiţii. Poate că Manchester e locul din care putem începe. Ochii lui Clarkson începură să strălucească. Atâtea lucruri s-au întâmplat în cei doi ani de când v-am cunoscut! Mi-am tradus eseul şi James Phillips, editorul pe care mi l-aţi sugerat, l-a şi publicat. Vă mulţumesc pentru idee. Sugestiile lui m-au ajutat la fel de mult ca şi tipografia. Cartea s-a vândut foarte bine. Oamenii sunt nemulţumiţi de sclavie de ani întregi, dar mişcarea

abolițională parcă a prins aripi în ultima vreme, iar eseul meu a contribuit la asta.

– Spuneai ceva de un comitet abolițional, sublinie Nikolai. E ceva nou?

Clarkson încuviință.

– L-am înființat anul ăsta în tipografia lui Phillips, eu și încă unsprezece oameni care gândesc ca mine. Nouă erau quakeri, iar trei anglicani. Clarkson zâmbi cu drag. Quakerii sunt aliații perfecți. Trăiesc și luptă doar pentru credințele lor.

– Cum sperați să vă atingeți scopurile? întrebă Jean.

– Pe cale legală, desigur. Trebuie să convingem Parlamentul să declare negoțul cu sclavi ilegal. Se aplecă înainte, plin de entuziasm. Am cunoscut un om remarcabil, William Wilberforce. E doar cu un an mai în vârstă decât mine, dar deja face parte din Parlament. Este un evanghelist practicant care crede că abolirea sclaviei este o cruciadă morală. Sunt multe de făcut, dar fără îndoială că, dacă există și oameni ca Wilberforce în Parlament, vom reuși.

Clarkson acceptă încă o cană de punci, apoi începu să le povestească tot ce învățase din studiile lui și din discuțiile cu cei implicați în negoțul cu sclavi. Nikolai înțelese de ce magia strămoșilor îi condusese la Clarkson de două ori. Clarkson era un susținător puternic și înfocat al cauzei sale.

Când furtuna se liniști, Nikolai și Jean îl însoțiră pe Clarkson înapoi acasă, apoi plecară să caute un hotel respectabil pentru ei înșiși.

– Aș trage un pui de somn, spuse Jean, stăpânindu-și un căscat. Am obosit călătorind prin timp și salvând vieți.

Și Nikolai obosise să se lupte cu energia întunecată care îl acaparase de când sosiseră aici. Un pui de somn ar fi putut să le prindă bine. Deși se îndoia de asta.

– Interesant.

Jean își ridică privirea din ziarul local pe care îl cumpăraseră când închiriaseră două camere la hanul din apropiere. Avuseseră parte de o cină îndestulătoare

în salonul privat, iar acum ea şi Nikolai citeau puţin înainte de culcare. Înaintaseră în timp puţin mai mult de doi ani. De data asta nu era nevoie să-şi cumpere haine noi.

– Tot ţinutul ăsta ciudat al vostru este interesant, spuse Nikolai, ridicându-şi privirea din paginile cărţii scrise de Adia. Ce ţi-a atras atenţia?

– Tocmai au avut loc alegeri anticipate pentru a înlocui un membru al Parlamentului care a murit. Obiceiul este să le oferi bere votanţilor ca să te aleagă. De data asta, un candidat s-a hotărât să economisească bani pentru că era convins deja de rezultate. Aşa că un alt candidat a dat cep câtorva butoaie cu bere şi a câştigat.

Nikolai făcu o grimasă.

– Deci marea democraţie din Anglia este de fapt alimentată de bere şi de mită?

– Din păcate, da. Jean privi înapoi în ziar. Dar ce mi-a atras atenţia este că noul membru al Parlamentului este căpitanul James Trent. Aşa îl chema şi pe căpitanul navei de sclavi care a dus-o pe Adia în Indii. El e, de asemenea, vânătorul de sclavi care aproape că a prins-o în New York, după ce războiul american a luat sfârşit.

– Mă întreb dacă e acelaşi James Trent. Numele nu pare neobişnuit.

– Acest Trent provine dintr-o familie proeminentă care deţine una dintre cele mai mari companii navale din Liverpool, iar specialitatea lor este negoţul cu sclavi. Dacă e acelaşi om, asta ar explica de ce era căpitanul unui vas de sclavi la o vârstă atât de fragedă. Închise ziarul şi i-l întinse lui Nikolai. Mâine, Trent sponsorizează un festival al berii pentru suporterii lui, ca să-şi sărbătorească victoria.

– Poate ar trebui să mergem şi noi, spuse el gânditor. Probabil că strămoşii nu intenţionau să ajungem acolo, dar cred că va fi educativ.

Jean încuviinţă, întrebându-se dacă bărbaţii care votaseră pentru Trent erau susţinători ai sclaviei sau pur şi simplu recunoscători pentru că îşi primiseră berea. Nu era sigură care răspuns îi plăcea mai puţin.

*

Până ca Nikolai şi Jean să ajungă în piaţa în care căpitanul Trent îşi sărbătorea victoria, mulţimea era binedispusă din pricina băuturii. Nikolai o ţinu pe Jean departe de platforma care fusese ridicată pentru discursuri. Nu se aştepta ca mulţimea să o ia razna, dar oamenii beţi erau imprevizibili. Dacă era nevoie, cei doi puteau evada rapid pe o alee.

O fanfară care era mai degrabă zgomotoasă decât armonioasă cânta o melodie. Un gentleman bine îmbrăcat urcă pe platformă pentru a-l prezenta pe noul membru al Parlamentului. Lungul discurs despre experienţele căpitanului ca negustor de sclavi şi în America i se potrivea cu siguranţă căpitanului James Trent despre care le vorbise Adia.

Mulţimea aplaudă când noul parlamentar înaintă ca să vorbească. Trent era un bărbat lat în umeri, ager ca o panteră, îmbrăcat în haine scumpe şi debordând de mulţumire de sine. Era întruchiparea răului în forma sa cea mai respectabilă.

Nikolai deveni şi mai atent când văzu un african înalt şi slab la câţiva paşi în spatele lui Trent. Avea pielea neagră ca abanosul, înfăţişare militărească şi o privire ageră care cerceta mulţimea din piaţă. Lângă el, Jean tresări, uimită.

– Africanul acela este un vrăjitor! Uită-te la câmpul energiei lui!

Nikolai se concentră şi, brusc, în jurul africanului se aprinse o aură întunecată care se asemăna până la contopire cu cea care cuprinsese oraşul. Oare acest vrăjitor crease energia malefică sau doar se hrănea cu ea?

– Adia a spus că Trent avea mereu un însoţitor african care arăta periculos, un om pe nume Kondo. Bătea alţi sclavi şi îi ajuta pe cei care prindeau sclavi. Se poate ca el să fie Kondo. Din moment ce e vrăjitor, mă întreb dacă nu cumva a influenţat victoria lui Trent...

– Foarte probabil. Până la urmă, era dispus să-şi brutalizeze propriul popor ca să primească un tratament special.

Nikolai cunoscuse astfel de oameni. Erau urâţi cu precădere de sclavii pe care îi terorizau. Îl cercetă pe african,

vrând să afle mai multe. Din câte se părea, Kondo era din Africa de Est, iar Trent îl luase în echipajul lui înainte ca nava lui pentru sclavi să ajungă în Indii. Și poate că Trent îi recunoscuse spiritul malefic, atât de asemănător cu al lui.

Nikolai cercetă și mai adânc, încercând să simtă natura bărbatului din fața lui - apoi se trase înapoi, împleticindu-se, fiindcă fusese lovit de o explozie uimitoare de putere. Ar fi căzut dacă Jean nu l-ar fi prins de braț.

- Ce s-a întâmplat? sări ea.

- Nu sunt... sigur.

Era greu să vorbească. Se simțea de parcă s-ar fi sufocat, învăluit în smoală neagră, urât mirositoare.

Jean îl trase înapoi în alee și îl sprijini de un perete de cărămidă. Imediat după colț, vocile răgușite ale celor de față își strigau susținerea față de noul membru al Parlamentului, dar pe alee era liniște și erau singuri. Energia întunecată începu să se risipească, lăsându-l slăbit și tremurând.

- Faci ceva? reuși el să spună.

- Te apăr. Protecția și ridicarea scuturilor sunt lucrurile la care mă pricep cel mai bine. Asta ne-a salvat după Culloden.

Jean își lipi palma în mijlocul pieptului lui și începu să apese ferm. Întunecimea se retrase și mai mult.

- Ai început să-ți folosești mult mai bine magia, reuși Nikolai să spună.

Jean zâmbi ironic.

- Dintotdeauna am fost folositoare în mijlocul dezastrelor, iar tu, stăpâne Gregorio, ești un dezastru în momentul de față. Ți-ai revenit suficient încât să poți merge?

Nikolai își adună puterile și încercă să se îndepărteze de peretele de care se sprijinea. Inima lui bătea ca o tobă și aproape căzu din nou. Jean îl împinse înapoi până se sprijini cu spatele de perete. Nikolai respiră lung, tremurat.

- Din câte se pare, nu.

- Orice te-ar fi lovit, ți-a secătuit aproape toată energia și vei avea nevoie de timp ca să ți-o refaci. Mă întreb...

Braţele ei îi înconjurară pieptul şi îşi ridică faţa sărutându-l cu nesaţ Trecuseră... treizeci de ani? De când se sărutaseră astfel? Iar el se năpusti cu capul înainte în pasiunea pe care şi-o ţinuseră în frâu cu atâta grijă până atunci. Trupul ei subţire era lipit cu totul de al lui, şi Nikolai simţi cu toată fiinţa feminitatea bogată care se ascundea sub hainele ei.

– Jean... îngăimă el, coborându-şi mâinile pe spatele ei şi prinzându-i în palme posteriorul perfect curbat. De ce am aşteptat până acum?

Îmbujorată şi râzând, Jean se trase din braţele lui.

– Putem discuta asta mai târziu. Dacă ţi-ai revenit, hai să ne întoarcem la han.

Nikolai îşi recăpătase forţele aproape pe de-a-ntregul, din câte îşi dădu seama. Se simţea obosit, de parcă s-ar fi trezit după o lungă febră, dar cel puţin era din nou întreg.

– Vreau să mă uit la Trent şi Kondo înainte să plecăm.

– *Nu* e o idee înţeleaptă, spuse ea cu fermitate.

Nikolai o lăsă să-l ia de braţ şi să-l conducă departe de piaţă.

– Ce s-a întâmplat acolo? N-am simţit niciodată aşa ceva, nici chiar în timpul iniţierii.

– Am o teorie. Pe care o putem discuta, de asemenea, mai târziu. Jean îi trimise valuri de putere tăcută prin mâna care o atingea pe a lui. Liverpool devine foarte, foarte interesant.

capitolul 31

Din fericire, nu aveau de mers mai mult de un kilometru jumate până la han. Jean făcu rapid rost de o sticlă de brandy, achiziţionată de la proprietar, în drum spre camerele lor de la etaj. După ce ajunseră în siguranţă în spatele unei uşi încuiate, îi oferi lui Nikolai un pahar de brandy fără gheaţă şi îşi turnă şi ei o porţie diluată cu apă.

Şocul băuturii tari îi înlătură şi ultimele rămăşiţe de confuzie din minte, aşa că bărbatul întrebă:

– Deci, ce teorie ai despre ce s-a întâmplat?

Jean se ghemui într-un scaun în faţa lui, jucându-se neliniştită cu paharul.

– Mai ţii minte că Lord Falconer ne-a spus cum credinţele înfocate pot crea un spirit care reflectă esenţa acelor sentimente? Aşteptă ca Nikolai să încuviinţeze. Energia celor care sunt pentru păstrarea sclaviei atârnă deasupra oraşului Liverpool ca un nor otrăvit. Tu o simţi mult mai puternic, poate fiindcă ai fost şi tu sclav. Şi eu o simt, dar nu la fel de intens ca tine.

Nikolai atinse precaut energia care umplea până la refuz camera lor.

– Asta explică de ce am acest sentiment negativ profund, dar cum rămâne cu adunarea lui Trent?

– Kondo e un vrăjitor al întunericului şi cred că el amplifică întunecimea din oraş. S-a folosit de asta împotriva ta, deşi nu ştiu dacă a făcut-o cu bună ştiinţă. E posibil să se fi împotrivit instinctiv cercetărilor tale. Din moment ce amândoi sunteţi vrăjitori africani, lucru rar prin părţile astea, se poate să fiţi vulnerabili unul în faţa celuilalt.

– Ce gând fermecător, se încruntă Nikolai. Adia şi prietenii ei au creat vrăjile din mărgele pentru a găsi persoanele care vor proteja mişcarea abolicionistă. Mi-a spus că, la început, mişcarea era atât de fragilă, încât moartea unui singur om putea duce la dezastru. Acum, că l-am întâlnit pe Thomas Clarkson, înţeleg cât de important este el pentru misiunea noastră, şi fără îndoială că vom întâlni şi alte persoane la fel de importante. Dar simt că energia malefică din oraş e înfometată ca un animal de pradă. Şi mă întreb dacă o parte din misiunea noastră nu e cumva şi să înfrângem spiritul susţinător al sclaviei din oraş. Oare e posibil?

– Presupunerile tale sunt la fel de bune ca şi ale mele, spuse Jean, sorbind absentă o gură de brandy. Mă întreb dacă spiritul malefic al sclaviei i-a posedat pe marinari, îndemnându-l să-l ucidă pe domnul Clarkson. Altfel, poate ar fi trecut pur şi simplu pe lângă el. Ar fi avut mai mult sens să-l ignore în mijlocul furtunii decât să încerce să-l ucidă. Dar circumstanţele erau perfecte

pentru o crimă. Poate că demonul sclaviei a fost atras de furia şi resentimentele lor şi el a provocat atacul.

– Lord Falconer a spus că astfel de spirite tind să-i atace pe cei care se opun lucrurilor pe care spiritele le susţin. A spus, de asemenea, că lupta împotriva sclaviei se va desfăşura pe mai multe niveluri. Nikolai se întinse după sticla de brandy şi îşi mai turnă puţin. Nu putem face nimic în legătură cu politicienii, şi nici nu putem îndrepta opinia publică împotriva sclaviei, aşa că este posibil ca sarcina noastră să fie de fapt să învingem spiritul susţinător al sclaviei. Nikolai închise ochii, simţind energia malefică măcinându-i sufletul. Nu ştiu dacă sunt suficient de puternic.

Jean se aplecă înainte şi îi acoperi mâna cu a ei.

– Am fost trimişi împreună aici fiindcă avem abilităţi complementare. Tu poţi simţi magia africană, inclusiv acest spirit malefic, ceea ce înseamnă, de asemenea, că ai un dar aparte de a te lupta cu el.

Nikolai deschise ochii, întrebându-se cum de o crezuse vreodată fragilă.

– Şi care e rolul tău în misiunea noastră?

– Eu sunt expertă în tot ceea ce e legat de Anglia şi de felul în care merg lucrurile aici, spuse ea prompt. În plus, e treaba mea să-ţi reîntregesc forţele, din moment ce rolul tău în realizarea misiunii noastre este mai mare decât al meu.

– De-asta m-ai sărutat? Ca să-mi reîntregeşti forţele?

– Bineînţeles, spuse ea pe un ton afectat. Pentru ce altceva să fi făcut asta?

Nikolai râse şi se înveseli puţin.

– După ce vedem mai mult din Liverpool, mi-ar plăcea să vizităm Manchester şi să vedem dacă energia de acolo diferă cu ceva.

– E o idee bună. Cu cât ştim mai multe, cu atât mai bine.

Dar, cu cât aflau mai multe, cu atât sarcina li se părea mai dificilă. Era uşor să te lupţi cu marinari beţi, dar cum te puteai lupta cu demonii lăcomiei şi ai violenţei?

– Ne trebuie un nume pentru acest spirit care susţine sclavia, spuse gânditor Nikolai.

– Nu putem să-i spunem pur şi simplu Demonul Sclaviei?

– Foarte bine, atunci va fi Demonul Sclaviei. Demonul, pe scurt.

– De-acum înainte vom lupta pentru siguranţa membrilor importanţi ai mişcării abolişioniste şi împotriva faptelor reprobabile ale Demonului. Jean oftă. E mai uşor să lupţi împotriva marinarilor beţi decât împotriva spiritelor rele.

Nikolai o prinse de mână şi o sărută.

– Şi poate, într-o bună zi, vom avea timp şi pentru noi doi. Mulţumesc că m-ai salvat astăzi, Jean.

Jean se înroşi şi îşi strânse mâna într-a lui.

– Oricând, căpitane. Oricând.

Manchester era, într-adevăr, foarte diferit de Liverpool. Era un oraş plin de speranţă, idei noi şi oameni harnici care se aşteptau să se îmbogăţească prin propriile eforturi. Deşi nu se simţea nici un curent abolişionist puternic, Nikolai şi Jean căzură de acord că Manchester era un teren fertil pentru abolişionişti.

După ce explorară oraşul, Jean sugeră:

– E timpul să activăm următoarea vrajă. Vrei să vedem dacă o putem face pe cont propriu? Energia din jur este puternică şi pozitivă. Este posibil să ne ajute să înaintăm în timp fără să mai fie nevoie să mergem în Londra şi să-i găsim pe Kofi şi pe fiica sa.

Nikolai încuviinţă.

– Hai să ne strângem lucrurile şi să găsim un loc liniştit unde să încercăm.

Îl găsiră în afara oraşului, într-o văiugă care se deschidea dintr-un drum îngust.

– De ce aici? întrebă Nikolai.

– Am găsit o linie magică principală, o linie energetică, în pământ, spuse ea când ajunseră într-o poiană ferită. O simţi?

Nikolai se concentră.

– Da, dar foarte slab. Mă întreb dacă Protectorii sunt mai sensibili la energie.

Jean își trecu palma pe deasupra pământului la un metru, simțind o vibrație puternică de la linia magică.

– Poate. Chiar ar trebui să ne luăm notițe despre diferențele pe care le-am găsit între magia Protectorilor și cea africană. Cumnata mea, Gwynne, studiază magia Protectorilor și i-ar plăcea mult să știe. Jean se opri, copleșită de sentimentul că pierduse ceva. Adică, ar fi interesată dacă mai e încă în viață, și dacă putem lua legătura cu ea ca să-i spunem ce am aflat.

– Hai să ne notăm oricum descoperirile, spuse Nikolai, ridicându-și sacul de călătorie pe umăr. Nu avem de unde ști dacă cumnata ta mai e în viață, dar putem lăsa informațiile la conacul Falconer și sigur vor ajunge în mâinile potrivite.

Cuvintele lui o liniștiră. Nimeni nu trăia veșnic, dar Protectorii existau din vremuri imemoriale și, chiar dacă informațiile lor nu ajungeau la Gwynne, în fiecare generație erau cărturari care studiau magia Protectorilor. Cunoștințele dăinuiau, spre deosebire de oamenii fragili.

– Ești gata?

Jean își așeză următoarea mărgea fermecată în mijlocul palmei și îl luă de mână pe Nikolai. Rostiră pe rând cuvintele ritualului, și Jean simți cum energia se ridică în jurul lor. Puterea lor, energia naturală, energia pozitivă a orașului din apropiere. Vârtejul se formă și începu să se învârtă, dar nu era suficient de puternic.

– Suntem atât de aproape! exclamă Jean. Mai avem nevoie doar de un strop de energie și vom putea invoca vraja!

Chipul negricios al lui Nikolai era încordat de efort. Apoi, dintr-odată, izbucni în râs. Ținându-i încă mâinile într-ale lui, spuse:

– Avem o altă metodă de a obține energie.

Se aplecă și o sărută. Energia sexuală explodă între ei, iar Jean scoase un geamăt, amețită, încântată, învârtindu-se prin timp și spațiu...

Aterizară în curtea unei biserici, atât de strâns îmbrățișați încât Jean nici măcar nu-și dădu seama că făcuseră

călătoria în timp până când Nikolai nu-i dădu drumul, încet. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet satisfăcut.

– Am găsit secretul. Acum ne vom putea folosi de energia noastră ca să călătorim în timp fără ajutor.

Fiecare părticică a trupului ei pulsa datorită celei mai intime şi mai primitive dintre energii.

– Drumul a fost mai lin şi mai plăcut decât în dăţile trecute. Cel puţin pentru mine, spuse ea, încercând să pară calmă, deşi ardea de pasiune.

– Şi pentru mine a fost mai bine, murmură el, iar ochii lui erau întunecaţi de dorinţă. Cred că se apropie momentul uniunii noastre.

Îşi îndreptă atenţia spre curtea bisericii. Iarba creştea nestingherită în jurul pietrelor de mormânt şi, într-un colţ, se ridica un alun. Biserica era cocoţată pe un deal şi de aici se vedeau străzi şi clădiri care se întindeau până în depărtare.

– Unde suntem acum? În Londra?

Jean cercetă orizontul.

– Cred că da. Mă întreb în ce perioadă...

Nikolai închise ochii.

– N-am înaintat prea mult în viitor, sau cel puţin nu cred, deşi nu sunt sigur de ce. Probabil că am început să-mi dau seama de perioada în care suntem la fel cum pot intui şi locul. Întinse braţul spre ea. Hai să găsim un han.

Jean îl luă de braţ şi ieşiră împreună din curtea bisericii, trecând prin poarta pe care erau aduşi morţii. Ajunseră într-o stradă aglomerată şi nu dură mult până să găsească un han respectabil. Cei câţiva oameni pe care îi zăriră pe stradă purtau haine identice cu ce văzuseră data trecută.

La han nu era decât o singură cameră liberă. Jean îl privi neliniştită pe Nikolai, dar încuviinţă cu un gest din cap. Orice urma să se întâmple între ei s-ar fi întâmplat chiar dacă aveau camere separate.

Proprietarul hanului avea un ziar care fusese lăsat pe tejghea, aşa că Jean îl luă cu ea. Imediat ce rămaseră singuri, se uită pe prima pagină.

- Suntem în aprilie 1788, deci nu am avansat decât cu şase luni. Şi am ajuns în punctul din care Adia nu mai ştie nimic.

Jean se trânti într-un scaun şi începu să răsfoiască grăbită paginile, ridicându-şi din când în când privirea ca să-l admire pe Nikolai, care se plimba prin cameră, obişnuindu-se cu încăperea. Se mişca la fel de graţios ca o creatură sălbatică, iar Jean nu se mai sătura privindu-l.

Nikolai îi surprinse privirea, aşa că ea îi spuse:

- Sunt mai multe articole despre sclavie şi mişcarea abolиţionistă. Aici scrie că o doamnă a susţinut un discurs foarte convingător în cadrul unei dezbateri despre imoralitatea sclaviei. Bineînţeles, nu este dat nici un nume, dar redactorul e de părere că e posibil să fie pentru prima oară când o femeie vorbeşte în cadrul unei dezbateri. Ştii ce sunt acestea?

Nikolai îşi atârnă săculeţul de unul dintre stâlpii patului, apoi îşi atârnă pălăria deasupra.

- Nu neapărat, deşi ai mai adus vorba despre ele la un moment dat.

- Sunt lecturi şi discuţii publice pe marginea unor subiecte care sunt deja de interes general, astfel încât organizatorii pot obţine un profit de pe urma lor. Costă doar şase penny să intri, şi reprezentanţi ai tuturor claselor societăţii iau parte la discuţii, explică ea. Acum douăzeci de ani n-am văzut nimic despre dezbateri organizate împotriva sclaviei. Acum, jumătate din dezbaterile menţionate aici sunt despre sclavie şi abolirea ei. În cadrul celei menţionate în ziar s-a şi votat. Aproape toată lumea a fost împotriva sclaviei. Opinia publică s-a trezit şi este de partea noastră.

- Interesant, într-adevăr, încuviinţă Nikolai. Pe vremea noastră, prea puţini se gândeau la abolirea sclaviei fiindcă se presupunea că aşa ceva era imposibil. Părerile s-au schimbat radical între timp.

Înainte să poată continua, cineva bătu la uşă. Nikolai deschise. Era una dintre cameristele de la hotel.

- Tocmai am primit un bilet pentru dumneavoastră şi soţia dumneavoastră, domnule, spuse ea.

Îi întinse mesajul, făcu o plecăciune şi plecă. Nikolai rupse pecetea şi citi, ridicând din sprâncene.

– Am fost invitaţi la o recepţie în casa lui William Wilberforce, membru al Parlamentului. Se organizează în onoarea celor care sprijină abolirea sclaviei.

Jean rămase cu gura căscată.

– De unde au ştiut strămoşii de asta? Cum au reuşit să obţină o invitaţie şi să ştie unde să o trimită? Nici măcar noi nu ştiam că vom fi aici până acum o jumătate de oră! Cum de ne-au trimis o invitaţie?

– E mai bine să nu te gândeşti la asta, fiindcă iarăşi o să ai dureri de cap, o sfătui el. Eu aşa fac. Dar, dacă m-ai pune să ghicesc, aş spune că strămoşii ţes o mare urzeală în jurul mişcării abolişioniste. Ţelele se întrepătrund, aşa că toate evenimentele sunt legate. E limpede că Wilberforce este o forţă care luptă în numele abolirii sclaviei, la fel ca şi noi. Imediat ce am ajuns aici, am devenit o parte din urzeală. Asta ne-a legat iarăşi de mişcarea abolişionistă.

– Nu sunt sigură dacă înţeleg prea bine sensul vorbelor tale, dar sună bine, spuse Jean, dând pagina. Când e recepţia?

Nikolai privi din nou invitaţia.

– În seara asta.

– Dumnezeule! strigă Jean, ridicându-se îngrozită în picioare. Trebuie să găsim haine potrivite!

Nikolai se încruntă.

– Este posibil? Nici n-avem timp să găsim un croitor cum se cuvine.

– Orice e posibil în Londra. Sunt sigură că proprietăreasa de aici mă poate trimite la un magazin cu haine purtate de bună calitate, care pot fi ajustate în câteva ore.

Şi chiar aşa se şi întâmplă. Cei doi îşi petrecură restul dimineţii căutând magazinele recomandate de proprietăreasă, alegându-şi haine potrivite ocaziei, şi care li se potriveau în mod rezonabil, apoi aşteptând micile ajustări inevitabile. Jean află că hainele erau mai strâmte atât pentru bărbaţi, cât şi pentru femei decât

în perioada ei. Asta, dacă anii 1750 puteau fi consideraţi încă „perioada ei".

Jean găsi o rochie frumoasă, din bumbac fin, cu dungi înguste în alb şi două nuanţe de verde. Veşmintele i se potriveau fără să atragă atenţia. Îşi cumpără, de asemenea, şi pudră pentru păr. Deşi detesta să-şi pudreze părul, trebuia să-şi acopere şuviţele roşcate, fiindcă ele erau caracteristica ei cea mai evidentă.

Nikolai era imposibil de deghizat. Femeile aveau să-l observe imediat în fracul lui bleumarin minunat, iar bărbaţii aveau să reacţioneze oricum la aura lui de putere masculină.

– Arăţi splendid, spuse ea. Sper că nu te va provoca nimeni la duel.

Nikolai o privi surprins.

– De ce ar face cineva asta?

– Soţilor nu le va plăcea să-şi vadă soţiile strângându-se în jurul tău, explică Jean.

– Mă îndoiesc, râse Nikolai. Dar mă întreb de ce strămoşii vor să luăm parte la acest eveniment. Poate Clarkson va fi acolo şi vor fi probleme.

Jean îşi flutură evantaiul din mătase chinezească pe care îl cumpărase ca să-l folosească împreună cu rochia, fericită că nu-şi pierduse îndemânarea.

– Mai degrabă cred că e în provincie, stârnind interesul pentru mişcarea aboliţionistă şi devenind din ce în ce mai puternic.

Nikolai îi oferi braţul şi amândoi porniră spre trăsura uşoară pe care o închiriaseră. Recepţia urma să se ţină la conacul lui Wilberforce din Clapham, un sat la vreo cinci kilometri spre sud de Londra, aşa că păruse o idee bună să-şi facă rost de propriul mijloc de transport.

Când sosiră, descoperiră o mulţime de trăsuri şi o mulţime de oameni radiind energie. În timp ce se îndreptau spre conacul spaţios, Nikolai şopti:

– Zona asta este plină de lumină şi energie pozitivă.

– Am citit în ziar că aici locuiesc mai mulţi evanghelişti. Cu toţii se străduiesc să facă societatea mai bună. Jean îşi aminti de notiţele Adiei, care cuprindeau două pagini de informaţii despre Wilberforce. Domnul

Wilberforce locuieşte cu un văr, Henry Thornton, care este, de asemenea, un reformator evanghelist foarte activ. Sunt sigură că atâţia oameni buni în acelaşi loc pot alunga întunericul Demonului.

Ochii lui Nikolai îşi pierdură concentrarea în timp ce studia energiile din jurul lor.

– Simt că întunericul pândeşte chiar la marginea zonei de lumină. Ca un lup care dă târcoale focului, sperând că o persoană slabă sau fără minte se va apropia destul de mult încât să-i cadă pradă.

– Ce gând fermecător! Jean îl strânse mai tare de braţ în timp ce urcau scările de la intrare. Hai să sperăm că lupii se vor ţine la distanţă în seara asta.

– Poate tu îţi doreşti asta, spuse el cu o privire aprigă. Eu prefer să sper că vom avea parte de aventură şi vom progresa în misiunea noastră.

capitolul 32

Jean şi Nikolai intrară în conac şi ajunseră într-un şir scurt de oaspeţi. În faţă era un bărbat scund şi palid, abia puţin mai înalt decât Jean. Nici chiar mustăţile nu-l puteau face să arate obişnuit.

Spre surprinderea ei, tânărul zâmbi şi spuse:

– Mă numesc William Wilberforce. Îmi face plăcere să-i primesc pe cei mai înfocaţi susţinători ai mişcării noastre în casa mea.

Nikolai o prezentă pe Jean, apoi se prezentă el însuşi, apoi discutară puţin cu gazda lor. Deşi Wilberforce nu arăta impresionant, avea o voce remarcabilă şi un farmec cald care îl făcea să pară mai înalt cu cincisprezece centimetri când vorbea.

În timp ce Nikolai îşi continuă discuţia cu gazda, Jean trecu mai departe, salutându-l pe Henry Thornton, vărul lui Wilberforce, de asemenea gazdă. Cunoscu apoi alţi câţiva abolиţionişti, după care auzi o voce cunoscută:

– Doamna Gregory, dacă-mi amintesc bine...

Jean întâlni privirea amuzată a lui Lord Falconer. Probabil că trecuse de şaptezeci de ani, ghici ea. Era mai slab şi părul îi încărunţise cu totul, deşi încă părea capabil să învingă un om care avea jumătate din vârsta sa. Era straniu să-l vadă aici şi să-şi dea seama că omul care îi fusese ca un frate ar fi putut să-i fie acum bunic. Dar era încă prietenul ei şi, din fericire, era sănătos şi în putere.

Jean îi luă mâna într-a ei.

– Lord Falconer, nu mă aşteptam să te văd aici.

Deşi cuvintele ei erau simple, nu-şi putu ascunde plăcerea din voce.

– Am ajuns să fiu considerat liderul mişcării abolitioniste din Camera Lorzilor, explică Simon. În unele zile am impresia că am mai rămas doar eu. Colegii mei lorzi nu cred că toţi oamenii sunt egali şi că, prin urmare, ar trebui să fie liberi. Uneori însă reacţionează dacă li se imploră mila.

Jean ar fi vrut să-l întrebe de Meg, dar nu îndrăzni. Dacă murise? Probabil că-i citise gândul pe chip, căci Simon adăugă:

– Lady Falconer e undeva prin mulţime. Sunt sigur că va fi încântată să te vadă.

Jean zâmbi recunoscătoare şi trecu mai departe în timp ce Simon şi Nikolai îşi strânseră mâinile. Majoritatea oaspeţilor se adunaseră în biblioteca uriaşă, cu tavanul înalt, sorbind vin şi discutând plini de entuziasm. Deşi nu-l descoperi pe Thomas Clarkson – până şi într-o asemenea mulţime, silueta lui înaltă ar fi ieşit în evidenţă –, nu dură mult până când o întâlni pe Meg.

Asemenea soţului ei, Lady Falconer îşi arăta vârsta prin părul alb ca zăpada, şi părea mult mai fragilă, deşi îmbrăţişarea ei era puternică.

– Jean! Meg se trase înapoi şi îşi privi prietena, apoi îşi coborî vocea. Oare am fost şi eu vreodată aşa de tânără ca tine?

– Mai tânără. Am crezut că aveai cincisprezece ani când te-am cunoscut.

Jean îşi cercetă vechea prietenă, care era îmbrăcată elegant şi avea o aură plină de demnitate. Deşi îşi arăta

vârsta, nu era cu nimic mai puțin frumoasă decât în tinerețe. Îi amintea lui Jean de Lady Bethany Fox, care fusese bătrână, înțeleaptă și minunată atunci când Jean abia sosise în Londra.

- Se pare că te-ai obișnuit cu ideea că ești o contesă.

- Am învățat să fiu o contesă destul de bună în public. Orice e posibil alături de bărbatul potrivit. Privirea ei se abătu asupra soțului ei, care încă mai saluta oaspeții. Că tot veni vorba, cum stau lucrurile cu acel gentleman care te însoțea?

- Nu sunt sigură că e bărbatul potrivit, și probabil nici gentleman nu e, dar viața mea a devenit cu siguranță mult mai interesantă de când ne-am cunoscut! Jean privi spre celălalt capăt al sălii, unde Nikolai discuta cu un african bine îmbrăcat. Știi cu cine vorbește Nikolai?

- E vorba de Gustavus Vasa, un fost sclav american care a câștigat îndeajuns încât să-și răscumpere libertatea și locuiește în Anglia acum. Lucrările lui sunt celebre și, de asemenea, ține regulat discursuri despre abolirea sclaviei. Zâmbetul lui Meg deveni ușor cinic. Până și cel mai pasional aboliționist îi sprijină de regulă pe negri de la distanță. Doar cei plini de farmec și elocință, asemenea lui Vasa, sunt invitați în saloane.

- E mai bine să li se facă bine de la distanță decât deloc, remarcă Jean. Dar Gustavus Vasa? N-a fost numele unui rege suedez?

- Primul proprietar al domnului Vasa s-a gândit că e amuzant să-i dea un nume regal și măreț unui sclav, explică Meg. Acum, domnul Vasa scrie o carte despre viața lui ca sclav, iar Simon îl încurajează să o publice sub numele lui african.

- Pare un om foarte interesant. Sperând că va avea o șansă să discute cu el, Jean privi în jur, cercetând mulțimea. Cred că am mai văzut un african când am intrat.

- Probabil vorbești de Quobna Cuguano, un alt scriitor și orator african care este primit în toate saloanele respectabile. Meg oftă. Poate că într-o bună zi vom organiza o recepție cu albi, negri, piei-roșii și chinezi, și nimeni nu se va mai gândi la culoarea pielii, dar mai avem încă mult până atunci.

Gândindu-se la Santola, Jean spuse:

– Știu un loc unde oamenii de toate culorile locuiesc împreună, în armonie, deci este posibil. Dar nu se va întâmpla încă pentru multă vreme în Anglia.

– Eu mă mulțumesc și cu sfârșitul negoțului cu sclavi. Libertatea vine mai întâi. Egalitatea va veni și ea în cele din urmă. Meg privi dincolo de Jean. Trebuie să vorbesc cu cineva. Ne vom întâlni din nou înainte de sfârșitul recepției.

Contesa se îndepărtă, lăsând-o pe Jean să privească în liniște mulțimea, folosindu-se și de vederea ei magică. Unii oaspeți erau îmbrăcați după ultima modă, asemenea lui Lord și Lady Falconer, în vreme ce alții erau evangheliști în haine sobre. Însă dorința lor de a pune capăt negoțului cu sclavi era autentică. Mulți oameni își dedicaseră timpul și banii acestei cauze.

Însă Demonul era prin apropiere. Nikolai spusese că energia lui negativă se simțea la marginile acestui far de bunăvoință. Deși cei care susțineau sclavia acționau din motive egoiste, pasiunea lor era la fel de mare ca și aceea a aboliționiștilor. Chiar și aici, în salonul lui William Wilberforce, spiritul sclaviei era aproape.

Neobișnuit de aproape. Jean privi în jur, șovăind, întrebându-se dacă cei din Indiile de Vest trimiseseră un spion, iar energia pe care o simțea era a lui.

Speculațiile ei luară sfârșit când William Wilberforce se urcă pe un podium care fusese pregătit la doar câțiva pași de ea. Chiar și cu acest plus de înălțime, Wilberforce abia dacă ajungea la același nivel cu mulțimea, dar când începu să vorbească le captă imediat atenția tuturor celor de față în încăperea spațioasă.

– Dragi prieteni, mă bucur să vă primesc în casa mea pentru a sărbători împreună pașii însemnați pe care i-am făcut pe drumul spre abolirea sclaviei.

Aplauzele izbucniră frenetic. Wilberforce așteptă răbdător, cu un zâmbet discret pe chip. Jean îl văzu pe Nikolai îndreptându-se în liniște spre ea, prin mulțime. Era lângă ea când Wilberforce vorbi din nou:

– M-am gândit că veți fi interesați să aflați strategia noastră pentru sesiunea parlamentară care este pe cale

să înceapă. Vom ține întruniri care vor dovedi fără nici o urmă de îndoială cât de îngrozitor este negoțul cu sclavi. Intenționez să prezint aceste dovezi Camerelor reunite. Colegii mei pot alege să ignore ce se întâmplă, dar niciodată nu vor mai putea spune că n-au știut!

Din nou izbucniră aplauze. Wilberforce continuă:

– Am pregătit un proiect de lege care va scoate sclavia în afara legii. Din toate colțurile Angliei am strâns mii de semnături și petiții ale oamenilor care se declară împotriva sclaviei. Niciodată, pe nici un alt subiect, nu am mai primit atâtea petiții. Sprijinul nostru crește cu fiecare zi care trece!

Iarăși aplauze. Wilberforce știa cum să entuziasmeze o mulțime. Acoperit de zgomotul din jur, Nikolai șopti spre Jean:

– Falconer spune că este posibil ca legea să treacă de Camera Comunelor, dar nu va fi adoptată niciodată de Camera Lorzilor. Prea mulți lorzi și-au făcut averile din sclavie și prea puțini sunt în stare să simtă vreo urmă de milă pentru cei mai puțin norocoși decât ei.

Jean încuviință cu amărăciune, știind că era adevărat.

– Cel puțin Wilberforce va introduce o legislație aboliționistă în Parlament. E un pas uriaș înainte. Probabil va trebui să încerce de mai multe ori înainte să aibă vreo șansă de a reuși.

Wilberforce își continuă discursul, vorbind în detaliu despre planuri și despre sprijin. Vocea lui era la fel de fascinantă ca întotdeauna, dar Jean văzu că asuda și se ținea strâns de marginea podiumului.

– Cred că i s-a făcut rău, șopti ea.

– E înconjurat de energie negativă, răspunse încet Nikolai. O vezi?

Jean își ascuți văzul și fu surprinsă să zărească întunecimea care se strânsese în jurul parlamentarului. Cercetând-o, își dădu seama că era cea a spiritului demonic.

– Cum poate penetra prin toată energia pozitivă din jurul lui?

Nikolai își miji ochii.

– Pare să vină din celălalt capăt al camerei – vezi acea urmă subțire de energie întunecată?

Jean îi urmări direcția privirii. Avu nevoie de o clipă ca să găsească urma fumurie de putere care pornea de la Wilberforce și se încheia undeva în celălalt capăt al sălii.

– O văd.

– Mă duc să găsesc sursa, spuse Nikolai pe un ton de rău augur.

Apoi se îndepărtă discret. Jean se întoarse spre politician. În loc să-și atace adversarii, Wilberforce își folosea vocea captivantă pentru a descrie scopuri și visuri. Îi inspira pe ceilalți să trăiască în concordanță cu cele mai înalte idealuri, în loc să instige la ură și furie.

Dar vocea lui începea să șovăie. În mijlocul unei noi propoziții, Wilberforce spuse șovăind:

– Îmi... îmi cer scuze, prieteni, nu mă simt... bine.

Apoi încercă să coboare de pe podium. Mâini binevoitoare se întinseră spre el din toate părțile, dar, înainte ca Wilberforce să se poată sprijini de vreuna, scoase un țipăt înecat și se prăbuși la podea. Întunecimea care îl înconjura era atât de deasă, că abia dacă i se mai vedeau formele trupului.

Instinctiv, Jean alergă spre el, strecurându-se printre oamenii mai înalți. Văzu că și Simon făcea același lucru, dar el venea dinspre intrarea în bibliotecă și era prea masiv ca să se poată mișca cu aceeași ușurință.

Jean se folosi de magie ca să ajungă în cercul din jurul parlamentarului, care era întins pe pământ și părea să-și dea ultima suflare. Prietenii lui erau înfricoșați și îngrijorați. Nici unul dintre ei nu știa ce să facă. Jean își proiectă o aură de competență și se așeză în genunchi lângă Wilberforce.

Îi desfăcu eșarfa, apoi își așeză o mână pe gâtul lui. Nu mai avea puls. Inima lui se oprise. Acuitatea simțurilor ei își atinse potențialul maxim și își dădu seama că spiritul lui începea să se despartă de trup.

Deși nu era o vindecătoare la fel de bună ca mama ei, toate exercițiile pe care le făcuse ca să-și întărească puterile îi veniră în ajutor. Se întinse spre lumina care împânzea casa și se concentră, trimițând-o în trupul nemișcat al lui Wilberforce, înconjurându-i inima cu viață

şi vitalitate. „Doamne, te rog..." Timpul părea să se fi oprit. Jean era doar intermediarul unei puteri supranaturale şi nimic mai mult, iar bărbatul pe care îl îngrijea era un reprezentant crucial al celei mai importante cauze din istoria omenirii.

Simţi bătaia inimii, apoi încă una. Încă îl mai putea salva. „Rămâi, te rog", îl imploră ea în tăcere în timp ce continua să-i trimită energie vindecătoare. „Este nevoie de tine."

Inima lui bătea slab când Simon îngenunche de cealaltă parte a lui Wilberforce. Simon era un vindecător talentat, la fel de puternic cum fusese şi mama lui Jean. Imediat ce îşi aşeză palma pe pieptul bărbatului căzut, Jean simţi un vârtej de putere. După câteva momente lungi, Jean observă o schimbare de energie şi ştiu că sufletul lui Wilberforce se reaşezase în trupul lui. Bărbatul deschise ochii. Avea o privire confuză.

– Îmi pare atât de rău că v-am făcut probleme... murmură el.

Vărul lui, Henry Thornton, se grăbi să ajungă lângă el. Avea chipul palid.

– A...?

– Mă simt destul de bine, spuse Wilberforce, încercând să se ridice, apoi căzu înapoi pe covor, tremurând. Cred că... Cred că trebuie să mă odihnesc.

Câţiva dintre evanghelişti înaintară şi îl ridicară cu grijă pe Wilberforce, în timp ce Thornton urcă pe podium.

– Domnul Wilberforce nu se simte bine, dar nu este nimic grav. Voi aborda rapid restul subiectelor pe care dorea să vi le împărtăşească.

Acum că mulţimea îşi îndreptase atenţia asupra lui Thornton, Jean se ridică şi spuse încet:

– Slavă Domnului că erai şi tu aici, Simon.

– Genunchii mei protestează la un asemenea tratament, spuse el, ridicându-se cu o grimasă. Dacă n-ai fi fost suficient de aproape încât să-l îndepărtezi pe Wilberforce de la marginea prăpastiei, n-aş fi ajuns la timp. Încă e foarte bolnav. Toate organele din trupul lui sunt

slăbite. Nu cred că își va putea introduce proiectul de lege în Parlament sesiunea asta.

Jean oftă.

– Mă temeam de asta. Crezi că e o coincidență? Era înconjurat de o energie extrem de întunecată când s-a prăbușit.

Nikolai apăru lângă ea. Chipul lui era schimonosit de o furie abia stăpânită.

– N-a fost nici o coincidență. Haideți. Trebuie să vă vorbesc amândurora.

Simon încuviință. Așteptă câteva clipe înainte să-i urmeze pe Jean și Nikolai. Ieșiră din bibliotecă și găsiră o cameră micuță. După ce intrară și închiseră bine ușa, Nikolai spuse:

– Magul african al căpitanului James Trent, Kondo, a fost aici. El e cel care aproape că l-a ucis pe Wilberforce folosindu-se de energia Demonului. Am încercat să-l prind, dar a reușit să scape.

– Demonul? întrebă Simon.

– Așa numim spiritul generat de forțele care sprijină sclavia, explică Jean. Este o energie foarte puternică și foarte distructivă. Credem că, în Liverpool, i-a provocat pe câțiva marinari de pe navele de sclavi să încerce asasinarea lui Thomas Clarkson.

– Dumnezeule, cineva a încercat să-l ucidă pe Clarkson? Ar fi fost un dezastru la fel de mare ca moartea lui Wilberforce, spuse Simon cu o mină tulburată. Știu de Trent, desigur. E unul dintre cei mai cunoscuți susținători ai sclaviei din Anglia, iar acum că e membru al Parlamentului are la dispoziție și o platformă puternică. Spuneți că are un vrăjitor african care lucrează pentru el?

Nikolai încuviință.

– Nu știu dacă Kondo e sclav sau servitor. Servitor, cred, din moment ce un vrăjitor nu s-ar lăsa niciodată târât în sclavie. Lucrează pentru Trent de aproape treizeci de ani, din câte spune Adia Adams.

– Și, din câte se pare, poate controla și poate folosi spiritul Demonului, spuse contele. Aveți dreptate, aboliționiștii vor avea nevoie de o protecție mai bună.

Nu doar fizică, ci și vrăjitori care să poată îndepărta spiritele demonice.

– Poate că preoții africani vor veni în ajutor, sugeră Nikolai. Din câte am învățat, magia africană are o legătură specială cu astfel de spirite.

– Preoții africani pot crea un scut, iar Protectorii îl pot întreține. Am o idee despre cum am putea face asta, spuse încet Jean. Dar va fi nevoie de ani întregi de lucru.

– Protecția este esențială pentru a avea o șansă cât de mică de succes, spuse Nikolai. Și cred că este de datoria noastră să oferim acest scut. Energia Demonului este atât de intensă fiindcă se trage din cele mai josnice și mai egoiste instincte ale omenirii. Lăcomia, furia și ura au mai multă putere brută decât bunătatea, compasiunea și logica. Trebuie să contracarăm energiile Demonului pentru a permite calităților să se dezvolte.

Simon încuviință.

– Trebuie să aranjăm o întâlnire între preoții africani și Protectorii dispuși să susțină un astfel de scut. Jean este foarte pricepută la vrăjile de protecție, dar va fi nevoie de noi toți pentru a hotărî cum va fi creat și întreținut acest scut. Mi-ar plăcea să-mi aduc fiul și fiica, iar Meg va vrea și ea să participe.

– Vom discuta cu preoții și vom găsi o dată și un loc care să fie convenabile pentru toată lumea, spuse Nikolai, privind spre Jean. Pari epuizată. Cred că este timpul să plecăm.

Cuvintele lui o făcură să-și dea seama cât de sfârșită se simțea.

– Niciodată n-am mai luat parte la un ritual de vindecare atât de intens. Mă bucur că am avut suficientă putere cât să pot ajuta.

Simon o privi gânditor.

– Forța ta este mai mare decât mi-am dat seama.

– Adia mi-a spus că sunt puternică, dar căile prin care îmi pot folosi puterea sunt încâlcite cumva. Am făcut exerciții de vizualizare ca să încerc să le îndrept, spuse Jean, zâmbind amar. De asemenea, mă descurc cel mai

bine atunci când e neapărată nevoie, şi am avut parte de destule urgenţe în ultimul timp.

Privirea lui deveni intensă.

– Cred că te-ai vindecat.

Jean îşi aminti de anii de frustrări legate de puterile ei magice şi înţelese cât de mult îşi dezvoltase abilităţile de când porniseră în călătoria lor. Nici nu-şi dăduse seama cât de mult progresase.

– Este bine să descoperi că urgenţele au şi o parte bună!

Nikolai îşi petrecu braţul în jurul ei, iar atingerea lui era bine-venită.

– Vom pleca acum, înainte ca recepţia să se termine şi toate trăsurile să plece deodată. Ne vom întâlni mai târziu, Lord Falconer.

Jean era atât de obosită, că nici nu simţi când Nikolai o conduse afară şi o ajută să se urce în trăsură. Soarele era aproape de asfinţit când porniră înapoi spre oraş. Nikolai o luă în braţe, ţinând-o strâns.

– Te-ai descurcat foarte bine, mica mea vrăjitoare.

– Wilberforce trăieşte, oftă ea, dar mişcarea abolţionistă a fost întârziată.

– Ceea ce contează cel mai mult este că Wilberforce a supravieţuit, spuse Nikolai, mângâind-o uşor pe spate. Ştiam de la început că nu va fi nici rapid, nici uşor să schimbăm lumea.

Deşi avea dreptate, Jean nu mai întâlnise nici o persoană roşcată care să fie răbdătoare. Dar făcuseră oricum destule pentru o singură seară. Se lipi de trupul cald al lui Nikolai, simţindu-se în siguranţă. În siguranţă şi extrem de obosită.

capitolul 33

Jean dormi în braţele lui Nikolai tot drumul spre Londra. Nu se trezi nici măcar când ajunseră la hotel şi Nikolai o duse în braţe pe scări. Nikolai îşi spuse că Falconer n-ar fi lăsat-o să plece dacă şi-ar fi consumat prea mult din forţa vitală, dar somnul ei adânc îl îngrijora.

O întinse pe pat, apoi îi scoase rochia, corsetul şi juponul. Nici chiar asta n-o trezi. Era foarte greu să nu îi mângâie trupul ademenitor, dar Nikolai reuşi să-şi controleze dorinţa. Când şi dacă deveneau amanţi, voia ca ea să fie trează.

Cu părul ei pudrat, era palidă ca o fantomă. Nikolai umezi un prosop şi îi tamponă faţa. Nu simţi nici o reacţie în afară de respiraţia ei slabă şi superficială. Îi scutură puţin umărul.

– Jean, eşti bine?

Jean nu răspunse, aşa că Nikolai o cercetă blând cu mintea. Era ca un foc mocnit. Deşi tăciunii vieţii ei străluceau, căzuse într-un leşin adânc. Nikolai se încruntă.

– Înainte să-l chem pe Falconer să te ajute, o să încerc să-ţi înapoiez nişte energie. Ţi-ai început ziua ajutându-mă, aşa că presupun că nici nu e de mirare că eşti epuizată.

Se întinse lângă ea pe pat şi se aplecă, apoi o sărută, vizualizând un curent de energie limpede şi strălucitoare, venită de undeva din sferele înalte. Când lumina se scurse prin el direct în ea, buzele i se mişcară puţin. Nikolai o mângâie pe păr, întrebându-se ce idiot venise cu ideea să acopere o asemenea minunăţie cu pudră urâtă şi murdară.

Când Jean trase adânc aer în piept, Nikolai profită de ocazie şi o sărută pe gât. Pielea ei palidă arăta mai frumos decât orice trandafir. Scoase un mic geamăt plin de plăcere. Încurajat, Nikolai întrebă:

– Jean, te-ai trezit?

Cu ochii închişi, Jean şopti:

– Ce mod frumos de a mă trezi.

– Dormeai atât de adânc, că mi-am făcut griji, spuse el uşurat. Am hotărât să văd dacă îţi pot transfera nişte energie.

– N-am mai fost niciodată atât de epuizată, dar te-ai descurcat de minune ajutându-mă să-mi revin.

Jean ridică mâna şi îşi strecură degetele prin părul lui, trăgându-i capul în jos pentru un nou sărut. Nikolai se supuse bucuros.

Dorința dansa între ei, fierbinte și ademenitoare. Când Nikolai se opri ca să respire, spuse în semn de avertisment:

– Îți dai seama unde vom ajunge dacă nu ne oprim acum.

– Știu. Ochii ei se deschiseră și în adâncurile lor se aprinseră flăcări aurii, animate de o veche înțelepciune. A venit timpul să ne lăsăm temerile deoparte și să devenim parteneri adevărați.

– Oare temerile noastre ne-au ținut departe unul de celălalt până acum? Nikolai o luă de mână, vrând să creadă că venise timpul uniunii lor, dar simțindu-se încă nesigur. Credeam că trebuie să așteptăm până când ne vom dezvolta amândoi puterile.

– Așa trebuia, încuviință Jean, dar acum ai fost inițiat și ai învățat să recunoști și să te opui spiritului demonic al sclaviei. Eu am exersat cu conștiinciozitate de când Adia a identificat problema mea. Am avut nevoie de tot ce am învățat ca să-l țin pe Wilberforce în viață și, în sfârșit, mă simt ca și când aș deține întregul control asupra magiei mele. Cred că puterea pe care am folosit-o ca să-l salvez pe Wilberforce a trecut prin mine, dezvăluindu-mi calea de a-mi atinge potențialul maxim, o dată pentru totdeauna.

Nikolai se încruntă, amintindu-și.

– Am văzut izbucnirea din celălalt capăt al camerei. Ce putere extraordinară!

– Amândoi trebuia să ajungem în acest punct... Dar și teama era la fel de reală. Jean își ridică mâinile cu o expresie jucăușă pe chip. Fiecare ne-am temut că celălalt ne va mistui sufletul. Temerile mele sunt perfect justificate, desigur, dar ale tale sunt destul de prostești.

Nikolai râse, știind că Jean era teafără dacă avea încă intact simțul umorului.

– Îți subestimezi puterea, mica mea vrăjitoare. Orice bărbat cu scaun la cap s-ar teme de tine.

Jean clipi, timidă.

– Rudele mele mă cred folositoare, dar inofensivă.

– Atunci n-au fost deloc atente.

Nikolai nu mai observase cât de lungi erau genele ei roşcate. Ochii ei de culoarea caramelului, cu picături aurii, îl îndemnau la rebeliune fără să mai fie nevoie să-i privească restul trupului.

– Îmi e greu să recunosc asta, dar probabil că ai dreptate în legătură cu temerile noastre. Eşti o femeie de care e bine să te temi, Jean Macrae. Şi nici nu te-aş vrea altfel.

Buzele lui le capturară din nou pe ale ei. De data asta o sărută cu pasiune, nu ca să o vindece. Între ei se arcui un fulger. Braţele ei îi înconjurară mijlocul, şi îl trase peste ea. Acum că trupurile lor erau lipite unul de celălalt, scânteile de mai devreme aprinseră o adevărată vâlvătaie. Nikolai îi dezlegă panglica fină a corsajului ca să-i poată săruta sânii, rotunzi şi perfect proporţionaţi cu trupul ei micuţ.

Jean suspină şi îşi arcui spatele, agăţându-se cu degetele ca nişte gheare de hainele lui. Nikolai era mult prea îmbrăcat. Gâfâind, Nikolai se rostogoli pe o parte şi începu să tragă de nasturii vestei. Degetele ei neîndemânatice încetiniră acţiunea, mai ales când se întinse spre nasturii de la pantaloni. Nikolai se opri, paralizat, după care îşi dădu seama că cel mai bine era să coboare din pat şi să se dezbrace iute. Puterea obişnuinţei îl făcu să rămână cu faţa spre ea în timp ce se dezbrăcă, ascunzându-şi cicatricile de pe spate.

Jean era însă un antidot irezistibil la rutină. Alunecă din pat şi trecu în spatele lui, mângâindu-i cicatricile de pe spate. Nikolai se încordă, auzind vag râsetele din barul de la parter şi sunetele unei trăsuri care trecea pe stradă. Amintindu-şi de ce nu-şi arăta niciodată trupul gol în faţa altora.

Buzele ei calde i se lipiră de spinare, iar limba ei îi alină o veche cicatrice.

– Sunt însemne ale curajului tău, spuse ea încet. Ce-ai fi dacă tatăl meu nu ţi-ar fi schimbat cursul vieţii şi în bine, şi în rău?

Nikolai nu se întrebase niciodată asta. După câteva clipe în care se gândi la spusele ei, rosti:

– Probabil că aș fi un marinar maltez. Nu un marinar de rând. Un șef, *bo'sun*, poate. Respiră adânc. Și poate că aș fi ajuns oricum un sclav pe o galeră. Nu e o soartă neobișnuită pentru cei care navighează pe Marea de Mijloc.

Îl îmbrățișă lipindu-se de el, și singurul lucru care îi separa era cămășuța ei subțire.

– O viață pașnică este ușoară, dar greutățile sunt cele care îți întăresc caracterul. Fără trecutul tău plin de suferință n-ai fi ajuns să lupți pentru cauza libertății, așa cum o faci acum. Ai salvat viețile multora prin curajul tău. Eforturile tale vor ajuta mii de alți sclavi. Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă ai fi avut o viață ușoară.

Toate astea erau adevărate. Și nici n-ar fi ținut-o în brațe pe această femeie uimitoare. Nikolai se întoarse și o îmbrățișă.

– Deci, ar trebui să-i mulțumesc tatălui tău fiindcă mi-a distrus viața?

– Cred că asta ar însemna să-ți cer prea mult. Dar poți să-l privești ca făcând parte din urzeala sorții tale. Dacă nu v-ați fi cunoscut, n-ai fi fost bărbatul care ești acum.

– Voi începe prin a-i mulțumi pentru tine, vrăjitoarea mea scoțiană.

Era frig, așa că Nikolai trase așternuturile deoparte, apoi o ridică în brațe și o întinse pe cearșafurile reci de bumbac. Își controlase în mod admirabil pasiunea de când își începuseră cruciada, dar îi era de-ajuns. O dorea, avea nevoie de ea, cu fiecare fibră a ființei sale.

Iar Jean simțea același lucru. Când trupul lui îl acoperi pe al ei, șoldurile ei se lipiră de el, într-o intimitate amețitoare.

– Mistuie-mi sufletul, dacă vrei, șuieră el, cuprinzându-i sânii în palme și frământându-i sfârcurile cu degetele mari. Nu-mi mai pasă.

– Sufletul tău ar fi o piatră de încercare prea mare pentru mine, spuse ea, mușcându-l ușor de o ureche și trimițându-i un val de căldură prin întregul trup. Dar corpul tău... asta e o altă poveste!

Nikolai îi ridică ușor cămășuța și își strecură mâna între coapsele ei, găsindu-i carnea umedă și caldă. Jean

suspină când o atinse, iar mușchii ei se încordară. Pentru o clipă disperată, Nikolai se întrebă dacă se mai putea abține îndeajuns cât să pătrundă în ea.

Degetele ei nerăbdătoare îl îndrumară în trupul încordat și ademenitor. Când se implântă până la capăt, Jean scoase un țipăt și își mișcă frenetic șoldurile. Nikolai își găsi imediat eliberarea, cu o intensitate asemănătoare cu cea a vârtejului temporal care îi adusese aici, răsucindu-se și făcându-i fărâme conștiința, însă de data asta durerea era transformată în plăcere. Energiile lor curgeau împreună, topindu-se și remodelându-se. Simți până în măduva oaselor că amândoi se schimbaseră unul pe celălalt pentru totdeauna. De asta se temuse încă de când se cunoscuseră - însă acum acea schimbare era perfectă, inevitabilă și *corectă*.

Aproape că-și pierdu cunoștința, dar treptat își dădu seama că Jean era în brațele lui, gâfâind, iar trupul ei încă se încorda în jurul lui.

- A fost... extraordinar, îngăimă el.

- Am negat atracția dintre noi de când ne-am cunoscut, așa că dorința s-a acumulat ca presiunea din motoarele cu aburi pe care le construiește Simon. Jean râse încet. Motoarele sunt foarte periculoase atunci când explodează. La fel și pasiunea.

Nu s-ar fi putut iubi atât de ușor dacă Jean ar fi fost virgină - deci scoțianul îi fusese iubit în toate felurile. Nikolai nu era surprins. Dacă Jean iubea, se dăruia pe sine cu totul. Se rostogoli pe o parte și o trase aproape, spunând:

- Nu m-am gândit să mă controlez ca să nu riscăm să rămâi însărcinată.

Jean își stăpâni un căscat.

- Pot să-mi controlez fertilitatea până la un punct. O Protectoare vindecătoare nu are copii pe care nu și-i dorește.

Nikolai clipi.

- Cât de uimitor de util!

- Cu siguranță a fost în timpul revoltei, când aveam parte de marșuri forțate, ambuscade și retrageri periculoase. Jean tăcu pentru o vreme. Mai târziu mi-am

dorit să fi purtat copilul lui Robbie. Când l-am urmat pe prinţ în Anglia, eram prea tânără să pot crede că Robbie îşi risca viaţa. Am presupus că vom avea timp să întemeiem o familie.

Nikolai o sărută pe frunte, fiindcă nu avea nimic de spus care să poată alina o asemenea pierdere.

– Mi-ai spus mai devreme că a venit timpul uniunii. Acum că am făcut asta, simt că ne-am transformat în feluri pe care nici nu le pot descrie.

– Şi eu simt asta, spuse ea încet. Cred că ne-am călit, devenind o armă şi mai puternică pentru cauza noastră.

Nikolai medită la idee şi descoperi că era de acord.

– Chiar trebuia să ajungem într-un punct anume al puterii noastre magice înainte de a deveni unul, aşa că presupun că frustrarea era necesară.

Jean zâmbi.

– E pe undeva ca şi gătitul. Înmoaie merele uscate înainte să coci plăcinta. Dacă ingredientele nu sunt gata, rezultatul nu va fi bun.

Dintr-un motiv anume, comparaţia cu o plăcintă cu mere îl făcu să izbucnească în râs. Jean începu să râdă şi ea, şi amândoi hohotiră până nu mai puteau respira. Când se liniştiră, încă îmbrăţişaţi, Jean spuse:

– Adia mi-a dezvăluit că îmbinarea energiilor masculine şi feminine are puteri magice. Adu-ţi aminte: de-asta strămoşii ei aveau nevoie de un cuplu care să se angajeze în această misiune. N-am înţeles cu adevărat de ce până în seara asta. Uite!

Jean întinse mâna şi o panglică micuţă care îi căzuse din păr pluti în sus de pe podea, înfăşurându-se pe palma ei.

– Asta e dovada că toate legăturile încâlcite din mintea mea funcţionează acum aşa cum ar trebui. Niciodată până acum n-am reuşit să mişc obiectele solide. Mi-a fost greu să fac vrăji simple. Jean începu să se joace cu panglica. Acum că l-am salvat pe Wilberforce şi am făcut dragoste cu tine, nodurile din mintea mea au dispărut.

Nikolai atinse panglica, uimit.

– Pot înțelege că strămoșii ne transformă în armele de care a nevoie pentru îndeplinirea misiunii. Dar mă neliniștește să cred că ne-au urmărit până și aici.

– Mă îndoiesc că i-am șocat cu ceva, căci bănuiesc că le-au văzut pe toate. Jean se întoarse, lipindu-se cu spatele de pieptul lui într-o potrivire perfectă. Iar dacă da, atunci sper că îi vom șoca din nou, iar și iar!

– Am terminat cu lista de cheltuieli, spuse Adia, dându-și părul pe spate cu degetele pătate de cerneală. Mai ai vreo sarcină pentru mine?

Louise clătină din cap.

– Nu, poți să ieși să te plimbi. Privi spre podea. Și ia și animalul ăla urât cu tine.

– El vine și pleacă atunci când are chef, spuse Adia, care se aplecă și mângâie motanul mare, portocaliu și plin de cicatrici.

Probabil că motanul ajunsese acolo ascuns pe vreo corabie care se întorsese în Santola. Pe insulă erau mai multe pisici, folositoare ca să prindă șobolani și șoareci, dar nici una dintre celelalte nu era la fel de arogantă și de intimidantă ca el.

La puțin timp după ce căpitanul și Jean porniseră în călătoria lor în timp, pisica se atașase de Adia, urmând-o pe insulă în timpul zilei și dormind de obicei în patul ei noaptea. Îi spusese Uriașul. Pisoiul și Isabelle, papagalul, puteau sta ore în șir în aceeași cameră fără să reacționeze în vreun fel la prezența celuilalt.

– Ne vedem la cină, Louise.

– În seara asta avem tocăniță cu pește și orez. Foarte bune.

– Abia aștept.

Adia se ridică și se întinse, gândindu-se cât de bune prietene deveniseră ea și Louise. Franțuzoaica avea tendința să se răstească des, dar avea inima bună, și profita de ocazia de a învăța mai multe despre Africa. Adia devenise o membră *de facto* a familiei, luând cina în fiecare seară cu Louise și copiii ei. Deși soțul lui Louisei era de multe ori plecat pe mare, când era acasă o trata pe Adia ca pe o soră.

Dar nu era același lucru cu a avea propria familie. Nu-și mai simțea nici măcar bunica, în afara unor atingeri calde din când în când. Adia presupunea că era din cauză că ajunsese într-un loc sigur acum, era liberă și își îndeplinise rolul în marea cruciadă pentru abolirea sclaviei. Nu mai avea nevoie de încurajările și îndrumările bunicii. Dar îi era dor de prezența iubitoare a bătrânei.

Când ieși din casa lui Gregorio, Adia își puse o pălărie de paie cu borul larg pentru a se apăra de soarele arzător de la prânz. Se obișnuise cu o rutină comodă de când venise pe insule. O ajuta pe Louise cu registrele de contabilitate ale insulei, își scria jurnalul, care devenise neașteptat de interesant, și făcea plimbări lungi ca să-și potolească neliniștea. Se bucura de mâncare bună, lucruri interesante de făcut și prieteni.

Viața ei ar fi fost aproape un paradis dacă nu i-ar fi fost atât de dor de soțul și de copiii ei. Când Adia plecase din Londra, Molly era curtată de un englez tânăr și chipeș, al cărui tată era proprietarul unei taverne. Oare se vor căsători? Oare fiul ei va primi bursa socială la o școală care îl va învăța mai multe decât ar fi putut-o face Adia vreodată? Cum se descurca Daniel fără ea? Crezuseră că vor trăi și vor muri împreună. Nici nu se gândiseră că era posibil să fie separați din nou pentru totdeauna.

Uriașul începu să meargă pe lângă ea cu o expresie plictisită. Adia ghici că nu era demn de orgoliul lui de felină să fie văzut urmând un om, asemenea unui câine. Sau poate că fusese câine într-o viață anterioară și încă nu se obișnuise cu viața de motan. Oricare ar fi fost motivele lui, compania lui era bine-venită, iar Adiei îi era dor de el când lipsea din cine știe ce motive misterioase.

Plimbările ei începeau întotdeauna cu un drum până în portul micuț, ca să vadă ce se mai întâmpla. Nu mai locuise niciodată la malul mării și îi făcea plăcere să urmărească agitația. Bărcile de pescuit ieșeau în larg și se întorceau cu pește proaspăt pentru toată lumea de pe insulă. Uneori, o navă de negoț santolană venea în port, pentru a încărca sau a descărca mărfuri, sau pentru

reparaţii. *Justice*, nava lui Gregorio, fusese reparată şi ea şi pornise într-o altă călătorie.

Astăzi, în port era liniște. Nu venise nici o navă de negoţ şi era prea devreme ca bărcile de pescuit să se întoarcă. O navă a corsarilor barbari care fusese capturată era transformată într-una pentru plimbări, la marginea portului, dar muncitorii plecaseră să ia prânzul. În spatele ei se auzeau din când în când ţipetele copiilor care se jucau, cloncănitul găinilor şi răgetele măgarilor. Sunetele paradisului.

Adia se aşează pe o bancă bătută de vânturi de unde putea vedea întregul port, captivată de liniştea şi de căldura din jur. Soarele de vară îi amintea de Indii. Uriaşul sări în picioare lângă ea, făcând banca să se clatine când aterizâ. Se răsuci de câteva ori, apoi se întinse să doarmă, cu trupul lui blănos lipit de şoldul ei.

Deşi Adia nu se aştepta să-l vadă, nu fu surprinsă când Tano îşi făcu apariţia şi se aşeză de cealaltă parte a pisicii. Ea şi ajutorul căpitanului Gregorio aveau multe lucruri de povestit. Amândoi erau bine educaţi şi aveau minţi iscoditoare. Şi amândoi se simţeau singuri. Tano scoase o bucată de os de balenă din buzunar şi începu să cioplească.

– La ce lucrezi astăzi? întrebă ea.

Tano îi arătă sculptura pe care aproape o terminase.

– Isabelle. I-am văzut forma în os şi am vrut să o eliberez.

– Ce frumos! spuse plină de admiraţie Adia.

Tano reuşise să redea foarte bine forma capului mare al papagalului şi expresia lui jucăuşă. Fiecare pană părea să fi fost lipită delicat la locul ei. Tano se întoarse la cioplit, adâncind meticulos liniile din jurul unei aripi.

– Fiul meu va fi pregătit pentru iniţiere în curând. Mai sunt şi alţi câţiva băieţi în sat care vor fi pregătiţi.

– Voi vorbi cu ceilalţi preoţi şi vom alege un moment.

Adia, ceilalţi preoţi şi celelalte preotese îi instruiau pe tinerii africani. Deşi iniţierea nu era ceva simplu, nu se aştepta ca vreunul dintre tinerii de pe Santola să riște la fel de mult cât riscase Gregorio.

Adia condusese deja o iniţiere pentru câteva fete, iar rezultatele fuseseră satisfăcătoare. La fel ca şi băieţii, şi fetele învăţaseră să călătorească printre lumi, iar iniţierea le făcuse mai puternice şi mai încrezătoare. Şi fiica lui Tano făcuse parte din acel grup.

Tano frecă ciocul curbat cu vârful degetului.

– Crezi că se vor întoarce călătorii noştri?

– Nu ştiu. Adia simţi o strângere în piept, ca de fiecare dată când se gândea la cei doi tineri pe care îi trimisese în necunoscut. Nu cred.

Tano încuviinţă, trist, dar fără să pară surprins.

– Căpitanul nu-şi va regreta alegerea dacă poate schimba ceva. Şi tânăra vrăjitoare e făcută pe acelaşi calapod. Dar tu, doamnă? Ce te faci dacă nu te mai poţi întoarce?

– Voi sta aici şi mă voi face utilă, zâmbi Adia. Fiecare sat are nevoie de o fată bătrână.

– Nu trebuie să fii singură pentru totdeauna, spuse el încet. Eşti o femeie frumoasă, în floarea vârstei. Pe Santola e nevoie de astfel de femei.

Adia auzi oferta nerostită. Tano ar fi primit-o cu dragă inimă în casa şi în patul lui, şi era un bărbat înţelept şi bun la suflet. Adia se văzu nevoită să recunoască interesul pe care îl simţise din partea lui şi se întrebase de multe ori ce fel de partener i-ar fi putut fi.

– Am un soţ. Nu îl voi trăda.

– Un soţ care este doar un copil acum. Tano suflă un firicel de os de pe sculptura la care lucra. Un soţ pe care e posibil să nu-l mai vezi niciodată.

Adia atinse săculeţul pe care îl purta la gât, pe sub tunică. Înăuntru era o piatră care le condusese odată pe ea şi pe Molly la Daniel.

– Dar el există undeva în timp.

– Şi soţia mea există undeva în timp. Dacă aş putea să mă întorc înapoi cu cinci ani, ea ar fi în viaţă. Tano privi sculptura. Însă acum nu mai e, şi nici n-ar vrea ca eu să fiu singur pentru totdeauna. Soţul tău ţi-ar dori asta?

Adia se gândi la Daniel cel iubitor şi generos.

– Nu. Dar nu ne-am despărţit de multe ori în zile adevărate. Nu la fel de mult cât s-a întâmplat în timpul

războiului din America. E încă soțul meu în inima mea, iar cea mai mare speranță a mea este că ne vom reîntâlni într-o zi.

– Cât timp te vei agăța de o asemenea speranță?

Tano își ridică privirea de la statuetă. În ochii lui negri se oglindea o intensitate cu mult mai mare decât cea cuprinsă în vorbele sale.

– Nu știu.

Adia și Daniel fuseseră despărțiți doi ani în America, dar atunci știuse că el era în viață. De data asta era altfel.

– Cel puțin un an. Probabil mai mult. Dar... ar putea veni o zi în care nu voi mai putea spera.

– Să-mi spui când va veni acea zi.

– Așa voi face.

Tano zâmbi și îi întinse sculptura. Adia mângâie osul lustruit cu vârful degetelor. În spate avea o buclă, astfel că ornamentul putea fi atârnat pe un fir și purtat ca medalion.

– Sculptezi frumos.

Când Adia încercă să i-o înapoieze, Tano îi făcu semn că nu trebuia.

– E pentru tine, fiindcă zbori mai sus decât orice femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Adia îl privi în ochi un moment îndelungat.

– O voi prețui întotdeauna, spuse ea, strângând micuța sculptură în mână.

Osul era cald încă acolo unde îl atinsese Tano. Intenționa să-l poarte mereu la gât, pe deasupra tunicii, ca semn al legăturii ei cu Santola.

Acum nu se mai simțea singură.

capitolul 34

Peste o duzină de oameni se strânseseră în camera spațioasă de deasupra croitoriei de la parter. Jean nu era surprinsă că aristocrații se aflau de-o parte, iar africanii de cealaltă. Ea și Nikolai erau în mijloc.

În afara lui Kofi, ceilalţi africani erau neliniştiţi din pricina prezenţei familiei Falconer şi a câtorva alţi Protectori. Jean nu-i condamna pentru asta, fiindcă până acum nu avuseseră parte decât de probleme din partea britanicilor bogaţi şi cu influenţă. Mulţi dintre ei făceau parte din cercul de bătrâni care o trimiseseră pe Adia în trecut.

În ciuda precauţiei lor, erau puternici cu toţii. Încăperea conţinea îndeajuns de multă energie, încât să incendieze întreaga Londră.

Fusese nevoie de peste două săptămâni ca să aranjeze întâlnirea şi să stabilească o locaţie. Croitorul de la parter era quaker şi abolиţionist, iar magazinul lui era într-o zonă comercială aglomerată. Clădirea avea două intrări, aşa că nimeni n-ar fi putut bănui ce întâlnire neobişnuită avea loc înăuntru.

Falconer se apropie de Nikolai şi Jean.

– Wilberforce a plecat la Bath ca să facă băi termale şi să se însănătoşească. Se va recupera încet.

Jean încuviinţă, fără a se arăta surprinsă.

– E păcat, dar mişcarea merge înainte. Poate că, până se va întrema din nou, şi proiectul lui de lege se va bucura de mai mult sprijin.

– Vom fi avut mai mult timp ca să combatem forţele care susţin sclavia, spuse Nikolai, numărând persoanele de faţă. Cred că toată lumea a venit. Este timpul să începem.

Jean spuse încet:

– Sper să funcţioneze. Vom încerca un experiment fără precedent.

Îşi dorea să-şi poată întreba cumnata, pe Gwynne, cărturarul Protectorilor, dacă un astfel de scut mai fusese creat vreodată.

Înalt şi autoritar, Nikolai merse în spatele unei mese pregătite la celălalt capăt al camerei şi ajunse în faţa mai multor scaune. De regulă, camera era folosită pentru croitorie, aşa că pe alte mese erau întinse mai multe role de material.

– Vă rog să vă aşezaţi ca să putem începe.

Deşi nu strigase, era obişnuit să dea ordine la bordul navei sale de ani întregi. Vocea lui se auzea uşor.

Când toată lumea se aşeză, Nikolai continuă:

– Eu sunt Nikolai Gregorio, iar ea este Jean Macrae. Ne-am reunit deoarece cu toţii vrem să vedem sfârşitul sclaviei. Poate că ar trebui să începem prezentându-ne şi spunând de ce suntem de partea abolirii. Voi începe eu. M-am născut în Malta şi sunt mulatru. Am fost crescut de bunica mea, o fostă sclavă din tribul Iske din Africa de Vest. În copilărie am fost capturat de piraţi barbari şi am fost sclav mulţi ani. De când am evadat, mi-am dedicat viaţa combaterii sclaviei. Nikolai făcu un semn spre africanii din cameră. Kofi, vrei să ne spui ceva despre tine?

Kofi se ridică. Era încă subţirel şi puternic, în ciuda vârstei.

– Mai întâi, vreau să ştiu de ce sunt albii aici. Tu ai încredere în ei, dar eu vreau să aud din gura lor de ce vor să lupte alături de noi, fiindcă majoritatea albilor preferă să se hrănească din sângele sclavilor.

Simon dădu să se ridice, dar Meg îi puse o mână pe braţ şi se ridică în locul lui.

– Pe vremuri mi se spunea Meggie Nebuna, spuse ea încet. Am fost sclava unui vrăjitor malefic timp de zece ani. El mi-a furat voinţa, identitatea, mintea şi puterile. Nimeni nu trebuie să sufere vreodată o astfel de umilinţă. Am plâns de fericire când am aflat că există şi alţii care se opun Demonului Sclaviei.

Meg se aşeză apoi, cu o expresie calmă. Simon se ridică al doilea.

– Chiar dacă soţia mea n-ar fi fost folosită într-un fel atât de mârşav, cred că aş fi aici oricum, pur şi simplu fiindcă mi se pare un lucru normal să te opui sclaviei. Toţi Protectorii au jurat să facă tot ce e mai bine pentru omenire. Şi noi suntem oameni şi nu putem şti mereu ce e cel mai bine, aşa că, în general, nu obişnuim să ne amestecăm în problemele societăţii. În privinţa sclaviei însă, totul este foarte clar. Sclavia este un lucru *rău*, iar noi avem obligaţia morală de a-i pune capăt cât mai repede posibil.

Kofi încuviință și își povesti pe scurt viața de până atunci. Fiica lui, Mary Andrews, înaltă și extrem de frumoasă, vorbi apoi:

– Eu m-am născut în libertate datorită curajului tatălui meu, dar atâta timp cât cei ca mine riscă să fie prinși și transformați în sclavi, voi susține mereu această cauză.

Când toată lumea din cameră vorbise deja, atmosfera se relaxă vizibil. După ce ultima Protectoare se prezentă, Nikolai spuse:

– Cu toții sunteți de acord să deveniți gardieni, să creați și să întrețineți un scut de protecție împotriva forțelor care susțin sclavia. Jean Macrae este experta noastră în scuturi, așa că ea își va explica propunerea.

Jean respiră adânc, apoi se ridică și merse lângă Nikolai.

– Pentru aceia dintre voi care nu cunoașteți ființele de energie create de sentimentele și credințele unui grup, ele arată ca niște nori mari și întunecați, sau ca o avalanșă de noroi care curge și înecă. Aceste ființe de energie – spirite – nu sunt neapărat conștiente, așa cum suntem noi, dar au un instinct primitiv care le atrage spre energiile similare și încearcă să distrugă energiile care li se opun. De două ori, eu și Nikolai am văzut manifestându-se ceea ce noi numim Demonul Sclaviei. În fiecare dintre cazuri, un abolиționist important a fost la un pas de moarte. Există multe persoane care ne împărtășesc credințele, dar energia forțelor care sunt împotriva sclaviei este mai puțin concentrată. Trebuie să învățăm să ne folosim de energia pozitivă, astfel încât, ori de câte ori Demonul ne amenință cauza, să se lovească în schimb de scut.

– Cine sunt cei care aproape au fost uciși? întrebă o preoteasă.

– Thomas Clarkson și William Wilberforce, răspunse Jean.

Cei de față scoaseră sunete de uimire și groază.

– Cum va funcționa scutul?

Întrebarea fusese pusă de Lord Buckland, fiul lui Falconer. Avea treizeci și cinci de ani, părul brunet, o inteligență liniștită și un aer de amenințare latentă.

– Eu voi crea o vrajă care va reuni energiile pozitive și negative. Când energia Demonului se manifestă, scutul se va întări ca să o contracareze.

– De ce să nu distrugem pur și simplu spiritul care susține sclavia? întrebă un tânăr preot african.

– E mult mai ușor să ne apărăm de efectele negative decât să eliminăm cu totul energiile întunecate, răspunse Jean. Nu cred că spiritul *poate* fi distrus atâta timp cât există atâta lume care susține sclavia. Sentimentele lor sunt ca un lac reînnoit mereu de râurile care curg în el. Cei care cred vor alimenta Demonul până în ziua în care toată lumea va fi de acord că sclavia e un lucru rău.

Remarca ei provocă râsete amare.

– Vrei să protejăm întreaga Anglie? întrebă Mary Andrews. Asta este o sarcină uriașă. Dincolo de abilitățile noastre.

– Plănuiam să concentrez scutul asupra Londrei. Parlamentul se află aici, și membrii lui sunt cei care trebuie convinși să schimbe legea, spuse Jean. Dacă scutul nostru este eficient, le va fi mai ușor membrilor Parlamentului să voteze așa cum le dictează conștiința, fiindcă le vom reduce teama de a se opune stăpânilor de plantații înstăriți din Indiile de Vest.

– Parlamentarii vor fi, de asemenea, mai dispuși să asculte de soții și de mame, spuse gânditoare Mary. Majoritatea celor mai înfocați aboliționiști sunt femei.

– Poate pentru că femeile știu ce înseamnă să fii lipsită de libertate. Jean și Mary se priviră cu subînțeles, apoi Jean continuă. Dacă scutul de deasupra Londrei este eficient, ne putem extinde și asupra altor orașe mai târziu, sau putem apăra membrii importanți ai mișcării aboliționiste. Jean ezită, gândindu-se la Wilberforce. De fapt, asta e o idee foarte bună. Dar Londra, mai întâi. Ceea ce vom încerca este fără precedent. Trebuie să o luăm pas cu pas.

– Cum va fi construit scutul?

Întrebarea venise de la fiica familiei Falconer, Lady Bethany March, o femeie tânără, măritată. Avea părul blond al tatălui său şi aerul mistic şi de pe altă lume al mamei ei.

– Energiile libertăţii vor fi strânse şi concentrate, apoi vom invoca o vrajă pentru a le lega de Demon. Scutul va fi întreţinut de gardienii care au jurat să îi menţină energia. Cred că trebuie să existe în permanenţă cel puţin două persoane care să facă asta, aşa că, dacă se întâmplă ceva cu unul dintre ei – de exemplu, dacă îl loveşte o trăsură – celălalt va putea să menţină scutul.

– Ar fi înţelept să mai existe şi un gardian de rezervă, a cărui energie să se activeze dacă amândoi gardienii de care vorbeam păţesc ceva, spuse Falconer, încruntându-se gânditor. Va fi nevoie de o vrajă inteligent construită, dar sunt sigur că putem face asta.

Fiul său încuviinţă în semn că era de acord. Un tânăr preot african întrebă:

– Cum vom cuprinde energia?

– Este simplu, de fapt, răspunse Jean. Îţi imaginezi un fir de energie care porneşte de la tine şi se opreşte la scut. Apoi îţi trimiţi o parte din putere spre scut. În cea mai mare parte a timpului, scutul nu va avea nevoie decât de o putere modică şi de prea puţină atenţie din partea voastră. Odată făcută legătura, aceasta va continua să existe în timp ce gardianul îşi vede de viaţa sa. Dacă gardianul doreşte să facă şi alte vrăji în timp ce legătura este activă, va avea mai puţină energie la dispoziţie, dar n-ar trebui să-i fie exagerat de greu. Acest angajament va dura însă ani întregi, cu siguranţă. Este esenţial să dezvoltăm un program, astfel ca scutul să nu rămână niciodată de izbelişte.

– Vor veni şi momente în care va fi nevoie de mult mai multă energie, spuse Nikolai. Când forţele care susţin sclavia se vor aduna pentru a se împotrivi legii, de exemplu.

– De regulă vom şti dinainte, dar este probabil ca, la un moment dat, să se tragă pe neaşteptate mai multă energie de la toţi cei legaţi de scut. Jean îşi întoarse palmele în sus. Nu pot prezice ce se va întâmpla. Cu toţii

suntem vrăjitori şi vrăjitoare puternice şi credem în cauza noastră. Cred că vom găsi soluţii când va fi nevoie de ele. Dar dacă este cineva aici care consideră că sarcina ar fi o povară mult prea mare, vă rog să plecaţi acum. Nu e nici o ruşine să recunoaşteţi că un asemenea angajament e prea mult pentru voi.

Jean se opri. Oamenii se priviră între ei, dar nimeni nu se mişcă. Simţindu-se încurajată, Jean spuse:

- Acum a venit timpul să construim scutul. Îşi pregătise deja vraja, care putea fi invocată cu doar câteva cuvinte când erau gata. Trebuie să ne aşezăm într-un cerc şi să ne luăm de mâini.

Jean ocoli biroul şi îi întinse mâna lui Kofi, care o privi precaut, de parcă era un şarpe, apoi o strânse într-a lui.

- Alternaţi albi şi negri, adăugă ea. Energiile noastre sunt puţin diferite, aşa că trebuie să le ţesem împreună.

- Ce se întâmplă cu mulatrii ca mine? întrebă ironic Mary Andrews.

- Foloseşte-ţi intuiţia ca să decizi pe cine să iei de mână, spuse prompt Jean. Scopul este să echilibrăm energiile.

Se luară de mână cu toţii, deşi se simţeau puţin ciudat. Camera era lunguiaţă, aşa că formară mai degrabă un oval decât un cerc. Nu conta.

- Mai întâi voi încheia cercul.

Jean închise ochii şi spuse cuvintele care îi uneau pe toţi.

- Asta e tot? spuse neîncrezătoare una dintre preotese. Fără ierburi, fără ritualuri?

Jean râse.

- Magia Protectorilor este de regulă foarte simplă. Acum, fiecare trebuie să trimită un puls de energie de-a lungul cercului, până se întoarce la voi din partea cealaltă.

Jean începu să simtă imediat notele magice individuale, de la gongul profund şi pământesc al lui Kofi, la flautul celei mai tinere Protectoare. Împreună, emanau un refren disonant. Când toate notele se armonizară, Jean spuse:

– Acum vom aduna şi vom concentra energiile pozitive abolişioniste. Nikolai ne va îndruma.

– E ca şi când aţi culege zmeură, spuse el pe un ton jucăuş. Zmeură de lumină. Închideţi ochii şi începem.

Jean ştia că Nikolai îşi dezvoltase această abilitate după iniţierea lui. Când închise ochii, îl simţi îndrumându-le spiritele pe un covor zburător magic care începu să plutească deasupra Londrei. Ici şi colo se vedeau luminiţe – unele erau strălucitoare ca stelele, altele ca nişte tăciuni. Când Nikolai le atingea, luminiţele îşi luau locul într-o ţesătură mai mare, o urzeală strălucitoare de lumină.

Jean începu să simtă minţile individuale înăuntrul urzelii. Unii erau bărbaţi din clasa muncitoare, britanici pursânge care se bucurau de propria libertate şi erau de părere că toată lumea merita acelaşi lucru. Alţii erau religioşi şi credeau că era un păcat să ţii o altă fiinţă umană în proprietatea ta, fiindcă toţi oamenii fuseseră creaţi după chipul lui Dumnezeu. Apoi erau şi africanii, majoritatea dintre ei foşti sclavi care se luptaseră ca să-şi recapete libertatea şi intenţionau să lupte ca s-o păstreze.

Urzeala nou-creată era subţire, dar rezistentă, ca o pânză de păianjen care plutea prin şi pe deasupra oraşului. Când culese ultima scânteie, Nikolai spuse:

– Pe măsură ce şi alţii vor ajunge să creadă în abolirea sclaviei, energiile lor vor fi automat încorporate în acest scut. Acum că l-am construit, va fi nevoie de puţină energie ca să-l întreţinem dacă Demonul nu atacă. Când se va întâmpla asta, aceia dintre noi care suntem gardieni ai scutului vor transmite mai multă energie.

– Dacă ni se cere mai multă energie decât putem transmite? întrebă cineva.

– Puteţi controla câtă energie veţi transmite, sau vă puteţi separa întru totul de urzeală. Dar dacă prea mulţi gardieni se separă de urzeală când suntem atacaţi, scutul va dispărea cu totul, aşa că nu e bine să plecaţi dintr-un capriciu.

– Cum controlează scutul spiritul Demonului? întrebă un bărbat.

– Asta e partea mai complicată, spuse Nikolai. Jean?

– Am creat mai devreme o vrajă care va lipi urzeala noastră de spiritul care susţine sclavia. Veţi simţi probabil o tresărire când se întâmplă asta. Jean ezită. N-am mai făcut niciodată aşa ceva. Vă rog... fiţi pregătiţi.

Aşteptă până le simţi acordul, apoi invocă vraja. În timp ce umplea urzeala cu energie, Nikolai se concentră asupra Demonului. Entitatea era mai mică decât urzeala lor şi mult mai densă. Înăuntrul ei, Jean simţi lăcomie, furie, cruzime şi sete de putere, cu toatele înotând ca peşti într-o mare tulburată. Acestea erau trăsăturile esenţiale ale proprietarilor de sclavi, o combinaţie dezgustătoare, care o făcea să-şi dorească o baie fierbinte.

Jean mişcă urzeala încărcată, astfel încât să fie paralelă cu norul întunecat, apoi rosti ultimele cuvinte care completau vraja. Imediat, cele două fiinţe de energie fuzionară, urzeala ca o pânză palidă de păianjen care acoperi suprafaţa norului întunecat.

După o clipă în care se creă o undă de şoc, Demonul se zbătu ca un cal speriat care încerca să-şi arunce frenetic călăreţul din şa. Şocul lui se simţi în cerc şi cineva strigă.

– Staţi uniţi! se răsti Jean, îngrozită de gândul că cineva ar putea rupe cercul şi cu toţii ar putea fi atacaţi de energia sălbatică, distructivă.

– Staţi, staţi, staţi... repetă calm Falconer.

Jean îi simţi puterea profundă, iar o clipă mai târziu Kofi, Meg şi ceilalţi preoţi mai bătrâni i se alăturară. Şocul se atenuă. Demonul se linişti, ca un cal care se obişnuieşte cu şaua. Nu avea conştiinţă de sine, aşa că nu ştia că i se pusese şi frâu.

Jean răsuflă uşurată.

– Am reuşit. Demonul reprezintă încă opiniile multor oameni puternici, dar cred că i-am neutralizat abilitatea de a face rău mişcării noastre sau conducătorilor ei. Vă simţiţi cu toţii legaţi de urzeală?

După ce auzi murmurele afirmative ale tuturor, Jean închise cercul, apoi îşi întinse muşchii obosiţi. Dumnezeule, ce bine era că îşi putea folosi magia fără probleme chiar şi în situaţii care nu erau disperate!

Cerul de afară se întuneca. Lucraseră ore în şir. Dar reuşiseră. Acum era nerăbdătoare să se întoarcă la han, pentru ca ea şi Nikolai să-şi poată reîncărca energiile prin pasiunea lor.

Îşi încheiaseră misiunea aici. Oare unde avea să-i ducă vârtejul temporal data viitoare?

Adia se trezi auzind un bâzâit straniu în urechi. Era un sentiment ciudat, de parcă ar fi fost în mijlocul mai multor conversaţii, dar nu ar fi putut înţelege nici un cuvânt. Ar mai fi rămas în pat, dar Uriaşul căscă şi veni să se aşeze pe pieptul ei.

– Miiiiau? întrebă el.

Nu era greu să-i descifreze întrebarea.

– Da, e timpul pentru micul dejun.

Adia coborî din pat, se spălă, se îmbrăcă şi coborî în bucătărie. Pisica îşi primea mâncarea prima, întotdeauna, fiindcă Uriaşul nu era un animal răbdător.

Adia avusese nevoie de timp să se obişnuiască cu liniştea din vila căpitanului, după ce locuise în inima Londrei. Acum se bucura că putea să ia în linişte micul dejun format din ceai şi pâine cu miere. Îşi duse tava pe terasă ca să poată privi craterul în timp ce mânca. Cerul era puţin înnorat, dar probabil urma să se limpezească mai târziu.

Murmurele din mintea ei se estompaseră în timp ce îşi pregătise micul dejun şi îşi făcuse toaleta de dimineaţă, dar acum că mintea ei se odihnea deveniră iarăşi evidente. Întrebându-se ce se întâmpla, Adia închise ochii şi începu să mediteze. Nu erau sunete, ci mai degrabă o activitate la un nivel profund... magic?

Adia captură mental un fragment şi îl studie îndeaproape. Spre surprinderea ei, energia din care se compunea era cunoscută, de parcă ar fi venit de la... cineva cunoscut, deşi gândul era uimitor. Se concentră şi recunoscu urme ale preotului Kofi, apoi ale câtorva altor vârstnici din Londra. Dar cu toţii trăiau la treizeci de ani în viitor, nu acum.

Adia cercetă şi mai atentă şi, spre surprinderea ei, identifică energiile căpitanului şi ale lui Jean Macrae.

Oare făcuseră o legătură între timpul lor şi momentul din care plecaseră? Trebuia să fi făcut asta. Adia se scufundă în marea de murmur ca un bâzâit şi îşi dădu seama că atinsese o masă de energii în conflict. O parte erau susţinătoare ale sclaviei, celelalte erau abolţionişte. Primele erau ca un puţ fără fund, iar celelalte ca un colac de salvare în întuneric. Cele două energii păreau să fie reunite.

Îşi dădu seama că freamătul pe care îl simţise erau de fapt ecouri ale unei urzeli magice împletite de prietenii ei şi de alţi abolţionişti cu puteri magice. Oare era un soi de instrument de spionaj ca să poată vedea cu ce se ocupau forţele care susţineau sclavia? Dar era inutil. Lobby-ul pentru Indiile de Vest avea mult mai mulţi bani la dispoziţie şi foarte multă îndrăzneală. Nu era nevoie să ţină secrete, aşa că abolţionişţii n-aveau de ce spiona.

Poate că energiile abolţionişte fuseseră gândite pentru a contracara forţele care susţineau sclavia? Jean şi căpitanul lucraseră probabil împreună cu vârstnicii pentru a crea un spirit protector. Dacă Adia avea dreptate, atunci călătoriseră cu succes în viitor şi îşi îndeplineau misiunea aşa cum intenţionaseră. Dar de ce ea le simţea ecourile în 1753?

Se încruntă. Nimeni nu ştia cum funcţionau vrăjile temporale, dar exista o teorie cum că una dintre lumile paralele cu cea fizică era un loc atemporal. Cei care călătoreau prin timp în lumea fizică treceau prin cealaltă lume şi, din moment ce nu exista timp acolo, puteau intra şi ieşi în orice punct. Mărgelele vrăjite erau portaluri către cealaltă lume.

Dacă da, poate că murmurele pe care le auzea străbăteau, de asemenea, şi cealaltă lume. Pentru că era legată de Jean, Kofi şi de căpitan, Adia era legată de spiritul protector pe care îl creaseră. Poate. Era o teorie la fel de bună ca şi celelalte.

Adia îi ceru freamătului să înceteze. Sunetul se ascunse în adâncurile minţii ei. Nu îi mai distrăgea atenţia,

dar era încă acolo. Poate într-o bună zi putea găsi o cale să-l folosească.

capitolul 35

Nikolai şi Jean mai petrecură încă două săptămâni în Londra după ce formară scutul, dar nu aveau nimic altceva de făcut, aşa că doar se bucurau de viaţă. Văzură leii din Turnul Londrei şi grădinile Ranelagh, văzură piese de teatru şi expoziţii. Din moment ce rămaseseră fără bani, se văzură nevoiţi să ceară alţii de la Falconer. Deşi Nikolai se simţea puţin prost primind ajutorul altcuiva, trebui să recunoască că legăturile lui Jean cu Protectorii erau de nepreţuit.

Şi făceau dragoste. Acum că uniunea avusese loc, le era greu să-şi amintească de ce stătuseră departe unul de celălalt atâta timp. Dar strămoşii ştiuseră ce făceau. De-a lungul călătoriei lor, Jean şi Nikolai se schimbaseră profund, iar acum erau uniţi la fel de strâns ca şi Demonul şi urzeala.

Legătura dintre ei nu era o dragoste romantică, sau cel puţin nu doar asta, deşi Jean îl fascina. Era ceva mai profund, împerecherea pe care strămoşii lor o doriseră. Abilităţile lor magice complementare îi transformaseră într-o armă împotriva sclaviei care era mult mai puternică decât dacă fiecare ar fi luptat pe cont propriu.

Oare legătura lor urma să dispară odată ce îşi duceau sarcina la îndeplinire? Sau oricum nu aveau să supravieţuiască până atunci? Nikolai bănuia că legătura lor era atât de puternică încât, dacă unul murea, celălalt n-ar fi putut supravieţui fără el. Nu era un gând pe care voia să-l exploreze prea mult. Orice le rezerva viitorul, Jean era cea mai bună parteneră pe care o avusese vreodată, şi cea mai bună amantă.

După cele două săptămâni reconfortante, îşi făcură bagajele şi se întoarseră în curtea liniştită a bisericii în care sosiseră în 1788.

– Mi-a plăcut 1788, spuse Jean cu o privire poznașă. Am învățat atât de multe lucruri. Mă întreb unde vom ajunge de-acum înainte?

– Depinde de strămoși. Acum că am depășit perioada de timp a Adiei, zburăm fără nici o busolă. Sau știm și mai puține ca înainte. Nikolai îi sărută vârful nasului ei aristocratic, după care îi prinse mâinile într-ale lui, ținând următoarea mărgea vrăjită. Sper că putem folosi această vrajă fără să avem nevoie de ajutor nici de data asta.

– Dacă nu, atunci cel puțin avem aproape oameni care ne pot ajuta, spuse pragmatică Jean.

Invocară vraja bine cunoscută împreună și o încheiară cu un sărut. Nikolai se pregăti pentru călătoria prin timp în vreme ce își îndeplineau ritualul. Avea o senzație stranie, de parcă ar fi fost pe puntea unei nave care străbătea valurile. Mărgeaua dintre palmele lor se dizolvă într-o izbucnire de căldură. Era pentru prima oară când simțea asta. Înainte, dispariția era mascată întotdeauna de senzațiile mult mai violente din timpul călătoriei prin timp.

Întrebându-se dacă vraja a dat greș, Nikolai deschise ochii și privi în jur. Erau într-o alee, din nou. Strămoșilor le plăceau aleile, din câte se părea. Jean îi dădu drumul.

– Se pare că am ajuns undeva, dar călătoria a fost mult prea ușoară. Mă întreb dacă ne-am mișcat prin timp. Privi în sus. Trebuie să ne fi mișcat puțin, fiindcă e începutul după-amiezii acum.

– Încă suntem în Londra, dar într-un alt loc. Nikolai cercetă pereții și pământul. Pare să fie o alee dintr-un cartier mai bogat decât până acum. Poate că doar am traversat orașul?

Jean merse până la capătul aleii și privi afară.

– Hainele nu îmi par foarte diferite, în afară de câteva detalii. Se pare că suntem într-un cartier modern. Poate Mayfair. Strada îmi pare vag cunoscută.

– Vrei să pornim în explorare?

– Mai întâi vreau să verific starea scutului. Jean închise ochii. Există și e solid. Recunosc energia câtorva

persoane care erau acolo când am creat vraja, așa că nu cred că am călătorit prea mult.

Știind că ar fi trebuit să se gândească singur la asta, Nikolai își întoarse atenția spre scut, privind energia în loc să caute persoane.

– Demonul este mult mai puternic decât înainte, dar scutul are destulă energie cât să-i facă față.

– Poate că publicul, în general, este mai preocupat de sclavie, așa că ambele spirite au din ce să se hrănească, sugeră Jean.

– Probabil că ai dreptate. Există o cantitate mare de energie implicată aici. Sunt și alte energii de grup masive și puternice în fundal. Nu le recunosc. Nikolai studie în profunzime energiile pentru și împotriva sclaviei. Urzeala noastră a devenit relativ mai puternică, dar cea care susține sclavia este încă mai densă și mai concentrată.

– Mă întreb de ce suntem aici, spuse gânditoare Jean.

– Având în vedere cât de eficienți au fost strămoșii până acum, vom afla în curând. Nikolai îi oferi brațul lui Jean. Plecăm?

Jean îl acceptă și ieșiră în stradă. Merseră puțin, apoi Jean spuse:

– Mayfair, cu siguranță. Străzile au plăcuțe cu numele lor la colțul clădirilor.

– Arată mult mai bine acum.

Nikolai era pe cale să spună mai multe când o trăsură se opri lângă ei. Ușa se deschise și un bărbat elegant ieși. Era Lord Buckland, fiul lui Falconer, care nu părea mult mai în vârstă decât atunci când îl întâlniseră în 1788.

– Ah, domnul și doamna Gregory, spuse el pe un ton prietenos. Îmi permiteți să vă duc cu trăsura?

– Ne-ar face mare plăcere, spuse Jean.

Nikolai o ajută să urce în trăsură și se așezară pe bancheta din spate. Odată ce urcară cu toții și trăsura se puse din nou în mișcare, expresia nonșalantă a lui Buckland fu animată de entuziasm.

– Mă bucur să vă văd din nou! Aveam impresia vagă că trebuie să-i spun vizitiului să o luăm pe-aici, dar nu știam de ce. Se pare că trebuia să vă găsesc pe voi.

– Poţi vedea viitorul, Lord Buckland? întrebă Jean.

Lordul clătină din cap.

– Posed talentele familiei mele, dar asta nu include şi previziunea. Cred că am intuit că veţi veni fiindcă suntem legaţi prin urzeală. Deşi nu eram conştient de asta, pare să fi fost destul ca să-mi schimb traseul.

– Că tot veni vorba de asta, spuse Nikolai, gândindu-se că, dacă rămâneau în această perioadă, voia neapărat să afle numele croitorului lui Buckland. Ce an este? Şi ştii de ce am fost aduşi aici?

– 1791, spuse prompt Buckland. Cât despre motiv... astăzi se votează în Camera Comunelor legea lui Wilberforce împotriva negoţului cu sclavi.

– Chiar aşa? întrebă entuziasmat Nikolai. Are şanse să treacă?

– Nu sunt sigur, răspunse încet Buckland. În ultimii trei ani s-au schimbat multe lucruri. Publicul este nerăbdător să vadă sclavia abolită o dată pentru totdeauna.

– Bine! exclamă Jean. Dacă Parlamentul nu este de acord, e timpul să fie aleşi noi parlamentari.

– Parlamentarii pot fi schimbaţi, dar nu şi Camera Lorzilor. Celălalt bărbat se încruntă. Rezultatul votului de azi este foarte nesigur şi atmosfera politică e în schimbare. Dacă legea nu trece astăzi, se poate să nu mai aibă şanse multă vreme de-acum înainte.

– De ce nu? întrebă Nikolai, simţindu-se neliniştit.

Buckland începu să se joace neliniştit cu dosarul de piele de lângă el.

– În Franţa a început o revoluţie, o revoltă populară pentru libertate, la fel ca şi cea din America. Mai întâi, britanicii progresivi au crezut plini de optimism că naţiunea va deveni mai dreaptă şi mai democrată, dar revoluţia franceză începe să devină urâtă. Cei mai înzestraţi clarvăzători ai Protectorilor cred că ţara va fi cuprinsă de un război civil. Acum că Franţa e înecată în haos, forţele conservatoare din Anglia câştigă teren. Nimeni nu vrea să vadă un război civil.

– E de înţeles, încuviinţă Jean. Doar cei violenţi profită de haos. Dar temerile populaţiei vor dăuna şi mişcării abolţioniste.

Buckland încuviinţă.

– Şi, colac peste pupăză, sclavii s-au revoltat pe insula Dominica din Indiile de Vest. Forţele care susţin sclavia din Anglia spun că abolirea negoţului cu sclavi ar fi un dezastru şi ar duce la şi mai multe tulburări care i-ar pune în pericol pe toţi europenii din Indii.

Nikolai îşi arcui sprâncenele.

– Sunt sigur că este doar o propagandă alarmistă inutilă.

Buckland făcu o grimasă.

– Dacă oamenii se tem, logica nu are nici o şansă. E remarcabil cât de mulţi oameni sprijină abolirea sclaviei, deşi nu au avut nici o experienţă directă cu ea. Dar revoluţia din Franţa şi temerile britanicilor sunt foarte presante şi provoacă teamă. Unii consideră că e cel mai sigur să nu facem nici o schimbare radicală chiar acum.

– Motiv pentru care, dacă legea nu este votată astăzi, s-ar putea să treacă ani întregi înainte să fie luată din nou în considerare, conchise Jean.

– Exact. Chiar dacă legea trece de Camera Comunelor, va trebui să fie adoptată şi de Camera Lorzilor şi de rege, şi e posibil să fie refuzată oricum. Dar dacă trece de Camera Comunelor astăzi, va fi un pas important în direcţia potrivită.

Nikolai închise ochii şi cercetă energiile generate de populaţia în continuă creştere a Londrei.

– Simt teama şi tendinţele conservatoare pe care mi le-ai descris, şi văd cum influenţează deja felul în care cetăţenii văd sclavia. Dar cred că legea poate trece astăzi dacă scutul nostru poate ţine Demonul departe.

Expresia lui Buckland deveni gânditoare.

– Asta ar putea explica de ce aţi fost aduşi aici. Am întreţinut scutul fără nici o problemă şi nici un alt aboliţionist important nu a murit, dar nici unul dintre noi nu ştie să lucreze cu el la fel de bine ca voi doi, poate fiindcă voi l-aţi creat. Forţele care susţin sclavia au învăţat cum să tergiverseze lucrurile, să ceară mereu alte dovezi, alte audieri, să spună că nu au destule informaţii. Am avut nevoie de trei ani să ajungem în sfârşit în punctul în care să putem vota. Poate că aţi sosit pentru

a înclina balanța în favoarea noastră, folosindu-vă de puterile voastre și de scut.

Nikolai și Jean schimbară o privire. Și ea era la fel de nesigură.

– Putem încerca, desigur. Apropo, unde mergem?

– La Parlament. Știu un balcon ferit, de unde puteți vedea ce se întâmplă fără să vă vadă nimeni. Buckland oftă. Nu avem șanse prea mari, dar faptul că sunteți aici îmi dă un pic de speranță.

Trăsura opri în fața palatului Westminster, unde se reunea Parlamentul. Jean își trase vălul bonetei peste față.

– Condu-ne, milord.

Când intrară în clădirea uriașă, Buckland spuse:

– Suntem în cea de-a doua zi de dezbateri, iar votul ar trebui să aibă loc spre sfârșitul ședinței. Veți auzi niște argumente uluitoare de la cei care susțin încă sclavia. Un membru susținea că abolirea sclaviei va distruge pescăriile noastre din Canada, fiindcă sclavii din Indii sunt hrăniți cu cel mai prost pește.

– Cum? întrebă neîncrezător Nikolai.

– Să nu te aștepți să aibă vreun sens.

Buckland îi conduse prin palat până la galerie, apoi se opri în fața unui perete obișnuit. Făcu un gest magic și apăru o ușă. Îi conduse pe Jean și Nikolai înăuntru și spuse:

– Am mascat camera asta ieri, în caz că aveam nevoie de ea astăzi. Ceea ce a fost un lucru destul de ciudat, acum că mă gândesc la asta. Probabil că scutul m-a îndemnat.

– Ori de câte ori strămoșii se implică, rezultatele sunt ciudate, remarcă Nikolai.

Camera era ca o lojă de teatru. Era lângă galeria publică dintr-o parte a sălii în care se reunea Camera Comunelor. Galeriile de pe-o parte și de pe cealaltă erau pline până la refuz, dar din boxa lor micuță, cu șase scaune, puteau vedea ce se întâmpla în camera de dedesubt. Vraja lui Buckland făcea ca nimeni să nu-i observe.

– Trebuie să plec, fiindcă și eu sunt membru în Parlament, spuse Buckland, scoțând mai multe hârtii din

dosarul lui. Dacă vă plictisiți, puteți să citiți asta. Am făcut un rezumat al mărturiilor sclavilor în aproape două mii de pagini de notițe de la audieri. Am vrut un document suficient de scurt încât nici chiar cel mai leneș membru al Parlamentului să nu poată spune că n-a avut timp să-l citească. Ne vedem mai târziu. Noroc. Poate că voi veți putea schimba lucrurile.

Buckland plecă chiar când începea ședința dedesubt. Jean spuse încet:

- Simon trăiește încă, altfel Buckland ar fi în Camera Lorzilor, nu în Camera Comunelor. Mă bucur să știu asta.

La fel și Nikolai. Chiar și după șapte decenii de viață, Falconer era un vrăjitor formidabil. Era posibil să aibă nevoie de puterile lui înainte ca ziua să se încheie.

După cum spusese și Buckland, discursurile erau interesante. Wilberforce vorbi, spunând cu vocea lui calmă și plină de rezonanță că sfârșitul negoțului cu sclavi putea ajuta plantațiile din Indiile de Vest, fiindcă proprietarii și-ar fi tratat sclavii cu mai multă blândețe și productivitatea ar fi crescut oricum. Un bărbat distins, în uniformă militară, flutură o mână cu doar trei degete și spuse că africanii înșiși nu aveau nici o problemă cu negoțul cu sclavi.

Când următorul vorbitor se ridică, Jean îl strânse de braț pe Nikolai.

- E căpitanul Trent, din Liverpool!

Desigur, Trent era acolo, mai gras cu câteva kilograme și îmbătrânit cu câțiva ani. Cu o voce puternică, declară:

- Ați auzit cu toții de revoltele sclavilor din Dominica, una dintre cele mai bogate insule de unde ne luăm zahărul. Acele revolte, domnilor, sunt rezultatul direct al mișcării abolitioniste! Netrebnici care lucrează împotriva patriei le-au ațâțat sentimentele africanilor păgâni, iar acum sănătatea și averea Angliei sunt amenințate!

În timp ce Trent vorbea, Nikolai simți energiile care susțineau sclavia intensificându-se. Simți, de asemenea, o energie întunecată bine cunoscută.

– Preotul lui Trent, Kondo, e prin preajmă și e activ, spuse el încordat. Plec să-l găsesc.

– Ai grijă, spuse Jean. Sunt sigură că vrea să amplifice energia Demonului.

Deci și ea îl simțea. Nikolai o atinse pe umăr.

– Voi fi bine.

Ieși din loja lor ascunsă și se opri afară, folosindu-se de abilitățile lui ca să-l găsească pe Kondo. În casa lui Wilberforce simțise energia preotului foarte clar. Acum trebuia doar să-i identifice energia individuală printre cele alte câteva sute de persoane din palat. Kondo era atât de neobișnuit, că Nikolai îi luă imediat urma. Mai ales că energia lui se contopea cu cea a Demonului.

Nikolai urmă energia în sus pe o scară, apoi de-a lungul unui coridor lung. Cu cât se apropia mai mult de sursă, cu atât energia devenea mai puternică. Această aripă a palatului era aproape goală, căci se dezbătea o lege controversată.

Firul de energie ducea la o ușă zăvorâtă. Nikolai se folosi de o explozie furioasă de putere pentru a o deschide. Devenise foarte bun la a-și folosi înzestrarea ca instrument sau ca armă.

De cealaltă parte a ușii era o cameră de lucru micuță și confortabilă. Kondo era așezat în spatele unui birou, cu ochii închiși și îmbrăcat ca un gentleman englez. Energia Demonului pulsa în jurul lui, asemenea luminii negre, vâscoase, care străbătea coridoarele Casei Comunelor. Energia lui căuta să întărească forțele care susțineau sclavia și să slăbească aboliționiștii.

Ghicind că Kondo își alesese biroul la întâmplare fiindcă avea nevoie de un loc liniștit din care să-și împlinească misiunea, Nikolai intră. Africanul deschise ochii și îl recunoscu imediat.

– Tu, spuse el pe un ton gutural, cu un accent pronunțat. Sclavul englez. Știam că ne vom întâlni din nou. De data asta nu mă vei opri.

– Nu sunt englez și nu sunt nici sclav.

Nikolai își concentră energia și lovi firul de energie care îl lega pe Kondo de Demon. Dacă îl putea despărți rapid de spiritul malefic...

Era ca şi când ar fi lovit o coardă de oţel. Energia lui ricoşă cu o forţă agonizantă. Kondo râse.

– Nu mă poţi răni. Eu protejez spiritul întunecat, iar el mă protejează pe mine.

Nikolai se lupta să-şi recapete stăpânirea de sine. Întrebă:

– Cum poţi lucra împotriva propriului popor? Ai puterea de a obţine bani şi libertate fără să serveşti un om atât de josnic ca Trent.

Kondo părea plictisit.

– Sclavii africani nu sunt poporul meu. De ce să mă epuizez încercând să salvez nişte cai de povară inutili? Ochii lui străluciră. Trăiesc mai bine decât orice rege african şi am descoperit că englezoaicele sunt foarte curioase şi vor amanţi africani. Trăiesc exact viaţa pe care o vreau.

– Deci eşti încă un sclav?

În jurul africanului se aprinse o energie stacojie.

– Nu sunt! Am hârtii care dovedesc asta. Îl servesc pe Trent fiindcă am ales să fac asta, iar Trent mă plăteşte foarte, foarte bine.

Având în vedere reacţia lui Kondo, probabil că nu se simţea la fel de liber pe cât şi-ar fi dorit. Dar asta era problema lui.

– Foarte bine, nu vrei să-ţi baţi capul cu problemele sclavilor. Dar de ce lucrezi pentru cei care susţin sclavia? Nu e nevoie să faci asta. Eşti vrăjitor, aşa că te poţi întreţine foarte bine şi prin alte mijloace.

– Pentru că am putere şi îmi place să o folosesc.

Kondo se ridică ameninţător în picioare. Deşi trecuse de cincizeci de ani, era bine făcut şi avea o aură periculoasă, ca un războinic. Energia demonică se învârtejea în jurul lui, accentuându-i întunecimea sufletului.

– Am mai multă putere decât tine, spuse el, iar acum îţi voi demonstra asta!

Îşi ridică braţele şi aruncă un glob de energie demonică înspre Nikolai, care se trase înapoi şi se lovi cu spatele de uşă. Fu paralizat, alunecând la podea – însă simţi în aceeaşi clipă un scut alb, strălucitor ca un diamant, strângându-se în jurul lui şi alungând întunericul.

Kondo se clătină şi se prinse de marginea biroului.

– Lua-te-ar naiba! gemu el.

Revenindu-şi, Nikolai îşi dădu seama că scutul îl protejase, la fel cum Demonul îl protejase pe Kondo.

– Remiză, reuşi el să susţină. Eu nu te pot ucide, iar tu nu mă poţi ucide pe mine.

– Nu prin magie, poate. Dar există şi metode mai primitive.

Kondo scoase un pumnal din haina lui elegantă şi încercă să-l înjunghie pe Nikolai în inimă. Nikolai încercă să se ferească, dar era încă prea slab ca să se mişte repede. Pumnalul îl lovi cu putere şi trecu prin haine, dar nu-i pătrunse şi în carne. Kondo blestemă.

– Tu şi târfa ta v-aţi construit bine scutul! Dar încă îţi pot distruge mintea.

Energia demonică devenea din ce în ce mai puternică. Kondo întoarse pumnalul şi îl lovi pe Nikolai în tâmplă cu mânerul. Nikolai căzu în întuneric, văzând cu groază cum scutul se sparge în jurul lui în mii de cioburi arzătoare.

capitolul 36

În timpul perioadelor mai liniştite ale dezbaterii, Jean frunzărea rezumatul audierilor. Uneori fu şocată. Alteori simţi că îi vine rău. Începea să se întrebe ce s-a întâmplat cu Nikolai când uşa lojii se deschise. Jean îşi ridică privirea, aşteptându-se să-l vadă, dar în schimb intră o tânără femeie îmbrăcată în haine sobre de evanghelist.

– Pot să intru şi eu? Am întârziat şi nu mai sunt locuri la galerie.

– Bineînţeles. Cred că se apropie momentul votului.

Jean presupuse că Nikolai nu mai ascunsese uşa când plecase. Îşi reaminti să îi arate cum să facă asta când se întorcea. Nikolai era o combinaţie interesantă de putere uriaşă şi lacune stranii. Între timp, compania celeilalte femei îi făcea plăcere.

– Mă rog la Dumnezeu ca legea domnului Wilberforce să fie adoptată!

Nou-venita se așeză într-un scaun liber dintre ea și Jean. Deși părea să aibă în jur de douăzeci de ani, purta deja verighetă.

– Mă numesc Elizabeth Heyrick. Am venit din Leicester să ascult dezbaterile și să urmăresc votul.

– Eu sunt Jean Gregory. M-am întors de curând în Anglia, dar, la fel ca și dumneata, mă rog ca legea să treacă de Camera Comunelor.

– N-am reușit să dorm aproape deloc de când am văzut diagrama *Brookes*, mărturisi Elizabeth, așezându-și săculețul pe podea și scoțându-și șalul negru de pe umeri. Încă nu-mi vine să cred că oamenii pot fi atât de cruzi față de semenii lor.

– Diagrama *Brookes?* Nu știu ce e asta.

– N-ai văzut-o? exclamă Elizabeth. Dar, desigur, n-ai fost în țară. Dă-mi voie să-ți arăt. Am mereu una cu mine, ca să-mi reamintesc. Desfăcu săculețul și scoase o bucată de hârtie împăturită, apoi i-o înmână lui Jean. E diagrama unei nave de sclavi autentice numită *Brookes*. Arată cum sunt înghesuiți sclavii atunci când traversează Atlanticul.

Jean despături hârtia și scoase un geamăt. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le învățase despre sclavie, imaginea unor sclavi înghesuiți ca peștii într-un butoi era îngrozitoare.

– E oribil! Nici nu e de mirare că mor atâția în timpul călătoriei.

– În diagramă sunt patru sute optzeci și doi de sclavi, spuse Elizabeth, plină de amărăciune. I-am numărat ca să mă asigur. În câteva călătorii, pe *Brookes* au fost aduși încă o jumătate pe-atât.

– Nimeni nu poate rămâne orb la așa ceva, șopti Jean.

– Căpitanii de navă și stăpânii de plantații fac în așa fel încât oamenii să nu vadă astfel de imagini, spuse cealaltă femeie. Când a fost adoptată o lege foarte blândă care cerea ca fiecare sclav să aibă mai mult spațiu, negustorii de sclavi au susținut că toți albii din Jamaica vor muri din cauza asta. Și nu s-au conformat nici măcar unei cerințe atât de neînsemnate.

Jean clătină din cap şi se reîntoarse la diagramă. Deja începea să recunoască retorica politică isterică a susţinătorilor sclaviei.

– Poate că lucrurile se vor schimba după votul de azi.

Îşi întoarseră privirea spre sala de dedesubt, dar Jean simţi dintr-odată un val paralizant de energie demonică. Creatura se hrănea cu lăcomie, control şi cruzime. Fluxul era atât de intens, că Jean abia dacă mai putea respira. Îngrozită, îşi dădu seama că scutul începea să se destrame, cucerită de puterea spiritului pe care fusese creată să-l înlănţuie.

„Luptă." Jean îşi aruncă puterea în luptă, trăgându-şi energia de la prietenii şi aliaţii săi. Simţi şoc şi dezorientare. Scutul cerea atâta energie, că cei doi gardieni aflaţi la datorie nu îi mai puteau face faţă. Începu să ceară energie de la toţi cei legaţi de scut. Se contopi cu el, simţindu-i rupturile ca pe tot atâtea răni agonizante în propriul trup.

Jean se cutremură. Câţiva gardieni intraseră în panică şi îşi opriseră legătura cu totul. Mai mulţi începură însă să trimită valuri de energie, iar pe fundal se simţeau şi energiile difuze venite de la abolиţionиştii de rând. Treptat, crăpăturile largi din scut începură să se vindece. Iar durerea lui Jean se stinse. Scutul va supravieţui, dar nu mai avea puterea de a preveni influenţele Demonului asupra votului care stătea să înceapă.

Când ultimele fisuri din scut se închiseră, Jean respiră adânc, ameţită, şi se retrase în trupul ei. Se simţea de parcă ar fi trebuit să aibă şi ea cicatrici de la rănile energetice pe care le suferise cât timp se contopise cu scutul. Deşi arăta suficient de normal, s-ar fi prăbuşit dacă ar fi încercat să se ridice. Din fericire, Elizabeth Heyrick era atât de concentrată asupra votului, că nu observase nimic neobişnuit la Jean. Judecând după expresia încordată a femeii, votul nu mergea bine.

Epuizată, Jean urmări numărătoarea finală. Două treimi dintre parlamentarii de faţă votaseră împotriva abolirii negoţului cu sclavi. Susţinătorii sclaviei izbucniră în urale. Parlamentarii abolиţionişti erau năuciţi de înfrângerea suferită. După ce Buckland îi avertizase

că rezultatul era nesigur, Jean nu se simţea neapărut surprinsă, dar era profund dezamăgită.

Elizabeth începu să plângă, iar trupul ei tremura cuprins de suspine disperate.

– Toată lumea pe care o cunosc în Leicester este împotriva sclaviei, gemu ea. Unde se ascund iubitorii de sclavi? Cum pot oamenii cu frică de Dumnezeu să voteze pentru negoţul cu sclavi?

– Banii şi puterea sunt legate inexorabil. Sclavia este o sursă de bani, iar banii îi fac puternici pe anumiţi oameni care îşi pot cumpăra oricâţi politicieni doresc. Jean arătă spre parlamentarii care se băteau pe spate şi se felicitau unii pe alţii pentru victoria lor.

– E *rău* că doar câţiva oameni pot lăsa să se întâmple un rău care e dispreţuit de aproape toată lumea. Lacrimile lui Elizabeth dispăruseră, iar tristeţea îi era înlocuită treptat de furie. Dar ce poate face un cetăţean de rând ca mine ca să schimbe lucrurile?

– Loveşte instituţia sclaviei la buzunar, spuse încet Jean, care începea să întrevadă o idee, amintindu-şi de pamfletele cumpărate în 1788 care descriau industria zahărului până la ultimul bănuţ. În Anglia se vând cantităţi uriaşe de zahăr în fiecare an. Dacă suficienţi oameni nu-l mai cumpără, proprietarii de plantaţii vor începe să piardă bani. Dacă unul din zece britanici refuză să mai cumpere zahăr, cu siguranţă vor observa. Dacă unul din cinci se opresc, industria se va schimba pentru totdeauna.

Elizabeth suspină, gândindu-se la sugestia lui Jean.

– Mă întreb dacă aşa ceva e posibil? Foarte mulţi dintre noi ar fi de acord să nu mai cumpere zahăr, dar şi mai mulţi nu vor să renunţe la dulciuri, chiar dacă prin asta ar salva vieţi. Propria mea mamă susţine mişcarea aboliţionistă din toată inima, dar mai degrabă şi-ar da sângele din vene decât să-şi bea ceaiul fără zahăr.

– Am citit că zahărul din India nu e produs de sclavi, zâmbi amar Jean. Condiţiile în care trăiesc indienii care îl produc nu sunt cu mult mai bune decât cele ale sclavilor din Caraibe, dar cel puţin sunt oameni liberi. Cred

că zahărul indian costă mai mult, dar n-ar fi un preţ mic de plătit pentru o conştiinţă curată?

Chipul lui Elizabeth se lumină.

– Asta ar putea funcţiona! Am putea refuza să cumpărăm, de asemenea, de la brutarii care folosesc zahăr produs de sclavi şi de la băcanii care îl vând. Dacă putem convinge destui oameni să se alăture campaniei noastre, negustorii vor fi nevoiţi să folosească zahăr indian, altfel îşi vor pierde afacerile.

– O astfel de campanie va avea nevoie de timp, o avertiză Jean. Presupun că la început nu va fi luată în serios.

– Dar oricine poate refuza să mănânce zahăr, chiar şi un copil. Mulţi ni se vor alătura. Mai ales dacă pot cumpăra zahăr indian. Privirea lui Elizabeth deveni hotărâtă. Când mă întorc în Leicestershire, voi începe cu grupurile noastre împotriva sclaviei şi apoi le vom scrie şi celorlalte grupuri din restul ţării. Îţi jur că, într-un an, vom fi luaţi în serios!

Jean nu era clarvăzătoare, dar simţi o convingere pătrunzătoare că femeia de lângă ea urma să afecteze profund mişcarea aboliţionistă.

– Voi urmări ştirile despre persoanele care refuză să cumpere zahăr şi voi trimite şi eu vorbă.

Elizabeth se ridică. Deja trecuse peste înfrângere şi privea spre următoarea bătălie.

– Poate că forţele mercantile au triumfat astăzi, dar vor veni şi zile mai bune.

Apoi îşi ridică şalul şi şi-l puse pe umeri. Jean observă că era din muselină şi era prins cu o camee care înfăţişa un african îngenuncheat şi în lanţuri. Pe margine erau gravate litere, dar Jean nu reuşi să citească cuvintele.

– Scuză-mă, ce scrie pe broşă?

Elizabeth atinse metalul cu scrierea în relief.

– Scrie: „Nu sunt şi eu om? Nu sunt fratele tău?" A fost făcut de domnul Wedgwood, fabricantul de obiecte din ceramică, pentru a ne reaminti că africanii şi europenii sunt oameni cu toţii.

La fel ca şi diagrama cu nava, era o imagine foarte puternică.

– Trebuie să fac şi eu rost de una.

Elizabeth desfăcu încheietoarea broşei şi i-o întinse.

– Poftim. E a ta.

– Ah, nu, nu e nevoie, protestă Jean, puţin surprinsă. Pot să-mi cumpăr şi eu una.

– Ia-o, te rog, zâmbi Elizabeth. Măcar atâta lucru să-ţi ofer în schimbul speranţei pe care mi-ai dăruit-o.

Jean îi întinse mâna, iar cealaltă femeie o strânse. Încă o dată, intuiţia îi vorbi.

– Vei schimba lucrurile, doamnă Heyrick. Într-adevăr. Du-te cu Dumnezeu.

– Mulţumesc, doamnă Macrae.

Cealaltă femeie o îmbrăţişă pe Jean, apoi ieşi din lojă, cu capul sus.

Acum că era singură, Jean era liberă să-şi facă griji pentru Nikolai. Lipsea de mult prea mult timp. Se aşeză într-un scaun şi îl căută cu mintea. Tocmai aflase că era în viaţă, dar rănit, când uşa lojii se deschise şi Nikolai intră. Jean scoase un geamăt văzându-i hainele tăiate.

– Dumnezeule, ce-ai păţit?

Vorbind, îl îmbrăţişă, atentă să nu-l strângă prea tare.

– L-am găsit pe Kondo, am fost înfrânt, spuse cu tristeţe Nikolai.

El nu era deloc atent – o ţinea în braţe cu o forţă care îi lăsa vânătăi.

– Scutul m-a protejat de atacurile lui cu energie şi de încercările lui de a mă înjunghia, dar tot a reuşit să mă facă să-mi pierd cunoştinţa. Am crezut că scutul avea să cedeze, dar acum văd că e destul de solid. Ce s-a întâmplat?

Înainte ca Jean să poată răspunde, Lord Buckland intră în lojă. Arăta sfârşit.

– A fost pentru prima oară când scutul ne-a solicitat atâta energie. Abia a rezistat. Trebuie să găsim şi mai mulţi gardieni.

– Trebuie să găsim, de asemenea, modalităţi mai eficiente de a folosi energia abolitioniştilor de rând. Am putea să căutăm dincolo de Londra. Jean îi explică pe scurt ce se întâmplase cu Nikolai. Nu cred că am fost

aduşi aici ca să ne asigurăm că legea e votată acum. Cred că strămoşii ne-au trimis aici pentru a preveni un dezastru total. A fost cât pe ce să pierdem scutul. Chiar şi lipsa unui singur gardian ar fi dus la distrugerea lui, dar aşa am reuşit să-l salvăm. Consecinţele ar fi putut fi mult mai grave. De asemenea, o tânără doamnă a venit şi ea aici, iar când şi-a revenit din dezamăgire a plecat hotărâtă să convingă toţi abolţionişţii din Britania să nu mai folosească zahăr produs de sclavi.

Buckland ridică din sprâncene.

– Să-i lovim financiar! Ce idee genială! Voi face tot posibilul să duc vorba mai departe.

– Abolţionişţii se vor bucura să aibă ceva concret de făcut, prevăzu Nikolai.

– Mişcarea noastră trăieşte. Chiar dacă forţele politice ni se opun, vom persevera, zâmbi obosit Buckland. Dar ar fi fost mult mai plăcut dacă am fi câştigat.

Comentariul lui era o subestimare clară a ceea ce se întâmplase. Jean se rezemă de Nikolai. Voia să doarmă o zi întreagă.

– Există vreun han decent unde să ne poţi lăsa în drum spre casă?

Buckland încuviinţă.

– Staţi mult aici?

Jean îl privi pe Nikolai. Deja nu mai era nevoie de cuvinte ca să ia deciziile împreună.

– Câteva săptămâni. Ar trebui să ne vizităm prietenii africani. De asemenea, Nikolai, crezi că putem găsi o modalitate mai eficientă de a folosi şi energiile altor abolţionişti pentru scutul nostru? Demonul se hrăneşte cu furie şi cu lăcomie, iar sentimentele lor sunt mai uşor de folosit. Trebuie să învăţăm să folosim energiile benefice.

– Cred că ştiu cum să fac asta, zâmbi obosit Nikolai. Am fost atacat de o energie negativă, dar acum o înţeleg mai bine. Dă-mi voie să mă gândesc câteva zile şi cred că vom reuşi să avem încă o întâlnire cu gardienii noştri.

– Abia aştept, spuse Buckland, care arăta puţin mai vesel acum. Cât despre noaptea asta, sau mai degrabă

dimineaţa asta, ştiu hanul potrivit. E liniştit şi foarte comod.

Îl urmară prin palat până în stradă. Spre est începea să răsară soarele. Sesiunile Parlamentului începeau de obicei la mijlocul după-amiezii şi ţineau până noaptea târziu, iar dezbaterile puteau dura până la răsărit. Jean îl luă de braţ pe Nikolai.

– O nouă zi. Îmi place simbolismul.

– Ştiam că va dura ceva, spuse Nikolai, zâmbind pieziş. Iar noi avem mai mult timp decât mulţi alţii.

La început, Adia nu înţelese ce îi solicita atât de multă putere şi energie. Se împletici până la pat şi căzu ameţită pe spate. Ce...?

Treptat, îşi dădu seama că puterea ei era atrasă în scutul construit de Jean şi de căpitan pentru a se lupta cu energiile susţinătorilor sclaviei. Undeva avea loc o mare luptă, iar scutul se întindea prin timp până la Adia. O simţi pe Jean foarte puternic. Pe căpitan, mai puţin.

Treptat, legătura se estompă. Adia ştiu că scutul supravieţuise încercării. Păcat că nu va şti niciodată ce se întâmplase. Dar cel puţin reuşise să-i ajute chiar şi îngropată aici, în trecut.

Hanul era exact cum promisese Buckland, iar recepţionerul era dispus să le ofere o cameră străinilor care apăruseră acolo în zori. Când ajunseră înăuntru, Nikolai se simţi tentat să se arunce în pat fără să se dezbrace, dar ştia că se va simţi mai bine fără haine. Oftând, Jean făcu acelaşi lucru.

– A fost o zi lungă. A durat trei ani.

– Dar am supravieţuit. Pentru câteva clipe m-am temut că voi muri.

Când văzuse cuţitul lui Kondo căzând, Nikolai se gândise la două lucruri: că nu voia să moară înainte să-şi ducă misiunea la bun sfârşit şi că nu voia să o părăsească pe Jean.

Văzând-o pe Jean cum îşi desface părul şi îl împleteşte într-o coadă moale, Nikolai îşi dădu seama că nu era prea obosit ca să o admire. Dacă n-ar fi avut tăria

de a menține scutul când începuse să se destrame, oamenii ca Wilberforce și Clarkson ar fi devenit vulnerabili din nou. Deși mișcarea aboliționistă avea mulți suporteri acum, era încă nevoie de lideri și, dacă cei de-acum mureau, ar fi durat mult până să apară alții.

De asemenea, Nikolai își dădu seama că era mai puțin obosit decât crezuse. Veni în spatele lui Jean și îi înconjură talia cu brațele, sărutând-o pe gât. Jean simți că se topește, închizând ochii.

– Poți face asta încă o dată, dacă îți place, murmură ea.

Încurajat, Nikolai îi sărută urechea și îi cuprinse sânii în palme.

– Probabil ești prea obosită pentru asta, spuse el, nevrând să fie prea insistent.

Jean râse și se întoarse în brațele lui ca să-l poată îmbrățișa la rândul ei.

– Lucrez tot timpul cu energie. De ce asta este singura activitate după care avem mai multă energie decât la început?

– Ce întrebare interesantă! Nikolai o ridică și o întinse pe pat. Putem vorbi despre asta mâine.

Jean avea dreptate. Când terminară, Nikolai avea mai multă energie decât la început.

Jean și Nikolai avură nevoie de peste o lună pentru a reuși să îmbunătățească scutul folosindu-se de energiile aboliționiștilor din aproape toată Anglia. Deși noii susținători nu erau puternici individual, sprijinul lor colectiv întări considerabil de mult scutul.

Îi vizitaseră pe Kofi, familia lui și familia Falconer, așa că venise momentul să treacă mai departe. Plătiră camera de la han și găsiră o magazie pe jumătate goală în spatele clădirii. Era un loc convenabil de unde puteau pleca.

Jean își scoase brățara Adiei și o privi.

– A mai rămas doar o singură mărgea vrăjită. Speram că ne va duce înapoi acasă, în 1753, pe Santola. E posibil ca reușitele noastre să fi fost suficiente și să ne întoarcem acum? Sau crezi că e nevoie de noi într-un alt

moment critic? Jean oftă. Sau sclavia este un rău prea mare şi de neclintit, iar magia strămoşilor noştri nu o va putea atinge?

– Nu ştiu, spuse încet Nikolai. De când am venit aici pentru prima oară, acum douăzeci şi cinci de ani, am văzut o mare schimbare în inimile şi în minţile englezilor. La fel cum a spus şi Adia, majoritatea se ridică acum şi spun: „Destul!"

– La început am apărat indivizi, spuse gânditoare Jean. Acum apărăm spiritul mişcării înseşi. În câţiva ani, mişcarea şi dorinţa de libertate ar putea deveni atât de puternice, încât nu va mai fi nevoie de noi. Asta sper. Asta, şi că ultima mârgea ne va duce de unde am plecat. Dar... s-ar putea să nu. S-ar putea să ne ducă mai departe, în viitor, şi să ne lase acolo.

– Ai putea suporta să ne trăim vieţile aici? întrebă el.

– Nu aş avea de ales, nu-i aşa? zâmbi ea amar. Îmi va părea rău că nu-mi voi mai revedea prietenii şi rudele, dar mă gândesc la despărţirile şi la lipsurile pe care le-a suferit Adia, aşa că situaţia mea nu mai pare atât de rea. În timp, voi învăţa cum să trăiesc într-o altă epocă. Şi nu voi fi singura. Protectorii nu îşi abandonează camarazii niciodată.

– Eşti norocoasă că ai atâţia oameni dragi.

Nikolai aproape reuşi să vorbească fără invidie... dar nu pe de-a-ntregul. Jean îl privi, gândindu-se cât de departe ajunseseră de când se cunoscuseră în depozitul din Marsilia.

– Dar tu, căpitane? Când scopul tău măreţ va fi îndeplinit, când sclavia va dispărea, ce vei face?

Nikolai ridică din umeri.

– Încă sunt marinar şi pot sa-mi găsesc de lucru pe mare. Aş vrea să vizitez Santola şi să văd dacă insula o duce la fel de bine, şi dacă mai e loc şi pentru mine acolo. Dacă mă mai ţine minte cineva.

– Oamenii îşi vor aminti de tine.

Jean observă că nici el, nici ea nu spuseseră nimic despre relaţia dintre ei. Oare va porni fiecare pe drumul său? Sau legătura care îi transformase într-o armă avea să rămână între ei şi după ce îşi îndeplineau misiunea?

Era imposibil de spus. Jean se ridică în picioare şi puse ultima mărgea în palmă. Fără ea, brăţara devenise un şir destul de banal de mărgele mai mici şi prea rare pentru cât de lungă era sfoara.

– Vrei să facem ultimul pas şi să vedem unde ajungem?

– Să sperăm că nu vom mai avea surprize, spuse el.

Apoi o luă de mână şi începură să activeze vraja împreună. Jean închise ochii şi se rugă să-i deschidă din nou şi să revadă Santola în vremea din care plecase.

capitolul 37

Trecură foarte uşor prin timp, ca şi când ar fi păşit printr-o cameră întunecată. Aterizară cu o bufnitură într-o casă, şi nu era vila lui Nikolai din Santola. Jean îşi înghiţi nodul din gât, încercând să nu plângă la gândul că nu-şi va mai revedea niciodată familia şi casa. Deşi încercase să se obişnuiască cu ideea, realitatea era zdrobitoare.

Luptându-se cu dezamăgirea ei, Jean se desprinse de mâinile lui Nikolai şi privi în jur.

– Se pare că am ajuns în dormitorul unei case din Londra, una destul de scumpă. Poţi intui unde ne aflăm?

– În Londra, cu siguranţă, oftă Nikolai, la fel de dezamăgit ca şi ea. Îmi pare rău, Jean. Şi eu aş fi vrut să merg acasă, dar pierderea este mai mare pentru tine.

– Cel puţin suntem în Anglia, nu în regatul barbarilor.

Jean merse la fereastră şi privi jos, în stradă. Era spre mijlocul după-amiezii, iarna. Casa fusese construită într-una dintre pieţele frumoase din Londra, proiectată în jurul unui părculeţ.

– Mayfair, pare, deşi nu cred că am fost în casa asta vreodată. E clar că mai avem ceva de făcut.

Jean văzu câteva femeie mergând pe stradă. Scoase un sunet de uimire.

– Se poate să fi călătorit foarte mult în timp! Femeile de-acolo poartă rochii care dau la iveală totul!

Rochiile aveau talie înaltă şi cădeau frumos, dar în perioadele pe care Jean le traversase n-ar fi fost considerate decente sub nici o formă.

– Ca bărbat, îmi place stilul lor, spuse Nikolai, alăturându-i-se la fereastră. Văd că hainele bărbăteşti nu s-au schimbat la fel de mult, iar femeile de acolo poartă rochii mai decente. Poate că e un stil nou care n-a fost încă adoptat de toată lumea.

Jean privi cu mai mare atenţie afară.

– Ai dreptate... Am fost atât de surprinsă de nou, că n-am văzut şi lucrurile mai cunoscute. Poate că n-am înaintat cât de mult crezusem.

Auziră paşi fermi apropiindu-se de uşă şi se priviră precauţi. Erau în casa unui străin şi n-aveau nici un motiv să fie acolo, ca nişte borfaşi. Nikolai o luă de mână şi spuse:

– Strămoşii nu ne-au dezamăgit până acum.

Uşa se deschise, şi Jean îi strânse mâna. Intră o femeie. Jean avu nevoie de o clipă ca să o recunoască pe Lady Bethany March, fiica lui Falconer, care făcuse parte dintre gardienii scutului încă de la început şi era puternică, la fel ca restul celor din familia ei. Era la fel de stăpânită ca şi tatăl ei, şi abia clipi când îi văzu.

– Fratele meu mi-a spus că v-a întâlnit pe stradă, dar nu mă aşteptam să vă văd chiar la mine în casă. Bine aţi venit, călătorilor!

– Cred că strămoşii au învăţat să ţintească mai bine, spuse Jean. În ce an suntem? Hainele s-au schimbat foarte mult.

– Suntem în 1807. Au trecut şaisprezece ani de la ultima voastră vizită.

Bethany era acum o femeie de cincizeci de ani. Arăta încă bine într-una dintre rochiile croite după noua modă, strânse pe corp şi graţioase.

– Wilberforce a propus în fiecare an legi împotriva negoţului cu sclavi. Una a trecut chiar până în Camera Lorzilor. Lucrurile s-au schimbat însă, şi de data asta cred că avem şanse mari să reuşim, spuse ea plină de speranţă. Poate că aţi venit aici pentru a înclina decisiv balanţa.

– Şi Lord Buckland credea asta în 1791. În schimb, se pare că am fost aduşi acolo pentru a limita dezastrul, spuse Nikolai cu tristeţe. Cum s-au schimbat lucrurile?

– Haideţi în salonul meu şi voi comanda nişte ceai în timp ce vă povestesc.

Doamna îi conduse prin toată casa, până la un salon drăguţ de unde se vedea grădina din spate. Sună după ceai, apoi trecu la o uşă alăturată şi o deschise.

– Mary, spuse ea, au venit nişte vechi prieteni. Vrei să ne ţii companie?

O femeie înaltă, cu pielea închisă la culoare, intră.

– Mary Andrews! exclamă Nikolai. Cât de bine îmi pare să te văd din nou!

– Sunt Mary Owens acum, zâmbi ea. Sunt secretara lui Lady Beth.

– Şi pun pariu că amândouă sunteţi mereu puse pe şotii, spuse Jean, apoi deveni curioasă. Owens e un nume de Protector, deşi nu exclusiv, desigur.

– Soţul meu e un Protector, spuse Mary, încuviinţând. Copiii noştri au nişte talente interesante!

– Mary se ocupă în mare parte cu mişcarea aboliţionistă, spuse Bethany. Soţul meu este ministru în guvern, aşa că suntem implicaţi cu toţii în politică. Haideţi, aşezaţi-vă. Eu şi Mary vă vom povesti ce s-a mai întâmplat de la ultima voastră vizită.

După ce sosiră ceaiul şi prăjiturile, Bethany şi Mary povestiră pe scurt cum se schimbaseră lucrurile.

– Când Revoluţia din Franţa s-a transformat într-un regim al terorii în 1793, Anglia a declarat război Franţei. Ne luptăm cu ei de atunci, în afara unei perioade scurte de acalmie, explică Bethany. Din cauza războiului şi a temerilor generale faţă de orice ar putea părea radical, guvernul a făcut tot posibilul să înlăture toate grupurile care cer reforme, iar societăţile care susţineau abolirea sclaviei au avut de suferit. Mişcarea a fost aproape paralizată.

– A avut loc, de asemenea, şi o mare răscoală a sclavilor şi a mulatrilor din colonia franceză Saint-Domingue, continuă povestea Mary. Şi francezii, şi britanicii s-au luptat să suprime rebeliunea, dar au dat greş. Colonia

a devenit acum națiunea liberă a africanilor din Haiti. Mary nici nu încerca să-și ascundă mândria din voce. Asta a dovedit că africanii știu să lupte bine, dar în același timp insula nu mai este sub controlul francezilor, iar proprietarii de plantații britanici din Indii nu mai pot spune că trebuie să-și păstreze sclavii ca să concureze cu francezii. De asemenea, soldații britanici care s-au luptat cu rebelii negri nu vor să se lupte din nou cu ei ca să reinstaureze sclavia, pe care majoritatea dintre ei o disprețuiesc.

– Toți stăpânii de plantații din India vor fi neliniștiți să afle că sclavii s-au răsculat cu succes, spuse gânditor Nikolai. Dacă au reușit să se elibereze pe o insulă, pot face asta și pe altele. Așa că poate că e mai bine dacă nu mai există nici un sclav.

Bethany le turnă din nou ceai tuturor.

– Francezii au capitulat. Este atât de tipic! Au fost cuprinși de idealism și au declarat toți sclavii drept oameni liberi. În 1794, cred. Apoi însă, unul dintre generalii lor, Napoleon Bonaparte, s-a declarat împărat, și Franța nu mai e atât de liberă și de idealistă. Unul dintre efectele domniei lui este că francezii încearcă să reinstaureze sclavia.

– Au deschis cutia Pandorei, spuse Jean, luând alte două prăjituri, fiindcă mereu era înfometată după ce călătoreau prin timp. Oamenii care au cunoscut libertatea nu își vor mai primi lanțurile înapoi.

– Francezii au aflat deja asta, spuse Bethany, zâmbind jucăușă. O consecință minunată a ceea ce s-a întâmplat este că britanicii au șansa de a se dovedi mai virtuoși decât francezii pur și simplu opunându-se sclaviei. Francezii au făcut astfel un mare serviciu cauzei noastre.

Jean și Nikolai izbucniră în râs.

– Dacă îl faci pe un om să se simtă superior fiindcă este de acord cu tine, bătălia este pe jumătate câștigată, spuse ea. Deci toate aceste noi întâmplări fac mai probabilă abolirea negoțului cu sclavi?

– Toate astea și încă o lovitură decisivă, spuse Mary.

– Unul dintre cei mai înfocați susținători ai mișcării abolicioniste este un marinar foarte inteligent pe nume

James Stephen, spuse Bethany. A locuit în Indii mai mulţi ani şi urăşte sclavia din toată inima. A scris o carte care descrie cum francezii încă mai fac mari profituri folosind navele ţărilor neutre, cum e America, forţând blocada marinei britanice. Dacă marina noastră ar captura aceste nave, francezii ar avea de suferit, şi vasele care le-ar captura ar face un mare profit. Stephen l-a convins pe Wilberforce să introducă o lege care să le permită navelor noastre să captureze orice vas neutru care oferă ajutor Franţei. Legea suna foarte patriotic şi a trecut fără prea mare vâlvă.

Mary le oferi din nou platoul cu prăjituri. Atât Jean, cât şi Nikolai se înfruptară recunoscători. Jean se bucura să vadă că nu era singura înfometată.

– Ceea ce nu au înţeles mulţi oameni, continuă Mary, este că multe dintre aceste nave aşa-zis neutre sunt de fapt britanice. Singurul lucru american la ele este steagul. Aşa că legea domnului Stevens a pus probleme negustorilor *britanici* de sclavi!

– Nu-i aşa că e minunat? interveni Bethany. Chiar dacă grupurile de abolţionişti au fost suprimate în anii nouăzeci, se pare că sentimentele publicului nu s-au schimbat. Mişcarea s-a întors şi este mai puternică decât a fost vreodată. În ultimele alegeri parlamentare au fost votaţi mai mulţi membri abolţionişti ca niciodată. Legea lui Wilberforce pentru abolirea legii sclaviei este dezbătută chiar acum, şi în curând va fi şi votată.

Nikolai închise ochii.

– Spiritele care susţin sclavia şi cele care cer dispariţia ei sunt prinse într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, nu-i aşa? Atâţia oameni se luptă din toate puterile de ambele părţi, încât cantitatea de energie implicată e uriaşă.

– Scutul este mai puternic acum decât la ultima voastră vizită, dar va avea nevoie de tot sprijinul ca să-l suprime pe Demon în timpul votului, spuse Mary pe un ton serios. Dacă ar fi lăsaţi să facă după cum le dictează conştiinţa, majoritatea parlamentarilor ar vota legea, cred. Trebuie să ne asigurăm că nimic nu le va otrăvi minţile şi nu le va schimba votul.

– De-asta am venit şi noi aici, spuse Jean, aşezându-şi ceaşca goală pe masă şi simţindu-se foarte calmă. Dacă legea trece de Camera Comunelor, va avea o şansă să treacă şi de Camera Lorzilor şi să fie semnată de rege?

– Credem că mişcarea a devenit atât de puternică, încât lorzii şi regele o vor susţine, spuse Bethany, apoi îşi muşcă limba. Eu continui să-mi spun asta, fiindcă nu vreau să cred altceva. Cred că vom afla în curând. Dacă sunteţi pregătiţi, putem merge acum la palatul Westminster.

– Avem timp să ne revenim puţin mai întâi? întrebă Jean.

– Ah, îmi pare rău, ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Puteţi folosi camera de oaspeţi, acolo unde aţi sosit.

– Strămoşii au o precizie uimitoare, spuse Nikolai, ridicându-se. Votul va avea loc azi? Energiile spirituale sunt foarte, foarte intense.

Bethany încuviinţă.

– Ar trebui să se întâmple în următoarele câteva ore. M-am gândit să vă duc în aceeaşi lojă de unde aţi urmărit votul şi data trecută. E bine aşa?

– Da, spuse Jean, ridicându-se şi ea. Hai să sperăm că nu vom face decât să privim.

Lui Nikolai i se părea puţin sinistru să se întoarcă în locul unde văzuseră ultima oară Parlamentul în acţiune. Loja era aceeaşi, deşi trecerea timpului îşi spusese cuvântul. Galeriile erau la fel de pline, deşi moda se schimbase. Multe chipuri erau aceleaşi, deşi trecuseră aproape douăzeci de ani peste ele. Chiar şi energiile din fundal erau aceleaşi, deşi acum erau periculos de intense.

După ce se aşeză cu Jean, Bethany şi Mary, Nikolai începu să simtă duelul entităţilor. Scutul ţinea Demonul deoparte deocamdată, dar era dificil. Energiile care susţineau sclavia erau încordate şi nervoase, ca şi când ar fi realizat pe undeva că existenţa le e ameninţată. Nikolai căută mai profund, rafinându-şi simţurile, ignorând dezbaterea din sală, până când îşi găsi ţinta. Respiră adânc.

Jean, care îl simțea cu fiecare fibră a trupului său, întrebă:

– Ce-ai găsit?

– Kondo e într-o lume paralelă și strânge energii întunecate ca un om ieșit din minți care își biciuiește caii de la trăsură. În vreme ce vorbea, Nikolai simțea cum Demonul creștea de la o clipă la alta. La naiba! Strânge energii întunecate din alte părți ale lumii: Africa, Asia, Indiile de Vest, oriunde există sclavie și durere.

Jean se încruntă.

– Poate folosi acea energie ca să inunde Parlamentul și să otrăvească mințile oamenilor împotriva abolirii?

Nikolai își analiză descoperirea.

– Cred că asta intenționează să facă. E posibil să aibă suficientă putere încât să le facă rău celor mai renumiți abolиționiști, așa cum a făcut și cu Wilberforce.

Jean păli.

– Scutul nu va reuși să-i apere?

– Se folosește de energia mult mai multor oameni. Chiar dacă ai putea să te conectezi la energia tuturor abolиționiștilor din Europa, tot nu cred că va fi la fel de puternică.

– Poate că nu, dar cu siguranță voi încerca, spuse ea pe un ton amar.

Nikolai își aminti de inițierea lui și de lumile paralele prin care trecuse. Acum înțelese că toate călătoriile îl pregătiseră pentru asta.

– Cred că pot ajunge la el în cealaltă lume și îl pot opri înainte să dezlănțuie urgia.

– Sună periculos.

– Cel mai probabil. Dar este punctul culminant al misiunii noastre, Jean, spuse Nikolai, privind-o în ochi. Amândoi am fost dispuși să ne dăm viața, dacă va fi nevoie. Până acum nu am fost în pericol, dar în seara asta suntem față în față cu provocarea supremă.

Jean încuviință, cu o privire plină de durere, dar nu încercă să-l descurajeze.

– Voi întări scutul cât de mult sunt în stare. Ia-ți toată energia protectoare de care ai nevoie. Jur că va fi destul.

Bethany și Mary, care ascultau, încuviințară solemn.

– Atunci voi începe şi roagă-te să ajung la el la timp.

Nikolai îşi trase scaunul înapoi ca să-şi poată sprijini capul de perete. Îşi relaxă trupul, concentrându-şi mintea ca un tăiş subţire. Apoi urmă energia întunecată.

Era prins într-un caleidoscop de senzaţii: lumină şi întuneric, forme şi haos, sunete ascuţite şi o tăcere care îl îngheţa până în măduva oaselor, flăcări arzătoare şi un frig care paraliza totul. Trebuia să treacă prin mai multe lumi înainte să ajungă în iadul unde lucra spiritul lui Kondo.

Îşi găsi inamicul într-o noapte întunecoasă, pe o câmpie roşie, fără sfârşit. Aerul era înţesat de gemete şi de ţipete pline de agonie, de parcă toate sufletele torturate din univers s-ar fi strâns aici. Imediat ce se opri, trupul lui gol dădu să se spargă în particule de praf. Gemând, se luptă să rămână întreg. Îşi dădu seama că Jean îl însoţise ca un firicel de lumină subţire, dar imposibil de frânt. Cu ajutorul ei, reuşi să strângă un scut strălucitor în jurul lui. Puterea lui îi ţinu mintea şi trupul împreună.

Pregătit, Nikolai se întoarse încet, căutând cu privirea până zări un vârtej întunecat în depărtare. Era Kondo, sub forma unei tornade, care se pregătea să îndrepte toate energiile întunecate ale sclaviei spre acea sală aglomerată din Westminster.

Nikolai îşi dori să se apropie şi mai mult. Într-o clipă ajunse lângă Kondo. Preotul african se întoarse sub forma lui omenească şi îl privi pe Nikolai cu ochi roşii, strălucitori.

– Nu ar fi trebuit să mă urmăreşti, netrebnicule! În lumea asta eşti vulnerabil!

– Şi tu la fel.

Nikolai vizualiză o sabie mare de argint, care se formă din scutul strălucitor ca diamantul care îl înconjura şi i se potrivi perfect în mână. Un râu de lumină curgea prin el şi prin sabie.

Tăie energia întunecată, ţintindu-l nu pe Kondo, ci masa de durere pe care preotul o adunase. Lovitura lui despărţi masa în două jumătăţi. Kondo şi celelalte suflete scoaseră un strigăt înfiorător, dar o clipă mai târziu strigătele de durere începură să se audă mai slab.

Nikolai avusese o idee bună: dacă fragmenta energia, puterea ei scădea. Reuşi încă o lovitură, după care Kondo reuşi să-i răspundă cu un potop de flăcări întunecate şi vâscoase ca smoala. Flăcările cuprinseră trupul lui Nikolai, pârlindu-i pielea şi afectând scutul. Nikolai ţipă. Durerea era incredibilă.

Încă o dată, Jean îi trimise energie, un vârtej argintiu plin de blândeţe, care neutraliză flăcările. O simţi lucrând împreună cu gardienii care ajutaseră la formarea scutului, care se foloseau de energia unui grup enorm de abolişionişti. Nu doar englezi, ci şi europeni şi americani, şi alţi oameni din ţinuturi care nu aveau nume. Spre uimirea lui, Nikolai înţelese că Jean absorbea energie şi de la oamenii din viitor, un miracol care era posibil fiindcă el şi Kondo se aflau într-un loc fără timp.

Nu mai era devastat de durere, aşa că atacă Demonul încă o dată. Nu se lăsă limitat de suprafaţa vârtejului. Folosindu-şi gândurile, reuşi să pătrundă tot mai adânc în masa de energie întunecată. Nu o putea elimina, dar cu cât o rupea în fragmente mai mici, cu atât îi răpea mai mult din putere. Fragmentele de energie malefică, întunecată, căzură la pământ, încă pulsând.

Între timp, Kondo îl atacă iar şi iar, mârâind şi blestemând, dar scutul era prea puternic şi preotul întunecimii nu-i putea face nimic. Deşi fiecare lovitură a preotului o lovea şi pe Jean, aducând-o cu un pas mai aproape de colaps, Jean rezista. Trimitea jumătate din lumina din lume în mâinile şi în sabia lui Nikolai.

După o eternitate, Nikolai neutralizã ultimele rămăşiţe din iadul întunecat al energiei demonice. Se întoarse spre Kondo, permiţându-şi în acelaşi timp să se îndrepte spre suprafaţa câmpiei. Ţipetele de agonie deveniseră un murmur slab în fundal.

Kondo abia dacă mai arăta omeneşte. Forma lui era aproape demonică, deşi avea totuşi ceva tragic şi omenesc în el. Amintindu-şi că şi Kondo fusese sclav şi că anii de captivitate îi schimbaseră irevocabil viaţa, Nikolai spuse plin de compasiune:

– Te-ai pus în slujba răului, Kondo. Renunţă la asta şi trăieşte-ţi viaţa ca un om liber şi onorabil.

– Sunt liber, şuieră Kondo. Trent mi-a dat hârtii.

Nikolai făcu o grimasă.

– Crezi că te-ar fi apărat de cei care ar fi putut să te vândă înapoi în Indii ca sclav? Un african liber nu poate merge în siguranţă pe străzi fără o duzină de prieteni alături. Nu eşti liber cu adevărat atâta vreme cât legea spune că oamenii pot fi ţinuţi în sclavie. Hârtiile pe care ţi le-a dat Trent nu înseamnă nimic.

– Minţi! spuse Kondo, cu o furie şi mai mare. Sunt liber şi sunt un om la fel de bun ca şi el!

– La fel de bun sau la fel de rău, încuviinţă Nikolai, coborându-şi vârful sabiei fiindcă simţea doar milă acum. Dar Trent te poate trimite înapoi în sclavie sau te poate omorî în bătaie, şi nimeni nu va încerca să-l oprească. Nimeni în afară de Granville Sharpe, probabil, care s-a luptat ca să îi salveze pe negri fiindcă aşa se cuvenea. Oare Trent poate spune acelaşi lucru? Căpitanul tău te-a folosit ca pe o armă împotriva propriilor marinari. A dat ordin să fie ucişi copii fiindcă plânsetele lor îl enervau. Te-ar fi lăsat liber dacă asta nu ar fi fost în avantajul lui? Eşti încă sclav, în ciuda preţioaselor tale hârtii, fiindcă serveşti scopurilor diabolice ale stăpânului tău.

– Căpitanul Trent este prietenul meu! urlă Kondo, cuprins de agonie.

Dar pe chipul lui se citea adevărul: era de acord cu Nikolai. Trent era un om rău, care l-ar fi trădat pe Kondo într-o clipă, dacă asta ar fi fost în avantajul lui.

– Răul nu-ţi va fi niciodată prieten.

Peste măsură de obosit, Nikolai lăsă sabia să dispară, apoi se întinse de-a lungul timpului şi al spaţiului ca să o atingă pe Jean şi să-i poată urma puterea argintie până acasă. Ultimul lucru pe care îl văzu fu disperarea şi furia lui Kondo, care urla la cerul negru. Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui schingiuit.

Jean îl urmă pe Nikolai pas cu pas, apărându-l cu o parte din puterea ei şi căutând sprijin cu restul. Bethany şi Mary erau alături de ea, la fel ca şi ceilalţi gardieni experimentaţi.

Uluită, Jean descoperi că putea să treacă dincolo de granițele care o opriseră înainte, ajungând la oameni din timpuri și locuri necunoscute. Până și Adia era acolo, trimițându-i putere din urmă cu cincizeci de ani. Efortul de a-și menține concentrarea aproape îi distruse mintea, dar reuși să-l sprijine pe Nikolai și să-l ajute să înfrângă Demonul Sclaviei o dată pentru totdeauna. Deși era epuizată, urmărea și dezbaterea din Camera Comunelor. Auzise aceleași argumente și cu altă ocazie, dar acum balanța se înclinase altfel. Tot mai mulți oameni se împotriveau sclaviei. Demonul dispărea.

Mary pufni:

- Ipocritul ăla a fost ani întregi susținătorul sclaviei! Acum că vede încotro tind lucrurile, sprijină abolirea.

- E un ipocrit, sigur, spuse pragmatic Bethany, dar deocamdată este ipocritul *nostru*, și asta contează.

Un alt vorbitor sparse tăcerea și, de data asta, vocea lui le era cunoscută. Jean deschise ochii. Căpitanul Trent, furios, cu chipul înroșit, spunea că sclavia e fundația averilor britanice și că oricine nu era de acord cu el era un trădător nenorocit! Vocea lui era plină de furie, de parcă ar fi putut convinge și alți votanți doar prin violența cuvintelor sale.

Jean se întorcea înapoi spre Nikolai când din sala de dedesubt se auziră brusc țipete. Uimită, privi peste balustradă. Trent se prăbușise. Alți parlamentari se strângeau în jurul lui. Unul dintre ei era Lord Buckland, care îi căută pulsul. Clătină din cap și se ridică. Apoi, cu o voce plină de compasiune, care umplea sala, spuse:

- Onorabilul parlamentar din Liverpool a decedat.

O altă voce limpede - oare Wilberforce? - adăugă:

- Dumnezeu l-a ucis pentru credințele sale păcătoase!

Cei de față scoaseră un geamăt, toți ca unul.

- O, foarte bine! spuse încet Bethany.

O voce răgușită spuse:

- Poate ar fi mai bine să punem capăt sesiunii de astăzi.

- Nu mai avem timp de tergiversări, replică Buckland, pe un ton dur ca oțelul. Cu toții am spus ce aveam de spus. Poate că, dacă ar fi fost mai puține tergiversări,

onorabilul parlamentar din Liverpool ar fi încă în viață. Eu spun să votăm legea, *acum!*

Cei de față murmurară în semn că erau de acord. Urmă o scurtă pauză, timp în care trupul lui Trent fu mutat în altă parte.

Jean simți mâna lui Nikolai strângând-o pe a ei și se întoarse spre el, șocată să vadă că părul lui închis la culoare albise la tâmple.

– Nikolai?

Deschise ochii. Era epuizat.

– Nu vreau să mă mai întorc niciodată în acea lume, spuse el.

– Nu e nevoie. Cred că ai obținut deja o victorie pentru toată lumea. Sunt pe cale să voteze, spuse Jean, conducându-l spre balustradă. Căpitanul Trent a murit pe podium acum câteva minute, în mijlocul unui discurs înflăcărat care susținea sclavia.

Nikolai rămase tăcut o clipă.

– La sfârșit, i-am spus lui Kondo că fostul lui stăpân l-ar fi vândut imediat unui negustor de sclavi dacă ar fi avut ceva de câștigat din asta. Cred că și el avea astfel de temeri în secret. Poate Kondo l-a atacat pe Trent și i-a provocat un infarct. Energia pe care o pregătea ar fi putut opri inima tuturor aboliționiștilor, dacă ar fi folosit-o după cum intenționa.

Deși John Donne spusese că orice viață pierdută era o pierdere pentru toată lumea, Jean nu simți un regret prea mare pentru Trent.

– Ce s-a întâmplat cu Kondo?

– Nu știu. Înfrângerea și cuvintele mele care i-au zgândărit temerile l-au devastat. Nu știu dacă e viu sau mort. Nikolai făcu o pauză câteva clipe. Pur și simplu nu știu. Dar nu mai e un pericol.

De dedesubt izbucniră urale. Bethany și Mary se ridicară și se îmbrățișară, plângând.

– Au votat legea, spuse Mary printre suspine.

– Și cu o diferență enormă, fiindcă mulți s-au dat de partea învingătorilor, exclamă Bethany. Poporul englez a vorbit și Parlamentul l-a ascultat!

Jean şi Nikolai se priviră în ochi. Lunga lor călătorie ajunsese la capăt. Nikolai se înclină şi o sărută.

– Am reuşit, mica mea vrăjitoare, şopti el. Noi şi toţi ceilalţi.

Jean îl îmbrăţişă tremurând. Câştigaseră. Acum ce urma?

capitolul 38

În următoarele câteva săptămâni, Jean aşteptă cu sufletul la gură. Spre uimirea ei, conservatorii din Camera Lorzilor adoptară legea care interzicea negoţul cu sclavi. Deşi erau conservatori, vremurile şi ideile lor se schimbaseră.

În sfârşit, lucru şi mai uimitor, regele George semnă şi el legea.

– S-a terminat! spuse ea plină de bucurie când primi mesajul lui Lord Buckland la hanul la care stăteau. Mă temeam că regele nu va semna niciodată legea, fiindcă fiul său Clarence e unul dintre cei mai înfocaţi susţinători ai sclaviei.

Nikolai zâmbi din fotoliul lui, aflat de cealaltă parte a şemineului. Arăta foarte distins cu părul încărunţit la tâmple.

– Ţi-am spus că n-avem de ce să ne facem griji. Există oameni care vor duce credinţa că sclavia e ceva justificat în mormânt, inclusiv familia regală, dar spiritul malefic pe care l-au creat cu ideile lor a fost frânt în mii şi mii de cioburi. Nici un englez decent nu mai poate susţine sclavia cu conştiinţa curată. Deşi are slăbiciunile lui, regele George al vostru este un om care încearcă să facă ceea ce se cuvine.

– Acum că negoţul cu sclavi va lua sfârşit pe 1 mai, următorul pas este eliberarea celor care încă sunt captivi.

Expresia lui Nikolai se înăspri.

– Şi asta se va întâmpla. Poate nu atât de curând cât am spera noi, dar se va întâmpla. Libertatea nu va mai fi strivită a doua oară. E ca un duh eliberat din lampa lui. Sclavii vor fi liberi, iar oamenii săraci din această ţară

vor cere dreptate şi vieţi mai bune pentru ei şi copiii lor. Lumea, aşa cum o ştim, s-a schimbat în bine.

Jean se gândi la cuvintele lui. Societatea în care crescuse fusese mult mai rigidă decât cea din anul 1807. Poate nu şi în Scoţia, unde un ţăran se ştia egal cu lordul lui, dar cu siguranţă în Anglia. Clasele sociale erau fixate la locul lor. Din moment ce Jean fusese privilegiată şi viaţa ei fusese uşoară, nu pusese niciodată la îndoială societatea în care trăia, dar asta nu mai era posibil.

– Îţi place lumea asta, nu-i aşa?

– Da. Lady Bethany îmi povestea că există un sprijin tot mai pronunţat pentru reforme electorale care să le ofere mai multor bărbaţi dreptul la vot.

Ochii lui Jean străluciră.

– Dar femeile?

– Eşti chiar mai radicală decât mine, mica mea vrăjitoare, râse el. Cred că şi asta se va întâmpla cu timpul, dar nu în curând.

– Vrei să rămâi aici?

Nikolai ezită.

– Deşi îmi place acest an, planul nostru era să ne ducem misiunea la bun sfârşit, dacă se poate, apoi să ne întoarcem acasă.

– Nu ştiu dacă putem face asta, spuse ea tristă. Am întrebat-o pe Mary Owens dacă există vreun vârstnic în Londra care să cunoască magia timpului. Ea mi-a spus că doar un singur bărbat avea un astfel de talent, şi că a murit la puţin timp după ce brăţările vrăjite au fost terminate. Jean începu să se joace cu mărgelele micuţe care mai rămăseseră pe brăţara ei. Nimeni altcineva din comunitatea africană din Londra nu se pricepe la asta, şi nici nu pare să fie un talent pe care Protectorii să-l posede.

Nikolai rămase nemişcat.

– Nimeni?

– Aşa mi-a spus Mary, oftă Jean. Ne aflăm într-adevăr într-o epocă interesantă, plină de noi idei, dar prietenii şi familia mea sunt în trecut, cu cincizeci de ani în urmă, şi cred că trebuie să încerc măcar să mă întorc la ei. Înţeleg dacă tu nu vrei să încerci.

Nikolai se aplecă și o luă de mână.

– Mă întrebam dacă la sfârșitul misiunii noastre vom mai fi la fel de apropiați, dar acum suntem mai apropiați ca niciodată. Suntem legați unul de celălalt, Jean. Unde mergi tu, merg și eu.

Jean suspină. Nici nu-și permisese să spere că Nikolai se va întoarce împreună cu ea.

– Adevărat? Dacă încercăm și dăm greș, trebuind să rămânem aici, îți promit că nu mă voi plânge. Dar trebuie să încerc. Mă gândeam... Jean își scoase brățara de la încheietură. Deși am consumat toate mărgelele mari, cele mici au și ele o energie asemănătoare. Dacă facem ritualul și ne gândim foarte intens unde vrem să ajungem, poate că ne vom întoarce pe Santola. Dar ar putea fi periculos să încercăm.

Nikolai îi luă brățara și o privi încruntat.

– Magia din ele este slabă, dar ar putea funcționa în cazul deschiderii un portal spre o altă lume în care magia e mai puternică. După cum spui, ar fi periculos, dar avem o șansă de reușită.

– Deci, o să vii cu mine? întrebă ea, fiindcă încă nu-i venea să creadă.

– Cu o condiție.

Jean îl privi precaută.

– Care?

Nikolai îi ridică mâna și îi sărută verigheta de aur de pe degetul mijlociu.

– Să transformăm inelul într-o verighetă adevărată. Suntem deja atât de apropiați, încât aproape pare că nu e nevoie. Aproape, dar nu chiar. Zâmbi. Mărită-te cu mine, Jean Macrae, și astfel mă voi răzbuna pe tatăl tău, care cu siguranță își dorea să te măriți cu un Protector.

Râzând, Jean îl îmbrățișă.

– Dintotdeauna am știut că nu mă voi mărita cu un Protector, dar nu mi-aș fi imaginat că mă voi mărita cu un pirat.

Avură o nuntă discretă în sala de bal de la conacul Falconer, în fața mai multor Protectori din Anglia, a preoților africani și a celor care erau și una, și alta.

Micuță și senină, Meg fusese aleasă drept domnișoară de onoare pentru Jean, iar Buckland stătea alături de Nikolai.

La micul dejun de nuntă, Jean îi spuse lui Simon:

- Ai de gând să trăiești pentru totdeauna, nu-i așa?

- Nu, râse Simon, dar magia inorogilor pe care am obținut-o acum atâția ani ne-a ținut pe mine și pe Meg în viață și mai sănătoși decât mulți alți oameni. Își privi fix soția. Când plecăm, vom pleca împreună, și nu mai e mult până atunci. Dar mai întâi te vom ajuta să ajungi acasă.

Jean și Nikolai băură puțin, fiindcă aveau nevoie de concentrare ca să călătorească prin alte lumi. După îmbrățișări și urări nesfârșite de rămas-bun, veni momentul ritualului.

Jean își atârnă pe umărul stâng sacul cu obiecte pe care îl cărase cu ea din urmă cu cincizeci de ani și îi strânse mâinile noului ei soț. Restul de mărgele erau prinse între palmele lor.

- Va trebui să mai ținem o ceremonie și în trecut, fiindcă anul 1807 pe actele noastre arată puțin ciudat.

Nikolai râse. Ochii lui întunecați erau calzi.

- Te voi lua de soție în orice an, Jean Macrae. Acum hai să traversăm încă o dată abisul.

Toți cei de față pătrunseră în cerc. Jean se concentră și închise ochii, simțindu-le energiile învârtejindu-se în jurul lor. Era sigură că gardienii scutului le vor împrumuta destulă energie cât să ajungă acasă. Gardienii și strămoșii.

Ritualul începu și lumea din jurul ei se dizolvă. Sentimentul era și nu era la fel ca în alte dăți. Nu-l mai putea vedea pe Nikolai, așa că îl strânse de mâini cu toată puterea. El era singurul lucru solid într-o lume încețoșată. Mărgelele arseră, pârlindu-i palma.

- Ușor, spuse răgușit Nikolai, strângându-i mâinile cu o forță cutremurătoare. Văd o cărare care ar putea să ne ducă acasă.

In celelalte ocazii, Jean nu simțise decât tumultul vârtejului în jurul lor. Acum își dădu seama că se mișcau printr-o lume pe care nu o cunoștea. Călătoria continua

tot mai mult, ducându-i prin locuri stranii, pline de suferință, dar Nikolai nu-i dădu drumul nici o clipă. După o eternitate, o lumină începu să se întrevadă prin ceturi. Pulsul ei – avea puls aici? – începu să se accelereze.

– Acolo e Santola?

– Sper, spuse el solemn. Asta este singura poartă pe care am văzut-o, deci cred că trebuie să trecem prin ea.

Cu o ultimă smucitură dureroasă, ieșiră prin portal și se rostogoliră pe o podea acoperită cu covoare. Lumea se învârti și Jean își pierdu echilibrul. Ceva uriaș și întunecat, ca un liliac, sări de undeva de sus. Jean țipă și se feri.

Dar Nikolai râdea.

– Isabelle!

Papagalul uriaș, albastru, i se așeză pe umăr și începu să scoată sunete pline de bucurie, frecându-și ciocul imens de obrazul lui Nikolai.

Jean clătină din cap ca să-și limpezească gândurile. Isabelle? Și păreau să se afle în camera de lucru din vila lui Nikolai. Dumnezeule, reușiseră!

– Bine ați venit acasă, dragii mei călători, spuse o voce gravă, feminină.

Jean se întoarse și o văzu pe Adia privindu-i.

– Adia!

Se aruncă în brațele celeilalte femei, râzând și plângând în același timp.

– Am reușit! Negoțul cu sclavi a fost abolit în 1807 și în curând va urma emanciparea.

– Ce veşti minunate! Radiind de fericire, Adia se așează înapoi în scaun. Spuneți-mi totul.

Îi povestiră într-adevăr totul, întrerupându-se unul pe altul, vorbind despre epocile diferite pe care le vizitaseră și povestindu-i cum mișcarea abolițională pornise de la o idee întâmplătoare și devenise o forță irezistibilă.

Adia îi ascultă concentrată, mângâind cu o mână o pisică uriașă, portocalie, care îi stătea în poală. Jean încheie spunând:

– Și o carte pe care ai scris-o povestindu-ți viața a devenit un bestseller. Dar nu va fi publicată decât peste

treizeci şi cinci de ani, zâmbi ea. Nu ştiam că eşti o prinţesă africană.

– Nu sunt, dar Louise a spus că aşa se va vinde mai bine. Adia privi spre pisică. Vocea i se înăspri. Mai aveţi mărgele vrăjite?

Jean îşi dădu seama ce însemna asta pentru Adia şi entuziasmul i se stinse. Spuse încet:

– Nu. Îmi pare rău. Toate cele mari au fost consumate în timpul misiunii noastre, şi am avut nevoie de cele mici ca să ne întoarcem aici.

După un lung moment de tăcere, Adia spuse:

– Santola este un loc bun. Mi-am făcut prieteni aici. Îşi ridică privirea, cu chipul impasibil, ca o mască. Mă voi face folositoare.

Curajul ei le frângea inimile.

– Poate găsim un preot african care să cunoască magia timpului în epoca asta, spuse Nikolai.

– O să mor de bătrâneţe până atunci, replică Adia. Talentul este foarte rar.

– Poate că prietenul meu african din Marsilia, Moses, va şti cum să găsim un astfel de preot, sugeră Jean. Un şaman a venit din Africa în Franţa doar ca să-l înveţe lucruri. Moses poate găsi pe cineva.

– Eşti mai optimistă decât mine, spuse Adia, ridicând din umeri. Dacă am învăţat ceva, e că trebuie să te bucuri de lucrurile pe care ţi le oferă viaţa.

Adia învăţase asta la şcoala severă a vieţii. Jean ar fi vrut să-i poată oferi o speranţă. Schimbând subiectul, întrebă:

– Cât timp am lipsit?

– Cam opt luni. Suntem în 1754 acum.

Nikolai se încruntă calculând.

– Cam tot atâta timp cât am petrecut călătorind.

– Deci am înaintat în timp la fel de mult ca şi când am fi rămas aici? întrebă Jean. Are sens pe undeva.

Adia lăsă jos pisica şi se ridică. Zâmbind sincer, spuse:

– Trebuie să vă anunţ întoarcerea ca să vă putem sărbători succesul!

Toți cei de pe Santola veniră în sat pentru a-l întâmpina pe Nikolai. În port pregătiră un foc pentru frigărui, iar femeile de pe insulă organizară un ospăț pe cinste. Jean știa că și ea va fi întâmpinată cu drag când se va întoarce în Anglia, dar englezii erau mult mai reținuți din fire.

Nu reuși să vorbească cu Nikolai între patru ochi până după ospăț, când începură dansurile. Soarele se apropia de orizont când Jean se așeză lângă el pe o bancă cioplită grosolan și se sprijini de perete. Sunetul tobelor umplea aerul, făcând-o să vibreze de fericire. Privind-o pe Adia dansând cu Tano, se întoarse spre Nikolai și spuse visătoare:

– Insula e uimitor de frumoasă. E un loc frumos în care să trăiești.

Nikolai o îmbrățișă și îi zâmbi cu dragoste.

– Am auzit că și Scoția este foarte frumoasă. Mă gândeam să ne împărțim timpul între Anglia și Santola. Și mare, desigur.

Jean nu știa dacă auzise bine. Îl privi fix.

– Eram gata să fiu ca Ruth și să te urmez oriunde ai merge, adică pe mare și în Santola. Chiar nu te-ar deranja să avem o casă și în Anglia?

Nikolai o strânse și mai mult, lipindu-și obrazul de părul ei.

– Îți iubești prietenii și familia, și aș fi un ticălos dacă nu ți-aș permite să-i vezi. Sau dacă i-aș ține pe ei departe de tine. Ezită. Iar dacă vom avea copii, merită să-și cunoască rudele.

Jean îl îmbrățișă. Ochii i se umplură de lacrimi gândindu-se cât de singur fusese Nikolai aproape toată viața.

– Familia mea este acum și familia ta, dragul meu pirat. Iar tu și fratele meu o să vă înțelegeți bine după ce o să aveți parte de o confruntare cu scântei.

– Asta crezi că vom face? râse Nikolai.

– Fără îndoială, spuse ea prompt, dar eu și Gwynne nu vă vom permite să ajungeți la duel.

– Cred că am devenit un soț îmblânzit, remarcă Nikolai. Ai câștigat, iubirea mea.

– Amândoi câştigăm dintr-o căsnicie fericită, iar eu vreau asta şi nimic altceva. Jean îl îmbrăţişă, întrebându-se cât de mult trebuiau să aştepte înainte să se poată retrage în camerele lor. Îl privi cu ochii mijiţi. Ai folosit cuvintele „iubirea mea"?

Nikolai era ciudat de stânjenit.

– E mai uşor să recunosc indirect, decât să-ţi spun „te iubesc". Este o dezvăluire atât de importantă. Dar... este adevărată. Eşti inima mea, draga mea vrăjitoare.

Jean înghiţi un nod.

– N-aş fi putut spune asta înainte să devenim iubiţi, fiindcă mă temeam că puterea ta mă va copleşi, dar ştiu că suntem mai puternici şi mai buni împreună decât separat. Te iubesc, Nikolai. Cred că te-am iubit de-a lungul a multe vieţi, şi te voi iubi şi de-acum înainte.

– Multe vieţi împreună? Ce idee minunată.

Nikolai se aplecă şi o sărută. Jean îi răspunse cu fiecare fibră a fiinţei sale, ştiind că acest moment era adevărata lor nuntă, mai mult decât ceremonia pe care o avuseseră în anul 1807, mai mult decât ceremonia pe care urmau să o aibă în curând.

Brusc, Nikolai chicoti.

– Şi în toate vieţile astea vom fi duşmani înainte să fim iubiţi?

– Fără îndoială, murmură ea. Încerc să-mi amintesc când m-am îndrăgostit de tine de data asta.

– Când te-am răpit, desigur.

Ochii lui întunecaţi străluciră iarăşi când o sărută. Nu mai fusese atât de fericită niciodată. Vor face dragoste şi poate îşi va anunţa trupul că venise momentul să aibă un copil...

Călcându-şi pe inimă, Nikolai întrerupse sărutul, deşi o ţinea la fel de strâns.

– Avem multe lucruri de făcut în epoca asta, aşa că nu ne vom plictisi niciodată. Acum se pun bazele mişcării abolitioniste şi putem contribui la asta. De exemplu, trebuie să aranjăm ca povestea Adiei să fie publicată la momentul oportun, când oamenii încep să sprijine tot mai mult mişcarea abolitionistă.

Jean încuviinţă.

– De asemenea, ar trebui să le scriu un mesaj prietenilor noştri din 1807 şi să îi anunţ că am ajuns înapoi cu bine. O firmă de avocaţi îl poate păstra până atunci.

Nikolai zâmbi.

– Se poate ca şi tu să trăieşti până în 1807. Am fost atât de atenţi să nu ne întâlnim cu noi cei din viitor, că e imposibil de spus. Poate că amândoi eram în Londra şi tânjeam să venim la nuntă, dar trebuia să ne abţinem fiindcă vieţile noastre erau şi aşa prea confuze.

Jean scoase un geamăt.

– Nu voi înţelege niciodată repercusiunile călătoritului prin timp!

– Nu e nevoie să înţelegi nimic. Ceea ce contează este că am reuşit să facem ce trebuia şi ne-am şi întors acasă în siguranţă.

– Poate că întoarcerea făcea parte din misiunea noastră, fiindcă avem de făcut destule lucruri şi în prezent, spuse ea jucăuşă.

De data asta Nikolai scoase un geamăt.

– Ai dreptate, doar strămoşii înţeleg călătoritul prin timp, spuse el, încruntându-se. Nu mi-am dat seama până acum, dar am simţit prezenţa strămoşilor noştri în timpul călătoriilor în timp. Mai ales pe bunica mea. Acum nu mai simt nimic. Strămoşii ne-au părăsit.

Jean îşi folosi vederea interioară şi îşi dădu seama că un firicel de magie sălbatică, atât de subţire că nici nu-şi dăduse seama de prezenţa lui, dispăruse.

– Mă bucur de intimitate. Dar... îmi va fi şi dor de ei. A fost un mare dar să facem parte din urzeala sorţii lor.

Simţi că Nikolai încuviinţează. Apoi, îl auzi vorbind. Vocea lui se schimbase puţin.

– O navă ciudată trage în port acum, spuse el, lăsând-o deoparte, cu trupul încordat. Nu e una dintr-ale noastre. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată.

Jean se ridică şi ea, la fel de precaută.

– Credeam că navele obişnuite nu pot ajunge aici.

– Într-adevăr. Atunci cine e pe acea navă?

Nikolai se îndreptă spre port cu paşi mari. Jean îl urmă grăbită.

Mamele îşi duseră copiii acasă şi bărbaţii se înarmară. Vasul cu două catarge avea un steag alb, care sugera intenţii paşnice, dar nimeni nu putea fi sigur de asta. Mulţimea urmări în tăcere cum nava aruncă ancora lângă digul cel mai lung.

În timp ce marinarii aruncau frânghii peste bord, Jean studie vasul, gândindu-se că cei de pe punte păreau cunoscuţi. Doar nu... Începu să alerge spre dig.

– Moses! Jemmy! Breeda!

Moses râse şi sări pe dig, la fel de sprinten ca şi în Marsilia. O strânse de după umeri şi o privi cu vederea lui magică, apoi spuse:

– Ne-ai condus pe o cale foarte încurcată, fata mea. Am folosit toate magiile de care eram în stare ca să te găsim şi începusem să cred că ai dispărut pentru totdeauna. Multă vreme am crezut că te-ai transformat în abur. Apoi, dintr-odată, am ştiut unde să te găsim. Ce s-a întâmplat? Pari să o duci foarte bine.

– Chiar aşa m-am transformat. Dar acum m-am întors şi am terminat cu aventurile. Cel puţin pentru o vreme.

O clipă mai târziu, Jemmy şi Breeda se apropiară de ea, şi Jean îi îmbrăţişă. Arzând de fericire, Jean întrebă:

– Unde e Lily? E bolnavă?

– Nu, răspunse Moses, iar dinţii lui albi străluciră în întuneric. Dar n-a vrut să-şi lase copilul singur. Dacă n-ai fi dispărut, ai fi fost naşa fiului nostru. Servitoarea ta Annie a refuzat să părăsească Marsilia până nu te găseam. Şi ea ar fi venit cu noi, dar s-a măritat cu un francez şi e însărcinată. Nu ar fi suportat drumul pe mare.

Nikolai li se alăturase, aşa că Jean continuă:

– Vreau să faceţi cunoştinţă cu soţul meu, dar mai întâi... Moses, mi-ai spus că profesorul tău, Sekou, ţi-a povestit de magia africană a timpului. Ai vreun talent legat de asta?

Surprins, Moses răspunse:

– Puţin, iar Sekou a insistat să-l învăţ cât mai bine, deşi nu voi fi niciodată un mare şaman. De ce mă întrebi?

– Fiindcă avem nevoie de talentele tale ca să trimitem acasă o prietenă. Sunt mai mulţi vrăjitori pe insulă, dar

nimeni nu are darul de a lucra cu magia timpului. Crezi că ai putea ține un ritual dacă ți-am transmite destulă energie?

Moses respiră adânc.

– Hm... nu știu. Poate. Nu pot garanta nimic, din moment ce n-am condus niciodată ritualul eu însumi. Făcu o pauză lungă. Mă întreb dacă Sekou a insistat atât de mult tocmai fiindcă știa că voi avea nevoie de magia temporală într-o bună zi.

– Poate că antrenamentul tău a fost o parte din marele plan al strămoșilor, fiindcă ești cea mai mare speranță a Adiei, chiar dacă nu poți oferi garanții. Jean îl luă de braț și îl conduse spre Adia. Trebuie să vorbim.

Era greu să aștepte chiar și trei zile, dar Adia se forță să o facă. Își făcuse prieteni pe Santola și acum urma să plece pentru totdeauna. Se simțea îndurerată să o părăsească pe Louise și să-și ia rămas-bun de la copiii ei. Louise era ca și sora pe care Adia o lăsase în urmă în Africa, iar copiii îi erau ca niște nepoți.

Îi era greu, de asemenea, să-și ia rămas-bun de la Tano. Când merse să-l vadă, Tano își aplecă fruntea și îi ură fericire cu ochi triști și liniștiți.

În timp ce se îndepărta, Adia se gândi că își va găsi o altă soție, dar știa că nu o va uita nici pe ea. Și nici ea nu avea să-l uite pe Tano. În inima ei era loc pentru multe feluri de iubire.

Jean Macrae îi promisese că va avea grijă de Uriaș. Motanul cel răsfățat se înțelegea deja bine cu vrăjitoarea din Scoția.

Sub îndrumarea lui Moses, Adia și ceilalți preoți africani construiseră o mărgea care conținea fibre din hainele pe care le purtase când călătorise în timp. Investiseră toată magia pe care Moses o putuse invoca.

Pe lângă mărgea, Adia ținea și piatra magică pe care ea și femeia înțeleaptă o creaseră cu atâția ani și atâția kilometri în urmă, în Caroline. O purtase cu ea încă de atunci. Puțin din vopsea se șterse, dar nu conta. Energiile pietrei o legau de Daniel.

Fiecare bărbat, femeie şi copil care aveau puteri magice participară la ritual. Moses invocă cele patru vânturi, Adia invocă focul şi se rugă cu toată puterea de care era în stare ca ritualul să funcţioneze. Vârtejul bine cunoscut se formă şi Santola se dizolvă în jurul ei. Cu ultima ei răsuflare, Adia le mulţumi celor care o ajutau să ajungă acasă.

Cea de-a doua călătorie în timp îi păru nesfârşită. Conştiinţa ei se sparse în fragmente de durere şi teroare şi căzu într-o noapte fără sfârşit, sufocată de teama că va rătăci pentru totdeauna în haos. Mărgeaua vrăjită arse şi dispăru. Piatra doar ardea. Adia o strânse cu toată forţa, rugându-se să o poată conduce prin celelalte lumi până la soţul ei mult iubit.

Apoi bucăţile sufletului ei se reuniră şi se trezi întinsă pe o suprafaţă tare, ameţită şi dezorientată. Întunericul era absolut. Îşi flexă degetele şi scăpă piatra din mână. Căldura ei dispăruse. Brusc, gândurile ei se limpeziră şi Adia îşi dădu seama, plină de exaltare, că era în dormitorul din casa ei.

Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, îl văzu pe Daniel întins pe pat. O voce caldă, plină de blândeţe, îi vorbi în minte. „Credeai că te vom abandona înainte să ajungi la capătul călătoriei, copila mea?"

Adia înţelese că bunica ei nu îi va mai vorbi niciodată atât de limpede. În inima ei, fericirea se împletea cu amărăciunea. Poate că bucuria ei era şi mai profundă acum. O făcea neîndemânatică. Abia reuşi să se dezbrace în linişte. Apoi se strecură în pat lângă Daniel, goală aşa cum venise pe lume.

Oboseala îi dispăru brusc, mistuită de dorinţa de a-şi îmbrăţişa soţul. Făcu întocmai, copleşită de parfumul şi senzaţia pe care nu le uitase nici o clipă. Mâinile ei îi mângâiară coastele, cicatricile rigide pe care le căpătase când încercase să evadeze pentru prima oară din sclavie. Iubitul ei, soţul ei, Daniel al ei. Îi răsuflă încet în ureche, şoptindu-i numele, apoi simţindu-i gustul sărat al pielii.

Braţele lui o înconjurară în vreme ce murmură somnoros:

– Femeie din vis, semeni atât de mult cu Adia...

Mâna lui uriașă îi alunecă pe spatele gol și îi cuprinse fesele. Adia simți un val de dorință mistuitoare.

– Nu e un vis.

Îl mușcă de ureche, vrând să-i bea sângele, să-i absoarbă sufletul. Daniel se trezi imediat.

– *Adia!* Dumnezeule, chiar tu ești!

– Chiar eu sunt, râse Adia, fericită de răspunsul lui imediat la prezența ei. Apoi creă un glob de lumină pentru a-i vedea chipul puternic și iubit. Și, o, iubitul meu, exclamă ea, am atâtea să-ți povestesc!

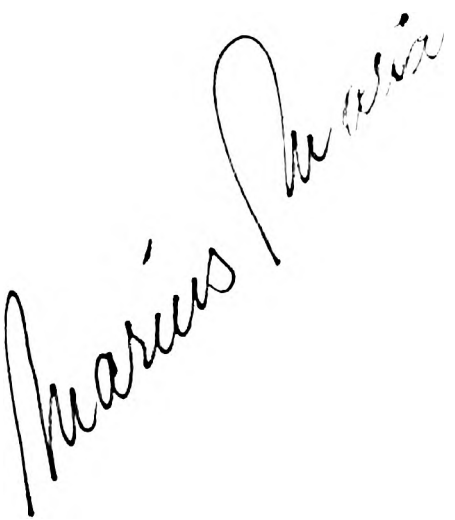

mulțumiri

Le rămân îndatorată Patriciei Rice şi lui Susan King, care au avut de rezistat insistenţelor mele cum că, dacă mă voi mai arăta vreodată interesată să scriu o carte legată de o mişcare socială, ar trebui să-mi dea una să mă trezesc. Îi mulțumesc şi mai mult lui John, care îmi tolerează proasta dispoziţie când lucrul la Carte nu merge bine.

Îi sunt recunoscătoare şi lui Betsy Mitchell, editorul meu minunat, şi celor doi agenţi literari, Ruth Cohen şi Robin Rue, pentru că s-au arătat încântaţi de subiectul romanului.

Sunt deosebit de norocoasă că am parte de oameni atât de minunaţi în cariera de scriitoare.

nota autoarei:

Există multe lucruri despre mişcarea abolişionistă pe care nu le-am învăţat niciodată la şcoală. Unul dintre ele este că englezii au eliberat sclavii americani în timpul revoluţiei şi, spre lauda lor, au evacuat cât de mulţi foşti sclavi era posibil pentru a-i pune la adăpost de vânătorii de sclavi după sfârşitul războiului.

Există atâtea poveşti uimitoare legate de abolirea sclaviei. Deşi mi-am asumat câteva libertăţi artistice, multe dintre incidentele care implică personalităţi istorice sunt reale. Thomas Clarkson şi-a descoperit într-adevăr menirea luându-şi un răgaz pe marginea drumului care ducea de la Cambridge la Londra, după ce câştigase acel prestigios premiu pentru eseul său în limba latină, deşi n-a fost nevoie ca doi trecători să-l convingă.

Clarkson a fost, de asemenea, atacat de marinarii de pe o navă de sclavi pe un dig, în Liverpool, în timpul unei furtuni, dar a reuşit să se elibereze folosindu-se de propria putere şi viteză de reacţie. Într-o perioadă în care prea puţini oameni ştiau să înoate, s-ar fi putut îneca foarte uşor după ce fusese atacat, iar istoria mişcării abolişioniste ar fi fost foarte diferită.

Sclavii eliberaţi şi-au publicat poveştile, iar unul dintre ei a fost Olaudah Equiano (al cărui nume de sclav a fost Gustavus Vasa). Aceste poveşti i-au ajutat pe britanici să înţeleagă natura sclaviei. Povestea unei singure persoane este întotdeauna mai puternică decât argumentele abstracte.

Clarkson era un organizator strălucit şi pasionat, iar William Wilberforce era un politician foarte iubit şi respectat, care a lucrat fără odihnă pentru adoptarea unei legislaţii împotriva sclaviei, impunând, de asemenea, şi alte reforme vitale. Şi, într-adevăr, chiar s-a îmbolnăvit înainte de sesiunea parlamentară din 1788, când plănuia

să introducă o lege împotriva negoțului cu sclavi. Deși a fost trimis la Bath să-și revină, am imaginat leșinul din timpul unei recepții pentru susținătorii mișcării aboliționiste. El și prietenii săi evanghelişti, cunoscuți sub numele de Sfinții sau Secta din Clapham, au fost inițiatorii multor reforme sociale inovatoare.

Elizabeth Heyrick era o adeptă înfocată a abolționismului, care credea cu hotărâre că emanciparea trebuia să aibă loc imediat, iar credințele ei au avut o mare influență asupra celor mai importante grupări aboliționiste, mai ales începând cu 1820. Femeile erau în general mai radicale decât bărbații în privința abolirii sclaviei, iar grupurile exclusiv feminine care militau pentru asta erau foarte importante.

Am inventat prezența lui Elizabeth Heyrick în Camera Comunelor în timpul ce era votată legea lui Wilberforce în 1791 care urmărea să pună capăt negoțului cu sclavi, dar boicotul național al zahărului a început într-adevăr după ce proiectul de lege nu a fost aprobat. Sute de mii de englezi nu au mai cumpărat zahăr, deși cuvântul „boicot" n-a intrat în uz decât în 1880.

Multe dintre instrumentele mișcărilor sociale moderne au fost folosite pentru prima oară de mișcarea aboliționistă: grupuri de protest, fluturași în căsuțele poștale, diverse logouri și medalioane, boicoturi. Câțiva oameni au pornit să schimbe lumea și au reușit.

Cu toate acestea, deși mulți aboliționiști considerau că interzicerea negoțului cu sclavi urma să ducă la sfârșitul rapid al sclaviei din lipsă de noi sclavi, ei se înșelau, de fapt. Deși proprietarii de plantații din Indiile de Vest își tratau sclavii puțin mai bine fiindcă era mai greu să găsească alții, negustorii de sclavi încă mai riscau să treacă prin blocada navală britanică, iar sclavii încă erau supuși suferințelor și de multe ori își pierdeau viața. Parlamentul a adoptat o lege a emancipării după mai mult de două decenii, în 1833.

Emanciparea a devenit posibilă după ce prima lege a reformei politice din secolul al XIX-lea a fost adoptată, în 1832. Aceasta a mărit semnificativ numărul de persoane care aveau drept de vot. Încă mai era cale

lungă până la votul universal, dar această primă reformă a schimbat compoziția Parlamentului suficient de mult, încât să permită adoptarea legii emancipării.

Instituțiile politice conservatoare nu au renunțat ușor la putere – astfel ar fi făcut oricine în locul lor, nu-i așa? –, dar populația devenea din ce în ce mai neliniștită, iar reformele politice erau preferabile unei noi revoluții. În plus, rebeliunile sângeroase ale sclavilor în Indiile de Vest au transmis un mesaj clar că sclavii erau pregătiți să lupte și să moară pentru libertatea lor – și că luptau foarte, foarte bine.

Văzând că înfrângerea era inevitabilă, susținătorii sclaviei au dus o campanie de succes pentru compensarea „proprietăților" pierdute. Nimeni nu a votat însă vreo compensație financiară pentru pierderile sclavilor.

Pentru cei care doresc să afle mai multe despre acest fragment uimitor al istoriei noastre, vă recomand minunata carte a lui Adam Hochschild, *Bury the Chains*. Această carte a fost nominalizată pentru National Book Award, la categoria nonficțiune. Este o carte ușor de citit și captivantă, ca un roman, care descrie oamenii și forțele politice care au lucrat împreună pentru a pune capăt celor mai mari cruzimi ale omenirii.

Cartea lui Simon Schama, *Rough Crossings: Britain, the Slaves, and the American Revolution*, abordează același subiect ca Hochschild, dar dintr-o perspectivă specific americană.

Alte cărți care v-ar putea interesa sunt *Epic Journeys of Freedom* de Cassandra Pybus, care spune povestea sclavilor care au fost eliberați și au plecat în toată lumea după revoluția americană, și *Staying Power* de Peter Fryer, o istorie a oamenilor de culoare în Marea Britanie.

Lumea este un loc imperfect, dar, datorită curajului și convingerilor multor oameni, a cunoscut o evoluție fericită.

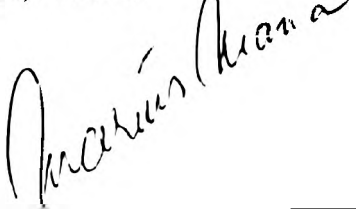

În aceeași colecție au apărut:

1. Danielle Steel, *O femeie împlinită*
2. Danielle Steel, *Cu fiecare zi*
3. Nora Roberts, *Vis în alb*
4. Nora Roberts, *Parfumul iubirii*
5. Nora Roberts, *Trăiește clipa*
6. Nora Roberts, *Fericiți pentru totdeauna*
7. Danielle Steel, *Legături de familie*
8. Danielle Steel, *Moștenirea*
9. Danielle Steel, *Misterele dragostei*
10. Danielle Steel, *Strada Charles 44*
11. Nora Roberts, *Comori tăinuite*
12. Barbara Delinsky, *Evadarea*
13. Jackie Collins, *Celebritate*
14. Danielle Steel, *Luminile Sudului*
15. Mary Jo Putney, *O nouă viață*
16. Mary Jo Putney, *Umbrele trecutului*
17. Mary Jo Putney, *Pasiune și onoare*
18. Danielle Steel, *Petrecerea*
19. Eloise James, *Un sărut la miezul nopții*
20. Eloise James, *Atingerea dragostei*
21. Sandra Brown, *Dulce mânie*
22. Sandra Brown, *Confruntarea*
23. Jackie Collins, *Zeița răzbunării*
24. Sandra Brown, *Sărutul ispitei*
25. Danielle Steel, *Conacul*
26. Sandra Brown, *Furtună în paradis*